

YARIS! GİZGİSİ

SIMONE SOLTANI

Formula 1 sürücüsü Dev Anderson'ın kariyeri tehlikede. Bir sosyal medya felaketinin ortasında, öfkeli bir takım ve gemiyi her an terk edebilecek sponsorlarla karşı karşıya kalmasının ardından imajını düzeltmesine yardım edecek birine ihtiyacı vardır. Monako'daki partide karşısına her şeyi düzeltebilecek bir kadın çıkar. Tek sorun o kadın en yakın arkadaşının küçük kız kardeşidir. Peki, tamam, küçük bir sorun daha olabilir... Önceki yıl onu öpmüştür ve o zamandan beri onu aklından çıkaramıyordur.

Üniversiteden yeni mezun olan Willow Williams'ın işe ihtiyacı vardır. Bütün kötü durumların olumlu tarafını görme yeteneğine sahip olsa da iş bulmakta zorlanırken iyimser kalmak zordur. Bu yüzden Dev ona geçici bir çözüm sunduğunda bunu reddedemez. Bu, çocukluğundan beri ona âşık olduğu gerçeğini saklamak zorunda kalacağı anlamına gelse bile...

Willow ve Dev, yoğun duygularına ve aralarındaki şiddetli çekime rağmen kesinlikle profesyonel davranmaya karardır. Ancak Formula 1'in ışıltılı ve riskli dünyasında bazı sınırlar aşılmak için vardır...

"İkimiz de ne istediğimizi biliyorduk. Tek soru, istediğimiz şeyin peşinden gidecek kadar pervasız mıydık?"

Artemis yayınları X artemiskitap @ artemis yayınları

"Ateşli ve bir o kadar da tatlı, *Yarış Çizgisi*, başından sonuna kadar gülümseten inanılmaz bir spor romantizmi!"

– Chloe Liese, USA Today Çoksatan Yazarı

"Simone Soltani bu tatlı ve ateşli romantizmiyle F1 özlemime ilaç gibi geldi. *Yarış Çizgisi*, *Drive to Survive*'ın tüm eğlence ve dramasına sahip ama çok daha fazla öpüşme sahnesi ile. Mutlak bir zevk!"

– Sarah Adler, Happy Medium ve Mrs. Nash's Ashes Kitaplarının Çoksatan Yazarı

"Hızlı, öfkeli ve unutulmaz. Simone, Formula 1'in heyecan verici dünyasıyla gerçek duyguları, farklılıkları ve Bollywood tarzı bir aşk hikayesini kusursuz bir şekilde harmanlıyor. Bu yüksek hızlı romantizm, bitiş çizgisini geçtikten sonra bile sizi daha fazlasını istemeye iten samimi bir yolculuk vadediyor."

– Bal Khabra, Collide Kitabının Uluslararası Çoksatan Yazarı

SIMONE SOLTANI

Simone Soltani bir aşk romanı yazarı ve serileştirilmiş bir kurgu platformunun eski hayalet yazarıdır. Doğma büyüme Washingtonlı olan yazar George Washington Üniversitesi Coğrafya bölümünden mezundur ve romanları için dünya inşa ederken bunun faydasını gördüğünü düşünmekten hoşlanır. Yazmadığında zamanının çoğunu muhtemelen hiçbir zaman gidemeyeceği tatilleri planlayarak, kitap raflarını yeniden düzenleyerek ve köpekleriyle sarmaş dolaş spor müsabakaları izleyerek geçirir.

YAYIN NO: 2524

YARIŞ ÇİZGİSİ

SIMONE SOLTANI

Orijinal Adı: Cross the Line

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan

İngilizceden Çeviren: Yelda Rasenlos

Editör: Doğa Özlüral

Son Okuma: Zikriye Eliter

Kapak Uygulama: Dilan Kaya

Sayfa Tasarımı: Emel Dilek Parlak

Düzenleme

Ny.Ozlem

1. Basım: Ağustos 2024

ISBN: 978-605-304-989-0

Sertifika No: 43949

Yarış Çizgisi

© 2024, ALFA Basım Yayın Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

Cross The Line

© 2024, Simone Soltani

İlk kez 2024 yılında Macmillan Publishers International Limited 'e bağlı
Pan Macmillan'ın altı markası Pan Books tarafından yayınlandı.

Kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Ajansı aracılığıyla ALFA Basım
Yayın Dağıtım San. Ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak
göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni
olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser
sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır

ARTEMİS YAYINLARI

ZM

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

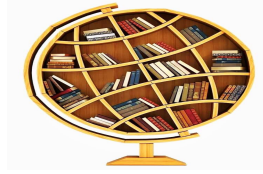
Çiftelavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

YARIS ÇİZGİSİ

SIMONE SOLTANI

İngilizceden Çeviren: Yeliz Rasenfos

ARTEMİS YAYINLARI

Her gün acısını bastırarak ilerleyen herkes için.
Ve J. anne, bunu okumanı isterim.

FORMULA 1 YARIŞ TAKVİMİ

Bahreyn • 3-5 Mart

Saudi Arabistan • 17-19 Mart

Avustralya • 31 Mart-2 Nisan

Azerbaycan • 28-30 Nisan

Amerika Birleşik Devletleri (Miami) • 5-7 Mayıs

İtalya (Imola) • 19-21 Mayıs

Monako • 26-28 Mayıs

İspanya • 2-4 Haziran

Kanada • 16-18 Haziran

Avusturya • 30 Haziran-2 Temmuz

Birleşik Krallık • 7-9 Temmuz

Macaristan • 21-23 Temmuz

Belçika • 28-30 Temmuz

Yaz Arası

Hollanda • 25-27 Ağustos

İtalya (Monza) • 1-3 Eylül

Singapur • 15-17 Eylül

Japonya • 22-24 Eylül

Katar • 6-8 Ekim

Amerika Birleşik Devletleri (Austin) • 20-22 Ekim

Meksika • 27-29 Ekim

Brezilya • 3-5 Kasım

Amerika Birleşik Devletleri (Las Vegas) • 16-18 Kasım

Abu Dhabi • 24-26 Kasım

GİRİŞ

Ekim – Austin, Teksas

Dev

Her şeyi mahvettim. Oğlum, galiba bu kez *resmen* batırdım. Yarış mühendisim dibimde, *Ne oldu? İyi misin?* ve en önemlisi de *Araçta ne kadar hasar var?* gibi sorular soruyordu. Ona yanıt vermem gerekiyordu... Çakılların üzerinde kayarak saatte neredeyse yüz altmış kilometre hızla bariyerlere çarptıktan sonra bilincimin yerinde olduğunu hem ona hem de takımımın kanıtlamam gerekiyordu. Şimdilik pit duvarındaki bilgisayar ekranlarında görüntülenen hayati değerlerime güvenmeleri gerekecekti çünkü onlara durumu aktaracak sözcükleri bulamıyordum. Fiziksel bir sorunum yoktu. Yalnızca beynim... pek yerinde sayılmazdı. Bir günlük izin almıştı sanki. Çekip öğle yemeğine gitmişti. Ve bunun nedeni yaptığım kaza değildi.

“Dev?” sislerin arasından duyulan Branny’nin sesindeki endişe telsizden bile derin ve net olarak anlaşılıyordu. “Beni duyabiliyor musun? İyi misin? Tekrar ediyorum, iyi misin?”

“Ben iyiyim,” diyebilirdim sonunda hâlâ direksiyonu tutarken. Muhtemelen eldivenimin altında eklemlerim bembeyaz olmuştu. “Ama aracın işi bitti. Herkesten özür diliyorum. Bu kez benim hatamdı.”

Bütün iyi mühendisler gibi o da sorunun ne olduğunu öğrenmek isterdi ancak bunu dünyadaki herkesin dinleyebileceği takım telsizinden sormaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Bu, yarış sonu değerlendirme toplantısına kadar bekleyecekti, sonra kellemi CEO’muza, takım patronumuza ve baş teknisyenime teslim edecektim. Bunu da hak etmiştim çünkü bu seferki gerçekten benim suçumdu.

Buna araç, pist yüzeyi, başka bir sürücünün hatası veya hava şartları neden olmamıştı. Hayır, ben direksiyon başındayken ölümcül bir günah işlemiştim.

Dikkatim dağılmıştı.

Böyle bir şey yaşanmamalıydı. Yarıştığım bütün o yıllar ve özellikle de Formula 1’de geçirdiğim beş yıl boyunca *hiç* başıma gelmemişti. Daha önce aklımın fazla dağılmasına ve çok geç fren yaparak aracın arka kısmının kontrolünü kaybetmeme asla izin vermemiştim. Kemiklerimi sarsacak bir şiddetle bariyerlere girmeden önce neredeyse tepki verecek zamanım olmamıştı.

“Motoru kapa ve pite dön,” diye talimat verdi Branny.

Başka bir şeyi mahvetmeden önce söyleneni yaptım. Kazanın olası nedenlerini tartışırken televizyon yorumcularının söyleyeceklerini tahmin edebiliyordum. *Bu büyük bir hayal kırıklığı ama önemli olan onun iyi olması*, dediklerini duyar gibiydim.

Ama ben iyi değildim. Alakas  bile yoktu. İşleri bombok etmiştim... ve kazadan söz etmiyordum.

Kendimi mahvolan aracımın içinden çıkarıp milyonlarca dolarlık hasardan uzaklaşırken bile bunu düşünmeden duramıyordum. Kendime karşı dürüst olmam gerekirse işler bir daha yoluna girmeyebilirdi.

     dün gece Willow Williams'ı  pm şt m. Ve artık ölüm fermanım imzalanmıştı.

BÖLÜM 1

Yedi ay sonra, Mayıs – New York City

Willow

Neredeyse evimi yakıyordum. Yine.

Makaron yapmak bu kadar zor olmamalıydı. Küçük ve sevimliydiler ayrıca tarif yalnızca yumurta akı, badem unu ve şeker gibi süper basit malzemeler gerektiriyordu.... Peki neden, ah, tam olarak *neden* mahvetmeden tek bir tepsi bile yapamıyordum?

“Ah, hayır, kahretsin,” diye söylendim tezgâhtan bir fırın eldiveni alıp dumanı tüten kurabiyeleri çıkarırken. Zamanlayıcıya göre beş dakika daha pişmeleri gerekiyordu ancak bunlar daha şimdiden neredeyse yanmış durumdaydı. Ya tarifteki pişirme derecesi yanlıştı ya da fırınım doğrudan cehennemden geliyordu. Ben ikincisine bahse girerdim.

Meşhur Stella Margaux Pastanesi'nin klasik makaronlarını pişirme konusunda çaresiz hissedecek kadar istekliydim çünkü bir ay önce New York City'deki tek şubeleri tadilat nedeniyle kapanmıştı ve ben onlarsız yaşayamazdım. Bu haber, hemen hemen her otuz metrede bir Stella Margaux Pastanesi bulunan Batı Yakası'na dönmeyi düşünmem için yeterliydi.

Öte yandan önümüzdeki birkaç ay içinde iş bulamazsam San Diego'ya dönüp ailemle yaşamaktan başka seçeneğim kalmayabilirdi. New York'a dört yıl önce üniversite için gelmiştim ve planlarıma göre muhtemelen hayatım boyunca burada kalacaktım. Eğitimim, mezun olduktan sonra kendi geçimimi sağlamam beklentisiyle muhteşem ailem tarafından karşılanmıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse bana yardım etmeye devam etmek onlar için hiç sorun olmazdı ve kesinlikle gerekli maddi imkânlarla da sahiplerdi ama bu bir prensip meselesiydi. Bir söz vermiştim ve sözümü tutmayı planlıyordum. Yalnızca bu kadar zor olacağını düşünmemiştim.

Lisans yıllarımda iletişim ve spor pazarlaması alanlarında çift ana dal yapmış, yan dal olarak İngilizce okumuş ve her dönem yeni bir staj yaparak kışımı kurtarmıştım. Bu kadar deneyimle profesyonel bir spor takımının pazarlama departmanında tam zamanlı iş, yani hayalimdeki işi bulmanın kolay olacağını sanmıştım.... Ancak geri dönüş bile yapılmayan onlarca başvurudan, görüşmeden sonra sıfır kere geri arandıktan ve bitmek bilmeyen *biz sizi ararız* yalanından sonra hâlâ işsizdim.

Geçen hafta değil de yıllar önce mezun olmuş olsam çok daha kötü olurdu ama iş başvurusu yapmaya aylar öncesinden başlamış, diplomamı alana kadar bir iş bulmuş olmayı ummuştum. Ağabeyim kendisine mezuniyetinden aylar önce bir iş ayarlamıştı, ben de aynı şeyi yapmanın iyi olacağını düşünmüştüm.

Hah. Çok komikti çünkü şimdi işsizdim, banka hesabında giderek suyunu çeken bir meblağa sahip olmak dışında bir de en yakın Stella Margaux'ya arabayla iki saat mesafedeydim. *Hayatın tadını çıkarmak* dediğim şey bu değildi. Ama elimden geleni yapmadığımı da kimse söyleyemezdi.

“Ne yanıyor?” diye sordu kokudan dolayı yüzünü buruşturan Chantal mutfak kapısından.

İç geçirip pencereyi açmaya gittim ve bunu yaparken ev arkadaşıma baktım. “Umutlarım ve hayallerim.”

“Belli. Berbat kokuyor.”

Buna itiraz edemezdim.

“Bu, bugün mahvettiğim dördüncü tepsi,” diye yakındım ona doğru yürürken. Desteğini almak için alnımı koluna dayadım. Ben bir buçuk metre, o ise bir seksen beş boyunda bir dev olduğu için omzuna bile yetişemiyordum. “İlk tepsidekiler yeterince tatlı değildi. İkinciler krep gibi yayılmıştı. Üçüncüler az pişmişti, bunlar da...”

“Alev almış.”

“*Kömür oldu,*” diye düzelttim, geri çekilerek ona uyarıcı gibi bakarken. Yine de çok kızamazdım çünkü neredeyse alev almak üzere oldukları bir an *yaşanmıştı*. “Bir türlü doğru yapamıyorum ve nerede hata yaptığımı bilmiyorum.”

“Biraz ara ver,” diye önerdi Chantal. Sert çıksa da sesinde şefkat vardı. “Yarın tekrar deneyebilirsin.”

Haklıydı ve her zaman yaptığım gibi kesinlikle toparlanıp kendimi yeniden denemek için hazırlayacaktım. Ama hayal kırıklığının yalnızca makarondan kaynaklanmadığını biliyordu. Hayatımın mükemmel olmasını ne kadar çok istediğimi ve bunu başarmakta zorlanmamın beni ne kadar üzdüğünü biliyordu. Üniversitenin ilk yılından beri ev arkadaşım olduğu için

pek çok iniş ve çıkışıma tanık olmuştu, bütün umutlarım ve hayallerim konusunda oldukça bilgiliydi. Finans analist olarak hayalindeki işi yapma isteği onu New York'ta tuttuğu için (ne tesadüf!) şanslıydım çünkü o olmasa ne yapardım bilmiyordum.

“Kimsenin bu felaket bölgesine girmemesi için dışarıdan sipariş vereceğim,” dedi uzun, koyu kahverengi bacaklarını açıkta bırakan kot şortunun arka cebinden telefonunu çıkarırken. “Ve telefonuna bakabilir misin? Odanda vızıldayıp duruyor ve bu beni deli ediyor.”

Ona utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Affedersin. Dikkatimin dağılmasını istemediğim için orada bırakmıştım.”

Şakacı bir tavırla kaşını kaldırdı. “Yani onu tekrar hamurun içine düşürme riskini göze almak istemediğin için.”

O, pişirme girişimimden söz edince yüzüm alev alev yanmaya başladı. “Yalnızca bir kez oldu!”

Mutfaktan çıkarken örgülerini omzunun üzerinden attı, yürürken uçlarındaki narin boncuklar birbirine çarpıyordu. Geçen hafta onları seçmesine yardım etmişim, altın ve koyu gök mavisi renkleri artan sıcaklıklar için mükemmeldi ve yeni işi için *profesyonel* bir saç modeline sahip olması gerekmeden önce son bir çılgınlık yapmak istemişti. Dünya, biz siyahi kızlara hangi saç modellerinin uygun olduğunu söylemeyi bırakabilse harika olurdu ama henüz o gün gelmemişi.

İç çekerek önlüğümü çözüp pencerenin yanındaki kancaya astım. Pastel pembesi pamuklu kumaş, ılık esintide uçuşarak benimle ve başarısızlığımla sessizce dalga geçti. Mutfaktan çıkıp dar koridordan yatak odama yürürken kavrulmuş makaronlara bakma zahmetine bile girmedim.

Yolda Grace'in açık kapısının önünden geçerken telefonda yaptığı konuşmanın bir kısmını duydum. Ara sıra inlemesinden

ve yıllar boyunca bana verdiği dersler sayesinde öğrendiğim (çok az) Kantonca sözcükten yola çıkarak annesiyle konuştuğunu anlamıştım. Muhtemelen ona, yarınki Hong Kong uçağını daha önce iki kez yaptığı gibi kaçırmayacağına dair söz veriyordu.

Önünden geçerken bana orta parmak çekti, ben de bitişigindeki odama girmeden ona bir öpücük gönderdim. Güneş tül perdemin arasından süzülüyor, masamın üzerine kısa gölgeler düşürüyordu. Telefonum, birkaç cilt bakım ürünüyle içi simli jel kalemlerle dolu kupanın arasına sıkışmış şekilde masanın üzerinde duruyordu. Ekranı karanlıktı ama elime alınca ekranda ağabeyimden gelen bir dizi mesaj ve yanıtsız çağrılar belirdi.

Çoğu insan bir çeşit acil durum olduğunu düşünürdü ama bu Oakley'nin her zamanki hâliydi. Bana ya da herhangi birine, ilk denemesinde ulaşamazsa onlar cevap verene kadar aramaya ve mesaj atmaya devam ederdi. Bu konuda hiç kibarlık etmezdi.

Yirmi mesajın hiçbirine bakma zahmetine girmedim. Muhtemelen mesajları, yalnızca emojilerden ve tekrar tekrar, *telefonu aç!!!* yazan cümlelerden oluşuyordu. Bunun yerine ismine dokunup telefonu kulağıma götürdüm, fırfırlı yatak örtümün üzerine çöktüm ve pencereden sokağın karşısındaki tuğla apartmanı seyretmeye başladım.

“Amma uzun sürdü,” diye söylendi Oakley yanıt verirken.

“Meşguldüm,” dedim detay vermeden. Fırın felaketimi anlatırsam asla unutmama izin vermezdi. “Ne oldu?”

“Monako’ya gelmek ister misin?”

Ağabeyimle ilgili başka bir şey de... hemen konuya girmesiydi.

Buna alışık olmama rağmen sorusu beni yine de şaşırtmıştı. “Monako’ya mı?” diye tekrarladım. “Ülke olan mı?”

“*Evet*, Willow, ülke olan,” diye alay etti. “Başka neresi olabilir?”

Gözlerimi devirip içimden ona orta parmağımı gösterdim. “Tanrım, yalnızca emin olmak istedim.”

“Ee?” Her zaman sabırsız olduğu için elini havada sallayarak çabuk olmamı istediğini hayal edebiliyordum. “Geliyor musun, gelmiyor musun?”

“Yani, evet,” diye yanıt verdim tekliften kuşkulanmama rağmen. “Kim istemez ki? Peki neden soruyorsun?”

“Çünkü gelecek hafta gidiyorum ve senin de gelmek isteyebileceğini düşündüm. Üstelik yarış hafta sonu ve...”

Alaycı gülmem susmasına neden oldu. “Bunun bir motor sporu olayı olduğunu tahmin etmeliydim.”

Ergenlik çağındayken ağabeyimin hayatı karting yarışları etrafında dönüyordu ve bu da ona Formula 3’te başarılı ama kısa ömürlü bir kariyer kazandırmıştı. Sonunda *normal* bir hayat sürmek için ondan vazgeçip üniversiteye gitmişti. Ben olsam profesyonel sporcu olma fırsatını hiçbir şey için tepmezdim. Ama Oakley’yle aramızda bir fark vardı... O hayatında farklı seçeneklere sahipti. Ben değildim.

“Ve,” diye devam etti Oakley, “şirketim büyük bir etkinliğe ev sahipliği yapıyor. Sporcularla kaynaşıp yarışı padoktan¹ izlemek isteyebileceğini düşündüm. SecDark sayesinde davetiyem var.”

Oakley için *normal* üniversite deneyiminin bir kısmı siber güvenlik eğitimini içeriyordu. Son sınıfın güz döneminde sektörün önde gelen şirketlerinden biri olan SecDark Solutions tarafından işe alınmıştı ve o zamandan beri orada çalışıyordu.

Şirket o kadar başarılı olmuştu ki yakın zamanda aralarında bir Formula 1 takımı da olan çeşitli spor takımlarına ve sporculara sponsor olmaya başlamıştı, bu da parti ve padok davetiye-

1 Arabaların yarıştan önce hazırlandığı alan. -ed.n.

lerini açıklıyordu. Böyle iyi gelişen bir şirketin basamaklarında yükselen ağabeyimle bu kadar gurur duymasam onu çok kıskanırdım.

Ancak onun kazançlarının bana olan faydaları göz önüne alınınca benden daha iyi durumda olmasından yakınamazdım.

“İş bulma konusunda pek de kolay bir dönemde olmadığını biliyorum,” dedi ben etkinlik hakkında başka soru sormadan, “ancak bu, senin çevre edinmen için iyi bir fırsat olabilir. Spor pazarlaması hayalinden vazgeçmedin, değil mi?”

Yan dönüp dizlerimi göğsüme çektim. Oakley’nin nezaketi, hâlâ işsiz olduğum için benimle dalga geçmesinden daha fazla utandırmıştı.

Sporla ilgili bir kariyer her zaman hayalim olmuştu. Beyzbolu ve basketbolu severek büyümüştüm, Oakley ve babamla maçlara gitmeyi severdim, favori takımları için tezahürat yapanların hararetli enerjisini severdim. Babamın beni elimden tutup ilk stadyumuma götürdüğü andan itibaren bağımlısı olmuşum. Bir daha da vazgeçememiştim.

Sahadaki ve kortlardaki insanlar gibi olmak istemiştim. Beyzbol kalelerine koşmak, orta sahadan şut çekmek istemiştim. İsmimin marş gibi söylenmesini, tribünlerde yankılanmasını, taraftarların kalbinde atmasını istemiştim.

Ne yazık ki bedenim bu hayalin gerçeğe dönüşmesini engellemişti. Hiper mobilite² teşhisinin konması yıllar ve sayısız doktor randevusu gerektirse de diğer çocuklardan farklı olduğumu daha en başından biliyordum. Onların yaptığı aktivitelerin bazılarını asla yapamayacağımı da. Beyzbol kariyerim, ilk başlama vuruşu dersimde omzumun çıkmasıyla sona ermişti ve güvenilmez diz-

2 Eklemlerde normalden fazla hareketlilik görülmesi. -ed.n.

lerimin kaldıramadığı koşu ve ani duruşlar nedeniyle basketbol söz konusu bile olamazdı. Sporcu olmak benim için ihtimaller dahilinde değildi.

Yıllarca kenardan izleyerek öğrendikten sonra spor pazarlamasının ikinci en iyi şey olduğunu fark ettim. Bana keyif veren bir dünyanın içinde olabilir ve bu keyfi başkalarıyla paylaşabilirdim. En azından iş bulursam bunu yapabilirdim.

“Hayır, vazgeçmedim.” İçimi çektim. “Hâlâ birkaç yerden haber bekliyorum.”

“O hâlde beklerken Monako’ya gel,” dedi kandırmaya çalışarak. “Dediğim gibi bu etkinlik, çevre edinmen için mükemmel olur. Ya da, siktir et, bunu yalnızca benim paramla yapacağın bir tatil olarak düşün. Mezuniyet hediyesiyle süper erken bir doğum günü hediyesi bir arada.”

“İkisi bir arada mı?” diye vurguladım. “Vay canına, *çok* naziksin.”

“Gerçekçi olalım. Bunu yalnızca annem beni zorladığı için teklif ediyorum.”

“O hâlde bu davet için sana değil de ona mı teşekkür etmem gerekiyor?”

“Kelimelere takılma,” dedi yorumumu geçiştirerek. Sonra pazarlama konuşmasına döndü, “Tanışacağın bütün o insanları düşün. O partide kaç sporcu ve takım olacağını biliyor musun? Gece bitmeden iş teklifi almamışsan sahilden yamaç paraşütüyle atlarım.”

Kıkırdadım. “Bunu ben teklif alsam da yaparsın.” İkimiz de adrenalin bağımlılığı genlerini almıştık. Yalnızca ben, fazla hareket etmemem gerektiğini iyi biliyordum.

“Muhtemelen,” diye kabul etti. “Ama cidden, Wills. Bu harika bir fırsat. Üstelik parmağını oynatmana bile gerek yok. Her şeyi ben halledeceğim.”

Sırt üstü dönüp tavanı inceledim, yazlık elbisemin eteğini parmaklarımın arasına doladım. “Zamanıma degeceğine söz veriyor musun?” diye belirttim kendimi tutarak ama heyecan şimdiden göğsümde filizlenmeye başlamıştı. “Orada çok uzun süre kalıp bir iş görüşmesini kaçırmak istemem.”

“Söz veriyorum. Çarşamba günü uçup pazartesi sabahı dönebilirsin.”

Soluğumu vererek konuyu derinlemesine düşündüm. Haklıydı. Mükemmel bir çevre edinme fırsatı olabilirdi. Ayrıca dünyanın en havalı yerlerinden birinde birkaç gün geçirmeyi kim istemezdi ki? Üstelik ben bedava bir seyahati reddedecek durumda mıydım?

“Tamam, peki,” sözleri ağzımdan çıkıverdi beynim düşünmeye yetişemedi. “Beni Monako’ya götür.”

BÖLÜM 2

Monako

Dev

Partideki herkesin, cinsel yolla bulaşan bir hastalığım olduğunu düşündüğünden oldukça emindim.

Ancak kayıtlara geçsin diye söylüyorum, basının haber yapmayı sevdiği kaçamaklarıma rağmen yoktu ve hiç olmamıştı. Bu söylentinin, cinsel yolla bulaşan bir hastalığı teşhis etmek için evde kullanılabilen bir tahlil seti markası, IYK Quick Results'ın yeni yüzü olduğumu bütün çevrim içi platformlarımdan dünyaya duyurarak işinden istifa eden sosyal medya yöneticimle (*eski* sosyal medya yöneticimle) ilgisi vardı. O set olmasa klamidyaya yakalandığımı bu kadar çabuk keşfedemezmişim. Ama merak etmeye gerek yokmuş çünkü bunun için tedavi görüyormuşum.

Ancak ne yazık ki antibiyotiğe dirençli bir türmüş. Bazıları her konuda şanslı oluyormuş.

Paylaşımlar şirkete ivme kazandırmıştı, peki ya ben? Altı haftadır seks yapamamıştım ve buradaki kadınların çoğu yüzüme bile bakmayacaktı. Bu tam bir felaketti.

İftira davası açsak da artık olan olmuştu ve misilleme olarak Jani'ye zarar vermek umurumda değildi. Bu noktada yapabileceğim en iyi şey bunu aşmaktı. Ve dürüst olmam gerekirse, çalışırken yaşattığım onca şeyden sonra onun gazabıyla yüzleşmeyi hak etmiş *olabilirdim*. Çok kolay bir müşteri sayılmazdım ama hayatının her yönünün bütün dünyaya gösterilmek üzere belgelenmesini kim isterdi ki? Ancak Jani, ben sonunda patlayana kadar her gün ama her gün inatla bunu yapmayı sürdürmüştü.

Ne yazık ki karşılığında *o da* patlamıştı. Artık itibarım yerle bir olmuştu, takımım bana soğuk davranıyordu ve sponsorlarımın onları temsil etmemi istemediklerine dair dedikodular vardı. Onları, -o parayı- kaybedemezdim çünkü o olmazsa Argonaut Racing'deki yerimi kaybederdim.

"Tanrım, biraz neşelenir misin? Böyle görünürsen bütün kadınları korkutup kaçıracaksın."

Mark yanımda masum bir tavırla şampanyasını yudumluyordu. Yenisini alması konusunda ısrar etmeme rağmen giydiği smokini üzerine zor oluyordu. Omuzları ceketin dikişlerine meydan okuyor, göğüs kasları sık gömleğinin düğmelerini zorluyordu. Her an patlayabilir ve tehlike bölgesindeki talihsiz insanları kör edebilirdi. Bu adamın *fitness* alanında çalıştığını ve fiziğini göstermeyi çok sevdiğini herkes bir bakışta anlayabilirdi. Performans koçum ve anaokulundan beri en iyi arkadaşlarımdan biri olmasaydı bu konuda tam bir pislik olduğunu düşünürdüm.

“Nasıl görünürsem?” diye karşılık verdim kendi şampanyamı bitirirken. Devam etmeden önce elimin tersiyle ağzımı sildim. “Aynı gecede hem kariyerimi kaybetmek üzereymiş hem de sikimi ıslatmayı başaramayacakmış gibi mi görünüyorum?” Çünkü tam olarak böyle olmuş gibi duruyordum.

Bulunduğum yere gelebilmek için çok çalışmıştım. Tamamen hazır ve kararlı hissetmeden Formula 1’i bırakmayı reddediyordum. Argonaut Racing griddeki³ en iyi takım mıydı? Bu ancak bir şaka olabilirdi. Ancak orta sıralardan kurtulup ön sıralardaki bir takımda koltuk bulabilmek için en iyi seçeneğim onlardı.

Bütün sürücüler şampiyonluk kazanmayı arzuları ve bunu başarma şansım şimdiki performansıma bağlıydı. Argonaut’un sürücü yetiştirme programıyla çocukken tanışmış ve şimdiye dek yalnızca bu takım için yarışmıştım, bu yüzden çoğu açıdan onlara sadıktım ama kazanmak istiyorsam sonsuza dek burada kalamazdım. Ve evet, henüz tek bir F1 yarışı bile kazanamamış bir sürücünün şampiyonluk beklentisi içinde olması iyimser bir durumdu ama ben hayalleri olan bir aptaldım.

Sorun, bu hayallerin her geçen gün daha da ulaşılmaz hâle gelmesiydi. Argonaut’un araçlarını NASA tasarlamaya başlamadığı sürece onlarla asla şampiyonluk kazanamayacaktım. Ben hangi aracı kullanırsam kullanayım, Zaid Yousef ve Axel Bergmüller zirvede mücadele ederken kesinlikle bunu yapamazdım. Açıkçası şu anki takımımınla üçüncü ya da dördüncü olmak beni çok heyecanlandırır ama bu, yarın bir güneş patlaması gerçekleşmesi ihtimali kadar azdı.

Ancak şimdilik önceliğim, bu elit sporun *en üst* kademesine ait olduğumu kanıtlayana dek Formula 1’de kalabilmektir. En

3 Sezonda yarışacak yirmi araç ve yirmi sporcunun tamamı. -ed.n.

iyi takımların patronlarının dikkatini çekene kadar başımı eğip yeterince iyi bir performans sergilemem gerekiyordu. Zaid'in önümüzdeki birkaç yıl içinde emekli olması bekleniyordu, bu nedenle Mascort'un onun yerine başkasını alacağı kesindi. Belki de Spectre Energy, Axel'ı desteklemek için yedek yeni bir sürücüye ihtiyaçları olduğuna karar verirdi ve bu durumda onların adamı ben olabilirdim. Bu bana peşinde koştuğum ünvanı getirmese de beni hayallerime bir adım daha yaklaştırırdı.

Ancak sponsorlarımı kaybedersem ve Jani'nin veda hediyesi yüzünden Argonaut sözleşmemi bitiş tarihinden önce sonlandırırorsa bunların hiçbiri olmazdı. Takım benim getirdiğim paraya pek muhtaç olmasa da takıma yeteneği dışında katabileceği hiçbir şey olmayan bir sürücüyü kimse istemezdi. Elbette bu boktan bir durumdu ancak küçük dünyamızın kuralları böyleydi.

Bu sezondan sonra onlarla bir yılını kalıyordu ama ya beklentilerini karşılayamazsam? Kahretsin, olasılıkları biraz daha düşünürsem en yakın deliğe girip bir daha çıkamayabilirdim.

"Tekrar sevişeceksin, Dev, söz veriyorum," dedi Mark. "Ama yalnızca küçük kaltaklar gibi surat asmayı kesersen."

Şikâyetimin ilk kısmını ciddiye almadığı gözümünden kaçmamıştı. F1'deki geleceğim konusunda endişeli olan tek kişi ben değildim.

"Surat asmıyorum," diye söylendim. Ama haklıydı. Surat *asıyordum*. Ben her zaman gülümseyen bir adamdım, çatık kaşlı değildim. Olmam gereken kişi bu değildi. "Yalnızca stresliyim, tamam mı? Bu büyük bir gece."

Daha çok büyük bir haftaya benziyordu. Bu gece yarış dünyası için bir yük değil, bir kazanç olduğumu kanıtlamam gerekiyordu. Yarın Argonaut'taki medya görevlerimi sırtarak tamamlamam ve takım arkadaşşımdan nefret etmiyormuşum gibi

davranmam gerekecekti. Daha sonra cuma günkü serbest antrenmanda iyi bir süre yapmalı (   nk  Monako gibi geçişlerin neredeyse imkânsız olduğu bir pistte puan alma ihtimalim düşük olduğu için) cumartesi günkü sıralama turları sonucunda 10. sıradan daha iyi bir yer elde etmeli ve pazar günü de hayatım buna ba lıymı  gibi yarışmalıydım.

Bir bakıma öyleydi sanırım.

“Bunu atlatacaksın.” Mark rahat görünüyordu ama onun da ku kuları olduğunu biliyordum. “Bana inanmıyorsan,” dedi ba ıyla salonun karşı tarafını işaret ederek, “git Oakley’ye sor. Acı gerçekleri sana hiç yumu atmadan s yleyece ini bilirsin.”

Mark’ın ba ıyla gösterdiği yöne döndüğümde arkadaşımızın balo salonunun kapısında birileriyle el sıkı tı ını ve omuzlarına vurdu unu fark ettim.

Tanrı’ya    k r. O sık kafalının gelip beni bu sıkıcı sponsor etkinliklerinin her zamanki sıkıcı ortamından kurtarmasını yıllardır bekliyormu um gibi hissettim.

Oakley’yi henüz yürümeyi bile bilmediğim zamanlardan beri tanıyordum. Ailelerimiz benim ya ımdan daha uzun süredir kom uydu ve onunla karting pistlerinde birlikte b y m   t k. Biz *Tuhaf Beyaz Babalar Kulübü*’n n kurucu  yeleriydik, beyaz babaları olan iki melez  ocuk olarak (Oakley’nin durumunda siyahi, benim durumumda Hint asıllı) ten renklerimiz yüzünden motor sporları dünyasına asla tam olarak uyum sa layamadı ımız için bir ba  kurmu tuk. Bir de babalarımızın kesinlikle gezegendeki en tuhaf insanlar olması vardı.  kisi de i kolikti ama bugünlerdeki i i göz önüne alındığında Oakley de i koliklik  l  e inde onların çok gerisinde değildi.

Anla ılaca ı gibi kendimi bildim bileli arkadaşlık.

Ve geçen sene kız kardeşini öptüğümde neredeyse bir anda her şeyi mahvedecektim.

Bu anıyı tekrardan kök salmadan önce kafamdan attım. Fazla üzerinde durmamam gerektiğini biliyordum... Bunu zaten yeterince yapmış ve sonuçlarıyla yüzleşmiştim. Üstelik bunun Oakley'yle olan dostluğuma zarar vermesine izin vermeyi reddediyordum; bir kerelik bir hataydı, asla tekrarlanmayacaktı. Dersimi almıştım.

Ben Oakley'ye doğru ilerleme fırsatı bulamadan menajerim yolumu keserek herhangi bir yere gitmeme engel oldu. Harika.

Piç kurusu Mark, öfkeyle bakan adamdan yan yan kaçmayı başardı ve talihsizliğime alaycı şekilde sırtarak boş şampanya bardağıyla bana kadeh kaldırdı. "Sonra görüşürüz, dostum," diye seslendi uzaklaşmadan önce.

Menajerimin birkaç adım arkasında bezmiş görünen Chava duruyordu, ellerini evrensel bir *denedim* hareketiyle yana açmıştı. Asistanımın elinden geleni yaptığından hiç kuşku yoktu ama Howard Featherstone hayatımı cehenneme çevirmeye azmettiğinde onu durdurmak mümkün değildi.

"Howard!" diye selamladım imza niteliğindeki gülümseme mi takınıp coşkuluymuş gibi davranarak. Bu gece burada olacağını biliyordum ama ondan en azından bir süre daha uzak kalmayı ummuştum. "Nasıl gidiyor?"

"Daha iyi olmuştum, Dev," dedi düz bir sesle, soğuk gri gözleri bana odaklanmıştı. "Ama bunu zaten biliyorsun."

İçimden parmaklarımla kulaklarımı tıkamak ve Howard'ın sözlerini alaycı bir tavırla ona tekrarlamak gelince kendime yirmi beş yaşında bir adam olduğumu hatırlatmam gerekti... Bu yaşta en uygun tepki, gidip kendini becermesini söylemekti.

Neyse ki toplum içinde bu iki şekilde de davranmamı engelleyecek kadar medya eğitimi almıştım, bu yüzden anlayışlı bir ifade takınıp ciddiyetle başımı salladım.

“Anlıyorum,” diye onayladım. “Son zamanlarda bazı zor anlar yaşadık.”

Bana kuşkuyla baktı, muhtemelen rol yaptığımın farkındaydı. Ama konu dışına çıkma riskini göze almamak için bunu yüzüme vurmaya niyeti yoktu. “Öyle. Ve artık işleri düzeltme zamanı geldi. Aramalarımın kaçınmasaydın daha erken başlayabilirdik.”

Kıkırdayarak sahte bir utanma numarasıyla elimi saçlarımdan geçirdim ama tekrar yanıma indirirken orta parmağımın biraz kalkmasına karşı koyamadım. Onunla konuşmak istemiştim çünkü ne söyleyeceğini biliyordum. *Bunu düzeltmen gerekiyor, Dev. İmajını temizlemesi için birini tut. Yeni bir sosyal medya ekibi ayarla. Seni robota çevirsinler. Senden hayatını çekip almalarına izin ver.*

“Bunun için üzgünüm,” diye karşılık verdim düpedüz riyakârlıkla. “Son birkaç hafta çılgıncaydı, öyle değil mi? Hey, Azerbaycan yarışını izledin mi? Q3’e⁴ kalmayı başardım—”

“Kes saçmalamayı.”

Sözlerinin altındaki şiddet karşısında yüzüm elimde olmadan biraz buruştu. Of, başım kesinlikle beladaydı.

“Şu anda *kimse* senden memnun değil,” diye devam etti Howard. “Takımın da, sponsorlar da. Ben kesinlikle değilim. Peki diğer herkes? Sana *gülüyorlar*.”

“Yani, insanları güldürmeye alışkınım,” diye belirttim omzunu silkerek. “Ben komik bir adamım.”

4 Yarışa başlarken araçların hangi sırayla dizileceğinin belirlenmesi için yapılan sıralama yarışının son bölümü. -ed.n.

Anlaşılan espri yapma zamanı değildi çünkü bir anda kendimi onunla burun buruna buldum ve görebildiğim tek şey kırıklıkları ve patlayacak gibi duran damarları oldu.

“Bunu sürdürürsen işin biter,” dedi hırlar gibi. “NASCAR’da bile koltuk bulamazsın.”

Kaotik bir spin atma sanatı olan NASCAR’a hakaret etmesini takdir etmedim ve bunu yüzüme vurması da kesinlikle hoşuma gitmedi. “Bir adım geri çekilmeni öneriyorum, Howard,” diye söylendim. “Burası olay çıkarılacak yer değil.” Genişleyen kel bölgesini diğer tarafta kalan saçlarıyla örterek gizlediğini sanan altmış yaşında bir adamla dövüşmek zorunda kalmak *gerçekten* istemiyordum.

Howard nerede olduğunu o anda hatırlamış gibi öfkesini gözlerini kırıştırarak bastırıp sendeleyerek bir adım geriledi ve oflayarak smokininin ceketini düzeltti. Patlamasının dikkat çekip çekmediğini görmek için etrafına bakındı ama anlaşılan bizi izleyen tek kişi yüzünü buruşturan Chava’ydı.

“Bunu kafana sok,” dedi kendini toparladıktan sonra sesini alçak tutmaya dikkat ederek. “Kariyerin sallantıda ve denememe izin vermediğin sürece seni kurtaramam.”

Bir nefes verdim. Ortaya koyduğu ve bana daha önce defalarca sunduğu bakış açısıyla ilgilenmiyordum. “Dinle, eğer Axel ırkçı sözleri olan bir şarkıya bağırarak eşlik ederken kameralara yakalanıp bundan kurtulmayı başarmışsa sanırım cinsel yolla bulaşan sahte hastalığım da sorun olmaz.”

Howard bu kadar aptal olduğuma inanamıyormuş gibi başını salladı. “İrkçi davranışların seks skandallarından çok daha kolay affedeceğini herkesten daha iyi bilmen gerekir.”

Bu ağzımın kapanmasına sebep oldu. Çünkü itiraf etmekten nefret etsem de haklıydı. Maalesef yaşadığımız dünyanın düzeni böyleydi.

Sessizliğimden faydalanarak omzumu sıkıp gözlerime baktı. “Bunu düzeltmeme izin ver, Dev.”

En kötüsü bunu yapabileceğini bilmemdi. Bütün bunları halının altına süpürecek ve beni padokun kusursuz küçük prensi gibi gösterecek insanları işe alabilirdi. Çok kolay olurdu.

Ama bunu daha önce de yapmıştım... İmajımın kontrolünü birine teslim edip kartondan yapılmış bir manken gibi onların istediği kişiliğe sahip olduğuma dünyayı inandırmasına izin vermiştim. Ele almak istediğim asıl konu; beni veya değer verdiğim kişileri doğrudan etkiliyor olsa bile, siyasi veya *tartışmalı* ufacık bir konudan söz etmeme izin verilmemişti. Görüşlerimi veya samimi düşüncelerimi paylaşmama izin yoktu, herkesin kendine yakın bulacağı tipik biri olmam gerekiyordu. Nefret ettiğim hâlde buna ayak uydurmuştum çünkü herkes bunun benim için en iyisi olduğunu söylemişti.

Ne demezsin.

Jani'nin uzlaşmacı olması gerekiyordu. Sponsorlu sosyal medya gönderilerimi ve Argonaut'un verdiği bütün görevleri halletmesi, biraz da hayranlarım için kişiliğimin farklı yönlerini yüzeysel olarak yansıtmaya için işe alınmıştı. Ama kişisel hayatıma girip bunu internette paylaşmaya çalışarak fazla ileri gitmişti. Ve beni birçok kez fazlasıyla özel paylaşımlar yapmaya ikna etmeye kalkışınca sabrım taşmıştı.

Yani evet. İmajımı biraz bile güvenmediğim insanlara teslim etmekle ilgilenmiyordum.

“Kendim düzeltebilirim,” dedim ama sesim farklı çıkmıştı. “Bana biraz zaman ver.”

“İnsanların senden vazgeçmesine çok az kaldı.” Nefes alıp omzunu dikleştirdi. “Bir kadeh şampanya alacağım. Ama dön-

düğümde birlikte tur atıp herkese padokta ve reklam panolarında ne kadar sevimli görüldüğünü hatırlatacağız. Anlaşıldı mı?”

“Evet efendim.” Onu asker gibi selamlama dürtüsüne zor direndim.

Howard bunu anlamış gibi dik dik baktı, ardından uzaklaşıp beni yalnız bıraktığında Chava’yla göz göze geldim.

“Eh,” diye söylendi asistanım, yaklaşırken. Teni benim açık kahverengimle neredeyse aynı tonda olsa da boynundan yukarı yayılan kızarıklığı gizleyemiyordu. O da Howard’dan benim kadar nefret ediyordu. “Bu iş tam bir rezalet.”

“Bir de bana sor,” diye homurdandım keşke şu anda içebileceğim bir kasa şampanya olsa diye düşünürken. “Bunu düzeltmem gerekiyor.”

“Nasıl olacağı hakkında bir fikrin var mı? Bir sosyal medya ekibi tutmana ramak mı kaldı?”

Başımı salladım. “Henüz bilmiyorum.” Derin bir nefes vererek dirseğimi omzuna yasladım, aniden bitkin düşmüştüm. “Şu anda çözmem gereken çok fazla sorun var.”

“Buradaki bütün kadınların sana lekeliymişsin gibi bakması da dahil,” dedi Chava kuru bir sesle. Pahalı elbiseler giyen üç kadın yanımdan geçerken aramızda mesafe bırakarak gitmişti. “Ve yakınlığımız nedeniyle bana da. Lanet olsun, Dev.”

“Bu benim suçum değil,” diye homurdanarak başımı geriye attım. “Ama biriyle yatmam lazım. Bu gece en azından *bu* sorunu çözmeliyim.”

Şu anda burada cinsel yolla bulaşan hastalık tedavisi gördüğümüne inanmayan ve evime gelecek birini bulma ihtimalim çok düşük olsa da denemek zorundaydım. Tek yapmam gereken bana birazcık zaman ayıracak ve durumu açıklayabileceğim

bir kadın bulmaktı. Şakaymış gibi gülüp geçecektim çünkü olay tam olarak böyleydi. Zalim, çok zalim bir şaka.

Çok basitti. Her yarış gününde daha zor stratejilerle karşılaşıyordum. Bu hiçbir şeydi.

Dikleşerek boş şampanya kadehimi Chava'ya uzattım ve parmaklarımla saçımı alnımdan çektim. Ben yakışıklı bir adamdım ve aşırı çekiciydim, bu yüzden bu çok kolay olmalıydı. Son altı haftayı talihsizlik olarak saymaya karar verdim. Yeterince çabalamamıştım. Ama şimdi? Kazanmaya kararlıyım.

Ancak Willow Williams salona girince bütün planlarım suya düştü.

BÖLÜM 3

Willow

Bir aylık kiramdan fazlasına mal olan bir elbise giymeme rağmen bu insanların arasında kendimi son derece sade giymiş hissediyordum.

Bu bebek mavisi ipek elbise ve on santim topuklu ayakkabılarla (onları giyerek kadere meydan okusam ve ayak bileklerimi tehlikeye atsam da) harika göründüğümü biliyordum ancak yine de burada yerim yokmuş gibi hissediyordum. Dünyada bana oraya ait olmadığımı hissettirebilecek tek bir yer varsa o da Monako'daki gösterişli bir partiydi.

Monako. İsmini düşünmek bile neredeyse hayretle başımı sallamama neden oluyordu. Çünkü gerçekten, zenginlik ve hızlı arabalarla anılan bu yere gelmek için son dakikada davet alaca-

ğımı kim tahmin ederdi? Kesinlikle ben ve az kullanılmış pasaportum buna ihtimal vermemiştik.

Uçağım öğleden sonra Nice'e indikten sonra havaalanında Oakley'nin beni alması için gönderdiği şoför tarafından karşılandım. Güzel mavi sulara, gür yeşilliklere ve göz kamaştırıcı kayalıklara hayran kalarak sahilten aşağı, Monako sınırına doğru yol alırken yüzümü lüks arabanın camına yapıştırdım.

Ağabeyim bu hafta sonu yarış olacağından söz etmemiş olsaydı bile kapanan yollardan ve limana doluşan milyon dolarlık yatlardan bunu anlardım. Kontrollü bir kaos vardı. Hafta sonu heyecanı ılık bahar havasından bile hissediliyordu.

Yavaş yavaş yanından geçerken manzarayı göstermek için Grace'le Chantal'ı görüntülü aradım ancak otele geldiğimizde az kalsın konuşma yetimi kaybedecektim.

Lükse yabancı değildim. Annemle babamın maddi durumu iyiydi ve annem pahalı şeylere düşkünlüğüyle bilinirdi ama ben hiç böyle bir şatafat görmemiştim. Binanın tarihî sütunları eski dünyanın büyüsunü taşıyor, mor ve sarı çiçekler mükemmel desenler oluşturarak yukarı tırmanıp revakın üzerinden sarkıyordu. Geniş tavanları ve on sekizinci yüzyıla ait sanat eserleriyle lobi, resmen bir film setinin arka planı gibiydi.

Bordo üniformalı ve küçük şapkalı bir kapı görevlisi aksanlı bir İngilizceyle valizlerimi almak için geldiğinde neredeyse kıkırdıyacaktım. Kusursuzdu.

Oakley'nin benim için ayırttığı süit de aynı derecede inanılmazdı... Denizin güzel manzarası, derin bir küvet ve on kişinin sığabileceği büyüklükte bir yatak. Açıkçası, mezuniyet artı doğum günü hediyem için elinden geleni yapmıştı. Ya öyleydi ya da şirketinin beklediğimden daha keyifli ek faydaları vardı.

Ama hâlâ teşekkür etme fırsatım olmamıştı çünkü ağabeyim bütün gün boyunca kayıplara karışmış durumdaydı. Partinin başlama saatine kadar meşgul olacağını ama geceki etkinlik için benimle otelin balo salonunda buluşacağını mesajla haber vermişti.

Son birkaç saatimi hazırlanmakla geçirmiştım. Etiketini görünce neredeyse kalp krizi geçirecek olmama rağmen Grace'in almaya ikna ettiği elbiseyi giymeden önce vücudumu yıkadım, parlattım ve nemlendirdim. Ama elbise *etkileyiciydi* ve kendimi milyon dolar değerinde hissediyordum... Tabii balo salonuna girene kadar.

Görünüşüm konusunda biraz öz güvensizdim ve etrafa göz attığım anda kabuğuma çekildim. Yanımdan geçen herkes her nasılsa bir öncekinden daha muhteşemdi. Ve ben de... Kısacık boylu, bebek yüzlü ve Ufacık Tefecik Meme Komitesi'nin CEO'suydum. Bu, dışarıda yalnız başıma dolaşırken sıklıkla ebeveynimin nerede olduğunun sorulmasına neden oluyordu.

Chantal gibi uzun bacaklı ve kıvrımlı kadınları kıskanırdım. Onun aksine, üzerine yüzümün fotoğrafının yapıştırıldığı dikdörtgen bir kartonun benim yerime geçebileceğini ve kimsenin farkı anlamayacağını düşünürdüm.

Ama böyle hissetmeye başladığımda kendime *sevdiğim* özelliklerimi hatırlatıyordum. Hangi mevsimde olursak olalım cildimin bronz ışıltısını seviyordum. Sonra, (bu gece onları son santimlerine kadar düzleştirmiş olsam da) buklelerimi seviyordum. Ve tabii ki, çoğu gün neredeyse hiçbir şeyin altına sütyen giymek zorunda olmamayı seviyordum.

Bu hatırlatmalarla omzumu biraz geriye alıp başımı kaldırdım ve topuklarımın verdiği destek için şükrettim. Onlar olmasa bu şık insanların arasında tek bir şey bile göremezdim.

Birkaç saniye boyunca balo salonunu oymalı pervazları ve yıldız süslemeli yüksek tavanlarından parlak ahşap zemine kadar inceledim. Salonun bir tarafında buzdan yapılmış ve kızak rampasıyla tamamlanmış bir Formula 1 aracı vardı, diğer tarafta ateş püskürtme gösterisi yapılıyordu. Açıkçası hiçbir masraftan kaçılmamıştı ama buna şaşırmamalıydım. Bu her zaman para, para ve paranın konuştuğu bir spordu.

“Wills!”

Ağabeyimin sesiyle irkilerek geldiği yöne döndüm, onu gösterişli barın yanından bana el sallarken gördüm. Hafif bir rahatlama soluğu vererek ona yöneldim. Her zaman parti havasında olduğu için etrafı kalabalıktı ama hemen izin isteyip yarı yolda benimle buluştu.

Kollarını iki yana açtı, ben de arasına girip birkaç saniye boyunca sıkı sıkı sarıldım. Gerileyip omzumdan tutarak bana baktı. “Sen kısaldın mı?”

Burnumu kırıştırıp üzerimdeki ellerinden kurtuldum. Demek kardeş sevgisi ânı sona ermişti. “Bacaklarını tekmelemek için mükemmel boyda olduğumu unuttun mu? Beni kızdırma.”

“Evet, sanırım kızdırmasam iyi olacak, özellikle de ayağında o ayakkabılar varken.” Yüzünü buruşturarak *stilettoma* baktı. “Bunları giymen şart mıydı? Yemin ederim bir şeyin yerinden çıkarsa senin için *geri takmam*.”

Gözlerimi devirdim ama eklemlerimin her zaman olmaları gerektiği yerde kalmaktan hoşlanmadığı göz önüne alındığında endişesi pek de yersiz sayılmazdı. Ne kadar çarpıcı olursa olsun topuklu ayakkabıların benim için en doğru ayakkabı tercihi olmadığını uzun zaman önce öğrenmiştim ancak bu onlara olan sevgimi asla azaltmamıştı. Bazen hayatı uçlarda yaşamak gerekirdi. Oakley’nin hızlı arabaları vardı... Benim de topuklu ayakkabılarım.

Yine de her gün en az bir saatimi spor salonunda ya da yoga matında geçirerek bedenimi her şeyi ait olduğu yerde tutmaya teşvik edecek güç egzersizleri yapıyordum. Fizik tedavi ve birkaç ameliyatın yardımıyla son zamanlarda büyük sakatlıklar konusunda fazla endişeli değildim. Ama her zaman temkinli davranmalıyım. Zaten bu yüzden Oakley pervasızca sporcu olma hayallerinin peşinden koşarken ben arkama yaslanmak zorunda kalmıştım.

Bu konuda üzülmemeye, keşke kronik ağrıları ve zayıf bir bağ dokusu olmayan bir kardeş olsaydım diye düşünmemeye çalışıyordum ama bazen bu gerçek bir tokat gibi yüzüme çarpıyordu.

“Sakin ol, uzun zamandır hiçbir şeyim yerinden çıkmadı.” Yorumunu elimle geçiştirdim. “Ama çıkarsa yardım etmeyeceğini öğrendiğim iyi oldu. Korkunçsun.”

Hakaretimi önemsemeden omzunu silkti. “Bunu ikimiz de zaten biliyorduk.” Bu konuyu hallettikten sonra nazikçe dirseğimden tutarak beni bara yönlendirdi. “Haydi içki alıp Dev’i bulalım. Buralarda bir yerde olmalı.”

Topuğum takılınca neredeyse yüzüstü yere çakılacaktım. Oakley beni tutmasa tek bir ismin geçmesiyle çok sert bir şekilde yere serilirdim.

“Dev mi?” diye tekrarlardım sesimin incelmesi karşısında ürkererek. Boğazımı temizleyip konuyu açıklığa kavuşturdum. “Dev Anderson mı? O burada mı?”

Oakley güzel bir sarışına bakmak yerine gerçekten benimle ilgileniyor olsa paniğimi fark etmemesi mümkün değildi.

Ağabeyimin en iyi arkadaşını görmemin üzerinden yedi ay geçmişti... Ve son görüşmemizde? İşler tam olarak düşündüğüm gibi gitmemişti ve hâlâ berbat hissediyordum.

“Evet, elbette burada,” dedi Oakley dirseklerimizi bara dayadığımızda. “SecDark onun takımının sponsorlarından.”

“Doğru.” Bunu biliyordum. Yalnızca... unutmuştum. Aslında *unutmak* derken, hiçbir fikrimin olmadığını kastediyordum. “Ama ben... sizin başka bir takımın sponsoru olduğunuzu sanıyordum.” *Bu kadar* bihaber olmama imkân yoktu. Diğer sporlar kadar yakından takip edemiyor olsam da F1 ilgi alanıma giriyordu. Çocukluğumun büyük bölümünde hoşlandığım çocuk olan Dev’le ilgili pek çok şeyin olduğu gibi...

Oakley’nin homurdanarak barmeni çağırmak için elini kaldırmasını onay olarak kabul ettim. “Deschamp’la başlamıştık ama Argonaut, *her zaman tam Amerikan* saçmalığıyla şirketin sahiplerinin gönlünü kazandı. Yani evet, geçen sene değiştirdik. Argonaut bu sezon henüz podyuma çıkmadığı için bunun daha iyi bir ortaklık olup olmadığını hâlâ anlayamadık.”

Başımınla onaylayarak bütün bu bilgileri sindirmeye çalıştım ama zihnim kaygı moduna geçmişti. Kalabalığın arasında Dev’i bulmak için gözlerim istemsizce devasa alanda geziniyordu. Az da olsa bu hafta sonu yarışta onunla karşılaşma ihtimalim olduğunu biliyordum ve kendimi bu olasılığa hazırlamıştım ama şimdi pusu kurulmuş gibi geliyordu.

Oakley hâlâ yarış istatistikleri hakkında gevezelik ediyordu ama çoğu bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu. Zaten hepsini daha önce de dinlemiştim. Adam bu konularda sonsuza kadar konuşabilirdi. Harika bir kardeş olduğum için genellikle görev bilinciyle dinlerdim. Ayrıca ona itiraf etmekten nefret etsem de bu şeyleri ilginç buluyordum.

Ancak bu kez yalnızca dinliyormuş gibi yapıp uygun zamanlarda belli belirsiz mırıldanıyordum. Ama gözlerim kalabalığın

içindeki tanıdık bir şekle takılınca bu numarayı daha fazla sürdüremedim.

Dev'in, sergilemekten asla çekinmediği kendine has sırtışı salonu aydınlatıyordu. Yüzünün yalnızca gülümsemek için yaratıldığına yemin edebilirdim ve sivri çenesindeki koyu renkli kirli sakalı yalnızca ışıltısını vurguluyordu. Sosyal medyada *keşfet* kısmında sürekli olarak *padoktaki en iyi gülümseme* ünvanının layık görüldüğü videolarını görüyordum ve buna katılıyordum. O gridde (geçmişte, bugün ve muhtemelen gelecekte de) Dev'inkinden daha bulaşıcı bir sevimliliğe sahip kimse yoktu. Ona yaklaşabilen bile yoktu.

Çocukken yüzünde tam bir gülümseme olmaması nadir bir durumdu ve bu hiç değişmemişti. Endişeler sırtından akıp gidiyormuş gibi görünürdü. Bu, hiçbir şeyi ciddiye almadığı anlamına gelmiyordu ki ciddiye almasa kariyerinde bu kadar ilerleyemezdi. Durum ne kadar karanlık görünürse görünsün Dev'in her zaman iyi tarafından bakmak gibi esrarengiz bir yeteneği vardı.

Onun iyimserliği olmadan gençlik yıllarımdan en zorlu anlarını, her şeyden çok istediğim şeylerden beni alıkoyduğu için vücudumdan nefret ettiğim o dönemi atatabileceğimi sanmıyordum. Bunu birine atfetmek abartılı olurdu ama Dev ve gülümsemesi ve cesaret verici küçük sözleri büyük fark yaratmıştı.

Onu her gördüğümde kalbim hızla çarpmaya başlardı ama bu gece buna ek olarak endişeden kaynaklanan bir mide bulanması da eşlik ediyordu. O... İyi görünüyordu. *Gerçekten* iyi. Onu her zaman en iyi şekilde resmeden zihnimde hatırladığımdan bile daha iyi.

Durduğum yerden profilini mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Simsiyah saçlarının yanları daha kısa, üst kısımları

daha uzundu. Saç telleri kıvrılarak alnına özellikle şekillendirilmiş gibi görünen dağınık bukleler hâlinde düşüyordu ancak bu daha çok parmaklarını sürekli olarak alnında gezdirmeye alışkanlığından kaynaklanıyordu. Ve o smokin... Hiçbir erkek penguen kostümüyle bu kadar güzel görünmemeliydi ama (ben de dahil olmak üzere) pek çok insanın onu ve geniş omuzlarını smokinin dışında görmeyi tercih edeceğini biliyordum.

Gerçi duyduğuma göre son zamanlarda kadınlar bu ayrıcalığa sahip olmak için sıraya girmiyordu ve benim de bunu düşünmemem gerekiyordu. Ancak benim uzak durma nedenim internette cinsel yolla bulaşan bir hastalıkla ilgili tedavi gördüğüne dair bir söylenti dolaştığı için değildi. O, benim için yasak bölgeydi. Öpüşmemiz, mezara götürmeyi planladığım bir sırdı.

“Ah, işte orada.” Oakley’nin sesi masum olmayan düşüncelerimi yarıp geçti ve dikkatimi tekrar üzerine çekti. Yan tarafımdan benimle aynı yöne bakıyordu. “Haydi gidip selam verelim.”

“Ha?” Şaşkınlığımı gösteren tek hece dudağımdan döküldü.

“Beni dinlemiyordun bile, değil mi?” Ben onun en yakın arkadaşını süzerken hâlihazırda yudumladığı Old Fashionedla⁵ birlikte bana sihirli bir şekilde ortaya çıkan şampanya kadehini uzattı. “Dev’i gördüm. Patronlarım tepeme binmeden onunla konuşmak istiyorum.”

Daha ne olduğunu anlamadan Oakley omzumdan tutup beni yürümem için dürttü.

Ama bildiğim bir şey varsa o da Dev Anderson’ı tekrar görmeye kesinlikle hazır olmadığımды.

5 Amaro, şeker ve viski ya da bourbon ile yapılan bir kokteyl çeşidi. -ed.n.

BÖLÜM 4

Dev

Başım beladaydı. Hem de büyük bir belada.

Başımın beş dakika önce olduğundan *daha fazla* belaya girmesi imkânsız gibi gelse de gerçek buydu.

Çünkü Willow buradayken tamamen sikilmiş durumdaydım.

Ne yazık ki, gerçek anlamıyla değil.

Partiden ayrılmam gerekiyordu. Tek seçeneğim buydu çünkü kendimi toparlayamadan beni fark ederse... Yani ne yapacağımı da bilmiyordum ama bunun kesinlikle iyi, akıllıca veya imajımın iyileşmesine yardımcı olacak bir şey olmayacağı kesindi.

Dönüp buradan defolup gitmem gerektiğini bilmeme rağmen dikkatimi ondan uzaklaştıramıyordum.

Salonun karşı tarafında etrafına bakarak insan selinde tanıdık bir yüz ararken narin omuzları gergindi. Daha cesur bir adam olsam (geçimimi sağlamak için pistlerde saatte üç yüz yirmi kilometre hızla araç kullandığım için bunu demek biraz komikti) yanma gidip onu selamlar, tekrar görmenin ne kadar harika olduğunu söyler ve içki getirmeyi teklif ederdim. Ancak şu anki durumumda, “Burada ne *işin* var?” şeklinde bir soru sorma olasılığım oldukça yüksekti.

Neyse ki ben korkağın tekiydim, bu yüzden olduğum yere çivilenmiş ve ona odaklanmış olarak kalakaldım.

Yerleri süpüren bir elbise giymişti ve askıları o kadar inceydi ki en ufak bir çekişle bile söküp atabilirdim. Ortası biraz aşağı iniyor, göğsünün yumuşak kabartısını vurguluyordu ve Willow o bölgede en *varlıklı* kişi olmasa da bu durum oraya dokunma ayrıcalığına sahipken ellerimin hissettiklerinden hoşlanmasına engel olmamıştı. Dalgalanan mavi ipeği inceledim, kalçalarının yumuşak kıvrımına kadar takip ettim ve onu belinden kavramanın nasıl bir şey olacağını hayal ettim, geçen sefer olduğu gibi. Biz—

Kahretsin. *Lanet* olsun. Şu anda onu bu şekilde düşünemezdim. Düzeltiyorum, onu *asla* bu şekilde düşünemezdim. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Bunu hepimiz biliyorduk çünkü en son Oakley’nin arkadaşlarından biri Willow’la ilişki yaşadığında neler olduğunu görmüştük. Hiç hoş şeyler olmamıştı.

Kendimi arkamı dönmeye neredeyse ikna etmişim ki birden yüzü ışıldadı. Suratında bir gülümseme belirdi ve bana yarıştan önce aracıma bindiğimde hissettiğim adrenalinin aynısını yaşattı. Ama sevincini bütün gücüyle içime çekerken bu beni hareket etmeye teşvik etmek yerine dondurdu.

İki yanağında da gamzesi vardı, gülümsediğinde veya gülerken... ya da *gülümsememeye* veya *gülmemeye* çalışırken kendini

belli eden büyük gamzeler. Dudaklarını sıkarken ya da büzerken beliriyorlardı. Kaşlarını çatarken bile yüzünün en az bir tarafında o çukura dair bir iz olurdu. Tam olarak saklandıkları bir an varsa ya uyuyor ya da canı çok sıkkın demekti.

Ve dostum, bunu bilmekten nefret ediyordum.

Gülümsemesinin hedefini görünce mideme bir kaya oturdu.

Oakley kardeşine sıkıca sarıldı ve *sonunda* bakışlarımı başka tarafa yönlendirdim çünkü hataları tekrarlamamak gerektiğini biliyordum.

Ve Willow Williams'ı öpmek hayatımın en büyük hatasıydı.

“Dünyadan Dev’e. Evde kimse var mı? Merhaba? *Öldün mü?*”

Gözlerimi kırptıştırıp arkama döndüğümde Chava'nın yüzü benimkinin birkaç santim uzağında duruyordu. Büyük kaçıştırdan dönen Mark da yanında durmuş, bana takım doktorunu çağırmak üzereymiş gibi bakıyordu.

“İyi misin?” diye sordu Mark eğilip gözlerini kısarak, muhtemelen gözbebeklerimin genişleyip genişlemediğini kontrol ediyordu.

Chava kıkırdarken onu elimle geçiştirdim. Her zamanki gibi ikisi bir olup bana sataşıyordu. Maaşlarını kimin ödediğini unutmuşa benziyorlardı.

“İyiyim,” diye söylendim elimi saçlarımdan arasından geçirirken ama kendimi tekrar etrafıma bakınıp Willow'u ararken buldum.

Ağabeyine o küçük... olayımızdan söz etmediği için şanslıydım. Olaydan haftalar sonra bile Oakley'nin bana suikast düzenlemesini beklemiştim. Willow'a yaptıklarından dolayı Jeremy'yi neredeyse öldüreceği göz önünde bulundurulunca korkularımın yersiz olduğunu sanmıyordum.

Jeremy başına geleni kesinlikle hak etmişti ve suçu, bir otelin merdiven boşluğunda yapılan kaçamak bir öpüşmeden çok daha büyüktü. Karşılaştırıldığında ben neredeyse masum kalıyordum. Ama suçluluk duygusu hâlâ içimde ağır basıyordu.

“Bu gece onu yatağa sokmaya çalışmaktan söz ediyorduk ama sonra kopup gitti,” diye açıkladı Chava. “Muhtemelen bu kadar uzun bir aradan sonra tek pompada gitmemek için dua ediyordur.”

Yorumuna elimde olmadan sııttım. Esprileri gülmeden geçiştirmem zordu. “Haydi ama, en az iki pompa dayanırım.”

“İşte düzeldi,” diye cıvıladı Chava yanağımı sıkarak. Bu adam en yakın arkadaşlarımdan biri ve gitmem gereken yerlere zamanında gitmemi sağlayan tek şey olmasa şimdiye dek çoktan kovmuş olurdum. “Sana kız buluyor muyuz, ne yapıyoruz?”

“Planımız bu,” diye yanıtladım. Bunun aklımı Willow’dan uzaklaştırmama yardımcı olmasını ummak dışında yapabileceğim bir şey yoktu. “Önce bir tane daha—”

Ama Howard tekrar yanımda belirince sözüm yarım kaldı, bu kez elinde bana uzattığı bir kadeh şampanya vardı. Çatık kaşlarına bakılırsa bu barış teklifi değildi.

“Yapacağın şey bu bardağı alıp beni takip etmek,” diye talimat verdi. “Yeterince vakit kaybettin ve telafi etmen gereken çok şey var.”

Elbette bir içki daha istiyordum ama bu şekilde almak istemiyordum. “Bana yarım saat kadar zaman verebilir misin?” diye sordum öfkemi bastırarak. Bu adamın ensemde soluyarak ortamı mahvetmesinden bıkmıştım. “Önce selam vermem gereken insanlar var, sonra söz veriyorum kiminle konuşmamı istersen sohbet edeceğim.”

Howard kadehi göğsüme doğru öyle hırsla itti ki soluk renkli sıvının birkaç damlası gömleğime sıçradı. “On beş dakika,” diye kabul etti ve bu, çenesine vurma isteğimi engellemeye yetti. “Ama gözüm üzerinde.”

Onunla dalga geçme dürtüsü yine güçlendi çünkü adam yürüyen bir kötü adam klişesiydi. Yalnızca benim en iyi anlaşmaları yapmamı sağlamaya çalıştığını (ve bu anlaşmalardan payına düşeni aldığını) biliyordum ama gerçekten yaklaşımı üzerinde çalışması gerekiyordu.

Tekrar uzaklaştığında (muhtemelen zehirli olan) şampanyayı bitirdim ve boş kadehi yanımdan geçen garsona verdikten sonra bir Mark’a bir Chava’ya baktım. “Sizce çaktırmadan arka kapıdan sıvışabilir miyim?”

Mark alaycı bir tavırla güldü. “Hiç şansın yok. Ayrıca, Oakley gelmeden kaçarsan sana çok kızar.”

Bütün vücudum gerildi ve gözlerim kalabalığın içinde Willow’la Oakley’yi gördüğüm yere odaklandı ama onlar gitmişti. Bunun yerine tanıdık, yoğun bir vanilya kokusu etrafımı sardı ve kaçmak için çok geç olduğunu anladım.

Selamlaşmalar başladığında hemen katılmadım. Neşeli bağırışlar, sırta vurmalar ve keyifli küfürler vardı ama ben altı aydan uzun süredir ilk kez Willow’un yalnızca birkaç adım ötesinde olduğumu kavramaya çalışıyordum. Anlaşılan artık onun yanında nasıl davranacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Haydi dostum. Yalnızca rahat ol. Normal davran. Çocuk oyuncuğu.

Oakley’yle selamlaşma sırası bana geldiğinde zorla gülümse dim ve bir anda zihin okuma yeteneği geliştirmemiş olmasını umarak bana sarılmasına izin verdim.

“Seni görmek güzel, pislik herif,” dedi kulağıma, bir yandan sırtıma kalbimin ritmini bozacak kadar sert vurduğuna yemin edebilirdim. Kahretsin, belki de ne yaptığımı *biliyordu*.

Ama geri çekilip beni omzumdan tuttuğunda Oakley’nin gözlerinde sıcaklıktan başka bir şey yoktu. O hâlâ en iyi arkadaşımıydı. Karting sayesinde bulduğum, Formula 3’e kadar kış kış yaşadığım adam. Yarışmanın artık hayali olmadığını düşünmeseydi eminim bugünlerde hâlâ yanımda olurdu.

Bazı açılardan olmadığına seviniyordum. Rekabet yüzünden dostlukların bittiğini görmüştüm ve tanıdığım sürücülerin çoğu birbirleriyle profesyonel seviyede yakındı. Biz aslında iş arkadaşaydık. Diğerleri en derin, en karanlık sırlarımı paylaşacağım türden insanlar değildi. Ama Oakley? O benim adamımdı.

Ya da ona asla anlatamayacağım şeyi yapana dek *öyleydi*.

Ama Chava sırrımı biliyordu ve Oakley geri çekilerek yanıma geçerken Chava anlamlı bir bakış attı ve beni Willow’un kesintisiz manzarasıyla karşı karşıya bıraktı. Mark ona az önce sarılmıştı ve şimdi sıra bendeydi ama ayaklarımı hareket ettirmekte zorlanıyordum.

Bunu nasıl başaracağımı bilmesem de beynim hâlâ kavramaya çalışırken yaklaşık kollarımı açtım ve ona sarıldım.

Başının tepesi ancak omzuma geliyordu ve o kadar zayıftı ki bu kadar sıkı sarılabilmesine her seferinde şaşıırıyordum. O benim aklımda her zaman narin, yumuşak ve nazikti. Çok kırılğan *görünse* de spor salonunun tozunu attırdığını görmüştüm. Kafasına koysa muhtemelen beni ağırlık olarak kullanabilirdi. Ve o her zaman kafasına koyduğu şeyi yapardı.

Onun kırılğan olduğu söylenemezdi. Özel durumu nedeniyle ortalama bir insandan biraz daha fazla sınırı olsa da onu hafife almak hata olurdu. Çoğu insanın sandığından daha güçlüydü.

Kucaklamanın yalnızca tatlı kokusunu içime çekene kadar sürmesine izin verdim ve kendime ona karşı hislerimin tamamen platonik olduğunu, bu yüzden o öpücüğün pek çok açıdan uygunsuz olduğunu hatırlattım.

En azından bunu kendime anlatmayı denedim.

Kollarını belimden çektiğinde çekingen bir gülümsemeyle karşılaştım da o koyu renk gözleriyle beni izlerken net bir mesaj veriyordu: *Bunu tuhaflaştırma.*

Durumu *benim* tuhaflaştırmamdan endişelenmesine gerek yoktu çünkü zaten öyleydi. Ama bu, gecenin geri kalanında onu görmezden gelmem gerekeceği anlamına gelse bile bizi ele vermeyecektim.

Bu kabalık mı olurdu? Evet, elbette ama insan en yakın arkadaşları tarafından öldürülmemek için elinden geleni yapmalıydı.

Ondan söz etmişken, Oakley kolunu kabaca boynuma atıp sezonun şimdiye dek nasıl geçtiğini sorarak beni Willow'la sohbet etme zorunluluğundan kurtardı. Kariyerimi takip ettiğinden hiç kuşku yoktu, bu da benim Azerbaycan'ı sekizinci sırada bitirdiğimi, Miami'de yarışı tamamlayamadığımı (yani şu âna kadarki tüm iyi ve kötü gelişmeleri) bildiği anlamına geliyordu, bu yüzden sesimi alçaltıp, "Sana geçen hafta İtalya'da Nathaniel'a aslında ne olduğunu anlatmam lazım," dedim. Takım arkadaşımı ilgili dedikoduyu duymak isterdi, ben de o adamı kötüleme fırsatını kaçıramazdım. "İpucu vereyim, kaza yaptığında arabada hiçbir sorun yoktu."

Oakley bana hikâyenin tamamını anlatmam için baskı yaparken Willow'a sırtımı döndüm. Chava ve Mark'la konuşan Willow'un melodik kahkahası etrafımızda uçuşurken bu iyi bir dikkat dağıtma yoluydu. Ona aldırılmamak için elimden geleni

yaptım ve bunu, Oakley gülmekten neredeyse ağlayana kadar devam ettirdim. Gerçeği öğrendiğimde ben de aynı tepkiyi vermiştim. Takıma iyileştiğine dair yemin ettiği hâlde Nathaniel midesinin bozulması yüzünden kaskının içine kusmuştu. Bunun getirdiği şaşkınlıkla bir an kontrolünü kaybetmiş ve bariyerlere çarpmıştı.

Bir şey omzumun üzerinden dikkatini çekip gülümsemesi kaybolduğunda Oakley hâlâ gözlerini siliyordu.

“Kahretsin, patronlarım beni çağırıyor,” dedi ve onlara el salladı. “Umarım uzun sürmez.” Daha sonra kardeşine döndü. “Burada iyi misin, Wills?”

Sırtım ona dönük olsa da Willow’un arkamda olduğunun fazlasıyla farkındaydım. “Evet, kesinlikle iyiyim,” diyerek onu rahatlattı. “Sen git.”

Oakley başıyla onaylayıp omzuma vurdu. “Ben yokken fazla eğlenmeyin.”

O uzaklaşınca arkamı dönüp Chava, Mark ve Willow’la yüzleşmekten başka seçeneğim kalmamıştı. İçimden neredeyse kaçıp Howard’ı bulma fikri geçti fakat bu etkileşimden kaçmayı çok istesem de o kadarı abartılı olurdu.

“Ee,” diyerek üçüne bakarken aniden kayganlaşan avuçlarımı smokin pantolonuma silmek istedim. “Ne—”

“Biliyor musun? Benim bir içki daha almam lazım,” diye araya girdi Chava konuşmalarına katılma girişimimi görmezden gelerek. “Mark, sen de benimle gel. İnsanlarla itişmek zorunda kalmamaları için Willow’la Dev’e içki getirelim.”

Mark, Chava’nın planının bir adım gerisinde kaldığı için kaşlarını çatarak yarı dolu bardağına baktı. “Aslında benimki daha—”

“Haydi *gidelim*.” Ona gözümle fırlattığım hançerlere rağmen Chava, Mark’ın şişkin pazısını kavrayıp onu bara doğru sürükledi.

İzin isteyip kelimenin tam anlamıyla başka herhangi biriyle konuşmak istesem de Oakley kardeşine kısmen kaba davrandığımdan dolayı bana bağıracağı için Willow’u görmezden gelemezdim. (Ayrıca çoğunlukla ona bakarken bir kez daha olduğum yerde donmuş gibi kalakaldığım için.)

Eskiden onun yanında asla böyle olmazdım. Bu kadar yapmacık, dili tutulmuş ve... *rahatsız*. Ve bu onunla ilk baş başa kalışım değildi. Kesinlikle. Çocukken, birlikte olmadığımız anlardan daha çok birlikteymişiz gibi gelirdi. Arkadaş olduğumuzu söyleyemesem de birbirimizin hayatında sürekli vardık.

Ben Oakley’nin dışarı çıkmak için hazırlanmasını beklerken takılıp sohbet ederdik. Annem *jalebi*⁶ yaptığında mutfağımızda oturup fırından yeni çıkan bütün tepsileri yerdik. Ailelerimizle sinemaya gittiğimizde birbirimize patlamış mısır fırlatırdık. Bir keresinde beyin sarsıntısı geçirdiğimde etrafta bana göz kulak olacak kimse olmadığı için saatlerce yanımda beklemişti. Aramızdaki şeyler hiçbir zaman tuhaf olmamıştı.

Şimdiye dek.

Benden başka her yere bakıyordu, neredeyse dolu olan şampanya kadehini iki eliyle o kadar sıkı kavramıştı ki eklemleri beyazlamıştı. Onun da bu konudan benim kadar rahatsız olduğunu bilmek kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlasa da korkak bir bebek gibi davranmayı bırakıp bu gerçeküstü durumu düzeltmem gerekiyordu.

6 Hint mutfağına özgü bir çeşit şerbetli tatlı. -ed.n.

Bu yüzden keşke hem çöl kuruluşundaki ağzımı ıslatmak hem de cesaretimi toplamak için elimde bir içki olsaydı diye düşünerek işleri düzeltmeye kararlı bir tavırla boğazımı temizledim. “Şey, Willow,” diye başladım söze ancak kayıtsız kalma girişimim daha çok tiksinti gibi görününce kendimden rahatsız oldum. İşe yaramayacağını bildiğim için bundan vazgeçtim. Ona yapamazdım. “Nasıl gidiyor?”

Büyük kahverengi gözleri sonunda bana döndü ve bardağım tutuşu biraz gevşedi. “Her şey yolunda,” diye yanıtlarken soluk soluğa çıkan sesi bende *kıpırdamaması* gereken bir şeyi harekete geçirdi. “Senin?”

Yapmak istediğim son şey kendimden söz etmektir, bu yüzden konuşmayı başka yöne kaydırdım. “Yeni mezun oldun, değil mi? Hediye gönderemediğim için kusura bakma. En azından o kadarını yapabiliyordum.”

“Meşguldün,” diyerek özrümü geçiştirdi. “Ve bu Monako gezisi Oakley’nin hediyesi. Üzerine adını ekleyip aradan çıkarabilirsin.”

Esprisi ve dolgun dudaklarını yana çeken gülümsemesiyle biraz rahatlardım, aramızdaki bu şey kesinlikle tuhaf olsa da yine de bir miktar normal davranabilmemize sevinliyordum.

Sırıttım. “Memnuniyetle başka birinin zahmetinden övgü toplarım.”

Buna gülümsedi ve yeniden toparlanabildiğimize onun da benim kadar sevindiğini fark ettim.

“Patronunu arayıp bir hafta daha izin alıp alamayacağını sor,” diye devam ettim. “Oakley’yle yat kiralayabiliriz.”

Saçmalıyordum, gerçi belki de saçmalamıyordum; yat eğlenceli olabilir gibi görünüyordu ama yanlış bir şey söylemiş olmalıydım çünkü yüzündeki gülümseme kaybolmuştu.

Kahretsin. Bu kez ne yapmıştım?

“İşim olmadığı için birini aramama gerek yok,” dedi çenesini biraz aşağı eğerek. “Sayamayacağım kadar çok yere başvurduğum ama çoğundan hiç haber gelmedi. Spor pazarlaması dışında bir iş bakmam gerekebilir.”

Harika, başarısız iş arayışı nedeniyle kendisini kötü hissetmesine sebep olmuştum. Mezun olalı yalnızca birkaç hafta mı olmuştu? Pek çok kişi zaten bu kadar çabuk iş bulacak kadar şanslı olmazdı. En azından ben öyle olacağını sanmıyordum. Gerçi ben gerçek iş dünyasının bir parçası bile değildim.

Pisliğin teki olabileceğimi biliyordum ve bunu genellikle bilerek yapardım ama bu kez öyle değildi. “Bir şeyler bulacağından eminim,” diye rahatlattım onu, kendimi tekmelemek isterken. “Endişelenme bile.”

“Hımm, evet. Tabii.”

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve parmak uçlarını takip ederken onun bunu daha önce nerede yaptığını hatırladım. Tam beni—

“Benden yeterince bahsettik,” diyerek düşüncelerimi anılara geri sürüklenmeden önce böldü. “Son zamanlarda kesinlikle manşetlerdesin. Her şey yolunda mı?”

Onun bile itibarımın zedelenmesine vurgu yapmasından nefret ederek yüzümü buruşturdum. Öncelikle bunu bilmesi bile hoşuma gitmemişti. “Ya, evet. İşler kesinlikle daha iyi olabilirdi.”

Artık birbirimizi bok gibi hissettirme konusunda eşitlenmiştik ama Willow her zaman zor durumları hafifletmeye çalışırdı bu yüzden sırtarak konuşması şaşırtmadı, “Yani bana IYK Quick Results’ın onları tanıtman için sana milyonlarca dolar *ödemediğini* mi söylüyorsun? Ne dolandırıcılık ama.”

Bu benim sesli ve içten bir kahkaha atmama neden oldu. “Üzücü, değil mi? Onlar için o kadar büyük bir tanıtım yaptım ki bana para vermeleri *gerekirdi*. Ve açıkçası, harika bir ürün.”

Gülümsemesi hâlâ devam ediyordu ama gözlerinde bir endişe parıltısı vardı. “Kullandın mı?”

Ah, kahretsin. Şimdi de cinsel yolla bulaşan hastalık söylentisinin doğru olduğunu düşünüyordu. Bu gece doğru bir şey söylememek için lanetlenmiş miydim?

“Laf olsun diye söyledim,” diye karşılık verdim telaşla. Söylentinin daha fazla yayılmasına ihtiyacım *yoktu*, tıpkı— Hayır. Espri yapmayacaktım. “Hızlı ve kolay testler asla kötü olamaz. Ürünün elinin altında bulunması güzel, özellikle de insanların olması gerektiği kadar dikkatli olmadığı böyle bir ortamda.” Kolumu uzatıp etrafımızdaki insanları işaret ettim. Sonradan görmeler ve sosyal medya etkileşimcileriyle doluydu. “İşerken oluşan yanma hissinden daha güvenli.”

Az önce söylediklerime inanamıyormuş gibi gözlerini kapadı ve neredeyse belli belirsiz başını salladı. “Ah... Tanrım.”

Omzumu silktim. Bu doğrudu. Prezervatif ancak bir yere kadar işe yarıyordu ve her kullanımda kusursuz değildi, o hâlde temkinli davranmanın nesi yanlıştı? Ben her zaman insanları cinsel yolla bulaşan hastalıkları kullanarak utandırmanın boktan bir şey olduğunu düşünürdüm ancak kurbanı olmadığım hâlde kurbanıymış gibi tanındığım için bu duygular daha da güçlüydü. Belki mükemmel bir sponsor *olabilirlerdi*.

Willow derin bir nefes alıp omzunu geriye attı, gözleri bu kez o bilmiş ışıltıyla yeniden bana odaklandı. Mizah anlayışımı gerçek anlamda tatmayalı uzun zaman olsa da her zamanki davranışını sergilemeye başlamıştı. Kararlı durur ve ne kadar zor

olursa olsun gülmemek için elinden geleni yapardı. Beni komik bulurdu. Yalnızca bunu kabul etmezdi.

“O paylaşımların altındaki hikâye ne?” diye sordu kendini toparladıktan sonra. “Hesabın mı *hack*lendi?”

Bir nefes verip papyonumu çekiştirdim. “İşin özü, sosyal medya yöneticim Jani’nin benim pisliliklerimden bıkmaması ve istifa etmesi. Bu da veda hediyesiydi.”

“Dürüst olacağım, her şeyi görmedim. Yalnızca takip ettiğim insanların paylaştığı küçük alıntıları gördüm.” Sırıttı ve ben de bu manzarayı ne kadar sevdiğimi görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. “Sanırım artık ünlü birisin.”

“Öyleyim. Sonunda fark ettiğin için teşekkürler.” Telefonumu çıkarıp Instagram arşivime gittim. “Ve böylece *sen de* ödülü hak ettin.”

Telefonu uzatırken nasırlı parmaklarım onun pembe ojeli tırnaklarına sürtündü. Sayfayı yavaşça kaydırarak Jani’nin yazmaya zaman ayırdığı çok paragraflı açıklamayı okurken bakışlarımı başka tarafa çeviremedim. Willow’un ifadesi bir anda durağan hâlimden yüz buruşturmaya döndü. En azından böyle yaparken gamzelerini bir an olsun görebildim.

“Vay canına, kadını gerçekten kızdırmışsın,” dedi hem acır hem şakalaşır gibi bakarak.

Telefonumu geri alırken parmaklarımızın tekrar birbirine değmesine izin verdim. “Kabul ediyorum. Onunla uğraştım.”

Willow yüzümü inceledi, keyifli ifadesi bir anda dehşetin gölgesinde kaldı. “Ne yaptın?”

Küçük pisliliklerden oluşan bir listem vardı ama en kötüsünü seçecektim. “Ben... Grand Prix’dan sonra Avustralya’dan dönüş uçağını iptal edip onu orada mahsur bıraktım.”

“*Hayır.*”

Ellerimi kaldırarak avuç içlerimi gösterdim. “Kendimi savunmam gerekirse, o seksi bebek filtresini kullanarak video çekmem için bütün gün beni sıkıştırmıştı (her yerde dolaşan o filtreyi biliyorsun) sonra kötü bir antrenman seansından sonra sinsice yanıma sokulup... evet. O anda, oracıkta anlaşmamızı iptal ettim. Ve ona söylemedim.”

Willow’un elinin üstü göğsüme değdi. “Sen tam bir pisliksin!”

“Asla aksini iddia etmedim.”

Bıkkın bir nefes verdi ama sonra bir şey arıyormuş gibi sessizce beni inceledi. Sonunda çekinerek sordu, “Bu olay olduğundan beri bir şey paylaşmadın mı?”

Başımı iki yana salladım. “Sosyal medyayı tek başıma yönetmekle ilgilenmiyorum. Yapacak milyonlarca başka işim var.” Hızlı bir arabayı kaza yapmadan kullanmak gibi.

“İmajını düzeltmek için inanılmaz derecede değerli bir fırsatı ziyan ediyorsun,” dedi kaşlarını çatarak. Buna açıkça pazarlama perspektifinden bakıyordu ve bu da diploması göz önüne alındığında mantıklıydı. “Bu paylaşımın çok zarar verdiği açık. Neden en azından şimdilik Argonaut’un medya ekibinin işleri halletmesine izin vermiyorsun? Yoksa tam hizmet sunan bir sosyal medya ekibiyle mi anlaşacaksın?”

Yüzümü buruşturdum. “İnsanların bir şirketle çalıştığı hemen anlaşılıyor. Bütün gönderileri çok yavan oluyor. Sıfır kişilik.” Bunu neden istemediğimin arkasındaki daha özel nedenleri açıklamama gerek yoktu. “Ve Argonaut’un beni kötü göstermeyeceğine güvenmiyorum.”

“Haydi ama, bu doğru olamaz,” diye itiraz etti. “Onların bütün amacı sana yardım etmek.”

Alaycı bir tavırla güldüm. “Ya, bundan pek emin değilim. Takım arkadaşımın o kadar kışının dibindeler ki ben radarların-

da bile yokum. Bu olayda sonra yaptığım tek şey takım patronunun beş dakikalık öğüdünü dinlemek oldu. Hepsi bu. Takım arkadaşımın babası bir sürü parayla içeri daldığından beri beni... yok sayıyorlar.”

Dudakları hayretle aralandı ve bakışlarım onlara kaydı. Dolgun ve yumuşacıktı, alt dudağı üst kısımdan biraz daha büyüktü, sürekli dudağını büküyormuş gibi görünüyordu. Aşırı seksiydi. Ve *bu*, düşünme iznim *olmayan* bir şeydi.

“Cidden mi?” diye sordu.

“Cidden,” diye onaylayıp gözlerimi ona bakmaya zorladım. “Beni kollamıyorlar. Bana tazminat ödemeyecek kadar cimri oldukları için kontratımın bitmesini bekliyorlar.”

“Bu korkunç.”

Gerçekten öyleydi, özellikle de onların bir numaralı sürücüsü olmam gerektiği için. Ben onların sürücü akademisinden geliyordum. Takım arkadaşım iki yarışta bir kırmızı bayrak görürken sürekli puan alan bendim. Sürücüler Şampiyonası’nda on üçüncü sıradaydım ve Markalar Şampiyonası’nda sonuncu olmamamızın tek nedeni buydu. İstatistiğim onların desteğini kazanmama yetmiyorsa neyin yeteceğini bilmiyordum. Sözleşmemin bitmesine bu kadar çok zaman kaldığını düşünürsek şimdilik sabrederek beklemek zorundaydım. Elbet bir gün başka bir takıma geçme fırsatım olacaktı.

Belki olurdu. Tanrım, öyle olmasını umuyordum.

Ama değerimi kanıtlayamazsam beni kim isterdi?

Ona bunlardan söz etmek yerine omuz silkip beni rahatsız eden bir şey olduğunda hep yaptığım gibi geçiştirdim. “Neyse ne işte.”

Ancak Willow’un hiçbir şeyi geçiştirmeye niyeti yoktu. Kafasındaki çarklar şimdiden dönmeye başlamıştı. “Böyle olmak zorunda değil,” derken ifadesinin arkasında tutku vardı. Ancak

kendini tutuyordu çünkü gerçekten kendini kaptırdığında sesi biraz titrerdi. Bundan nefret eder, bunun kendisini fazla duygusal gösterdiğini iddia ederdi ama ben buna katılmıyordum. Bu onun ne kadar önemsediğini gösteriyordu.

Bu da bu kızı çok iyi tanıdığımı bir kez daha kanıtlıyordu.

“Dikkatlerini çekebilirsin, Dev,” diye ısrar etti şampanya kadehini iki eliyle tutarak. Bu kez bu hareketinin kaynağı sinir değil heyecandı. “Kendini başka alanlarda da kanıtlaman gerekiyor. Takımının ticari ürünlerine bol bol para harcayacak yeni hayranlar ve yeni sponsorlar edin. İkimiz de paranın konuştuğunu biliyoruz. Masaya büyük bir çekle gelersen seni görmezden gelemeyiz.”

Willow’un beş saniye içinde bir oyun planı hazırlayabilmesinden etkilenerek (ve biraz da gözüm korkarak) kollarımı kavuşturdum. Hâlâ iş bulamamış olması beni şaşırtıyordu. İnatçı ve çözüm odaklıydı, mükemmel bir çalışan olduğu açıkça belliydi.

Açıkçası, bunu yapabilecek olsam benim için işleri düzeltsin diye onu işe alırdım.

Hâlâ konuşuyor, gözleri parlayarak bir planın ana hatlarını çiziyordu. Ama artık dinlemiyordum çünkü aklıma daha önce düşünmem gereken bir fikir gelmişti.

Çöp konteynerindeki itibar yangınımı onarması için Willow’u işe alabilirdim.

Bu dâhiceydi. Yani, Oakley bu fikirden hoşlanmayabilirdi ama bu tamamen profesyonel bir anlaşma olacaktı. Zaten Willow’la aramda uygunsuz bir şey yaşanacağını düşünmesi için bir neden yoktu. Ve buna mahal vermememiz gerektiğini ikimiz de çok iyi biliyorduk. Onun yardımıyla Argonaut’un bir numara-

ralı sürücüsü olma yolunda ilerleyebilirdim. Hatta belki daha iyi bir takıma gitme şansı bile yakalayabilirdim.

Willow beni o noktaya götürebilirdi. Belli ki işini biliyordu ve bunu destekleyecek diploması vardı. Daha da önemlisi benim başarılı olmamı sağlamak istiyordu. Bu kız karting yarışlarımızda o küçük tribünlerden benimle Oakley'ye tezahürat yapmıştı ve şu anda hâlâ bana tezahürat yapıyordu. Düzeltecek kişiden bundan başka ne isteyebilirdim ki?

Hâlâ konuşuyordu ama sözcükler ben durduramadan ağzımdan çıktı. “Sanırım bunu nasıl düzelteceğimi biliyorum. Bunların hepsini.”

Alnını kırıştıtarak durdu. “Nasıl peki?”

Derin bir nefes aldım. Ya şimdi ya da hiçti. “Seninle, Willow. Benim *sana* ihtiyacım var.”

BÖLÜM 5

Willow

“Seninle, Willow. Benim *sana* ihtiyacım var.”

Dev bu sözleri söylediğinde zihnimden geçen düşünceler, ilişkimize de bulunduğumuz mekâna da hiç uygun değildi. Tepeden tırnağa kızardığımı görmemesini ya da benden yayılan sıcaklığı hissetmemesini ummaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu çünkü neredeyse güneşin yüzeyiyle aynı sıcaklıktaydım.

Chava’yla Mark bizi yalnız bıraktığından beri kendimi tutmakta o kadar zorlanıyordum ki garip bir sessizlikten kaçınmak için pazarlama ve imaj iyileştirme hakkında gevezelik etmeye başlamıştım ama sonra o ağzını açıp bana *ihtiyacı* olduğunu söyleme cesaretini göstermişti.

Bayılacağımı sandım. Veya kusacağımı. Yoksa ikisi birden mi? Aman Tanrım, bilmiyordum.

Beni inceliyordu, kahverengi gözleri açılmıştı ve yüzünde umut vardı. Ve karşılığında yapabileceğim tek şey ağzımı balık gibi açarak ona bakmaktı.

“Bunu... tekrarlar mısın?” diye rica ettim sözlerin düzgün çıkmasına şaşırarak.

Onun başka sözcüklerle yeniden söylemesini, bakışının farklı ifadelerle yumuşamasını bekliyordum çünkü evrenin bütün yanıtları yüzümdeymiş gibi bakıyordu. Öyle olmadığı kesindi, bu yüzden o anda aklından tam olarak neler geçtiğini öğrenmeyi çok *istiyordum*.

Ancak Dev’in ifadesi donuklaşmadı. Hem de hiç. Sonra yaptığı ilk şey omzumdan tutup bana daha da yaklaşmak oldu. Yakınlığı parfümünün kokusunu almama yetmişti, yalnızca ona özgü bir şey etrafımda esiyordu.

“Sen tam olarak ihtiyacım olan şeysin, Willow.”

On dört yaşındaki ben bu ânı görseydi Dev’in bu itirafı karşısında kesinlikle aklını kaybeder ve bir çamur birikintisine düşerdi. Ancak yirmi bir yaşındaki ben olarak bir adım geri çekilip ellerimi kaldırdım. Bu işin varacağı yer hoşuma gitmemiştir. Biz zaten hata yapmıştık, daha fazlasını yapmamız gerekmiyordu.

“Tam olarak ne düşündüğünü açıklaman gerekecek,” dedim yavaşça. “Çünkü mantıklı konuşmuyorsun.”

Bu onun gözlerini kırptırmasına neden oldu ve gözlerindeki parıltının bir kısmı silindi. Ellerini omzumdan indirip bir adım gerilemeden önce bir saniye daha geçti. “Kahretsin. Özür dilerim,” dedi sonunda ,etrafına göz atıp muhtemelen bu hareketini fark eden biri olup olmadığını kontrol ederken. “Kendimi biraz kaptırdım.”

“Hı-hı.” Dokunuşunun tenimde kalan sıcaklığını düşünmek için elimden geleni yaptım. “O zaman... açıkla, lütfen?”

“Evet. Doğru. Tamam.” Derin bir nefes aldı, yalvarmaya ya da dua etmeye hazırlanır gibi ellerini kaldırıp avuçlarını birbirine bastırdı. “Willow... bence sen beni düzeltebilirsin. Yani imajımı kurtarabilirsin. Bunu yapman için seni işe almak istiyorum.”

Beynim az önce söylediklerini kavramaya çalışırken bir kez daha söyleyecek söz bulamadım. O beni... işe mi almak istiyordu? İmajını düzeltmem için?

“Bu şaka mı?” diye patladım, eğilip etrafa bakarken bir kamera ekibinin ya da telefonlu bir adamın ortaya çıkıp, *kandır-dım!* demesini bekliyordum. “Bunu senden Oakley mi istedi?”

Dev’in kaşları çatıldı ve ellerini indirdi. “Ne? Hayır. Bu fikir resmen sen konuşurken aklıma geldi.” Dudağını ıslatıp doğru sözcükleri arıyormuş gibi bana baktı.

Mantıklı bir şeyler söylese iyi olurdu çünkü bana ihtiyaç duyulduğuna dair bu muğlak ifadelere daha fazla dayanamayacaktım.

“Düzeltilmesi gerektiğini söylediğin her şeyi düzeltmeme yardım etmeni istiyorum. Sen mükemmelsin.” *Aman Tanrım, yine kalbimi alt üst eden iltifatlar.* “Bunun gibi durumlarla nasıl başa çıkacağını bildiğin belli ve benimle çalışman benim için şans olur. Peki ne diyorsun?”

O anda tek bir şey söyleyemezdim. Onun sandığım şeyi istiyor olmasına olanak yoktu. “Ama neden ben?” demeyi başardım sonunda. “Evet, ne yaptığımı biliyorum. Sayılır. Ama daha tecrübeli birini istemez misin? Kanıtlanmış başarıları olan birini? Bunu gerçekten iş olarak yapan birini?”

Dev başını salladı. “Bunu denedim ve işime yaramadı. Üstelik ben...” Nefes aldı, tekrar bana dönmeden önce bir saniyeliğine

uzaklara doğru baktı. Derinliklerindeki kırılganlık beni şaşırtmıştı. “Şu anda pek fazla insana güvenmiyorum, tamam mı? Kendimi herhangi birine teslim etme fikri beni çok korkutuyor.”

“Yani *bana* güveniyor musun?” diye takıldım.

Dudağının kenarı sarkınca kendimi biraz kötü hissettim ama bunu iyice anlaması gerekiyordu.

“Haydi,” diyerek ikna etmeye çalıştım. “Seni çocukluğumuzdan beri tanıyorum. Ağabeyimle karıştırdığınız bütün haltları biliyorum. Eski sosyal medya yöneticini mumla aratabilirim. Elimde neredeyse herkesten daha fazla şantaj malzemesi olduğunu ikimiz de biliyoruz.”

“Ve onları asla kullanmayacağını da,” diye itiraz etti. “Sen öyle biri değilsin.”

Kaş çatma sırası bendeydi. “Bunu bilemezsin.”

“Ama biliyorum.”

Bunu kim olduğumu yüzeysel düzeyden daha iyi biliyormuş gibi söylemişti. Belki de öyle sanıyordu çünkü birbirimizi çok uzun zamandır tanısak da son birkaç yıl birlikte fazla zaman geçirmemiştik. Ve ben değişmiştim.

“Oak’la yaptıklarımızı ailelerimize bile anlatmadıysan bütün dünyaya asla anlatmazsın.”

“Tamam ama ya beni kızdırırsan ve ben de Jani’den daha beterini yaparsam?”

“Dediğim gibi, sen o tür bir insan değilsin.”

Tanrım, bu adam zoru oynuyordu. Nasıl biri olduğumun ve neler yapabileceğimin söylenmesinden hoşlanmasam da haklıydı. Bana ne kadar haksızlık ederse etsin bir insana çamur atacağımı sanmıyordum. O zamanki erkek arkadaşımı yatakta başka bir kızla yakaladığımda bile bunu yapmamışsam Dev’in beni intikam planı yapmaya itmek için iğrenç bir suç işlemesi gerekirdi.

Dev ellerini tekrar birleştirdi. “Sana ne kadar istersen öde-
rim,” diye ısrar etti. “Bir meblağ söyle, senindir.”

Midem kasıldı. Bu bir iş teklifinden çok rüşvete benzemeye
başlamıştı.

“Annenle babanın ve ağabeyinin seni maddi olarak destekle-
yebileceğini biliyorum, bu yüzden muhtemelen en cazip tarafı
bu olmaz,” diye kabul etti ve bu da kaşlarımın daha fazla çatıl-
masına neden oldu. “Ama ikimiz için de en iyisi olur. Tek yap-
man gereken birkaç ay boyunca benimle dünyanın her yerine
gelmek, sonra bunu özgeçmişine ekleyebilirsin. Bunun ne kadar
iyi görüneceğini düşün. Yalnızca deneyim kazanmakla kalmaz-
sın, aynı zamanda imajımı iyileştirdiğin için de övünebilirsin.
Bu iki taraf için de kazançlı bir durum. Ve, bak, sonsuza dek be-
nim için çalışmak zorunda değilsin. İtibarımı yerle bir olmaktan
kurtarana kadar çalışsan yeter.”

“Ben kişisel sosyal medya yönetimi yapmıyorum,” dedim
ona başımı sallayarak. “Bütün stajlarım markalar ve takımlar
içindi. Bunu yapam—”

“Yapabilirsin,” dedi gözlerini bana dikerek. “Bunu yapacak
en doğru kişinin sen olduğunu söylerken seni gazlamıyordum.
Beni tanıyorsun, sporu biliyorsun ve bu karışıklığı nasıl düzelte-
ceğini biliyorsun. Beni bir marka olarak düşün, tek farkı... insan
olmam. Bu yeniden yapılandırma mümkün olduğu kadar öz-
gün bir şekilde ortaya çıkmalı. Böyle olması mümkün olmadığı
hâlde arkasında bizzat ben varmışım gibi.”

Alt dudağımı dişlerimin arasına alarak sessizce söyledikle-
rini değerlendirdim. Teklifini düşünmek bile istemiyordum
ama galiba... istiyordum. Gözlerindeki kıvılcım ve (istediğini
yapabilecek kapasitede olduğumdan emin olmadığı hâlde) ye-
teneğime duyduğu güven, hayır demeyi zorlaştırıyordu. Başka

kimse bana bu kadar güvenmemiştir. En azından işe alma yetkisi olan biri.

“Wills, lütfen,” diye yalvardı sesi yumuşayarak.

Bu ses tonu dizlerimin zayıflamasına ve kararlılığımın sarılsmasına neden oldu. Ayrıca söylediği her şey son derece mantıklıydı. Özgeçmişimde *iyi* görünürdü. Hatta müthiş olurdu. Ve birkaç ay içinde tercihen kalıcı bir pozisyonu kabul etmiş olarak New York’taki hayatıma dönebilirdim. Bu beni kovaladığım başarıya hazırlayabilirdi. Bu sırada para da kazanacak, böylece ailemin yanına, San Diego’ya taşınmak zorunda kalmayacaktım.

Kendi ayaklarımın üzerinde durmaya kararlıyım ve bu, bunu yapabileceğimi kanıtlamak için mükemmel bir fırsattı.

“Ne diyorsun?” diye sıkıştırdı Dev. O kadar yakın duruyordu ki görebildiğim tek şey oydu. Partinin geri kalanı âdeta kaybolmuştu. “Kesin bir bitiş tarihi bile koyabiliriz. Alisha’nın düğününe ne dersin?”

Ablası ağustos ortasında evleniyordu ve neredeyse haziran ayında olduğumuzu düşünürsek bu yalnızca iki buçuk aylık bir taahhüt olacaktı. Mevsimlik iş gibiydi. Hayatım boyunca bu tür işlerden bolca yapmıştım, neden bir tane daha yapmayayım ki? Ancak bu kez dondurma servisi ya da garsonluk yerine sevdiğim şeyi yapacaktım.

Şampanyamın kalanını bitirdim ve Dev’in kadehi almasına izin verdim. Kötü bir sihir numarası gibi anında yok etti. O anda etrafımdaki dünya bir illüzyon gibi geliyordu ama fazlasıyla gerçek bir şeyi kabul etmek üzereydim.

“Peki,” dedim kendime daha fazla düşünme fırsatı vermeden. “Yapacağım.”

Dev'in yüzünün aydınlanmasıyla gözlerim güneşe bakıyormuşum gibi kamaştı. "Ah, teşekkür--"

"*Ama,*" diyerek sözünü kestim kendimi onun gülümsemesinde kaybetmeden önce. "Yalnızca Oakley için sakıncası yoksa."

Neşesi biraz sönse de hâlâ neredeyse kör ediciydi. Şimdiden benim bile gülümsediğimi hissedebiliyordum. Enerjisi o kadar bulaşıcıydı ki aksi imkânsızdı.

"Anlaştık," dedi gözleri omzumun üzerinden bir şeye kayarken. "Ama Oakley'ye yarına kadar söyleme, tamam mı? Bu gece onun ne söyleyeceğini düşünmeden iyi vakit geçirmek istiyorum."

Ağabeyimin fikirlerine bu kadar takılmamalıydım ama Jeremy'yle olanlardan sonra, önce onun onayını almayı ona borçluydum. Ayrılmamızın benim suçum olmadığını bilme-me rağmen yine de Oakley'nin arkadaş grubunun sarsılmasına katkıda bulunduğum için kendimi suçlu hissediyordum. Artık içlerinden birinin iş teklifi de dahil olmak üzere arkadaşlarını ilgilendiren bir şey söz konusu olduğunda öncelikle onun onayına sunmaya kararlıydım.

Dev de bunu anlıyormuş gibi görünüyordu. O da enkazın bir parçası olmuştu. O, Chava ve Mark ayrıldığında benim tarafımı tutarken diğer iki arkadaşı Jeremy'yi savunmuştu. Sonrası kâbus gibiydi.

"Evet, bekleyebilirim," diye onayladım tam da bir dirsek omzuma inerken. Orası her zaman ağabeyimin kol dayama yeri-ydi.

"Dev, menajerin bir tuğla sıçmak üzereymiş gibi görünüyor," diye belirtti Oakley ama neyse ki konuşmamızı duymuş gibi görünmüyordu. "Gidip onun taleplerini yerine getir de hepimiz buradan çıkıp gerçek bir kulübe gidebilelim."

Oakley'nin kolunun altından sıyrılarak başımı iki yana salladım. "Beni kulüp olayının dışında bırakabilirsiniz," dedim Mark'la Chava, getirdikleri içkilerle yeniden bize katılırken. "Saat farkından sersem gibiyim ve yarın kendimde olmak istiyorum."

Chava bana dolu bir şampanya kadehi, ardından da açtığı elini uzattı. "Bu gece bizi ekebilirsin ama ancak şimdi benimle dans edersen. Olur mu?"

Sorunun yan tarafımdan başıyla onaylayan Oakley'ye yöneltildiği gözümünden kaçmadı. Bunu fark etmediğimi sanıyorlardı ama artık yanımdayken temkinli davranıyorlardı. Hâlâ bu kadar utanmasam hepsini bunu fark ettiğim konusunda uyarabilirdim. Ancak şimdilik akışına bırakmaya devam edecektim.

Yine de Oakley'nin Dev için çalışmama onay vermesini umuyordum çünkü üzerinde düşündükçe bunu yapmayı daha çok istiyordum. Beni ileri taşıyacak bu adımı atmak istiyordum. Ve dürüst olmak gerekirse... Birkaç ay boyunca dünyayı dolaşmak ve heyecanlı bir sporu takip etmek de kulağa hiç fena gelmiyordu. Üstelik bunu yapmamı istememesi için hiçbir neden yoktu. Geçen sene Dev'le aramızdaki küçük uygunsuz eylemi bilse her şey farklı olabilirdi ama bunu sır olarak saklamak konusunda aynı fikirdeymiş gibi görünüyorduk.

Chava'nın uzattığı eli tutup Oakley'yle Dev'e baktım. Oakley'nin Dev'in teklifini nasıl karşılayacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

Ama sanırım kaderimi yarın öğrenecektim.

BÖLÜM 6

Dev

Yanımda Howard'la bir saat göt yaladıktan sonra başımın ağrıdığı bahanesiyle kendimi Mark, Chava ve Oakley'yle kulüplere akmaktan kurtardım. Mark beni iki parasetamol, bir enerji içeceği, bir buz torbası ve rehberli meditasyon programı tavsiyesiyle daireme gönderdi. Kendini adanmış bir eğitmen ve anaç bir tavuk olduğu için onu dışarı çıkmaya ikna etmem yoğun bir ısrar çabası gerektirmişti ama sonunda yalnızdım ve yaptığım şeyi doğru dürüst düşünebilecektim.

Olumlu tarafları: Hasarlı imajımı onarması için birini işe almış olmam. Olumsuz tarafları: O kişinin en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi olması.

Willow ağabeyine bağımlı değildi ama Oakley, onun kendisini fiziksel olarak ya da başka bir şekilde incinebileceği bir duruma sokmasına asla izin vermezdi. Ve yaşadığı bazı şeylerden sonra fikrimi bütün kalbiyle onaylamaması beni şaşırtmazdı.

Böyle bir durumda teklifi geri çekerdim. Hiç tartışmadan. Yapabileceğim en iyi şey bu olurdu çünkü Oakley hayır derse ve Willow bunun hâlâ bir seçenek olduğunu düşünürse bu konuda Oakley'yle tartışırdı. Kardeşlerin arasına girmeyecektim. Bu hiçbirimizin istemediği daha fazla dramla sonuçlanırdı.

Muhtemelen daha en baştan bunu ondan istememeliydim ama kariyerimi canlandırma eylemini onun başarabileceğine gerçekten inanıyordum. Yalnızca profesyonel olarak ne yaptığını bilmekle kalmıyor, *beni* de iyi tanıyordu. Sınırlarımı biliyordu. Üstelik bu sporun içinde büyüdüğü için sporu da biliyordu. Ve geçmişim hakkında hiçbir şey açıklamama gerek yoktu çünkü neredeyse tamamında o da yanımdaydı. Bu mükemmel bir çözümdü.

Rahatsız deri ayakkabımı dairemin girişinde, ışığı yakmakla uğraşmadan ayağımdan fırlattım. Pencereimin dışındaki şehrin yumuşak parıltısının rehberliğinde yatak odama ilerlerken bu konunun üzerinde daha fazla durmamaya karar verdim. Şimdilik yapabileceğim en iyi şey uyumaktı ve sabah ne düşündüğümü görmektir. Hiçbir zaman en önemli kararları şampanya dolu bir karınla vermezdim.

Sabah zihnim netleştğinde bunu tekrar değerlendirecektim. Ancak verdiğim karar şimdiden uzun zamandır yaşadığım her şeyden daha doğru geliyordu.

Willow beni düzeltebilirdi. Bunu yapabileceğini biliyordum.

Yine rüyamda, geçen yıl beni en kötü kararı aldığım geceyi gördüm. Belki de kâbusttu. Hâlâ bilmiyordum.

Ben çok sarhoştum, Willow da öyle. Oakley solumuzdaki kapının arkasında içi dışına çıkarak kusarken o da yanımda duvara yaslanmıştı. Ağabeyi öğürüp inliyor, ertesi gün tekrar içki içecek olmasına rağmen hayatı boyunca bir daha alkol almayacağına yemin ediyordu.

Willow'la ben onu kusmadan önce zar zor kulübün tuvaletine yetiştirmiş ama onunla içeri girmeyerek çizgiyi çekmiştik. Bunun yerine kapının dışında durmuş, işini bitirmesini bekliyorduk; böylece onu doğum gününün kalanını yatakta geçirebileceği otele sürükleyebilecektik. Bunu tek başıma da halledebilirdim ama iyi bir kardeş olan Willow onun iyi olduğundan emin olmak istiyordu.

“Yalnızca ona bir şey olursa annem beni öldüreceği için,” diye belirtmeyi ihmal etmemişti.

İstediğini söyleyebilirdi ama ben gerçeği biliyordum. Bunu asla kabul etmese de aslında ağabeyini *önemsiyordu*. Bu delilikti. Kesinlikle mantıksız bir davranıştı. Ablam için asla aynı şeyi itiraf etmezdim (aslında doğru olmasına rağmen).

Alisha, nişanlısı ve diğer arkadaşlarımızla birlikte kulübün ana bölümünde bir yerlerdeydi, hep birlikte Oakley'nin doğum gününü kutluyorduk. Biraz şans eseri, yarış programım bir hafta boyunca Austin'de olmamı gerektirdiğinden hepsinin kutlama için Teksas'a gelmesini sağlamıştım. Ama nerede olursak olalım, hepimizi bir araya getirmek her zaman büyük bir kaosla sonuçlanırdı.

Serin tuğla duvara yaslandım, gözlerimi kapadığımda sanki dünya dönüyordu. O anda akşam yemeğimi tuvalete çıkarmamış olabilirdim ama gece Oakley'yle aynı sayıda *shot* kadehini

peş peşe atmıştım. Willow, “Hayır, teşekkürler. Ben... aslında buraya erkek arkadaşımınla geldim,” diye bir şeyler geveleyene kadar gözlerim kapalıydı.

Karşımda neler olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Willow duvara yaslanmıştı, omuzları gergindi ve kişisel alanını ihlal eden zengin züppenin arkası yarı dönüktü. Adam kısa bir an donuk gözlerle bana bakarak değerlendiriyormuş gibi duraksadıktan sonra dikkatini tekrar ona çevirdi.

Erkek arkadaş. Willow bir erkek arkadaştan söz etmişti. O anda birden benden söz ettiğini fark ettim. Bunu o salak herifin onu rahat bırakmasını sağlamak için uydurmuş olmalıydı çünkü bildiğim kadarıyla kimseyle çıkmıyordu... Çıkıyorsa bile kesinlikle burada değildi. Onun *hayır* ya da *ilgilenmiyorum* demesini ve bu herifin onu dinlemesini beklemem saçma olurdu çünkü bunun gibi tipler erkeklere duydukları kadar kadınlara saygı göstermezdi.

Anlaşılan bu adamın kimseye saygısı yoktu çünkü erkek arkadaştan söz edilmesi onu rahatsız etmemişti. Anlaşılan bu kadar yakında olmam da onun için sorun teşkil etmiyordu. Eğilip Willow’un kulağına bir şeyler fısıldadı, bu da kızın başını çevirip tiksintiyle bakmasına neden oldu. Ve beni harekete geçiren de bu oldu.

O gece kesinlikle kavga etmek istemezdim. Hafta sonu araba kullanabilmek için sapasağlam olmam gerekiyordu ama mecbur kalırsam bu adamı ve o kalkık yakasını kolaylıkla alt edebilirdim.

Willow’u dirseğinden tutup arkama çekmek için bir saniye bile beklemedim. Kalkık Yaka’yla karşı karşıya dururken öfkemi gizlemek için kocaman gülümsedim. “Erkek arkadaş ben oluyorum,” dedim ona, tenimin hemen altında alevler harlanırken. “Ve sen de benim kızımdan uzak duracaksın.”

Willow'un elleri belimdeydi, beni itiyor, bu işi kendisi halledebilmek için beni kenara çekmeye çalışıyordu. Ama müdahale edip onu korumazsam Oakley kellemini alırdı ve ağabeyinin gazabındansa Willow'un gazabıyla yüzleşmeyi tercih ederdim. Ayrıca değer verdiğim biri şöyle dursun, Kalkık Yaka'nın kimseye saldırmamasına izin vermezdim. Sikeyim.

Adam geri adım atma nezaketini gösterdi. Ayaklarının üstünde tam olarak sabit duramasa da ellerini yanında yumruk yapmıştı. "Sen kim olduğunu sanıyo—" Ama sonra ağzı açıldı ve gözleri irileşti. Ve işte. Her şeyi sona erdirecek tanınma ânı. "Kahretsin! Sen Dev Anderson'sın!" dedi dili dolanarak. Ellerini heyecanla kaldırdı. Göt herif. Neyse en azından yumruk atmaya kalkışmamıştı. "Dostum, gerçekten üzgünüm. Ben onun senin—"

"Sorun değil," diye söylendim öyle olmasa da. Ama olay çıkarmamam gerektiğini biliyordum. Yoksa medyaya yansırırdı. Bu da, burnunu kırarken elimi morarmak gibi mantıksız bir şey yapmadan önce onu buradan uzaklaştırmam gerektiği anlamına geliyordu. "Gecenin geri kalanının tadını çıkar dostum."

Birkaç saniye daha ağzı açık baktıktan sonra sonunda sendeleyerek uzaklaştı. Willow onu arkama çektiğimden beri sırtımı dürtmeyi kesmemişti, bu yüzden derin bir nefes alarak ona döndüm.

Bana cehennemi yaşatma fırsatı bulamadan ben atladım çünkü bunu yapmamasına olanak yoktu. "Bana bağırmadan önce," iki elimi kaldırdım, "Bunun doğru olmadığını biliyorum ama aptalca şeyler yaparken kameralara yakalanmamak için dikkatli olmam gerekmeseydi o orospu çocuğunun suratını dağıtırdım."

Ancak Willow sözlü olarak ağzıma sıçmak yerine sırıtıyordu. "*Aslında,*" dedi yanaklarındaki büyük gamzelerle, "teşekkür edecektim ama sanırım bunu öğrendiğim iyi oldu."

Gözlerimi kırıştırdım. Bir kere, sonra iki kere daha. Yanıtı algılayamayacak kadar sarhoştum. “Sen... kızmadın mı?” Kız-mamasına imkân yoktu. Kızmış olmalıydı. Başkalarının onun yerine mücadele etmesinden nefret etmez miydi? Gerçek Willow uzaylılar tarafından kaçırılmış, yerine bu gizemli, anlayışlı melek mi getirilmişti?

Kıkırdadı. “Yo, kızmadım.”

Ancak o zaman ne kadar yakın durduğumuzun farkına vardım. Neredeyse göğüs göğseydik. Parfümünün kokusu etrafımı sarmıştı. Zaten sarhoş olmasam kokusu beni sarhoş ederdi.

“O adam ne olursa olsun beni rahat bırakmayacaktı. Ve dürüst olayım mı? Yaptığın şey çok seksiydi.” Sessiz bir an geçti sonra bir sırrı tekrar içeri sokmaya çalışıyormuş gibi elini ağzına kapadı.

Ama duymuştum. Anlaşılan aletim de duymuştu çünkü fermuarımın arkasında kıpırdanıyordu, tıpkı bu gece onu ilk gördüğümde olduğu gibi.

Dünyanın en kısa elbisesini giymişti ve elbise, hayal gücünün yasal sınırlarını zorlayacak kadar kıvrımlarına yapışıyor-du. Siyah ve dardı. Bütün gece çekilip açılmak için yalvaran sevimli küçük bir fiyonkla boynundan bağlanıyordu. Oakley otele dönüp üstünü değiştirmesini sağlamaya çalışmıştı. Hatta destek almak için bana bakmıştı ama ben çenemi kapalı tutup onun yerine diğer arkadaşlarımıza dönmüştüm. Odamda kısa elbisesinin yere düştüğünde nasıl görüneceğini hayal ederken ne diyebilirdim ki?

Willow çok güzel bir kızdı, bunu itiraf edebilirdim. Bunu uzun zamandır düşündüğümü de itiraf edebilirdim.

Ancak bu ayrıntıların hiçbirinin önemi yoktu çünkü o yasak bölgeydi. Her zaman öyle olmuştu. Ve ben sınırları yalnızca

yarış arabasındayken zorlardım. Yine de bu, baştan çıkmadığım anlamına gelmiyordu.

“Ah, kahretsin,” dedi kontrolsüz yeni kıkırdamalar eşliğinde. “Affedersin. Bunu... bunu söylememeliydim. Yemin ederim, işleri tuhaflaştırmaya çalışmıyorum.”

Düşünmemem gereken düşünceleri uzaklaştırmak için başımı salladım. “Hayır, sorun değil. Bana ihtiyacın olduğunda seve seve sahte erkek arkadaşını oynarım.” *Hatta seve seve gerçek bir erkek arkadaşı bile oynayabilirim.*

Gülmeyi sürdürürken başını duvara yaslanacak şekilde geriye attı ve kıvrımlı bukleleri çıplak omzuna döküldü. Evet, o sarhoştı, ben de öyleydim çünkü tek düşünebildiğim bu boktan floresan ışıkların altında ne kadar güzel göründüğüydü.

“Tanrım, bana yıllar önce böyle bir şey söylemediğine çok sevindim,” diye mırıldandı, gözleri tavana kayarken.

Onun bu beklenmedik yorumu karşısında kaşlarım çatıldı. “Neden?”

Başını salladı, hâlâ bana bakmıyor, geçiştirmek istiyordu.

“Cidden, söylesene,” diye üsteledim. “Yanlış bir şey mi yapmıştım?”

Ancak o zaman başını kaldırıp gözlerini bana dikti. Gözleri o kadar koyuydu ki neredeyse kendi yansımamı görebiliyordum. Ama sağ irisinin dörtte birini kaplayan karamel rengi bir şerit vardı. Altın rengi ve derindi. Bazıları bunun bir kusur, bir anormallik olduğunu söyleyebilirdi ama yalnızca... Willow’du.

“Bilmiyor musun?” diye sordu.

“Neyi?”

Sonra gecenin gidişatını değiştirecek bir itirafta bulundu. Hatta belki de hayatımı. “O zamanlar senden çok hoşlandığımı.”

Etrafımdaki dünya dönüyordu ve bunun için tam olarak bu gece diktiğim yedi tekilayı suçlayamazdım. “Gerçekten mi?”

“Evet, ama bu artık *çok* geçmişte kaldı,” diye geçiştirdi elini sallayarak, az kalsın kendi yüzüne vuruyordu. “Çocukça bir şey. Önemli değildi. Gerçekten bildiğini sanıyordum.” Yine kıkırdarken çok tatlı ve çok masumdu. “Çok utanç verici derecede belli ediyordum.”

“Bilmiyordum,” dedim ama şimdiden onunla aramızdaki bütün etkileşimleri analiz etmeye başlamıştım. Neyi kaçırmıştım? *Nasıl* kaçırmıştım? Kaçırmasam şimdi her şey farklı mı olurdu? “Sen neden— neden bana söylemedin?”

Ofladı ama hâlâ orantısız şekilde sırtıyordu. “Aptal bir çocukluk aşkıydı. Sanki umurunda olurdu. Sonra Jeremy bana çıkma teklif etti, ben de...”

Jeremy. Lanet *Jeremy*. Bokun vücut bulmuş hâliydi. Aldatan, yalancı ve her yönüyle berbat bir insandı. Yalnızca birlikte büyüdüğümüz için onu uzun süre boyunca arkadaş olarak görmemiz beni öldürüyordu. Uyarı işaretleri her zaman ortadaydı ama biz yalnızca... görmezden gelmiştik. At gözlüğü takmıştık. Kendimize esprilerinin, aşırı kadın düşmanı yorumlarının ve kızlarla konuşma şeklinin normal olduğunu— başka bir anlamı olmadığını söylemiştik. O iyi biriydi. Hepimiz sözde öyleydik.

Ama hiçbirimiz aslında iyi falan değildik çünkü onu hep sonuçlarından korumuştuk. Çıktığı ve ayrıldığı kızların ondan çok şey bekleyen psikopat sürtükler olduğuna yemin ettiğinde sözüne inanmıştık. Aldatmakla suçlandığında onu savunmuştuk. Belli ki kız öylesine takılmanın anlamını bilmiyordu. Hatta takıntılı takipçilerin onun dikkatini çekmek için yaptıkları şeylerle ilgili çirkin hikâyeler anlattığında onunla birlikte gümüştüük.

Willow’la çıkmaya başladığında herkes bundan memnundu, Oakley bile. İkisi de New York’ta üniversitede okuyordu, Jeremy son, Willow birinci sınıftaydı. Açıkçası mükemmeldi. Ona göz kulak olabilir, yeni bir şehrin karmaşasında tanıdık bir yüz olurdu. Hatta onlara bunun kader olduğunu söyleyerek takılıyorduk. Bir araya gelmeleri gerektiğini...

“Nasıl bittiğini hepimiz biliyoruz,” diye tamamladı Willow omzunu silkerek, gülümsemesi biraz daha solmuştu.

Evet, Willow’un gözyaşları içinde ağabeyini aramasıyla ve Oakley’nin New York uçağına binmesiyle bitmişti. Jeremy’nin kendisini hastanede bulması ve dava açmakla tehdit etmesiyle sona ermiş ve arkadaş grubumuz ikiye bölünmüştü. Çok şükür davadan bir sonuç çıkmamıştı ama o günden sonra hiçbirimiz aynı olmamıştık.

Ama şimdi, Jeremy’den önce ben hamle yapsam ne olurdu diye düşünüyordum. Onun yerine ona çıkma teklif eden ben olsaydım her şey ne kadar farklı olurdu?

“Bilseydim, ben şey–” sözlerim yarım kaldı, bana o zamanlar duygularını açmış olsaydı ne yapacağımdan emin değildim.

Bir süredir ona olan ilgimle mücadele mi ediyordum? Evet, özellikle de birkaç yıl önce Oakley’yle üniversitede ziyaretine gittiğimden beri. Ama her zaman onunla çıkmanın, asla aşmak istemediğim bir çizgiyi aşmak olacağını düşünmüştüm. Tıpkı başlangıçta Jeremy’yi onayladığı gibi Oakley bunu da kabul edebilirdi yine de... yanlış görünüyordu. Çok istesem de bu en yakın arkadaşıma ihanet etmek gibiydi. Her ne kadar Willow’u fazlasıyla arzulasam da...

“Ne yapardın, Dev?” diye baskı yaptı Willow, ben sözlerimi tamamlamayıncaya. Beni dikkatle inceliyordu, kırmızı boyalı dudakları hafifçe aralanmıştı.

Bilmiyordum. Bilsem ne yapardım bilmiyordum. Ama o anda, sonuçlarına aldırmadan kaybettiğim zamanı telafi etme isteği duyuyordum.

O ellerimi yumuşak ve sıcak elleriyle tutana kadar ellerimin kalçasında olduğunu fark etmemiştim. Ellerimi oradan uzaklaştıracığından emindim ama sonra elleri dirseklerime çıkana kadar parmak uçlarını yavaşça ve çekinerek kollarımda gezdirdi. Onu kendime çekmemi ister gibi sıktı ve bunu hiç düşünmeden yapmak üzereydim ki... Yanımızdaki bir kapı çarparak açıldı.

Oakley tuvaletten çıkarken geriye sıçradım, yanakları hâlâ biraz yeşil görünüyordu. "Haydi buradan çıkalım," diye inlerken gözleri önce bana, sonra da Willow'a odaklandı. Aramıza biraz mesafe koymuş olabilirdim ama yeterli değildi. Gözlerini kısma şekline bakılırsa Oakley muhtemelen yüzümdeki suçluluk duygusunu görüyordu. "Durun... Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz?"

"Hiç," dedi Willow hemen. Benim günahlarım yüzüme yansırken onunkiler sesinden anlaşılıyordu. Başını kaldırmadan öne çıkarak ağabeyinin kolunu tuttu. "Haydi buradan gidelim."

"Hayır, dur." Oakley elini kaldırdı, odaklanmamış bakışları aramızda geziniyordu. Zilzurna sarhoş olması olayı anlamlandırmaya engel değildi. "Bana yalan söylemeyin. Ne yapıyordunuz?"

Willow bir adım öne çıktı ve kolundan çekiştirerek onu yürümeye ikna etmeye çalıştı. "Cidden hiçbir şey, Oak. Yalnızca seni bekliyorduk."

Ama o yerinden kıpırdamadı. İfadesi sertleşti ve kolunu Willow'un elinden kurtardı. Dikkati yalnızca bana odaklanarak tek parmağıyla göğsümden dürttü. "Sen az önce kardeşimi mi öpüyordun?"

“Ne?” dedim kekeleyerek, tepkimin durumuma yardımcı olmadı. “*Hayır*. Lanet olsun, hayır. Tabii ki hayır.” Peki bunu yapmak üzere miydim? Yüzde kahrolası bin.

Willow’a bakmaya cesaret edemiyordum. Umarım bunu yanlış anlamazdı. Ancak durumu anlamış görünüyordu çünkü tekrar Oakley’nin kolunu tutup onu kendisine bakmaya zorladı.

“Dudağımda resmen kırmızı ruj var,” diye belirtti dramatik bir tavırla mükemmel dudaklarını işaret ederek. “Öpüşsek Dev’in bütün suratına bulaşırdı, salak.”

“Evet, çoktan palyaço gibi olmuştum, dostum,” diye destek verdim savunmasına. “Ve Wills kusura bakma ama kırmızının bu tonu bana hiç gitmez.”

Ağabeyinin bir adım gerisinde gözlerini devirdi ama ağabeyi de yatışmıştı.

“Ha,” diye *söylendi*. Öfkesi hızla sönerek yerini benim kesinlikle tercih ettiğim boş bakışlar aldı. “Tamam. İyi. Peki.” Elinin tersiyle alnını sildikten sonra kolu gevşekçe yanına düştü. “Ama sakın denemeye kalkmayın.”

Çarşafım bacaklarıma dolanmış, soğuk soğuk terlemiş hâlde uyandım. Çarşafı itip yataktan fırladım ve telefonumu alıp doğruca mutfığa yönelerek el yordamıyla dolapta bardak aradım. Bir elimle buzdolabından su doldururken diğer elimle Mark’ın telefonumdaki numarasını buldum. İki elim de titriyordu.

“Güvenli bir şekilde dönüp dönmediğimi öğrenmek için arıyorsan,” dedi telefonu açar açmaz, “o zaman evet anne, döndüm. Artık yatabilirsin.”

Ona aldırmadan telefonu hoparlöre alıp tezgâhın üzerine bıraktım. “Mark, sanırım işi batırdım.”

Homurdandı. “Yemin ederim, aptalca bir şey yaparak kendine zarar verdiysen çok kızarım. Seni bir an bile gözümün önünden—”

“Bedensel bir sorun değil.”

“Tamam...” Bir an durakladı. “Peki ne yaptın?”

Rüyanın ve Oakley’nin o hafta sonunun devamında görmezden geldiğim uyarısının etkisinde parmaklarımı saçlarımda gezdirdim.... “Yeni bir sosyal medya yöneticisi tuttum.”

Mark bir süre sessiz kaldıktan sonra sordu, “Bunun nesi kötü? Birine ihtiyacın vardı. Yoksa... Ah, kahretsin, sakın bana Jani’yi yeniden işe aldığını söyleme.”

“Daha da kötü.” Mermer mutfak adasının önündeki bar taburelerinden birine çöktüm. “Willow’u işe aldım.”

Bu kez hattı kaplayan sessizlik neredeyse gerilimle çatlıyordu. Mark’ın şoku ve dehşeti yüksek sesle ve net olarak duyuldu. “Hayır, lanet olsun, bunu yapmış olamazsın.”

Gözlerimi kapadım, çenem göğsüme düştü. “Ah, ama *yaptım*.”

“Kov onu,” diye emretti. “Hemen.”

“Bunu yapamam.” İçimi çektim. “Ona işi teklif eden benim. Onun yardımına ihtiyacım var.”

“O zaman *gerçekten* sıçtın. Ona en son gereğinden fazla yaklaştığında neler olduğunu hatırlatmama gerek var mı?”

Kesinlikle yoktu. Willow’u ve öpüşmemizi aklımdan çıkarmadığım için Austin’de otuz yedinci turda kendimi bariyerlerde bulmamı asla unutmayacaktım. Geveze bir pist görevlisinin arkasında utanç *scooteri*’na bindikten sonra nihayet pit yoluna döndüğümde takım patronuma aptal bir çaylak hatası yapıp

arka lastikleri kilitlediğimi söylemiştim ancak ne var ki dökülmem için Mark'ın sert bir bakışı yeterli olmuştu.

“Ülke yarışında kaza yaptın, Dev,” diye azarladı. “Kendi ülkedeki yarışta!”

“Evet, teşekkür ederim. Gayet farkındayım,” diye söylendim, Willow'un yüzünün ve mahvolmuş aracımın görüntüsünü aklımdan çıkarabilirmiş gibi gözlerimi ovuşturarak. “Ama teknik olarak Vegas da benim–”

“*Kapa çeneni,*” diyerek araya girdi. “Bu kötü bir fikir ve bunu sen de biliyorsun. O dikkatini dağıtıyor. O kadarla da kalmıyor, ona karşı bir hamle yaparsan Oakley'nin, taşaklarını keseceğini ikimiz de biliyoruz. Güzel göründüğünü söylemeye kalktuğimde beni nasıl tehdit ettiğini hatırlıyor musun?”

Ah evet, Oakley Jeremy skandalından sonra çok hassaslaşmıştı. Onun dik bakışlarına maruz kalmadan Willow'a bakamıyorduk bile. Zamanla rahatlamış olsa da geçen ekim ayında yaptığı uyarı, kardeşi için ne kadar ileri gidebileceğinin bir hatırlatmasıydı.

“Evet çünkü senin nasıl bir kaltak olduğunu biliyor,” diye takıldım hızla kaçan keyfimi yerine getirmeye çalışarak.

Mark alaycı bir tavırla güldü. “Sanki sen daha iyisin. İki yıl önceki Monza'yı hatırlatmama gerek var mı?”

“O tek seferlik bir şeydi,” diye belirttim. “İlk F1 podyumumdan sonra beş kadınla yatağa girmemi nasıl beklemezsin?”

“Zar zor üçüncü oldun, o da diğer dört sürücü ceza aldığı için.”

“Podyum podyumdur, bebeğim. Fırsat varken kutlamak lazım.”

“Meseleyi görmezden geliyorsun,” dedi Mark oflayarak. “Oakley hiçbirimizin Willow’un yanına yaklaşmasına bile izin vermez, olanlardan son–”

“Biliyorum,” diye sözünü kestim yavaşça, keyfim kaçarak. Soğugun beni biraz olsun kendime getirmesini umarak bardağı alnıma dayadım.

“Peki onu suçlayabilir misin? Jeremy Willow’u dağıttı.” Uzun bir nefes verdi. “*Sen* de o kız yüzünden kaportayı dağıttın.”

“Of, siktir *git*. Bu çok kötü bir espriydi. İçimden sana domates fırlattım. Ha ha komik, defol, sahneyi terk et!”

“Şaka yapmıyorum.” Mark’ın ses tonu bunu açıkça ortaya koyuyordu. “Bu kızın seni tekrar etkilemesine izin veremezsin, Dev. Bunu gerçekten yapacaksan... kendi iyiliğin ve Oakley’yle olan dostluğun için kesinlikle profesyonel seviyede tutmalısın.”

Suçluluk duygusu göğsümde büyüyordu. Haklıydı. Benim için çalışsa da çalışmasa da Willow’dan uzak durmam gerekiyordu.

Ama bu gece onu gördükten ve rüyamda geçen yıl o sarhoş gecede bana söylediği sözleri hatırladıktan sonra söylemesi yapmaktan daha kolaydı.

Çünkü Willow zaten beni ele geçirmiş durumdaydı ve ondan nasıl kurtulacağım hakkında hiç fikrim yoktu.

BÖLÜM 7

Willow

İyi ki *jet lag*ın etkisindeydim. Yoksa gece hiç uyuyamazdım. Uyandığımda aklıma gelen ilk şey Dev ve sunduğu iş teklifi oldu, midem bulanıyordu ve kafam karışık. Sis dağılmadan önce dün gecenin halüsinasyon olup olmadığını düşündüm. Ancak balkon kapımın dışındaki ışıltılı Monako limanı aksini kanıtlıyordu. Gece etkinlikte giydiğim elbise köşedeki sandalyenin üzerine atılmıştı. Oakley'den gelen ve odama doğru yolda olduğunu söylediği beş-altı mesaj da bunu güçlendiriyordu. Gerçekten buradaydım. Ve Dev sorunlu imajını düzeltmem için beni gerçekten işe almıştı.

İnleyerek kendimi yataktan kaldırmayı başardım, ayaklarımı sürüyerek kapıya yürürken diğer taraftan Oakley'nin geldi-

ğini belli eden karmaşık kapı tıklamaları yankılanıyordu. Ağaç evimizde *kalenin hükümdarı* oyununu oynadığımız günlerden kalmıştı. O zamanlar kapıyı bu şifreyle tıklatmadan içeri girmek yasaktı ama bugünlerde birbirimizi tanımak için kullanıyorduk.

Göz deliğinden bakma zahmetine girmeden kolu çekerek ağır kapıyı açtım, bunu yaparken kalçamı kaldıraç olarak kullanıp yana çıkarmamaya dikkat ettim. Bunun yerine sınırlı gövde gücümü kullanmayı zor yoldan öğrenmiştim. Kalçamı tekrar çıkarmaya ve tekrar yerine oturtulması için Monako'da bir hastanede saatler geçirmeye niyetim yoktu.

“Bugün ne yapsak?” diye sordu Oakley içeri girerken. Saatin henüz dokuz olmasına rağmen çoktan duşunu alıp giyinmişti.

Öte yandan ben hâlâ pijamaylaydım (uzun kollu, sevimli, pembe keten bir pijama olsa da sonuçta pijamaydı) ve gece fularla sarmak bir yana dursun bağlama zahmetine bile girmedim saçlarım darmadağınktı.

“Kumarhaneye gidebiliriz, alışveriş yapabiliriz, yatta kafa bulabiliriz,” diye önerdi. “Sen seç. Dünya ayaklarının altında, evlat.”

Bunların hiçbirini düşünemiyordum ama nereden başlamak istediği konusunda Dev’le konuşmam gerekiyordu. Çünkü üzerinde düşündükçe bunun ne kadar büyük bir iş olacağını daha çok anlamıştım ve beni biraz panikletmişti. Ya bu işi onun istediği gibi beceremezsem? Ama yapabileceğime inanmasa beni işe almak için bu kadar ısrar etmezdi, değil mi? Hâlâ bu işten emin olmasam da o bana bu konuda güveniyordu.

Bugün istediği şeyle ilgili hızlandırılmış bir kurs almak için mükemmel bir gündü. Perşembe günleri medya günüydü, yarış hafta sonundan önce sürücünün takımı ve sponsorları için yapa-

cağı röportajlar, fotoğraf çekimleri ve diğer içerik üretimleriyle dolu geçirdi. Gözlem yapabiliyordum, o da bana işin püf noktalarını gösterebilirdi.

Ancak öncesinde... ağabeyimle konuşmam lazımdı. Onun onayını alana kadar hiçbir şey yapamazdım.

Oakley kendini yatağıma atıp bacaklarını ayakları yere değecek şekilde kenardan sarkıttı, yanıt beklerken bana bakıyordu. Keşke bütün bunlara girişmeden önce bir fincan kahve içecek zamanım olsaydı ama işte başlıyorduk, sanırım.

Gece elbisemi attığım sandalyeye ilişip ellerimi dizlerimin arasına sıkıştırdım, çıldırmamak için sakinleşmeye ihtiyacım vardı. “Her şeye katılırım,” dedim olabildiğince hafif ve uyumlu bir sesle. “Ancak... önce seninle bir konu hakkında konuşabilir miyim?”

Şaşırın Oakley, dökülmem için eliyle havada bir daire çizdi.

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. “Anlaşılan parti bitmeden iş teklifi alacağım konusunda haklıymışsın.”

Ne kadar karın kası yaparsam yapayım benim başarabileceğimden çok daha yumuşak bir hareketle bir anda dimdik oturdu. “Gerçekten mi?”

Yanıt olarak başımı evet anlamında salladım. Koyu renk gözleri parlayarak sırtınca midem daha da kasıldı.

“Wills, bu harika. Bunu başaracağını *biliyordum*. Kimin için çalışacaksın?”

Ah, kahretsin, kader ânı. “Sinirlenmeyeceğine veya bunu yapamayacağımı söylemeye kalkmayacağına söz vermen lazım, tamam mı?” diye tehdit ettim arkasında pek de elle tutulur bir güç olmadan. Sonuçta ne isterse onu yapacaktı.

Oakley alaycı bir tavırla güldü. “Ne, yoksa moruk takım patronlarından birinin profesyonel kız arkadaşı olmayı mı kabul ettin?”

“İy, *hayır*.” Dağınık saçlarımı omzumun üzerinden attım. “Ama o işe alınacak kadar güzel olduğumu düşündüğün için teşekkür ederim.”

Bana bir yastık fırlattı neyse ki yüzüme çarpmadan yakaladım. “Cidden, nedir?” diye sordu. “Bu kadar ketum olmayı bırak. En sinir olduğum şey.”

Beni geleceğinden emin olduğum hızlı ve sert bir itiraza karşı koruyacakmış gibi yastığı göğsüme bastırdım. “Dev benim geçici sosyal medya yöneticisi olmamı istiyor,” diye itiraf ettim aceleyle. “Jani faciasından sonra donanımlı bir sosyal medya ekibini olaya dahil etmeden önce imajını toparlamaya yetecek bir süre için.”

Oakley gözlerini kırpıştırarak bana bakıyordu, ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu.

Yo hayır. İşte. Bana bunu yapamayacağımı söyleyecekti. Ben onu aldırmasam bile ağabeyim onay vermezse Dev’in asla kabul etmeyeceğini biliyordum.

Ama ilginç bir şekilde Oakley bana şaşırmış gibi bakıyordu. “Buna neden kızayım ki?” Yatağın kenarına biraz daha yaklaştı. “Bu, sektördeki kapıyı aralamak için harika bir fırsat. Bir de özgeçmişinde ne kadar muhteşem görüneceğini düşün.” Kaşlarını çatarak düşünceli bir ifadeyle odayı taradı. “Açıkçası bunu neden benim akıl edemediğimi anlamıyorum. Kelimenin tam anlamıyla mükemmel.”

Çenemi düştüğü yerden kaldırmam gerekti. “Bunun senin için gerçekten sakıncası yok mu?” Onun onay mührünü almak gerçekten bu kadar kolay olabilirdi miydi? Gerginlik ve tehditlerle beni ilk uçakla New York’a göndermesini bekliyordum.

Hatta belki de bunu istiyordum. Belki de bundan vazgeçirmek istiyordum. Paniğim kontrolü ele geçirmeye çalışıyordu,

bunun farkındaydım ama âdeta başka birinin henüz keşfedemediğim olumsuzlukları ortaya çıkarmasını umuyordum. Fark etmediğim bir şey olmalıydı.

Oakley omzunu silkti. “Tabii ki yok. Keşke ben akıl etseydim. Bunun takdirini ben toplamak isterdim.”

“Yani en yakın arkadaşlarından biri için çalışmamın sakıncası yok mu?” diye ısrar ettim, tekrardan vurgulama isteğiyle.

“Evet, yok.” Bir an durup beni izledi. Sonra gözleri büyüdü. “Bak, sana başka bir arkadaşım ile ilişkinin olmasını istemediğimi söylediğimin farkındayım ama bu profesyonel bir anlaşma. Kişisel... değil.”

Haklıydı, belki de onun Dev’le Jeremy’nin arasındaki farkı görme becerisini hafife almıştım. Üstelik öpücükten haberi de yoktu.

Ama işi ne kadar çok istesem de hâlâ kendi endişelerim vardı.

“Ya Dev beni kovar ve Jani’ye yaptığı gibi Avustralya’da mahsur bırakırsa?” diyerek üstüne gittim. “O zaman ne yapardın?”

Oakley parmağını kaldırdı. “Öncelikle, Avustralya Grand Prix’si zaten geçti, dolayısıyla bu mümkün değil.” Bir parmağını daha kaldırdı. “İkincisi, seni herhangi bir yerde mahsur bırakmaması gerektiğini bilir. Ama işi batırır ve kovulursan bu senin sorunun.” İlk parmağını indirdi ve gülümseyerek orta parmağını kaldırdı. “O yüzden bu işi mahvetme.”

Yastığı ona doğru fırlattım ve yastık suratına çarpınca sevinçle kıkırdadım. Herhâlde yarışmayı bıraktıktan sonra bütün o inanılmaz hızlı reflekslerini kaybetmişti.

“Gideceğine sevindim,” diye homurdandı yastığı kenara fırlatırken. “Artık kıcını Dev toplasın.”

“Zaten beni nadiren görüyorsun. Şikago’da çok meşgulsün,” diye ofladım yavaşça sandalyeden kalkarken. Üzerimden bin ki-

loluk bir yük kalkmış gibi hissediyordum. Oakley herhangi bir sakınca göremiyorsa belki de gerçekten doğru kararı veriyordum. “Ve bu yalnızca birkaç ay sürecek. Alisha’nın düğününe kadar.”

Dev’in ablasından söz ettiğimde Oakley’nin gözlerinde yıllardır olduğu gibi hüznünlü bir bakış belirdi ama hemen kırıştırtarak ifadesini düzeltti ve beni de eliyle geçiştirdi. “Her neyse. Gidip giyin de çıkalım. Sabah sabah kafayı bulmak ve milyonlarımı kumarda harcamak istiyorum.”

Alaycı bir tavırla güldüm ama gündelik bir giysi almak için valizime gittim. “Galiba banka hesabındaki sıfırları yanlış hesapladin.”

“Hayatımı bilmiyorsun.” Dudağını büzüp beni inceledi. “Baksana, bu Dev’le buluşman gerektiği anlamına mı geliyor? Resmî olarak ne zaman başlıyorsun?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim kalp atışlarımdaki artışı görmezden gelerek yazlık elbiselerimi ve hırkaları karıştırırken. “Ayrıntılara geçmeden önce senin onayını almak istedim.”

Oakley anlayamadığım bir şeyler homurdandı. “Peki, onu arayıp zalim ağabeyinin ikinizin ne yaptığını umursamadığını söyle. Ama onun için işleri daha da kötüleştirme. Zaten oldukça kötü durumda.”

Üzerinde pembe, minik çiçekler olan bir elbiseyle beyaz spor ayakkabılarımı seçerken gözlerimi devirdim. Bantlı sandaletlerim çok tatlı olsa da eklemlerim taban desteği olmadan bu şehirde dolaşmayı kaldıramazdı. “Sen ara,” diye karşılık verdim. “Bende numarası bile yok ve muhtemelen haberi senden almayı tercih eder.”

İlk kısmı yalandı. Son yedi ay içinde değiştirmemişse Dev’in numarası bende kesinlikle vardı. Haberi Oakley’den almayı tercih etmesine gelince... bu da *tam olarak* yalan sayılmazdı. Ben

onunla konuşamayacak kadar gergindim. Elbette bu birlikte çalışmamız açısından iyiye işaret değildi ama birkaç gün içinde eski dostluğumuza döneceğimizi umuyordum.

En azından beklentim bu yöndeydi. Tanrım, onunla konuşmaya bile cesaret edemezken bunu nasıl atlatacağımı bilmiyordum.

Oakley homurdandı ama cebinden telefonunu çıkarıp ekrana birkaç kez dokunarak yatağın yanına koydu.

Yanıt verirken Dev'in sesi boğuktu ve elimde olmadan geceki partiden sonra ne yaptığını merak ettim. "N'aber?"

"Selam, pistte misin?" Oakley'nin sorusu ona yönelik olsa da bana bakıyor ve tepkimi ölçüyordu.

Arka planda çarşaf sesine benzeyen belli belirsiz bir hışırtı oldu. Dev'in yatakta çırılçıplak, kahverengi teni bembeyaz çarşafı dolanmış, cinsel organının üzerini zar zor örtmüş hâlini zihnimde canlandırıyordum. Ani ve beklenmedik bir şey olsa da zihnimdeki bu görüntü olması gerekenden daha çok hoşuma gitmişti.

"Hayır, daha çıkmadım," dedi. "Neden?"

"Geçerken uğra da en yeni çalışanını al."

"Ciddi misin?" diye sormadan önce uzun bir sessizlik oldu.

"Merhaba Dev," dedim ciyaklar gibi.

"Willow. Merhaba." Boğazını temizledi ve sesindeki boğukluk biraz azaldı. "Oak, senin için sakıncası yok mu?"

"Yok," dedi ağabeyim. "Yalnızca önce ben akıl edemediğim için kendime kızdım."

"Peki. Vay. Tamam. Sanırım seni almak için birazdan orada olurum, Wills."

Ben Dev'le yalnız kalma paniğine kapılamadan Oakley ekledi, "Oraya hep birlikte gidebiliriz. Ben de tam bir sahne arkası turu isterim."

"Sen nasıl bir şey olduğunu zaten biliyorsun," diye belirttim ama onun tampon görevi görmesi... ve Dev'e karşı neden istediğim gibi davranamayacağımı hatırlatması iyi olurdu. "Sen bir sürü yarışa katıldın. Resmen sürücüydün."

"F1'de değil," diye itiraz etti. "Ve Dev her zaman bana etrafı gezdiremeyecek kadar meşgul, pislik."

Dev bıkkın bir nefes verdi. "Tamam, birlikte gidiyoruz."

"Büyük, mutlu bir aile," diye espri yaptı Oakley.

Evet. Buna kesinlikle... öyle de denebilirdi.

"Peki Willow," dedi Dev, ben ağabeyimin bacağına yanındaki telefona bakarken. "Argonaut Racing'e hoş geldin. Umarım kırmızı, beyaz ve maviyi seviyorsundur."

Dev, renk seçimi konusunda şaka yapmıyordu. Görünüşe göre onun ve buradaki insanların yüzde doksan dokuzunun üzerine Amerikan bayrağı püskürtülmüş gibiydi.

Bu, Argonaut Racing'in, *her zaman tam Amerikan* sloganının hayata geçmiş hâliydi. Beş dakika önce geldiğimizden beri takımın karşılama salonunda konuştuğumuz herkes Amerikan aksanma sahipti ve kırmızı-beyaz çizgili poloyla birlikte giyilen lacivert şortlardan oluşan takım üniforması vatanseverlik çığlıkları atıyordu. Veya aşırı bir milliyetçilik.

Kahve siparişimizi beklerken telefonumda çaktırmadan yaptığım araştırma Argonaut'un fabrikalardan sürücülere kadar yalnızca ABD'de yaşayan kişileri işe almakla övündüğünü gös-

termiştii. Takımı iki yıl önce devralarak *tam Amerikan* kuralını uygulamaya geçirirken oğlu Nathaniel'ı da Dev'in yanında ikinci sürücü koltuğuna oturtan takımın sahibi ve yönetim kurulu başkanı Buck Decker, Teksaslı bir petrol milyarderiydi. Ondan önce takım, biraz daha uluslararası olsa da her zaman Amerikalı bir üreticiydi.

Oakley bana en sevdiğim kahve çeşidi olan, vanilya ağırlıklı dumanı tüten bir *latte* uzatırken telefonumu çantama attım. En azından Dev'le yoldayken sağlam miktarda kafein almak konusunda endişelenmeme gerek kalmamıştı. Açıkçası, bu karşılama karavanı dünyanın çeşitli yerlerinde hafta sonları kurulup sökül en bir yapıdan ziyade lüks bir otel lobisine benziyordu.

Etrafına kokteyl masaları serpiştirilmiş şık dikdörtgen bar, alanın merkezinde yer alıyordu ve birkaç adımda bir duvarlara monte edilmiş ekranlar vardı. Takıma sponsor olan içecek şirketinin şişeleriyle dolu mini satış makineleri, hazır atıştırmalık istasyonları ve fotoğraf kabinine benzeyen bir şey vardı. Alana biraz yeşillik katmak için sarkan bitkiler bile asılmıştı.

Üniformalar kötü görünen tek şeydi. Ne giyse yakışan Dev bile biraz saçma görünüyordu. 4 Temmuz Bağımsızlık Günü geçit töreni için annesinin seçtiğı giysiyi giymeye zorlanmış bir çocuğa benziyordu. *Onun* annesi asla böyle bir şey yapmazdı; Neha teyze böyle bir zevksizliğe asla dayanamazdı.

Biraz saçma görünse de yine de buradaki herkesten daha çok Dev'e yakışmıştı. Polonun kolları kalın kaslarının etrafında sımsıkı gerilmişti ve yakasındaki düğmeler cildinin bir kısmını gösterecek şekilde açıktı. Şortu biraz daha kısa olsa müstehcenlik sınırını zorlardı ama bu hâliyle de güçlü kalçalarını sergiliyordu ve bir an için şortunun paçasından siyah bir mürekkep aktığını gördüğüme yemin edebilirdim. Ama sonra hareket edince kayboldu.

Başımı kaldırırken gözlerimizin buluşmasını istemesem de göz göze geldik ve bir saniyede beni fazlasıyla inceledi. Zihinsel olarak onu arzuladığımı anlamış ve bana durmamı nasıl söyleyeceğini çözmeye çalışıyormuş gibiydi. Ama daha dikkatli bakınca tek görebildiğim burada olduğuma inanmadığını belli eden hayret ifadesiydi. Bunun gerçekten olduğuna. Ben de aynı şeyi hissediyordum.

Sonunda bakışlarını kaçırıp başını arka koridora doğru salladı. “Beni takip edin.”

Dönüp insanların arasından mekânın sahibiymiş gibi geçerken rahat bir nefes aldım. Geçerken onları selamlıyordu, gerçekten kendi ortamındaydı. Durum olması gerekenden çok daha çekiciydi.

“Bir şey yapmadan önce hayatımın mutlak ışığını görmemiz gerekiyor,” dedi Dev omzunun üzerinden. “Patsy Beedle, Argonaut’un iletişim şefi.”

Oakley’yle birlikte peşinden gittik, karavanın arkasındaki ofislere doğru ilerlerken Chava da bizimle birlikte geliyordu. Onun da o iğrenç üniformayı giymiş olması benim için pek de iyiye işaret değildi. Takımla ve sürücülerle ilişkisi olan herkes bunu giymek zorundaymış gibi gelmeye başlamıştı.

“Dev’in ekibine katıldığını duydum.” Chava bana çarpık bir şekilde sırıttı. “Yolculuklardaki otel ve seyahat rezervasyonları dahil, ihtiyacın olan her şeyi ayarlamana yardımcı olacağım.”

Burada başka bir müttefikim olmasına sevinerek minnetle gülümsedim. “Teşekkür ederim,” dedim nefesimi vererek. “Her şey çok... ani oldu. Dün gece pek de iş teklifi almayı beklemiyordum.”

“Biz de beklemiyorduk,” diyerek araya girdi başka biri.

Omzumun üzerinden bakınca Mark'ın arkamızdan geldiğini gördüm. Gülümsemesine rağmen bu, onun binlerce kez gördüğüm parlak, içten gülümsemesi değildi. Onunla hiç sorun yaşamamıştım ama benden hiçbir zaman fazla hoşlanmamıştı. Onu suçlamıyordum. Jeremy'yle bir ilişki yaşamasam taraf seçmek zorunda kalmayacak ve bu süreçte birçok arkadaşını kaybetmeyecekti.

Gülümsemesine karşılık verirken benimkinin biraz daha samimi olmasını umdum. Performans koçu olarak Mark her zaman Dev'in yanındaydı ve Dev'in sosyal medyasını idare etmek zorundaysam bu benim de sürekli ayak altında olacağım anlamına geliyordu. Birbirimizden kaçınamazdık, bu yüzden hem bizim hem de Dev'in iyiliği için medeni şekilde davranabileceğimizi umuyordum.

Dev önümde aniden durdu. Neden olduğunu görmek için üzerinden baktım ve gözüme Argonaut takım üniforması giymiş; orta yaşlı, ufak tefek, kızıl saçlı bir kadın çarptı; gerçi o lacivert kalem etek giymiş ve yıldız desenli fular takıyordu. Gülümsemesi her an bir dilim ev yapımı elmalı turta ikram edilecekmiş hissi verse de gözleri içinde arsenik olabileceğini söylüyordu.

“İşte seni bulduk,” dedi Dev parlak ve neşeli bir tavırla. Hiç vakit kaybetmeden kolunu kadının dar omzuna atıp Oakley'yle bana döndü. “Bu Patsy. Basına iftira niteliğinde bir şey söylemememi ve takımın başını belaya sokmamamı sağlamak için peşimde dolaşır.”

Kadın sıkıntılı bir nefes aldı “Benim işim bu değil, Bay Anderson.” Ünlü harfleri uzatması ve ağdalı konuşma tarzı bana güneyin tam ortasından geldiğini söylüyordu. Bütün sülaleme hakaret edip bunun kulağa tatlı gelmesini sağlayabilirdi.

Dev omzunu silkti. “Yeterince yakın ama, değil mi?”

Patsy itiraz etmek istermiş gibi ağzını açtı ama tekrar kapayıp başıyla onayladı. “Doğrusu, evet,” diye itiraf etti, başını salladıktan sonra ona kaşlarını çatarak baktı. “Bu kadar erken saatte burada ne arıyorsun? Genellikle perşembe günleri seni buraya sürüklemesi için birini göndermek zorunda kalırım.”

“Bu hiç de doğru değil,” dedi Dev, Oakley’yle bana suç üstü yakalanmış gibi sırıtarak.

Ya, tabii.

“Dakiklikten ödün vermem.” dedi boğazını temizleyerek. “*Her neyse.* Patsy, seni yeni sosyal medya yöneticim Willow Williams’la tanıştırmak istiyorum.”

Elimi uzattım. Parmaklarıyla sarıp sertçe sıktı ama alnı hayretle kırıştı.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi elimi bırakıp Dev’e bakmadan önce. “Yalnızca o mu?”

“Yalnızca o,” diye onayladı Dev, Patsy’yi bu konuda kendisine meydan okuması için tahrik eder gibi.

Kadını bir dakikadan kısa süredir tanıyordum ama tam olarak bunu yapacağını anlamıştım. “Dev, bu konuyu konuşmştuk. Senin bir ekibe—”

“Neye ihtiyacım olduğunu biliyorum Patsy ve bu da senin kocanla birlikte Toskana kırsalında güzel bir tatile çıkman,” diyerek sözünü kesti geniş bir gülümsemeyle. Patsy’nin dırdırından kurtulmak için değil de iyi niyetinden dolayı onu tatile göndermeyi teklif ediyormuş gibi davranıyordu. “İddia ediyorum, Willow’dan iyisi yok. Her şeyi *pat diye* düzeltecek.” Bir yandan parmaklarını şaklattı.

Patsy’nin onun palavrasını yutması mümkün olmasa da bana dönme nezaketini gösterdi. “Peki, Bayan Williams, ekibimize

katıldığın için memnuniyet duyuyorum. Seninle ben, bu baş belasının daha fazla... pot kırmaması için yakın bir şekilde çalışacağız.”

“Bunu sabırsızlıkla bekliyorum,” dedim ona içtenlikle. Kadınlar burada yani motor sporlarında genel olarak azınlıktaydı, bu yüzden Dev’in palavralarına kanmayan başka bir azimli kadınla çalışmak güzel olacaktı.

“Bu çocuklardan birinin sana iletişim bilgilerimi vermesini sağla ve bana ulaşmaktan çekinme.” Dev’e dönüp kolunun altından çıktı. “Sürücü kartlarını imzalamak ve biraz çekim yapmak için bir saat içinde burada olmanı istiyorum. Şimdi gidip uğraşacak başka birini bul.”

Elleriyle kovalayıp yanımızdan uzaklaşırken bizi yolundan çekilmeye zorladı. Biraz gözümü korkutmuş muydu? Kesinlikle. Ama onunla çalışacağım için bir o kadar da mutlu ve heyecanlıydım.

“Ve işte hayallerimin kadını,” dedi Dev, gidişini efkârla izlerken. “Ondan annemden korktuğumdan birazcık daha az korkuyorum.”

Oakley alaycı bir tavırla güldü. “Eminim Neha teyze bunu duyduğuna çok sevinecektir.” Etrafına bakınıyor, kuşkusuz buradan çıkıp arabaları görmek için can atıyordu. “Artık garaja gidebilir miyiz?”

Dev kolunu uzatıp Oakley’ye önden gitmesini işaret etti. “Buyur.”

Ağabeyim hiç beklemeden insan kalabalığının arasından geçti. Mark da ona katıldı ama koluma hafifçe dokunulunca geride kaldım. Omzumun üzerinden baktığımda Dev’i elini çekerken gördüm.

Keşke hiç çekmeseydi diye düşünmemek için *lattemden* bir yudum aldım ve sonucunda dilimi yaktım. Tanrım, *toparlanmam* gerekiyordu.

“Şimdiye kadar bir sorun var mı?” diye sordu yüzümü inceleyerek. Başımı hayır anlamında sallayınca devam etti. “Patsy korkutucudur ama sana gerçekten yardım eder. Lillie ve Ransom takımın sosyal medya yetkilileri ve Konrad da esas fotoğrafçımızdır, yani içerik paylaşmak için takımdan malzeme gerekirse onlar sana ulaştırır.”

Çantamı karıştırıp küçük bir defterle en sevdiğim pembe kalemimi çıkarırken onaylarcasına başımı salladım. Bu bilgiyi telefonumdaki notlara yazabilirdim üstelik telefonumun teknolojik karmaşasının içinde notları kaybetme olasılığım da azalıyordu ama elle yazınca ayrıntıları daha iyi hatırlıyordum.

Latteyi dirseğimin içine sıkıştırıp isimlerle görevlerini not ettim. Bitirince tekrar Dev’e baktım. Gülümsüyordu ama yüzünde her zamanki büyük sırtışı yoktu. Daha küçük ve daha kişiseldi. Gece bana baktığı gibi bakıyordu. Benden etkilenmiş gibi. Erimemek için kendimi zorlamam gerekiyordu.

“Bu hafta sonu çalışmak zorunda değilsin,” diye devam etti. “Önce ortamın düzenini öğren, sonra pazartesi günü eve dönerken Dallas’taki merkeze uğrayabilirsin. Teknik olarak patronun benim ama aynı zamanda Argonaut’un bir çalışanısın, bu yüzden bütün yasal işlerin orada halledilmesi gerekecek. İnceleyebilmen için sözleşmenin bu gece Chava’ya gönderilmesini sağlarım.”

Yan taraftan bize selam verene kadar Chava’nın hâlâ yanımızda olduğunu unutmuştum. “Bana bedenini de söyle, böylece bu güzel üniformadan sana da birkaç takım ayarlayabiliriz.”

Yüzüme hâkim olan ifadeyi engelleyemedim ve karşılık olarak ikisi de güldü. Yakında benim de onlar gibi Argonaut üniforması giyme talihsizliğinden muzdarip olacağıma sevinmişlerdi.

“Kıyafet konusunda pek iyi değil ama faydaları üst düzey,” dedi Chava ve kuşkusuz şimdiye dek içtiklerimin en iyilerinden olan *lattemi* işaret etti. “Öğle yemeğine kadar bekle. Neredeyse her öğünde Michelin yıldızlı bir lezzet seni bekliyor olacak.”

“Belki *sen* yiyebiliyordursundur,” diye söylendi Dev. “Ben tavuk göğsüyle ızgara sebzeden başka bir şey yemeye kalksam Mark kıcıma tekme basar.”

Chava gözlerini devirdi. “En azından şefin, annenin özel baharat karışımını kullanmasını sağladın.”

Evden küçük bir dokunuşun faydası olmalıydı ancak kendisine diyet dikte edilmesinin Dev için kolay olmadığını tahmin edebiliyordum. Kilo almamaya veya kas kütlesini kaybetmemeye dikkat etmesi gerekiyordu çünkü araçta tasarruf edilen her kilo performans açısından önemliydi. Sahada koşmuyor ya da topla oynamıyor olsa da o da elit bir sporcuydu.

Yiyecek sorunu Oakley’nin yarış dünyasından ayrılma nedenlerinden biriydi. Arzu ettiği *normal* deneyimin bir kısmı da ağzına giren her kaloriyi takip etmek zorunda olmamaktı. Çok zorlanmıştı, artık bunu biliyordum ama o zamanlar hayalinin peşinden gitme fırsatı bulabildiği için bile onu kıskanıyordum. Bazen hâlâ kıskandığımı düşünürüm.

Bu düşünceyi kafamdan attım çünkü o sırada hayalinin peşinde olan bendim. Değişik bir versiyonuydu elbette ama bir Formula 1 takımının karavanında duruyor, sözleşmelerden ve işin avantajlarından söz ediyordum. Kariyerimi başlatmak için gerekli adımları atıyordum. Ve bunu neredeyse hayatım boyunca tanıdığım insanlarla birlikte yapıyordum.

Bunun için Dev'e teşekkür etmem gerekiyordu. Ona bakıp Chava'yla içten şakalaşmasını izledim.

Bir eli şortunun cebindeydi, omuzları rahattı ve özgüveni onu dalgalar hâlinde kaplıyordu. Bu görüntü karşısında kalbim reklese de damarlarıma çarpanın yalnızca kafein olduğundan emindim.

"Bu gerçekten harika," diye mırıldandım çoğunlukla kendi kendime.

Ama Dev kulak misafiri olmuş olmalıydı çünkü Chava telefonuna dokunarak uzaklaşırken dönüp bana baktı.

"Evet," dedi Dev usulca. "Gerçekten harika."

Aklından neler geçtiğini bildiğimi düşünmek istiyordum çünkü aynı şey benim aklımdan da geçiyordu: bunu yapıyorduk. Birbirimize yardım edecektik. İki boktan durumdan en iyi şekilde yararlanacak, böylece buradan kendi gücümüzün zirvesine çıkabilecektik.

Ve başka bir hata yapmamak için çok dikkatli olmamız gerekecekti.

BÖLÜM 8

Dev

Kaderin bir cilvesi olarak, sıralama turları sonucunda umduğum onunculuğu alamadım. Dokuzunculuğu da. Hatta sekizinciliği de. Bugün gridde yedinciydım.

Belki de Willow benim uğurumdu çünkü ön tarafa bu kadar yaklaşacağımı hiç düşünmemiştim, özellikle de bir Argonaut aracındayken. Kendisini on üçüncü sıraya yerleştiren Nathaniel'dan kesinlikle fersah fersah uzaktaydım. İkimizin genellikle orta sıraların gerisinde yer aldığımız düşünülünce onunki de çok kötü değildi ama babası bugün onun sıralarca önünde olduğum için öfkeden köpürüyor olmalıydı.

Umurumda değildi. Buck istediği kadar kızabilirdi. Benim görevim Nathaniel'ın egosunu pohpohlamak değildi. Ben takı-

ma puan kazandırmak ve bu kırmızı, beyaz ve mavi cehennemden çıkmak için buradaydım.

Uğurum olsun ya da olmasın, perşembeden beri Willow'u pek görmemiştim. Sabah onunla ve Oakley'yle hızlı bir kahvaltı yapmış ve yarış gününün kaosu başladığında onları bir anlığına pit alanında görmüştüm. Perşembe günü turumuz sırasında verdiğim tavsiyeye uyarak sadece araca binmeden hemen önce benim, ardından arabanın birkaç fotoğrafını çekmişti.

"Burada fotoğraf çekerken hatırlaman gereken birkaç şey var," demiştim garajdan geçerken. Alanın diğer tarafında, teknisyenlerimden biriyle konuşmakla meşgul olan Oakley bizi duyamayacak kadar uzaktaydı. "Birincisi, bilgisayar ekranlarının görüldüğü bir fotoğraf paylaşma. İkincisi, asla lastikleri sököl-müşken ya da herhangi bir iç bileşeni görünür durumdayken aracın fotoğrafını çekme. Ve üçüncüsü, genel olarak aracın arka kısmının pek fazla fotoğrafını çekmemeye çalış. Hiçbir rakibimizin onu yakından görmesini istemeyiz."

"Kıçtan poz yok," dedi düşünceli bir tavırla başıyla onaylayıp çantasından çıkardığı küçük not defterine bir şeyler yazarak. "Anladım."

"Willow Williams!" Soluğum kesilerek ona dönerken neredeyse tökezliyordum, cinsel göndermeli esprili yorumu kesinlikle keyfimi yerine getirmişti. Masum kız rolü buraya kadardı demek. "Sen ne zaman bu kadar pis konuşmaya başladın?"

Şansımı zorluyordum. Bu tavrını vurgulamak yerine gülüp geçmeliydim. Ama bu küçük esprisi daha fazlasını istememe neden olmuştu.

Elini kaldırıp havada kalemiyle bir daire çizdi. Burnunun üzeri biraz pembeleşmişti, bunun dışında bana bakmaktan kaçınsa da gerilemedi. "En iyisi espriye gülüp geçelim."

“Şimdiden yanımda fazla zaman geçirdin,” diye takıldım mi-demin burulmasını görmezden gelerek. “Sana geçiriyorum. Yaz tatiline kadar ne hâlde olacağını merak ediyorum.”

Bu onun bana bakmasına neden oldu. Yüzünün geri kala-nında şakadan eser olmamasına rağmen koyu renk gözleri par-lıyordu. “*Bana geçirdiğini* söylediğini görmezden gelmeyi seçi-yorum.”

“*Willow.*”

Sonunda rahat ve keyifli bir tavırla gülüp arkasını dönerek alet ve yedek parça bölmelerinden birini incelemeye başladı. “Ben çocuk değilim, Dev. Büyük oğlanlarla takılabilirim.”

Ve bu da benim sorunumdu. O gerçekten büyümüştü ve ona olan ilgimin artmasını önlemek için artık eski savunmalarına güvenemezdim. Onu çarşamba gecesini SecDark etkinliğinde gör-düğüm an başımın belada olduğunu anlamıştım ve o zaman-dan beri tedirginliğim on kat artmıştı. Özellikle de o günden beri kısa da olsa her gün onunla birlikte zaman geçirdiğim için. Önümüzdeki birkaç ay boyunca tedbiri elden bırakmadan ve Howard’ın *yanlış karar* olarak tanımlayacağı bir şey yapmadan nasıl atlatacaktım?

Ama şu anda gridde durmuş, formasyon turu için aracıma binmeye hazırlanırken onu düşünemezdim. Koltuğuma oturdu-ğum anda zihnimin açık olması, dikkatimin yalnızca önümdeki yola odaklanması gerekiyordu. Kendim için yarattığım her türlü sorun bekleyebilirdi.

Çünkü burası Monako’ydu bebeğim. Ve bir gösteri sergile-mek üzereydim.

Tamam, *boktan bir gösteri* olduğu söylenebilirdi.

Sıralamada bu kadar önlerde yer almanın zorlu kısmı o pozisyonu korumaktı. Yarış elli üç tur önce başladığından beri hayatım için savaşıyordum, daha bitmesine yirmi beş tur vardı ve yarışı bitiremememe olasılığım hâlâ yüksekti.

Aracın güvenilirliği azalmaya başlamıştı ve frenler her virajda biraz daha az tepki veriyordu. Altı tur önce en keskin virajı alırken bir Omega Siluro aracı bana sürtündüğünde neredeyse ön kanadımı kaybedecektim ve arka lastiklerimin durumu pek iyi değildi. Kurtarıcı olan tek şey pit stopumun üç saniyenin altında gerçekleşmesi ve zamanlamasının mükemmel olmasıydı. Tek başına bu bile beni, piste durarak kaybettiğim pozisyona kolayca dönemeyeceğim kadar geride çıkmaktan kurtarmıştı.

Dayanabildiğim ve yarışı tamamlayabildiğim sürece 7. sırada bitirebilecektim. Elbette podyuma çıkmayacaktım ve evet, kirli havamı soluyan Deschamp aracının beni geçemeyeceğini düşünmek iyimserlik olabilirdi ama başarabileceğime inanıyordum.

“Zorlamaya devam et,” diye talimat verdi Branny telsizden. “Kivinen’le farkınız 2,6.”

Bu sık duyduğum bir şey değildi. Otto Kivinen’e ya da genel olarak Mascort araçlarına yakın olduğum tek zaman, tur bindirirlerken yol vermem için bana mavi bayrak sallandığı anlardı. Otto ve Zaid her zaman kelimenin tam anlamıyla kilometrelerce önümde olduğu için bu hoş bir sürprizdi. Otto’yu geçme şansım olduğundan kuşkuluydum ama yarış mühendisim daha iyimser görünüyordu.

Bu, Otto’nun sorun yaşadığı anlamına geliyor olmalıydı ve Branny bunu doğruladı. Mascort’un iki numaralı sürücüsü zorlanıyordu. Bu benim için bir hediye olabileceği gibi çok zorlar-

sam ve lastiklerin yarışın sonuna kadar dayanmasını sağlayamazsam tuzak da olabilirdi.

“Bu hızla üç tur sonra Kivinen’in önünde olursun. Tekrar ediyorum, üç tur.”

Siktir, tamam, peki. Otto zor durumda olsa bile onu geçme kolay kolay izin vermezdi, bu da altıncılık için savaşmamız gerekeceği anlamına geliyordu. İş o noktaya varırsa yakıt ve lastik aşınması sorunlarıyla başa çıkabilir miydim? Bu, aracın beni yarı yolda bırakmasını önleyecekti ve aynı zamanda limitleri zorlayacak hassas bir dengeydi.

Bunu düşünecek zaman kalmadan Kivinen’in arka kanadı görüş alanıma girdi. Soldan dalmayı planladım ama hamlemi tahmin ederek kapandı. Bu, on yıldır Formula 1’de olan birinden beklenecek bir şeydi; oyundaki her hamleyi önceden görebiliyordu.

Ama ben de çaylak değildim ve geçirdiğim birkaç sezonda bir şeyler öğrenmiştim. Bu yüzden onu kandırdım.

Bir kez daha hafifçe sağa kaymadan önce sola, sağa, sonra tekrar sola doğru hareket ettim. Ama o sağ tarafı savunurken ben sola geçtim. Anladığında beni engelleyecek zamanı kalmamıştı. Zaten lastik lastiğe gidiyorduk. Sonraki virajda önünü kapadım ve sonuçta oldu. Kahrolası Otto Kivinen’in önündeydim.

“İyi iş,” diye övdü Branny. “Temponu koru.”

Bundan daha yukarı çıkamazdım ama bitiş çizgisini altıncı sırada geçmek galibiyet gibi geliyordu. Miami’de araç arızası sonucu DNF⁷ olmam hariç bütün yarışları puanla bitirmiştım. Bununla karşılaştırıldığında, Nathaniel altı Grand Prix’de yal-

7 İng. Did Not Finish. Herhangi bir nedenle yarışı tamamlayamamak. -ed.n.

nızca iki kere puan alabilmişti... Bugünü de sayarsak yedi Grand Prix. Branny'ye göre, *startta* iki sıra geriye düşerek yarışı 15. sırada bitirmişti. Bu da takımımızın bir numaralı sürücüsünün kim olması gerektiğini kanıtlamıyorsa daha ne gerekiyordu bilmiyordum.

Elbette basın sorarsa Argonaut sürücüleri arasında ayırım yapmadığını söylerdi. Kimseye öncelik tanınmadığını iddia ederdi. Çünkü Amerikalılar *eşitlik* ilkesini bu kadar önemseydiği için böyle bir şey skandal olurdu. Ancak bizi kesinlikle sıralıyorlardı ve Nathaniel, babasının milyarları sayesinde her zaman öncelikli çocuk oluyordu.

Ancak onu, performansıyla sürekli ezip geçersen bu sürdüremezlerdi.

Garajın bana ait tarafı telsizde neşelenirken aracı *parc fermée*⁸ götürüp motoru durdurdum. Çok geçmeden ben de onlara katılmışım. Düzinelerce kol tarafından kucaklanırken sırtıma sanki milyonlarca el vuruyordu. Podyumda bitirmedeğim hâlde Argonaut için bu muhteşem bir sonuçtu.

Ancak ilk kutlamak istediğim kişiler onlar değildi.

Bunu sağlayan bütün takım üyelerine teşekkür ederken arkadaşların, ailelerin ve VIP konukların yarışı izlediği, garajın kordonlu bölümündeki insanları taradım. İnkâr edemezdim... Willow'u arıyordum. Ama ilk gördüğüm Oakley'nin yüzü oldu.

"Sağlam sürüştü, dostum," dedi kocaman sırtışıyla beni kendine çekerek. "Neredeyse bu boku özlememe neden oluyordu."

"Sen yokken hepimiz daha iyiyiz," diye takıldım o sevinçle sırtıma vururken. Bu şakam bana büyük bir kahkaha ve sırtıma şiddetli bir darbe daha kazandırdı.

8 Aracın koruma ve gözlem altında tutulduğu alan. -ed.n.

Terli saçlarımı alnımdan iterek Willow'u aramaya devam ettim. Küçük bir el bileğimi yakaladığında isteğim gerçekleşti, artık ışıldayan yüzüne bakıyordum.

“Muhteşemdi!” diye bağırdı dışarıda podyumdakilere teza-hürat yapanların sesinin arasında.

Sahip olduğu sınırlı alanda hoplayıp zıplarken güldüm. Parmak ucunda dururken bile etraftaki en kısa boylu kişi oydu. Ben de en irileri değildim (daha uzun ya da iri olmam yarışmama engel olurdu) ama Willow'un o andaki bakışı kendimi iki metre boyunda hissetmeme neden oluyordu.

Hiç düşünmeden onu kendime çektim. O ciyaklayıp ne kadar iğrenç olduğumdan yakınırken kollarımı omzuna attım, o da bana coşkuyla karşılık verdi. Başımı eğip yanağımı saçlarına sürttüğümde bir an nerede olduğumuzu ve kimin izlediğini unuttum. Vanilyalı tatlılığını, bağımlı gibi istekle içime çekiyordum. O âna dek onu ne kadar arzuladığımı fark etmemiştim.

Bu... seviyeye inmem çok saçmaydı. Beni, ellerimin onun vücudunda dolaştığı zamana götürdüğü için bir kızın kahrolası saçını koklayacak seviyeye inmem.

Geri çekilip yüzünü ellerimin arasına alarak onu gözlerime bakmaya zorladım. “Hâlâ bunu yapmak istiyor musun? Bir sü-religine bu çılgınlığı istiyor musun?”

“Her şeyden çok.” Bana yansıyan parlaklığı neredeyse daha yakından bakmak için ona doğru eğilmeme neden olacaktı.

Öncekinden de daha fazla sırtarak (başlı başına lanet bir başarıydı) göz kırıp onu bıraktım ve dikkatimi çekmek için yarışan, yeni bir kucaklaşma ve omuz sıvazlama turu için hazır olan insanlara döndüm. Çünkü ona özellikle de ağabeyi yanımızda dururken daha fazla bakarsam düşünmemem gereken bir şey yapabilirdim.

Ama çok geçmeden Oakley gidecek ve beni *yanlış bir şey* yapmaktan alıkoyabilecek tek kişi ben olacaktım. Ve hiçbir zaman kendimi kontrol edebilme becerimle tanınmamıştım.

BÖLÜM 9

Willow

O gece yatağa girerken Grand Prix'nin adrenalın patlamasının etkisindeydim.

Formula 1'in kendisi bile başlı başına özel bir gösteriydi. Sürücülerden taraftarlara kadar kaçırılmayacak bir tutkuydu. Onun içinde kaybolmak en büyük ayrıcalık gibi geliyordu. Ev sahipliğini yine SecDark'ın yaptığı yarış sonrası partisi bile günün patlayan enerjisiyle parlıyordu ve ben oradan ayrıldığımda o enerji tükenecek gibi görünmüyordu. Nice'ten erken saatlerde kalkacak bir uçağım olmasa ve bütün gün ayakta durmaktan bacaklarım ağrımasa biraz daha kalabilirdim. Ama veda etmeden önce en azından elit dünyanın tadına bakabilmişim.

Kanıma girmişti, hiç kuşku yoktu ve artık daha fazlasını sabırsızlıkla bekliyordum.

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca bunun keyfini yakından çıkarabileceğim fikrini aklım hâlâ almıyordu. İş kuşkusuz zor, program da zahmetli olacaktı ama bu zorluğa hazırdım. O kadar ki sabah Amerika'ya dönerek sıradaki İspanya Grand Prix'sini kaçıracığıma biraz üzülüyordum. Bu üzücü fırtına bulutunun güzel yanı, Argonaut Racing'in sihrin nerede başladığını görebileceğim merkezini ziyaret etmek üzere doğrudan Teksas'a uçuyor olmamdı.

Yaşadığım kasırga gibi günün ardından beynimi kapayamadığım için bir o yana bir bu yana dönüp duruyordum. Ancak bu yalnızca yarışı VIP alanından izlemenin yaşattığı heyecandan kaynaklanmıyordu. *Belki* de zihnimde tekrar tekrar oynanan o sahne... Dev'in yarıştan sonra en terli ve en hararetli (sıcaklık açısından) hâliyle, sımsıkı sarılmak için beni kendisine çektiği an...

Peki ya çok doğal bir hareketmiş gibi yüzümü kavraması? Kimin izlediği umurunda değilmiş gibi? Bütün garajda bir tek ben varmışım gibi? Evet. Bu kesinlikle şu anki sorunumun bir parçasıydı.

Aslında oldukça masumdu, Oakley üzerinde bile durmamıştı. Ama bana çok daha fazlası gibi gelmişti. Sarhoşken hayatımın en utanç verici itirafını yapıp... bütün çocukluğum ve ergenlik yıllarım boyunca Dev'den hoşlandığımı söyledikten birkaç gece sonra merdiven boşluğundayken hissettiğim gibi hissetmişim.

Açıkkçası ondan hoşlanıyordum, bu her zaman kalbimin bir köşesinde duran bir şeydi. Bir süredir kilit altında olsa da hâlâ oradaydı. Jeremy'yle birlikteyken, bana iyi davranacağını düşündüğüm bir çocuğa âşıkken duygularım hapsolsa da kalbim paramparça olduğunda tekrar gün yüzüne çıkmıştı.

Sonrasında Oakley yanımdaydı, aldatıldıktan ve manipüle edildikten sonra kırılan parçalarımı toplamama yardım etmişti. Ama Dev de oradaydı. Ağabeyim kadar sık ve kesinlikle aynı yakınlıkta olmasa da... yani Jeremy'yi kırık bir burun ve birkaç çatlak kaburga kemiğiyle hastanelik eden o değildi. Ama küçük şeylerle büyük bir fark yaratmıştı.

O hafta dünyanın neresinde olursa olsun, yalnızca hatırimi sormak için bana mesaj atıp fotoğraf göndermişti. Stresliyen yemek yapmanın sakinleşmeme yardımcı olduğunu bildiği için internette dolaşırken bulduğu tarifleri e-postayla göndermişti. Hatta bana üzerinde Jeremy'nin yüzünün olduğu özel bir dart tahtası bile yollamıştı. Aptalca ve kesinlikle zaman ve para kaybı olsa da beni güldürmüştü, özellikle de *Jeremy'nin gözlerine* dart fırlatırken.

Artık birlikte çalışacağımız için bu duyguyu tekrar karanlığa itme zamanı gelmişti. Belki iyi bir önlem olarak hislerime asma kilit bile takabilirdim. Dikkat dağıtıcı hiçbir şey olamazdı. Mesleki itibarımı zedeleyecek hiçbir şey olamazdı. Bu benim kendimi kanıtlama fırsatımdı.

İşten söz etmişken Chava, bana Dev'in sosyal medya hesaplarının giriş bilgilerini göndermişti bile ve uyuyamadığım için bu süreyi içeriklerine göz atarak değerlendirebilirdim. Gerçi zaten aşına sayılırdım. En azından Oakley'nin geçen yılki doğum gününe kadar paylaştığı her şeyi biliyordum, sonra ya onu takip etmeyi bırakmış ya da sırf utancımdan bütün platformlarda sessize almıştım. IYK Quick Results skandalını bu yüzden gerçek zamanlı olarak görememiştim ama kaçırdığıma seviniyordum.

Dizüstü bilgisayarımı komodinden alıp karnımın üzerine koydum ve açılırken parlak mavi ışığa gözlerimi kısarak bak-

tım. Yeni bir tarayıcı penceresi açtıktan sonra Instagram'la başladım. Dev'in e-postasını ve şifresini tek elimle yazıp *giriş yap* tuşuna basmadan önce duraksadım. Sayfanın yüklenmesini beklerken soluğumu tuttum ve hemen hemen her simgenin yanında yeni bildirim uyarısı olarak kırmızı nokta görünce inledim.

Ancak Instagram sayfası boştu. Jani'nin o kötü niyetli gönderisinden sonra her şeyi kaldırmış olmalıydı. Bu bile bana saatler kazandıracaktı. Binlerce olası hain veya korkunç yorumun arasında gezinmek zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu. Öte yandan özel mesajları muhtemelen sirk gibi olmalıydı.

Onlarla uğraşmadan önce arşivine gittim. Jani'nin veda hediyesi oradaydı, Dev'in bana o gece gösterdiği gibi. Yüzlerce eski yazışma da öyle. Paylaşmadıkları için bakmamı gerektiren bir sebep olmasa da kendimi birbiri ardına fotoğraflarını incelerken, kameraya sırtıttığı görüntülerin üzerinde gereğinden uzun süre dururken buldum. Kahkahası o kadar bulaşıcıydı ki sabit bir fotoğraf bile kıkırdamamak veya göğsümde bir çarpıntı hissetmemek için zorlanmama neden oluyordu.

Bunu aşmanın başka yolu yoktu... Dev cehennemden de ateşliydi ve onun sürücü odasındaki agresif bir şekilde belirgin olan karın kaslarının terle parıldadığı üstsüz fotoğrafları bu tutkuyu aşmama yardımcı olmuyordu. Onun hesabına profesyonel bir mercekten *bakmalıydım*. Eski paylaşım akışına yeni bir şeyi nasıl dahil edeceğimi *düşünmeli* ve sonraki paylaşımlar için yaratıcı bir yön belirlemeliydim. Ve bunların hepsini nasıl bir araya getirilebileceğime dair notlar almalıydım.

Ama bunun yerine parmaklarımı gevşek buklelerinin arasında gezdirdiğimi, dudağımı kirli sakalına bastırdığımı, sonra giderek aşağılara ilerlediğimi ve—

Dizüstü bilgisayarımı kapayıp odayı karanlığa gömdüm.

Bu, sistemim için ihtiyacım olan şoktu. O andan itibaren bu tür düşünceler engellenmişti. Yasaktı. Ondan hoşlanmamın çıkaracağı zorluklara ihtiyacım yoktu ve Dev'in beni yapmam için tuttuğu işe engel olmasına izin vermeyecektim.

Ayrıca geçen seneki olaydan sonra yolumuza devam etme konusunda anlaşmıştık. Ve şu âna dek bunu başarmıştık.

Peş peşe tekila yuvarlamaktan ya da çenemi düşürme potansiyeli olan şeylerden uzak durduğum sürece sorun olmayacaktı.

Kesinlikle endişelenecek bir şeyim yoktu.

Çarşamba öğleden sonra dairemize adım attığımda Chantal valizlerime yardım etmek için beni bekliyordu. Evet, birden fazla. Argonaut'un karargâhından yeni takımın ganimetleriyle çıkınca ikinci bir valiz almak zorunda kalmıştım.

"Bana hediye getirmiş olsan iyi olur," diye uyararak iki valizi yatak odama sürüklerken omzunun üzerinden çarpık bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

Aşırı dolu çantamı omzumda daha yukarı alarak arkasına geçtim. "Talebin üzerine sırf sana kupa almak için Monako'daki bir Starbucks'a kadar gittim."

Beni odama götürürken mutlu olduğunu belli eden hafif bir ses çıkardı, sonra yatağıma çöküp beklentiyle beni izlemeye başladı. Çantamı valizlerin yanına atıp bir hafta boyunca otel odalarında uyumaktan ve birçok uçuştan kaynaklanan ağrılarla, bitkin bir hâlde yere yığıldım. En azından birkaç gece kendi yatağımda yatmak için sabırsızlanıyordum. Çok yakında bir süreliğine hayatımda yalnızca uçaklar ve otel odaları olacaktı.

Alisha'nın düğünü için Kaliforniya'ya uçmam gerekeceğinden yaz tatili bile pek dinlendirici olmayacaktı. Vücudumun dayanması gereken çok şey vardı.

"*Yani*," diyen Chantal beni düşüncelerimden kurtardı.

Dirseklerinin üzerinde yüzükoyun uzandığı yatakta çenesini ellerine yaslayarak tepemde belirdi. "Bana her şeyi anlat. Ya da dur." Yan dönüp şortunun cebinden telefonunu çıkardı. "Önce Grace'i FaceTime'dan arayayım. Bunları o da duymazsa beni öldürür."

"Hong Kong'da saat sabahın üçü," diye hatırlattım ilk valizimin fermuarını açarken. Valizlerimi şimdi boşaltmazsam bu iş bitmezdi ve yolda Dev'e katılma zamanı geldiğinde giysilerimi yıkayıp yeniden valiz hazırlamakta zorlanırdım.

"Umurunda olmadığını söyledi." Chantal eliyle geçiştirdi, tanıdık zil sesi şimdiden odamda yankılanmaya başlamıştı. "Kızımızın zaten gece kuşu olduğunu biliyorsun."

Aynen öyleydi. Bu hafta sonu olduğu gibi çılgın bir saat farkı sersemliği yaşamadığım zamanlarda ben sabah insanıydım. Grace'le yollarımız sabahın beşinde ben spor salonuna gitmek için kalktığımda ve o da yatmak üzereyken pek çok kez kesişmişti. O günlerde mutfakta dumanı tüten kupalarla otururduk... benim için koyu kahve, Grace için Roybos çayı. Bu düşünceyle kalbim biraz sızladı. Önümüzdeki birkaç ay onu da Chantal'ı da göremeyecektim.

Grace gecenin bir yarısı değilmiş gibi yanıt verdi ve beni görebilmek için Chantal'ın kamerayı çevirmesini istedi.

"Dökül her şeyi, kaltak," diye emretti telefonu yüzüne yakın tutarak. Koyu renk gözleri dedikodu ihtiyacıyla parlıyordu. "Ve tek bir ayrıntıyı bile atlama."

Verilen emirle kızların araya girmesine rağmen kısa tutmaya çalışarak hareketli geçen günlerden söz ettim. Onlara her şeyi anlattığımda kirli çamaşırlarım renklerine göre yığınlara ayrılmıştı ve Grace'in heyecanı âdeta telefondan taşıyordu.

“Sen kelimenin tam anlamıyla gezegendeki en şanslı kızsın,” derken ekrandaki görüntüsü titreyecek kadar şiddetle zıplıyordu. “O yarışlara gitmek için adam *öldürürdüm* ve sen bir anda içine girdin.”

“Evet çünkü *işim bu*,” diye vurguladım Argonaut giysileriyle dolu valize uzanarak. “Ve bunları giymem gerekecek,” çeşitli sponsorların logolarıyla dolu kırmızı-beyaz çizgili poloyu çıkarıp Chantal’a ve kameraya doğru salladım, “hem de orada olduğum her gün.”

İkisi de yüzlerini buruşturdu, Chantal öğürecektir kadar abarttı. “Tamam, o kadar... sevimli sayılmaz.”

“Bir bayrağın ya da çubuk dondurmanın üzerinde olmadıkça bu renklerin bir arada hiç işi yok,” diyerek ona katıldı Grace. “Ama boş ver. Sen kendine yakıştırmanın bir yolunu bulursun. Ve Dev seni her hâlinle seksi bulur.”

Ekrana zayıf bir bakış attım ama Dev'in gördüğü şeyi beğenmesini umuyordum. Elbette aramızda hiçbir şey olmayacaktı. Yine de beni çekici bulmasını istemenin bir zararı yoktu... değil mi? “O konuya girmiyoruz,” dedim bunun yerine.

Chantal telefonu tekrar bana döndürmeden önce kendine çevirip Grace'le baktı.

“Bence sizi birbirinize yakıştırmamızı istemiyorsan sarhoşken yaptığın itirafı ve geçen seneki öpüşmenizi bize anlatmamalıydın,” dedi Grace neşeli bir tavırla. “Çünkü benim oturduğum yerden bakınca ikiniz mükemmel bir çiftsiniz.”

“Kes şunu,” diye azarladım polo tişörtü tekrar valize atarken. Ben de onlar gibi düşünüyordum ancak Dev’le aramızda çok fazla engel vardı. Mesela ağabeyim. Ve Dev’in arkadaşlıktan fazlasını *isteyip* istemediğini bile tam olarak bilmiyordum. En yeni engeli de unutmamak lazımdı: Dev resmen patronum oluyordu. “İşleri profesyonel tutmayı planlıyorum.”

“Hı-hı,” diye mırıldandı ağzımdan çıkan tek sözcüğe bile inanmadığı belli olan Chantal. “Gracie, bebeğim, sikişmelerine ne kadar zaman veriyorsun?”

“En fazla üç hafta,” diye yanıtladı hiç duraksamadan.

İki orta parmağımı gösterirken boynumdan yukarı bir sıcaklık yükseldi. Hareket, yanıt olarak gelen kahkahayla hoparlörün cızırdamasına neden oldu. Başımı eğip valizden çeşitli tişört, etek ve pantolonlar kaparak yıkarken renklerinin karışmayacağını umduğum milliyetçilik yığınınına fırlattım.

“Geçen sene Dev’le olanları ağabeyine anlattın mı?” diye sordu Grace. “Bu platonikliği sürdürmekte bu kadar ısrarcı olma nedenin bu mu? Seni ona karşı uyardı mı?”

Birden başımı kaldırdım. “Kesinlikle ona *söylemedim*. Ve asla söylemeyeceğim çünkü anlatacak bir şey yok. Tek seferlik bir hataydı ve çoktan unuttum.” Çoğunlukla. Biraz. Tamam, pek değil ama neyse.

Chantal dişlerinin arasından hava üfledi. “Kızım, lütfen. Uzun zamandır takıntılı olduğun bir adamla dünyayı dolaşmak üzeresin. Bunun gerçekten profesyonel kalacağını mı sanıyorsun?”

Gerilerek derin bir nefes alıp buklelerimi tek omzumun üzerinden savurdum. “Mecburuz. Teknik olarak patronum olan biriyle birlikte olarak -henüz başlamamış olan- kariyerimi mahvetmeyeceğim. O kadar da sorumsuz değilim.”

“Dev kadar seksi biri için yüzlerce kez sorumsuz olurum,” dedi kıkırdayarak kendini yelpazeleyen Grace. “Ondan hoşlandığını biliyor, sen de şansını deneyip onun da senden hoşlanıp hoşlanmadığına bakabilirsin.”

“*Eskiden* hoşlandığımı,” diye düzelttim yüzüm bu yalanla daha da kızarıırken. “Geçmişte. Artık değil.”

“Ya, tabii,” diye geçiştirdi Chantal. “Sen hâlâ o çocuktan hoşlanıyorsun. Seni suçlayamam da. O rüya gibi.”

“Tamam, diyelim ki ondan *hoşlanıyorum*.” Ellerimi kaldırdım. İnatla inkâr etsem de içimi görebiliyorlardı. “Diyelim ki hâlâ fazlasıyla, deli gibi hoşlanıyorum. Bu konuda yapabileceğim bir şey *olduğu* söylenemez. Üstelik...” Soluğumu verip çenemi gevşettim. “Jeremy olayını unuttunuz mu?”

Kızlar bunun üzerine sessizleşti. *Bunu* anlıyorlardı. Ağabeyimin dostluklarını daha fazla tehlikeye atamazdım ve atmayacaktım. Jeremy’yle olanları anlattığımda beni bir kere bile sorgulamamıştı. İhtiyacım olduğu anda beni savunmak için kendini ortaya atmıştı. Bana olan bağlılığı ve inancı için ona ne kadar teşekkür etsem azdı. Duygularım ne kadar derin olursa olsun ya da bunları ne kadar uzun zamandır hissedersen hissedeyim, başka bir arkadaşıyla görüşerek aynı şeyi ona tekrar yapamazdım. Bir karmaşa daha yaratma riskini göze alamazdım.

“Tamam,” diye kabul etti Chantal. “Belki de sevgilin olarak en uygun seçenek olmayabilir. Ama gizli bir ilişkide yanlış bir şey görmüyorum.”

“*Chantal*.”

“Haydi ama, mükemmel bir şey! Birlikte seyahat edecek ve aynı otellerde kalacaksınız. Birbirinizin odasına sızmak çok kolay olur ve—”

“Olmaz.”

Örgülerini omzunun üzerinden atıp beni süzdü. “Belki de olmalı. Belki kendine yaşatamadığın birkaç orgazm seni biraz daha az gergin yapar.”

Sert bir nefes aldım ama ona kendi işine bakmasını söyleyemedim (ki kendimi en son ne zaman tatmin ettiğimi hatırlamıyordum) Grace rüyadaymış gibi iç çekti.

“Yaz, aşk mevsimidir, Willow,” diyerek dikkatimi yeniden telefona çekti. “Neden kendini buna açmıyorsun?”

“Onunla olmaz.” Başka çılgın fikirlere kapılmadan önce konuyu kapamam gerekiyordu. “Dinleyin beni, hiçbir şey olmayacak. Olamaz.”

Chantal ona bakmak için tekrar telefonu çevirdi. Chantal gibi göz devirdiğini bilmem için Grace’i görmeme gerek yoktu.

“Siz neden söz ettiğinizi bilmiyorsunuz,” diye söylendim.

Grace’in kahkahası burada yanıımızdaymış gibi yatak odamda dolaştı. “Sen istediğini söyle, tatlım. Ama kimse seni bizden daha iyi tanıyamaz.”

Evde geçirdiğim birkaç günün ardından kendimi oldukça dinlenmiş hissederek giysilerimi incelerken ve aylar boyunca gerçekten neye ihtiyacım olacağını düşünürken dizüstü bilgisayarımdan İspanya Grand Prix’sinin yarış öncesi yayınını izliyordum. Yarışın olduğu hafta sonlarında o iğrenç üniformayı giymek zorunda kalacaktım ama hafta içi çoğu zaman istediğimi giyebileceğimi düşünüyordum. Yine de alacaklarımı azaltmanın zor olduğu ortaya çıkmıştı.

Montreal dışındaki bütün yarışlar Avrupa’da olacaktı, bu yüzden en azından iki yer arasında dramatik iklim farkları ol-

masından endişelenmeme gerek yoktu. Ama Chava'ya göre Dev, iki hafta sonraki Kanada Grand Prix'sinden önce San Diego'da kendisine katılmamı istiyordu.

Aslında eve dönmek istemiyordum. Annemle babamı mezuniyetim için New York'a geldiklerinde görmüştüm ve çocukluk yatak odamda uyumak pek cazip gelmiyordu ama Chava'nın söylediğine göre bu gezi isteğe bağlı değildi. Anlaşılan Kaliforniya'ya dönecektim.

“İyi misin?” diye sordu Chantal kapı çerçeveme yaslanarak durduğu yerden. “Bir süredir o sahte bayrak yığınınına bakıyosun.”

Yarış sonucunu tahmin eden yorumcuların sesini kısıp derin bir nefes verdim. “Yanıma ne alacağıma karar vermeye çalışıyorum,” diye itiraf ettim. “Gideceğimiz bütün ülkelerde ihtiyaç duyacağım her şeyi aldığımdan emin olmak istiyorum.”

“O pasaport pullarını topla bebeğim.” Özlemle iç çekti. “Çok kıskandım. Benim burada kalıp bir *ofiste* çalışmam gerekiyor. Of.”

“Kıskan zaten,” diye takıldım. “Ama belki... Ah, kahretsin, pasaportum.”

Ayağa kalkıp Monako'ya götürdüğüm çantayı şifonyerden kaparken Chantal gülüyordu. Mavi kitapçığı elime aldığımda omuzlarım rahatlayarak gevşedi. Onsuz hiçbir yere gidemezdim.

“Bunu yapmak istediğinden emin misin?” diye sordu pasaportumu her zaman görebileceğim şekilde dikkatle şifonyerimin üzerine koyarken. “Bu harika bir fırsat, beni yanlış anlama. Ama belli ki... kaotik olacak.”

“*Zaten* kaotik,” diye onaylayıp yerdeki işime döndüm. Oturunca küçük not defterimi açıp eşya kontrol listeme baktım. “Ama evet, eminim. Bunu istiyorum.”

Yüzünde kaygı veren bir gülümseme belirdi. “Yani Dev’inkine binmek istediğinden–”

“Sakın söyleme!” diye bağırarak kalemimi ona fırlattım.

Topuklarının üzerinde geriye doğru yaylanarak kolaylıkla kaçtı. “Bunu istediğini ikimiz de biliyoruz,” diye cıvıldaşıp yatak odamın içine bir adım daha atarak pembe boyalı ayak tırnaklarıyla makyaj çantamı bana itti. “Ama sorun değil, konuyu kapayacağım. Şimdilik.”

“Vay be, teşekkürler,” diye homurdanarak solumda duran kutuyu kaptım. “Çok kibarsın.”

Chantal alaycılığını görmezden gelerek yanıma çömeldi. “Bu Ulu İlaç Kutusu mu?”

Parıltılı etiketi olan ayakkabı kutusunu elime alıp salladım. İltihap sökücülerin, eklem takviyelerinin ve acil durumlarda kullanılacak ağrı kesicilerin bulunduğu şişeler tıngırdadı. Eski-den bir sürü ilaç ve birkaç rulo eklem bandıyla seyahat etmekten utanırdım ama rahat ve hareketli kalmak istiyorsam sevgiyle isim taktığımız bu Ulu İlaç Kutusu’nu hayatın bir gerçeği olarak kabul etmeye başlamıştım. Kendimde değiştiremeyeceğim bir şeyden neden utanacaktım ki?

“Kilitli ve dolu,” dedim ve onu kabin içi bagajıma tıktım. O değerli kargoyu gözümün önünden ayırmama olanak yoktu.

“O otellerin hepsinin spor salonu yok mu?”

Çantama koymadan önce lastik egzersiz bantlarımı gösterdim. “Bence vardır ama ben yine de hazırlıklı olacağım.”

“O eklemleri güçlü tut. Ve dikkatli ol, tamam mı?”

“Orada sike binmemi de istediğine göre ne kadar dikkatli olmamı beklediğini bilmiyorum,” diye karşılık verdim.

Chantal yorumuma şaşkınlıkla ciyaklayıp geniş poposunun üstüne devrildi. Gözlerimi devirip o karnını tutarak kıkırdarken gülmemeye çalıştım.

“Tanrım, bu yanına bayılıyorum,” dedi sonunda nefes alarak. “Tanıştığımızda çok ciciydin, şimdi bir canavarsın!”

Sırıtarak elimin tersiyle koluna vurdum. “*Senin* yüzünden.”

Bunu ona itiraf etmeyecektim ama son zamanlarda Dev de beni etkilemişti. Onun kaba esprilerine maruz kalınca bir şeylerin gevşemesine izin vermemek zordu. Üstelik artık pasif, utangaç, küçük bir kız olmadığımı bilmesini istiyordum. Belki Jeremy’yle birlikteyken hatta kalbim iyileşirken bir süre daha öyleydim ama artık hayatın yepyeni bir aşamasına geçmek üzereydim. Bu imajın beni takip etmesini istemiyordum.

“Seni ben bozdum.” Chantal bana sarılıp kucağında sallayarak numaradan ağlamadan önce görünmez bir gözyaşını sildi. “Bebeğim artık büyüdü. Tanrım, seni o kadar çok özleyeceğim ki.”

“Gitmeme daha birkaç gün var, hemen şu anda gitmiyorum,” diye yakındım ama bizi bir o yana bir bu yana sallamayı sürdürmesine izin verdim. “En azından seni özlemek istememi sağlayabilirsin.”

“Şeytani küçük şey,” diye söylendi başımı göğsüne bastırarak. “Benim tatlı, cep boy şeytanım.”

“Çok kötüsün,” diye mırıldandım arka planda Formula 1’in açılış melodisi çalarken. Bu bana önümüzdeki birkaç ay boyunca nerede olacağımı hatırlattı... Yarış dünyasının ortasında, her zamanki rahat olduğum alanın kilometrelerce ötesinde ve arkadaşlarımdan uzak olacaktım.

Sürücülerin yüzleri ekranda belirirken Chantal’ın beni oyuncak bebek gibi kucaklamasına izin verdim. Dev görününce solu-

ğum kesildi, inkâr edilemeyecek kadar ateşli bir ifadeyle kamera-ya bakıyordu. Diğer erkeklerin de doğrudan kameraya bakması önemli değildi. Onlar bana böyle hissettirmiyordu. Doğruca bana bakıyorlarmış gibi gelmiyordu.

Ama Dev öyleydi. Ve bir anda işleri platonik tutma becerime güvenmemeye başladım.

BÖLÜM 10

Dev

Willow'un gelmesini gün sayarak bekliyordum. Teknik olarak Kanada'dan önce yani daha bir hafta bana katılmasına gerek yoktu ama Chava'ya öncesinde San Diego'ya gelmesi için uçuş rezervasyonu yaptırmıştım. Birlikte imajımı bir an önce düzeltmeye çalışmaya başlamamız gerekiyordu. Fazla zamanımız yoktu ve geçen hafta sonundan sonra herhangi bir galibiyete ihtiyacım vardı.

Monako'da altıncı sırada bitirmem, Willow'un bana uğur getirdiğini kanıtlamak için yeterli değilse İspanya Grand Prix'sindeki kan gölü kesinlikle öyleydi. Daha birinci tura başlayalı beş saniye olmuşken birden fazla yönden darbe aldığım ve aracımdaki hasarın devam edemeyeceğim kadar ciddi olması ne-

deniyle yarıştan çekilmek zorunda kaldığım düşünülürse bunu tanımlamanın başka yolu yoktu.

Kargaşaya üç sürücü daha karışmıştı. Kazaya Lorenzo Castellucci'nin bariz sorumsuzluğu neden olmasına rağmen FIA⁹ bütün yaşananları *yarış olayı* olarak nitelendirip geçmişti. Aslında cezalar, para cezaları ve sert uyarılarla kendine getirilmeliydi çünkü o adam bir gün birinin ölmesine neden olacaktı.

"Beyin sarsıntı geçirmediğine emin misin?" diyen Chava'nın sesi arabanın hoparlörlerinden duyuldu. Daha doğrusu o gün için çaldığım annemin arabasından. "Havaalanından birilerini almaktan nefret edersin. Ve ben senin asistanıyım. Bu benim görevim değil miydi?"

"Sorun yok. Ailenle boş gününün tadını çıkar, salak," dedim, gelen yolcu terminaline giden rampaya doğru ilerlerken. "Ve bugün *trileçe* yaparsan bana biraz ayırsan iyi olur."

Asistanım olmadan önce Chava gastronomi okuyordu. Yemek yapmayı kariyer olarak değil, yalnızca hobi olarak sevdiğini fark edince okulu bırakıp onun yerine benim için çalışmaya gelmişti. Normalde yalnızca ebeveynini hayal kırıklığından kurtaracak geçici bir pozisyon olacaktı ama dört yıl geçtiği hâlde hâlâ benimleydi. Restoran dünyasının kaybı kesinlikle benim kazancımdı.

Chava içini çekti. "Mark'ın seni öldüreceğini biliyorsun eğer—"

Chava'nın annesi arkadan, "*¡Salvador, ven acá!*¹⁰" diye bağırınca hayatıma ve diyetime yönelik tehdidi duymaktan kurtuldum.

9 Uluslararası Otomobil Federasyonu -ed.n.

10 İsp. "Salvador buraya gel!" -ed.n.

“Annen çağırıyor galiba,” dedim kendi kendime sırıtarak. “Ve bana tatlı getir! Castellucci tarafından neredeyse öldürölme raddesine gelerek bence o kadarını hak ettim.”

Chava, iğrenç yaratıcılığıyla günümü aydınlatan oldukça saldırgan İspanyolca şeyler homurdandıktan sonra telefonu kapadı. Geçen hafta sonundan sonra biraz ödölü hak ettiğim konusunda şaka yapmıyordum, daha sonra elinde tatlıyla dolu plastik bir kap ve annesinin hayır duasıyla annemlerin evinde olacağından hiç kuşum yoktu. Sezonun kalan kısmında hayatta kalmayı planlıyorsam ikisine de ihtiyacım olacaktı.

Arabaya her bindiğimde risk alıyordum. Zarar görmeden bırakma ihtimalim her zaman vardı. Güvenlik teknolojisindeki gelişmeler hayatımı sayısız kez kurtarmıştı ancak Lorenzo gibi sürücüler bu teknolojiyi, o beş kırmızı ışık her söndüğünde teste tabi tutuyordu.

Genellikle sıralamalar sonucunda benden daha ön sıralarda yer aldıkları için şanslıydım. Neredeyse her zaman önde, Mascort ve Spectre Energy araçlarının yakınında olurdu ancak cumartesi günkü sıralama turlarının son bölümü olan Q3'teyken başladığı zaman kırmızı bayrak çıkması nedeniyle turu yarım kalmıştı. Ben on ikinci sıraya çıkmayı başarırken bu olay onu onuncu sırada bırakmış ve bizi yarış başlangıcında, gerektiğinde ondan rahatça kaçamayacağım kadar yaklaştırmıştı. Kıra döke önlere ilerlemeye çalışacağını tahmin etmeliydim. Bu girişimi sırasında başka bir araca çarpmış, ikisinin de *spin* atmasına ve ben de dahil olmak üzere yakınlarındaki herkesi yarış dışı bırakmasına neden olmuştu.

Yaptığı tek şeyin şampiyonluk şanslarını defalarca mahvetmek olduğu düşünülürse D'Ambrosi'nin onu neden takımda tuttuğu bir sırdı. Scuderia efsanevi bir takımdı. Adı F1 ve elit

yarışlarla anılırdı ve nesillerce devam eden bir hayran kitlesi tarafından desteklenmekteydi. Pistte dehşet yaratmasına rağmen Lorenzo, onların marka yüzüydü. O, dört kez dünya şampiyonu olmuş eski bir yarışcının oğlu olan bir İtalyan aygırı, padokun gururuydu. Kaza yapmadığı zamanlarda harika biriydi, bunu kabul ediyordum ama dikkatsizdi. Buna rağmen hiç korkma dürtüsü geliştirmeyecek kadar genç ve kibirliydi.

Ben yirmi beş yaşındaydım ve yarış standartlarına göre bile hâlâ genç sayılıyordum ama bu yirmi bir yaşındaki adam, ondan şikâyet ederken kendimi, yumruğunu sallayarak bulutlara bağıran yaşlı bir adam gibi hissetmeme neden oluyordu.

Havaalanı terminalinin önüne park ederken çalan korna sesi beni Castellucci'yle ilgili düşüncelerden uzaklaştırdı. Kelimenin tam anlamıyla hayatımı araba kullanarak kazanmamın bir önemi yoktu, gerçek dünyada araba kullanmak tam bir kâbustu. En azından pistte binlercesi için değil yalnızca on dokuz aptal için endişelenmem gerekiyordu.

Kaldırıma yanaşıp dürtlüleri yaktım ve beklemeye hazırlanırken etrafımda dolaşan sesleri bastırmak için şarkının sesini yükselttim. Uçuş takip uygulamasına göre Willow'un uçağı yirmi dakika önce inmişti yani henüz çıkmadıysa her an çıkabilirdi.

Doksanların sonundan bir Bollywood filminin giriş parçası çalarken etrafta dolaşan insanlara göz gezdirdim. şarkıyı seslendiren adam, bir kadının gülümsemesini ve bunu görünce yüreğinde hissettiklerini şiirsel bir dille anlatıyordu. Çok berbat ve düzenli olarak dinlediğimi asla kabul etmeyeceğim bir şeydi ama beni, annem filmlerini izleyip telefonda yüksek sesle Hindistan'daki ailesiyle konuşurken oturma odasında yere uzanarak oyuncak arabalarla oynadığım anılara geri götürdüğü kesindi.

Hintçe şarkı sözlerinin daha anlamlı olduğunu da asla kabul etmeyeceğimi düşünürken Willow hızla kapıdan çıktı ve arabadan benim indiğimi fark edince yüzü şaşkın bir gülümsemeyle ışıldadı.

Şarkının sözlerinde olduğu gibi, kesinlikle bana da *bir şeyler oluyordu...* Yalnızca biraz daha az masum türden.

“Merhaba,” diye soluk soluğa selamladı beni kaldırımında yanına gittiğimde. İki yanında birer valizle cüce gibi kalmıştı. Bukleleri rüzgârdan biraz dağılmıştı ve ellerini kalçalarında gezdirirken soluk yeşil yazlık elbisesi uçuşuyordu. “Özür dilerim, ben... seni beklemiyordum. Chava geleceğini söylemişti.”

Beline sarılmamak için hemen valizlerini aldım. Onu her gördüğümde duygularım daha da güçleniyordu ve bu durum kesinlikle profesyonel davranacağıma dair verdiğim söz bakımından iyiye işaret *değildi*.

“Chava’nın yapması gereken işler vardı.” Çantaları siyah SUV’un arkasına sürükledim. “Bugün beni şoförün kabul et. Haydi, bin.”

Yolcu kapısına yönelirken çantasını karnına bastırdı ve onunla kapalı bir alana girmeden önce bana kendimi toplama fırsatı verdi. Chava’ya Willow’u havaalanından alma işini halledebileceğimi söylerken (tamam, bunun için *ısrar ederken*) sosyal medyayı canlandırma işine bir an önce başlamaya odaklanmıştım. Gülümsemesinin kalbimi zorlayacağını ya da kısa elbisesinin kalçalarına yapışması yüzünden sikimle kavga edeceğimi düşünmemiştim.

Ama korktuğum başıma gelmişti, valizlerini bagaja attıktan sonra kot pantolonumun önünü düzeltirken gerginlik ve suçluluk duygusu midemi kemiriyordu. Tanrım, şu anda *trileçe* gerçekten iyi gelebilirdi. Veya karnıma bir yumruk yemek.

Valizleri yerleştirdikten sonra arabaya binip yanına oturdum. Utanç verici aşk şarkısının notaları aramızda dolaşırken yüzüme bir sıcaklık yayıldı ve beni çaresizce ses düğmesini çevirip sonuna kadar sesi kısmak zorunda bıraktı. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim... Udit Narayan'ın mırıldanmasının mı yoksa onun yerini alan gergin sessizliğin mi?

"Gidebilir miyiz?" diye sordum süregelen tuhaflığı görmezden gelmeyi seçerek.

Willow emniyet kemerini takarken başını salladı. "Beni aldığın için teşekkürler. Buna gerçekten gerek yoktu."

"Sorun değil." Dörtlülere kapadım, navigasyonu tekrar açtım ve arabayı sürüş moduna aldım. Aynalarımı kontrol ederek büyük SUV'u yola çıkmaya çalışan arabaların akışına bıraktım. "Kara kara hafta sonunun ne kadar berbat geçtiğini düşünmek dışında yapacak bir iş çıktı."

"Evet, yarışı izledim. Zorunlu bir mola oldu."

Alaycı bir tavırla güldüm. "Öyle de denebilir. Ama döndüğüne sevindim. Senin bana uğurlu geldiğine karar verdim."

Homurdanınca nihayet ona bakıp hızla inceledim. "Bunu bana yükleme! Çok büyük bir baskı."

"Çok geç. O yüzden hakkını versen iyi olur," diye takıldım. "Gelecek pazar podyuma çıkmayı planlıyorum."

"Yani, bu *büyük* bir hedef." Navigasyondan gelen ses bana ilerideki kalabalık kavşaktan sola dönmemi söylerken kıkırdadı. "Ben senin uğurun olursam gittiğim zaman ne yapacaksın?"

Bu aptallardan birinin bana çarpıp geçmesi için sola dönüş şeridine girmeye ve defansif bir şekilde sürmeye odaklanarak (son zamanlarda bundan bıkmıştım), "Gitmene izin vereceğimi kim söylüyor?" sözcükler ben düşünmeden ağzımdan çıkmıştı.

Willow alaycı şekilde güldü, neyse ki sorumu ciddiye almadı, kahkahası arabanın içinde yankılandı. “Ne, yoksa beni rehin mi alacaksın?”

İlk defa espri yaptığımdan emin olamadan kalın ve tehditkâr bir sesle konuşarak ayak uydurdum. “Ailene fidye olarak bir milyon dolar ödemelerini söyle, o zaman gitmene izin vermeyi düşünürüm.”

Ona bakmaya cesaret ettiğimde sırtıyordu, gamzeleri belirginleşmişti, gözleri neredeyse kapalıydı. “Bunun imajına hiç faydası olmaz. Zavallı, masum bir kızı esir almak mı? Hiç iyi görünmez.”

Üstümüzdeki trafik lambası sarıya dönerken gaza basarak sola saptım. “O kadar masum olduğunu sanmıyorum.”

Bir anda hava değişti. Kahretsin, düşüncelerimi kendime saklamalıydım. Annem bunu yapamamamı bir lanet olarak nitelendiriyordu ve şu anda ona inanma eğilimindeydim.

Willow derin bir nefes aldı. “Tamam bence... Şu bariz gerçeği konuşmamız gerek.”

“Sana burnumun büyüklüğüyle dalga geçmemeni söylemiştim,” diye sızlandım açmak istediği konudan kaçınmak için dikkat dağıtmaya çalışarak. Bunu o anda yapamazdım. Ya da hiçbir zaman. Başımı daha fazla belaya sokardım. “Tipimin farkında olduğumu *biliyorsun*, Willow.”

Bu onu şoke edip burnundan ses çıkmasına neden oldu ve kendini hemen susturduğunda zaferle sırttım.

“Dev, ben ciddiyim,” dedi ama sırtışı ve sesindeki kahkaha aksini söylüyordu. “Üstelik Avrupa merkezli güzellik standartlarını temel almamanı beklerdim. Sana yakıştıramadım.”

Bu yorumu, yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen gülmeme neden oldu, benimle şakalaşmasına hâlâ çok şaşıyor-

dum. Çocukluğumuzda da böyleydi, Oakley'yle bana ayak uydurması doğalmış gibi davranırdı. Ama bu özelliğini büyüdükçe kaybetmişti. Sanki kabuğundan çıkmak yerine daha da kapanıyordu. Birden... suskunlaşmıştı. Mesafeli olmuştu. Rahatlığı elinden alınmış gibiydi. On sekiz yaşındayken Avrupa'da yarışmak üzere temelli olarak taşındığımda onunla neredeyse hiç konuşmadık.

Ve yıllarca da böyle devam etti. Jeremy fiyaskosunun ardından birlikte büyüdüğüm o parlak kızın ışığını tamamen kaybetmemesini sağlamak umuduyla ona ulaşmak için yoğun çaba sarfetmiştim. Bu, Oakley için bir iyilik olarak hatırını sorup sonra ona rapor verme şeklinde başlamıştı. Ama sonunda kendim için daha fazlasını öğrenme ihtiyacına dönüşmüştü.

Yine de öylesineydi. Birkaç haftada bir birkaç mesajlaşmadan daha derin sohbetlere veya etkileşime girmiyorduk. Ama her defasında yeniden yalnızca bir santim olsa da biraz açılıyordu.

Benden hoşlandığını itiraf ettiğinde bu kadar şaşırmamın nedeni buydu. Cesurcaydı. Bu, alkolün etkisiyle bile içine kapanık Willow'un yapacağı bir şey değildi. Eski Willow'u anımsatan bir şeydi. Uzun zamandır tanıdığım korkusuz kızı. Olduğu gibi davranan hâlini.

Bana hissetmemem gereken şeyler hissettiren birini.

"Tamam," dedim kendimi zorlayarak. "Konuşalım."

Sonunda kırmızı ışığa yakalanmıştık, bu yüzden fırsatı değerlendirerek ona tam olarak baktım. İsteddiği buysa, konuşmayı yönlendirmesine izin verecektim. Kendimi çıkamayacağım bir deliğe sokmayacaktım. Zaten bir tanesinin dibinde duruyordum.

Dişlerini alt dudağına sürterek ön camdan trafiği izliyordu. "Geçen yıl Oakley'nin doğum gününde olanlar..." dedi parmak-

larını kucağında bükerek. “Ondan... pişman değilim, tamam mı? Burada oturup sana duygularımla ilgili yalan söylediğimi ya da olanlardan nefret ettiğimi anlatmaya çalışmayacağım. Ama bence bunun bir hata olduğunu ikimiz de biliyoruz.”

Ağzımı kapalı tutarak başımı salladım. Haklıydı. O bir *hataydı*. Ve ben istemediğim hâlde sırf o öyle istediği için o gece hiçbir şey olmamış gibi davranmamız da hataydı. Hâlâ istemiyordum ama bu kararı ben veremezdim.

“Başımızın üstünde asılı duruyormuş gibi geliyor,” diye devam etti hızla çıkan sözcüklerle. Elmacık kemiklerinin tepesinde bir kızarıklık oluşurken dikkati hâlâ camın diğer tarafındaydı. “Yalnızca olanları unutup arkadaş olmak istiyorum... tuhaflık olmadan, flörtleşme olmadan. Bunu yapabiliriz, değil mi? Her şeyi geçmişte bırakıp rahat davranmak istiyor musun?”

İstediği buysa zor da olsa gerçekleştirmek için elimden geleni yapacaktım. “Yapabiliriz,” diye karşılık verdim ışık yeşile dönmüce gaz pedalına basarak. “Rahatsız hissettirdiysem özür dilerim.”

“Hissettirmedin,” dedi hemen ve sonunda bana döndü. Bir bacağına altına aldığı için elbisesi biraz daha yukarı çıkmıştı.

Bakışlarımı sıcak kahverengi teninden çekip yolda tutmak irademin her zerresini kullanmayı gerektiriyordu.

“Yemin ederim, sorun yok,” diye devam etti. “Ve birlikte çalıştığımıza seviniyorum.”

Arabayı cebe yanaştırıp ellerimi eteğinin altına sokmadan önce konuyu değiştirmek için şansımı denedim. “Bu yüzden seni bir haftalığına benimle buraya sürükledim. Bu işe bir an önce başlamak istedim.”

Başka konuya geçince ışıldadı. “O hâlde bunu yapalım. Sosyal medya dünyasına dönüşünü nasıl duyuracağımızı düşünüyordum. Yeni bir başlangıca ihtiyacın var. Kötü imaj unuttur-

lup geçmiş temizlenecek, tamam mı?” Tekrar bana dönmeden önce camdan geçip giden palmye ağaçlarına baktı. “Bugün sörf yapmak ister misin?”

Ona keyifli bir bakış attım. “Bu gerçek bir soru mu?” Suda olma fırsatım asla kaçırmazdım. Sörfte olan aşkımla yarışın ardından ikinci sıradaydı.

“Tamam, güzel, çünkü bir fikrim var,” diye devam etti, aynı fikirde olmasam bile beni ikna etmeye hazır olduğu belliydi. “İlk paylaşımımız için sudan çıkarken birkaç fotoğrafını çekmek istiyorum. *Venüs’ün Doğuşu*’nu düşün. Ama *Dev’in Yeniden Doğuşu* gibi. Yepyeni bir sen.”

“Beni çıplak görmek istediğini mi söylüyorsun, Willow?” diye dalga geçtim anne babalarımızın mahallesine saparken. “Teklif etmen yeterliydi.”

“Dev.” Koltuğuna yaslandı. “Az önce ne dedim?”

Homurdandım. Bu imalar ikinci doğamız gibiydi, özellikle de onunlayken. “Flörtleşmek yok. Evet, anladım. Haydi ama, bunun için sen kaşındın.”

“Tamam, doğru,” diye kabul etti. “Ama hepsi bu, tamam mı?”

Bu zorlama sansür benim iyiliğim için miydi yoksa onun için miydi? Aramızda yaşananlardan pişman olmadığını öğrenmesem daha iyi olurdu çünkü göğsümde devam eden gerginliği ve kafamdaki; *siktir et*, kalbini dinleyip içinden geldiği gibi flört et, diyen sesi bastırmama kesinlikle yardımcı olmuyordu.

Sonunda ailelerimizin ortak garaj yoluna girdim ve SUV’u babamın orta yaş krizi taşıtı olan Mascort 241 spor arabasının arkasına park ettim. Sosyal medyada onunla poz verdiğim bir fotoğraf paylaşınca az kalsın Argonaut tarafından dava ediliyordum. Takımımı ve kırılğan egolarını kesinlikle seviyordum.

“Eşyalarımı alayım,” dedim ikimiz de arabadan inerken. “Yirmi dakika sonra burada buluşalım, seni en sevdiğim yere götüreceğim.”

Başka bir şey söylemeden valizlerini bagajdan alıp evinin kapısına kadar sürükledim. Tam evime doğru dönüyordum ki koluma dokunarak dikkatimi tekrar kendisine çekti.

“Bunu çözeceğiz,” dedi usulca, güven vererek. “Söz veriyorum.”

Aramızdaki gerilimi mi yoksa toplumdaki berbat algımı mı kastediyordu? Emin olamadığım için yalnızca başımı sallayabildim. Hayatımda ilk defa sözcükler beni yarı yolda bırakmıştı.

Bu da Willow’un hakkını vermem gereken başka bir konuydu. O yalnızca uğurum değil aynı zamanda dilimin tutulmasını sağlayabilecek tek kişiydi.

BÖLÜM 11

Willow

Dev'in altın rengi teni güneşte parlıyordu, ışınlar özel olarak onun üzerine parıldamak için yaratılmış gibiydi.

Ona bu kadar dikkatli baktığım için utanıyordum. Bakmak derken aval aval bakmayı kastediyordum. Resmen salya akıtır gibi. Utanç bakımından yerin dibine girip *bir daha çıkmama* seviyesindeydim ama en azından son iki saattir ona yönelttiğim bütün ilgi için işimi suçlayabilirdim.

“Dalış kıyafetin belinden sarkarken birkaç poz vermeye ne dersin?” diye sordum dalgaların gürültüsünün arasından. Tanrım, bugün inkâr edemeyeceğim kızarıklığımı gizleyecek kadar bronzlaştığımı umuyordum.

Dev başını sallayınca siyah saçları ve su her yere saçıldı. “Beni soymaya çalışman konusunda sana ne söylemiştim, Willow?” diye karşılık verdi ama kıyıya yaklaşırken çoktan kollarını siyah neopren malzemeden kurtarmıştı.

Bu takılmasını görmezden gelerek kameramı tekrar kaldırdım ve dalgaların arasından çıkışını, her birinde biraz daha fazla teninin görüldüğü kareleri çektim. Çok iyi bir fotoğrafçı olmasam da üniversitede birkaç ders aldığım için profesyonel makineleri kullanmayı biliyordum. Bugünkü hedefim Dev’i olduğu gibi yansıtan kareler yakalamaktı.

İnsanlar onun gerçek yüzünü görmeliydi. Tabii göstermeye istekli olduğu kadarını. Mahremiyetine tecavüz etmenin anlamı yoktu, bunun ona faydası olmaz ve bizi yeniden başlangıç noktasına döndürürdü.

“Böyle iyi mi?” diye sordu dalgıç giysisini kalçasına kadar indirirken. Kasıklarındaki derin V’si gizli hazineyi işaret eden bir ok kadar belirgindi. Sıkı malzemenin içinde o kadar da iyi gizlenemeyen bir hazineyi. “Yoksa doğduğum günkü hâlimle görünmemi mi istiyorsun?”

“Gerek yok!” diye bağırdım kamerayı ifademini açığa vurabileceği şeyleri gizlemek için yüzümde tutarak. “Arkanı dönebilir misin? Yalnızca suya bak.”

Ondan isteneni yaptı ama sırtını görmek bile hormonlarımı sakinleştirmiyordu. Adam resmen... çekiciydi. Tepeden tırnağa. Ve ona bu şekilde baktığım için kendimi sapık gibi hissediyordum.

Onu yüzlerce kez üstsüz görmüştüm ama son birkaç yılın ona inanılmaz yaradığını inkâr edemezdim. Belki de Chantal haklıydı. Belki gizli bir birlikteliğin zararı olmazdı çünkü akli başında kim böyle birine karşı koyabilirdi ki?

Bu düşünceyi kafamdan belirlediği kadar çabuk çıkardım çünkü *pek çok* yanlışı barındırıyordu. Hiçbir şey olamayacağını Dev'e zaten açıklamıştım ama arabadaki birkaç yorumuyla arkadaşlıktan öte duygulara sahip olan tek kişinin ben olmadığımı ima etmişti. Bu hem egomu yükseltmiş hem de kafamda uyarı zilleri çaldırmıştı. Ama çekim karşılıklıysa direnmek çok daha zor olacaktı.

"Tamam, ihtiyacım olan şeyi aldım!" dedim ve denizin kenarında kamerayı göğsüme yaslayarak dururken ona el salladım. "Görmek ister misin?"

Yanıma gelince kameranın küçük ekranındaki karelerin arasında gezindim, o daha gösterişli aksiyon çekimlerinden bazılarına katılarak gülerken ben de kıs kıs gülüyordum. Omuz omuza olmak doğal geliyordu, aramızdaki bu rahatlığın birlikte çalıştığımız süre boyunca devam etmesini umuyordum.

"Hepsi harika," diye yorum yaptı Dev elinden bıraktığı sörf tahtasının yanında kumlara çökerken, kollarını başının üstünde uzatarak sırt üstü yattı. "İstediyini paylaşabilirsin. Beni en iyi şekilde göstereceğine güveniyorum."

"Cesur sözler." Yanına oturup hayranlıkla dalgaları izlemekten önce elbisemin arkasını düzelttim. Eve dönmek konusunda isteksiz olabilirdim ama son zamanlarda kendini şehirli ilan eden bir kız olarak bile plajı özlediğimi inkâr edemezdim. "Fotoğrafların yanı sıra yeni başlangıçlar ve zor zamanların atlatılmasıyla ilgili bir şeyler yazacağım. Ondan sonra yarışın olduğu hafta sonları ve marka anlaşmalarıyla ilgili şeyler paylaşmaya başlarız ancak bu daha doğal çekimleri yapmayı da sürdürürüz."

Sonraki soruma nasıl tepki vereceğinden emin olamadan ona baktım. "Ablanın düğünün paylaşılması senin için sorun olur mu? Onunla ilgili bir şey olmasına gerek yok. Yalnızca senin ve

ortamın fotoğrafları. Ailene ne kadar yakın olduğunu gösterecek şeyler. Sponsorların buna bayılır.”

Dev başını geriye atıp sırtıttı. “İtiraf et, şantaj olarak kullanabilmek için *haldiyile*¹¹ kaplandığım fotoğraflarımın olmasını istiyorsun.”

“Kafama fikirler sokma,” diye uyardım. “Yoksa gerçekleştirebilirim.”

“Galiba beni tehdit etmen hoşuma gidiyor.” Sırtışı biraz daha büyüdü. “Üstelik bu flörtleşme değil. Yalnızca bir gerçek.”

Başımı sallayıp onunla birlikte sırtmamak için kendimi tuttum. Bir zamanlar midemde yer eden kelebekler zaferle geri dönmüştü. “Sana dayanamıyorum.”

“Dayansan iyi olur çünkü bir süre bana mahkûmsun.”

Zamanımı geçirmenin kesinlikle çok daha kötü yolları vardı.

“Haydi.” Ayağa fırlayıp elini uzattı, dalış giysisinin üst yarısı hâlâ belinden sarkıyordu. “Suya girme sırası sende.”

“Ne, hayır.” Parmaklarımı sıcak kuma gömerek direnmeye hazırlandım. “Ben burada, karada iyiyim.”

“Tahtamın üstünde kürek çekmene izin veririm,” dedi tatlı tatlı. “Oak’a sana izin vermesi için nasıl yalvardığını hatırlıyor musun?”

Evet, hatırlıyordum. Ağabeyim futbol, karting, sörf yapma gibi ne öğrenirse ben de yapmak isterdim. Her şeyi kaygılanmadan yapabilen Oakley’nin aksine ben sonunda genellikle sakatlanırdım. Düşük seviyeli fiziksel zorlamalar bile sağlığım için risk oluşturunuyordu. Yaşım ilerledikçe kabuğuma çekilip daha az yeni şey denemeye başladım ve kendime kendi baloncuğumda

11 Zerdeçaldan yapılmış bir macun. -ed.n.

kalmaktan memnun olduğumu söyledim. Yalnızca güvende olmak yetiyordu.

Ama Dev bana hiçbir zaman porselen bir biblo gibi davranmazdı. Oakley endişelendiği için onlara katılmamı yasaklarken Dev neredeyse her zaman Oakley’yi denememe izin vermeye ikna ederdi. Kendi sınırlarımı elbette biliyordum ama onun benim için savaştığını görmek her seferinde kalbimi eritirdi.

“Su çok soğuk,” diyerek teklifini bir kez daha reddettim. Benimle ilgili küçük ama önemli bir ayrıntıyı hatırlamasını takdir etmeme rağmen... “Ve dalış giysisi getirmedi.”

Sertçe bakarak beni işaret etti. “Seni o suya sokacağım. Bu sözlerimi unutma.”

“Hı-hı, elbette.” Telefonumdan saate bakmak için çapraz askılı çantama uzandım ama ekranda ağabeyimin adını birkaç kez görünce yapacağım şeyi unuttum.

Oakley: Umarım işi berbat etmemişsindir!!!! (şaka yaptım, etmediğini biliyorum yoksa Chava çoktan ispiyonlardı)

Oakley: Ama ikinizin bir haftalığına eve döndüğünü söyledi. Annemle babama benden selam söyle.

Oakley: Bir de anneme bana o yemek tariflerini göndermeyi bırakmasını söyle, yemin ederim bu kadın yalnızca dışarıdan yemek söylediğimi sanıyor.

Oakley: Doğru olduğunu sakın ona söyleme.

Oakley: Dev'le her şey yolunda ama, değil mi? İyi misiniz?

Dev'le inkâr edilemeyecek kadar cilveli bir muhabbetin ardından onun mesajlarını görmek neredeyse kötü bir şey yaparken yakalanmışım gibi hissettiriyordu. Oakley burada olsa asla paçayı kurtaramayacağım, salya akıtarak geçirdiğim saatleri hesaba katmıyordum bile. O anda kaygıdan göğsüm sıkışsa da ağabeyimin mesajları duygularımı neden kilit altında tutmam gerektiğine dair çok gerekli bir hatırlatmaydı.

Willow: Her şey yolunda, hâlâ kovulmadım!! Yakında Dev için paylaşım yapacak bir şeylerim olacak, sakın kaçırma

Mesajı gönderdikten sonra boğazımı temizleyip kendimi toparlamaya çalışarak Dev'e baktım. "Eve dönsek iyi olacak sanırım," dedim telefonumu tekrar çantama koyarken. "İlk paylaşımı yapabilmek için bu fotoğrafları düzenlemeye başlamak istiyorum."

Bir an bendeki değişikliği hissetmiş gibi duraksadıktan sonra başını salladı ve tekrar elini uzatıp kalkmama yardım etmeyi teklif etti. Bu kez elini tuttum, avucunun benimkiyle buluşmasıyla koluma sıcaklık yayıldı. Beni kaldırırken dikkatli davranıp bileğimi fazla zorlamamak için diğer eliyle dirseğimden tutarak destek oldu. Bu hareketi ona uzun zaman önce öğretmiştim, hassas eklemimin yerinden çıkmaması için gerekli bir önlemdi.

Bunun gibi bunca yıl aklında tuttuğu bu detaylar ilişkimizi platonik tutmak için ihtiyacım olan kararlılığı zayıflatıyordu.

Yani onunla üç saat geçirdikten sonra böyle oluyorsam bırakın üç *haftayı*, üç gün sonra nasıl olurum?

Ona hemen teşekkür edip fotoğraf makinemi kaldırabilmek için kolumu elinden kurtardım. “Uzaklaşırken birkaç fotoğraf daha çekmemin sakıncası var mı?” Tekrar kendime gelmem için bir dakikaya ihtiyacım vardı. “Bir nevi *geri dönüyorum; dikkat etmeniz iyi olur*, mesajı.”

Dev sıırttı ama sörf tahtasını alıp yanımdan uzaklaşırken omzunun üzerinden seslendi, “Gitmemden nefret ettiğini biliyorum ama giderken izlemek de hoşuna gidiyor!”

Kısa bir süre sonra Dev’in annesinin SUV’una dönmüştük. Üzerine şort ve tişört giymişti, bu görmeye en alışık olduğum kıyafetti. Smokinli Dev harikaydı, yarış giysili Dev de etkileyiciydi ama günlük hâliyle Dev? Benim en sevdiğim tarzıydı.

“Eve dönerken bir yere uğrayabilir miyiz?” diye sordum tekrar yola çıktığımızda.

“Tabii.” Koltuğunda rahattı, elleri üç tonluk bir yol arabasını kullanmak pek dikkat gerektirmiyormuş gibi direksiyonun altında duruyordu. Kabul etmek istemeyeceğim kadar seksiydi. “Nereye?”

“Stella Margaux’ya,” diye yanıtladım utançla çenemi eğerek. Ama akşamın kalanında fotoğrafları düzenlerken yiyeceğim küçük bir ikram için çok istekliydim.

Bana kaşlarını çatarak baktı. “Makaroncu mu?”

“Aynen.”

“Ha,” diye mırıldandı tekrar yola bakarak. “Onları sevdiğini bilmiyordum.”

“Muhtemelen biraz fazla,” diye itiraf ettim. “New York’taki yerleri tadilat nedeniyle kapalı, bu yüzden bir süredir alamıyordum. Kendim yapmaya çalıştım ama pek iyi gitmedi.”

“Sen rahatlamak için yemek yapmıyor muydun?”

“O konuda iyi olduğumu hiçbir zaman söylemedim.”

Bir an düşünceli bir tavırla kaşlarını çattı, sonra başını salladı, beni tatlıları yakarken hayal ediyormuş gibi dudağı küçük bir gülümsemeyle kalktı. “*Touché*.”

Beş dakika geçmeden lila rengine boyanmış binanın önünde duruyorduk. Dükkânın ismi, parçalı cam pencerelerin üzerine güzel bir el yazısıyla yazılmıştı. Stella Margaux, bulutların üzerinde süzülüyormuş gibi görünen makaronlarla dekore edilmiş vitrinlerinden, tavanlarındaki Michelangelo tarzı resimlere kadar her şeyiyle tuhaf, pastel bir rüyaydı.

İnsanları çıkardığı çeşitli söylentilere göre, bütün mağazadaki duvar resimleri yerel topluluklardan dışlanan sanatçılar tarafından yapılıyor ve dükkânların satış gelirinin bir kısmı devlet okullarında sanat eğitimini desteklemeye ayrılıyordu. Dünyanın en iyi makaronlarını yapmasının yanı sıra Stella Margaux’nun kendisi de mücevher gibi bir kadındı, tam da olmak istediğim türden bir insandı.

Ne yazık ki fırın kullanma becerim hiçbir zaman onunkine yaklaşamayacaktı.

“En sevdiğin tatlar hangileri?” diye sordu kapıyı açık tutarak içeri girmemi sağlayan Dev.

“Yaz şeftalilerine ve vanilyalarına bayılıyorum,” diye yanıtladım tatlı şeker kokusu yüzüme çarparken. Burası benim mutlu mekânımdı. “Ayrıca harika lavanta ve bal da yapıyorlar ama bütün klasik tatları da müthiş. Denemen için sana fıstıklısından alacağım. Bayılacaksın.”

Ancak ben sipariş vermek için tezgâha yaklaşmadan Dev beni nazikçe yoldan çekti ve tezgâhın arkasındaki puf kollu pembe elbiseli kadına gülümsedi. Kadın onu görünce hızla gözlerini kırıştırdı, bir eli zaten mükemmel olan saçlarını düzeltmek için kalktı. Böyle tepki verdiği için onu suçlayamazdım.

“Evet, merhaba,” diye selamladı kadını ve dikkatini ona yöneltmeden vitrine göz attı. “Her çeşitten on tane alabilir miyim?”

“Dev,” diye araya girdim ona dehşetle gözlerimi kırıştıtararak. “Bu yaklaşık iki yüz makaron eder.” Mevsimlik çeşitler de dahil olmak üzere bütün menüyü ezberlediğimi söyleyemezdim... Ama menünün tamamını ezberlemiştim ve bu da *bir sürü* makaron demekti.

“İstedığınız özel kutular var mı?” dedi tezgâhın arkasındaki kadın duraksamadan. Elini nazikçe sallayarak önümüzde sergilenen güzel kutuları işaret ediyordu.

Dev’in gülümsemesi büyüdü, kadının buna bayıldığına yemin edebilirdim. “Sürpriz olsun.”

“Dev,” dedim tekrar, bu kez dirseğini tutuyordum. “Ne yapıyorsun?”

Omzunu silkip cüzdanını açtı ve siyah bir kredi kartı çıkardı. “İş harcaması. Mesaidesin. Ayrıca bu kadar abartılı bir reklamın ne için yapıldığını görmek istiyordum. Dünyanın her yerinde bu mağazaları görüyorum ama hiç girmemişim.”

“Bunların hepsini yiyemeyiz!”

“Ailenle paylaşırız,” dedi omzunu silkerek. “Ve Mark bu hafta ne yediğimi sorarsa yalan söyleriz. Arkamı kollarsın, değil mi?”

“Elbette,” diye karşılık verdim. Her zaman kollardım. Yine de homurdandım. “Bunu yaptığın için aklını kaçırmış olmalısın.”

“Hey, onları sevdiğini söyledin, öyle değil mi? Neden seni mutlu edecek bir şey yapmayayım ki?” Dikkati benim üzerim-

de, elini saçlarının arasından geçirdi. “Bana çok büyük bir iyilik yapıyorsun, bu yüzden bunun lafı bile olmaz.”

Buna *nasıl* bir karşılık vermem gerekiyordu? Kasadaki başka bir kadın şimdiden hesaplamaya başlamıştı, ben de dudaklarımı birbirine bastırıp onun kartını uzattığı çalışanlarla neşeyle sohbet etmesini izledim. Bu sırada midem yeni bir kelebek akınıyla mücadele ederek kasılıp alt üst oluyordu.

Birkaç dakika sonra en sevdiğim kurabiyelerle dolu, soluk pembeden düğün çiçeği sarısına kadar rengarenk kutuların olduğu bir sürü poşet elime tutuşturuldu. Bir keresinde bir oturuşta on beş tane yediğimi itiraf edebilirdim (bu beni saatlerce yüksek miktarda şekere maruz bırakan bir rekordu) ama bu aşırılığın da ötesiydi. Biz çıkarken Dev bir kez daha kapıyı açık tuttu ve bütün poşetleri yavaşça SUV’un arka koltuğuna yerleştirmeme yardım etti.

“Bu alışverişin fotoğrafını çekip Mark’a göndermeliyim,” diye tehdit ettim güçsüzce ama beynim, *sırf sevdiğini söylediğin için sana iki yüz makaron aldı*, diye tekrarlamakla meşguldü.

Dev gülerek yolcu tarafının kapısını benim için açtı ama öncesinde poşetlerden birinden çaktırmadan bir kutu çıkarmıştı. “Yap da görelim. Beni buraya getirdiğin için sana da bağırır.”

“Tamam iyi. Sırrın için bana güvenebilirsin,” diye kabul ettim SUV’a binerken. Utanç verici bir şekilde esinti, ben koltuğa oturamadan ince elbisemin eteğini kaldırdı ve az önce Dev’e frikik vermiş olabileceğim düşüncesiyle yüzüm alev alev yandı. Neyse ki denize girmek zorunda kalma olasılığına karşı içime bikini altı giymiştim ama bu bilgi utancımı gidermeye pek yardımcı olmuyordu.

İfadesi eskisi kadar rahattı, gün batımı turuncusu kutuyu uzatıp kaşını kaldırırken bir şey belli etmedi. “Bunları benimle

yemek ister misin? Yoksa ispiyonculuk mu yapacaksın? Çünkü muhbirler makaron yiyemez.”

Serçe parmağını uzattım. “Söz veriyorum, ispiyonlamak yok.”

Serçe parmağı benimkini kavrarken gözlerimiz buluştu. Temas aramızda kıvılcımlar çakmasına neden olduğunda nefesim kesildi. Tehlikeli hissettiriyordu. Dikkatli davranmam için bir uyarı atışı gibiydi. Ama atış beni korkutmak yerine heyecanlandırmıştı. Bende daha da yakınlaşma, sınırları zorlama isteği uyandırmıştı. Bende (bedenim ve kalbimle) her zaman dikkatli olacağıma dair verdiğim sözden cayıp inkâr edilemeyecek kadar düşüncesiz davranma isteği uyandırmıştı.

Ama sonra Dev parmağını bıraktı ve çılgın arzu dalgası yeniden çekilerek beni kendime getirdi. Yapmamam gerektiğini biliyordum. Ve gözlerindeki temkinli ışıltıdan bunu onun da bildiği anlaşıyordu.

“Haydi gidip ganimetimizi yiyelim,” derken sesinde bir miktar gerginlik vardı. Serbest bırakmak istediği sözcükleri saklıymuş gibiydi.

Başımla onaylayıp kapımı kapamasına izin verdim ve bir saniye durup nefes aldım.

Kendine gel, diye azarlıyordu kafamın içindeki ses. Chantal’ın bilmiş gülüşünün anısının gölgesinde kalması çok kötüydü.

BÖLÜM 12

Dev

Moraran hayalar ölüm sebebi olsaydı şimdiye dek çoktan ölmüştüm.

Bir ömür boyu sürmüş gibi gelen kuraklık döneminin üstüne Willow'un dudaklarının reddettiği şeyleri söyleyen iri kahverengi gözlerini üzerimde hissetmemle, aletimin her an sözlü olarak yardım ığılığı atabileceğinden oldukça emindim.

Bu konuda elbette bir şeyler yapabilirdim. Burada çoğu insan (açıkçası Amerikalı hemşerilerimin çoğu) kim olduğumu bilmiyordu, bu yüzden beni lanetleyen söylentinin sorun yaratması pek olası değildi. Bir bara gidip herhangi bir kızı alıp eve götürebilirdim. Ama şanssızlığımı bildiğim için bu da elimde patlar

ve yeni bir skandalla karşılaştırdım. Argonaut'u kızdırıp sonunda kariyerimi sonlandıracak bir şey daha çıkardı.

Doğrudan kapıma harika bir kadın gönderecek bir şirketin numarasını almaya yetecek kadar param ve nüfuzum olduğunu itiraf edebilirdim ama seks için para ödemek bana göre değildi. İşinden keyif alan seks işçilerine saygım olsa da hiçbir zaman hizmetlerinden yararlanacak erkeklerden olacağımı sanmıyordum, tabii padokta bunu yapan birkaç kişi tanıyordum.

Bu da beni geriye (Austin'deki o geceden beri) haftalardır idare ettiğim seçenikle bırakıyordu: penisimi kavrayan elim ve Willow'un zihnindeki görüntüsü. Bugün sayesinde ekleyeceğim yeni malzemeler de vardı... Rüzgârın elbisesini kalçasının üzerine çıkararak şeftali gibi kusursuz kıcını zar zor örten papatya desenli bikini altını gözler önüne sermesi gibi.

O anda centilmenlik ederek fark etmemiş gibi yapmıştım. Ama şimdi? O evine girip kapıyı kapamak için döndüğünde bana küçük bir gülümsemeyle karşılık verirken zihnim pislik dışında bir şeyle meşgul değildi.

Evime yöneldim ve doğruca üst kata, yatak odamdaki ebeveyn banyoma çıktım. Neyse ki annemle babam o gün Alisha'nın düğün mekânını görmek için Malibu'ya gitmişti. Çünkü Willow'la bir öğleden sonra geçirmek insanlık tarihinin en büyük sertleşmesini sergilememe neden olmuştu. *İçeri girerken bunu saklamamı sağlayan makaron poşetlerine şükürler olsun.* Onların ilahi varlığı olmasa bu muhtemelen Willow'u sonsuza dek korkutup kaçırırdı.

Giysilerimi çıkarıp göz açıp kapayıncaya kadar duşa girdim, başımı serin fayansa yasladım ve su üzerine akarken elimle aletimi kavradım. Önce aklımda gülümsemesi canlandı. Dolgun dudakları, onları ıslatmak için dışarı çıkan pembe dili, yanaklarında parıldayan gamzeleri. Oradan zarif boynunu, yazlık elbi-

sesinin ince kumaşının örttüğü göğüslerinin kabartısını, esintinin kumaşı beline kadar kaldırmasını hayal ettim. Uyluklarını ve kalçasını haritalandıran solmuş, silikleşmiş çatlaklar beni her birinin izini sürmeye, bacaklarının arasına dalmaya ve ondan yumuşak inilti koparmaya teşvik ediyordu. Vajinasının beni kavradığını hissetmek... Onu adımı haykırarak dokunuşumla dağılmasına neden olacak kadar yükseklere çıkarmak istememe neden oluyordu.

Rekor sürede boşaldım, gözlerim sımsıkı kapalıydı ve kolumun ön kısmına yaslanmış durumdaydım. Yanımda biri olsa çok utanç verici olurdu. Ama siktir et. Bu, Willow'un ve skandalın dayattığı bekârlığın üzerimdeki etkisiydi. Yeniden lanet bir ergene dönmüştüm.

Duşum bitince belime bir havlu sardım ve saçımı kurulamak için bir tane daha aldım. Kolumu kaldırdığımda omuzumda bir kas seğiriyordu. Lanet olsun. Dalgalar tarafından böyle savrulmayalı uzun zaman olmuştu ve kuşkusuz yarın kaslarım ağrıyacaktı. Mark'a bir hafta izin verdiğimi düşünürsek herhangi bir yerimi ciddi olarak incitirsem beni düzelterek kimsem yoktu, bu yüzden üzerime bir mayo geçirip arka bahçedeki jakuziye, yani geçici fizyoterapistime gittim.

Verandaya çıktığımda güneş batmak üzereydi, gökyüzü karradıkça başımın üzerinde babamın yerleştirdiği parıldayan ışıklar otomatik olarak yanıyordu. Jakuzi, verandanın alt kısmında, evden zar zor görülecek şekilde iki basamak aşağıda yer alıyordu ve sol taraftaki uzun çit, bahçemizi Williamsların bahçesinden ayırıyordu. Oakley'yle kestiğimiz arka tarafındaki küçük açıklık hâlâ duruyordu, artık ikimiz de oradan geçemesek de tahtalar yenilenmemişti. Bugünlerde orayı yalnızca ailenin Saint Bernard cinsi köpeği Herman kullanıyor ve o bile zor sığıyordu.

Jakuzinin kapağını kaldırdıktan sonra önce bir ayağımı sonra diğerini suya soktum ve şezlonglardan birine tamamen suyun içinde olacak şekilde gömüldüm. Kaslarım yavaş yavaş gevşerken başımı geriye atarak inledim. Düğmeye basarak fıskiyeleri devreye soktuğumda su omzuma çarptı ama titreyen bir ışık dikatimi çekince bununla ilgilenmeyi bıraktım.

Durduğum yerden Williamsların evinin ikinci katını görebiliyordum ve ışık Willow'un yatak odasının penceresinden geliyordu. Perdeler açıktı ve işte oradaydı, bir elinde turuncu bir kutu, diğer elinde bir makaron. Durup bir ısırık aldı, çiğnerken başını keyifle geriye attı, siyah bukleleri sırtından aşağı dökülüyordu. Biri onu çağırması gibi omzunun üzerinden baktı ve dudağı hareket etti. Sonra pencereye geldi.

Beni onu izlerken yakalamasını beklerken nefesimi tuttum ama panjurun ipini çekip bakışımı engellerken gözleri kapıya odaklanmıştı.

Fark etmeye başladığım gibi artık onunla saatler geçirmek bile yeterli gelmiyordu. Verdiğimiz kötü kararın (tamam, tamam, *verdiğim* kötü kararın) ardından onu aylarca nasıl görmediğimi asla anlayamayacaktım. Ama artık yeniden hayatıma girmişti... Evet, mahvolmuştum.

Tamamen ve bütünüyle mahvolmuştum.

Ben de elimden gelen tek şeyi yaptım. Gözlerimi kapayıp bir kez daha her şeyin değiştiği o gecenin anısında kayboldum.

Austin'de cumartesi gecesi idi, (o *malum gece*) ve benim bir an önce uyumam gerekiyordu.

Mark önceden omuzlarımla boynumun üzerinde çalışmıştı, bu sayede ertesi gün araca bindiğimde kasılmayacaktım. Chava önümüzdeki haftaki Meksika seyahati planlarımızı gözden geçirmişti. Jani küçük videolarıyla beni inanılmaz derecede kızdırmayı başarmıştı. Oakley benimle saatlerce video oyunu oynadıktan sonra biraz dinlenebilmem için otuz dakika önce otel odamdan ayrılmıştı.

Ama bir türlü uyumayı başaramıyordum. Tek nedeni Willow'u aklımdan çıkaramamamdı.

Oakley'nin doğum günü için kulüpte hepimizin zilzurna sarhoş olduğu çarşamba gecesinden beri sürekli aklımdaydı. O kısacık elbise ve gevşek, dağınık bukleleriyle gözlerimin uzun süre üzerinde kalmasına neden olacak kadar seksiydi. Genelde komşu kızı tarzında olsa da çok dekolte giyinmişti ve gözlerindeki ateşli buğu... Kahretsin, bir fanteziden eksik kalır yanı yoktu.

Teninin sıcaklığını, avuçlarımin altındaki yumuşak kalçalarını, benimkilerin üzerindeki ellerini hâlâ hissedebiliyordum. “*Ne yapardın, Dev?*” diye mırıldanmasını duyabiliyordum.

Sorun da buydu. Benden hoşlandığını daha önce fark etsem ne yapacağımı hâlâ bilmiyordum. Sorduğundan beri bu konu yüzünden sürekli acı çekiyordum, kendimi yıllar boyunca onunla her karşılaşmamızı analiz etmeye ve hamle yapma şansım olup olmadığını düşünmeye zorluyordum.

Ama bana karşı hisleri gerçekten bu kadar açıksa nasıl gözden kaçırabilmişim? Canımın çektiği her şeyi yaşayabilecekken onu nasıl bu kadar uzun süre göz ardı edebilmişim? *Bunu nasıl gözden çıkarırdım?*

Bunun yanıtı, bir tuvalet bölmesinin çarpılarak açılması ve Oakley'nin öfkeyle beni kardeşini öpmekle suçlamasıydı. Willow'un bütün lanet ipuçlarını ve imaları gözden kaçırmamın

sebebi *Oakley*'ydi. Her defasında onları engellemek için oradaydı. Gözlerime at gözlüğü takmıştı ve Willow'u kesinlikle *kardeş* kategorisine sokmam için beni zorla yönlendirmişti. Onu peşimize takılan bir baş belası olarak görmemi sağlamıştı, başka bir şey olarak değil.

Ama Willow kardeşim *değildi*. O benim küçük kız kardeşim değildi. Hiçbir zaman rahatsız eden ya da ayak altında dolaşan biri olmamıştı. Benim için. Bana karşı asla.

Yine de mesafemi hep korumuştum. Kol mesafesinde tutmuştum. Gözlerimi kaçırmıştım. Başından beri kendisi gibi davranan ayrı bir birey olduğu hâlde kendimi onun *Oakley*'nin uzantısı olduğuna ikna etmiştim. Ve bunu ancak bu hafta fark edebilmişim.

Yüzümü yastığa gömerken öfkeyle bağırmamak için kendimi zor tuttum. Evren benimle dalga geçiyor olmalıydı. Kaderimi ellerinde tutan tanrılar benimle uğraşmaktan keyif alıyordu. Aksi takdirde bir kız benden hoşlandığını itiraf etti diye bir kamyon dolusu duyguya maruz kalmış gibi hissetmezdim. Ya da eskiden hoşlandığını. Ama bana verdiği tepkiye bakarak bunun hâlâ geçerli olduğuna iddiaya girebilirdim.

Dünyada hangi kadını istesem elde edebileceğimi düşünecek kadar kibirli değildim ama hızlı araçlarla yarışıyor, milyonlar kazanıyordum ve külot indirten türden bir bakışa ve gülümsemeye sahiptim. Hem anneler hem de kızları tarafından seviliyordum, röportajlarda cilveli espriler yapıp tek satırlık müstehcen cümleler kurmaya meraklı arsız bir piçtim. Ben kahrolası *bir cazibe sembolüydüm* ve kadınlar da bana bunu söylemeyi seviyordu. Genellikle sözcük kullanmadan.

Yani hayır, hoşlanma itiraflarına ve kırpıştırılan kirpiklere aşina olmadığım söylenemezdi. Tutku anlarında yapılan aşk

ilanlarıyla ve aynı şeyleri hissetmediğimi söylediğimde beliren gözyaşlarıyla nasıl başa çıkacağımı biliyordum. Dramla sonuçlanan karmaşalardan kaçınmayı biliyordum. Kendimi beladan nasıl kurtaracağımı biliyordum.

Ancak Willow, bende üzerine balıklama atlama isteği uyandırıyor. Bana yataktan kalkıp onu bulmam gerektiğini düşündürüyordu. Çünkü ancak bunu yaparsam belki bu gece uyuyabilme şansım olabilirdi. Ona bu kadar tutkun olmasam ve yoğun sözlerle neredeyse hiç de masum olmayan o teması bu kadar kafama takmasam hafta sonu yarış ritüellerimi bozduğu için ondan nefret ederdim. Kahretsin, toparlanmam lazımdı.

Aklımı en çok kurcalayan şey bu konuyu nasıl bir anda... kapadığımızdı. Oakley bana kız kardeşine asla hamle yapmamamı söyledikten sonra bir daha bu konuyu onunla hiç konuşmamıştım. Ne ikimizin de akşamdan kalma olduğu ertesi sabahki kahvaltıda ne Austin'de arkadaşlarıyla dışarı çıkmadan önce pite uğradığı cuma günü ne bugün, sıralama turları sonucunda yarışa 12. sırada başlayacağım için beni tebrik ederken ne de akşam yemeğinde ağabeyinin kuşkusunu çekmeden onu özel bir soh-bete çekebileceğim kadar yakınımda otururken.

İkimiz de hiçbir şey olmamış, o lanet sözler onun o güzel ağzından hiç çıkmamış gibi davranıyorduk. Ama artık numara yapamazdım ve yapmam gereken şey...

Kapıya hafifçe vurulması beni, aşağıya inip odasına giderek ona beni ne kadar berbat bir durumda bıraktığını anlatmaya yönelik yarım yamalak planımdan uzaklaştırdı. Derin bir nefes verip yataktan kalkarak bir tişörtle eşofman altı giydim. Gelen kişi muhtemelen beni yıllar içinde bundan çok daha azıyla görmüş biri olsa da kapıyı *boxer*la açacak değildim. Herhâlde Mark'ın önünde, yattığım bütün kadınlardan çok daha fazla kez çıplak kalmıştım.

Ama kapımın diğer tarafındaki kişi Mark, Chava ya da Oakley değildi. Bana işkence etmek için Jani ya da Patsy bile gelmemişti.

Benim varoluşumun şu anki belasıydı.

“Merhaba,” diye selamladım Willow’u gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırarak. Lanet olsun, beni duymuş muydu? Ne düşündüğümü aramızda bu kadar çok kat varken bile hissedebiliyor muydu? Aslında büyücü olduğumu mu öğrenmek üzereydim? “Neden buraya kadar geldin?”

Halıdan başını kaldırdığında pek gözlerime bakmadı. Bakışları yüzümden omzuma inip sonra tekrar yüzüme çıktı. “Oak’u arıyordum,” diye açıkladı parmaklarını karnının üstünde bükererek. “Satış makinesine gittiğimde kapıda kaldım. Burada seninle olabileceğini ve ondan anahtarı alabileceğimi düşündüm.”

Çoğunlukla daha önceki düşüncelerimden arınmak için başımı salladım. Benim de ona gitmek üzere olduğumu hissetmemişti ama kader yine komplo kurmuş gibi görünüyordu. Asıl sorun, bunun benim lehimde mi yoksa aleyhimde mi olduğuydu. “Gideli neredeyse yarım saat oldu.” Muhtemelen şu anda otelin barında üç farklı kadınla sohbet ediyordu. “İstersen seninle resepsiyona gelip yeni bir anahtar kartı yaptırabilirim.”

Yanaklarının tepe noktalarından yayılan yumuşak kırmızılıkla neredeyse geri çekilerek hızla uzaklaşmasını bekledim. Bunun yerine başıyla onaylayıp rahatlamış gibi nefes verdi. “Senin için sorun olmaz mı?”

Hiç olmazdı, özellikle de kader onu kapıma getirdiği için. Bundan faydalanabilirdim.

“Bir parça bile,” diye yanıt verdim kendi anahtarımı aldığımdan emin olmak için eşofmanımın cebini yoklarken. “Oda zaten benim adıma, yani böylesi daha kolay olur.”

“Teşekkür ederim,” dedi spor ayakkabımı giydikten sonra dışarı çıkmam için geri çekilirken. “O kadar apralca ki, anahtarı resmen şifonyerin üstünde bıraktım.”

“En iyilerimizin bile başına gelir,” diye rahatlattım kolumu uzatıp ona asansörlerin olduğu yönü işaret ederek.

“Aslında, merdivenden inmemizin sakıncası var mı?”

Sırıttım. “Hâlâ mı asansörlerden hoşlanmıyorsun?”

Yanına gittiğimde öfkeyle çenesini kaldırıp onunla dalga geçmem için bana meydan okudu. Kesinlikle yapardım. “Mümkün olduğunca kaçınıyorum.”

“Yalnızca *bir kere* asansörde kaldın, Wills.” Kendimi gülmekten alamadım. “Ve toplam beş dakika sürdü.”

“Bir kere yetti de arttı bile,” dedi bana dik dik bakıp oflayarak. “Artık kabuslarımdan bazıları, birdenbire düşen bir asansörde kalmayı içeriyor. Dizlerim asansörü tercih etse de endişem etmiyor.”

“Tamam, tamam, anlıyorum seni. Merdiven olsun.”

Merdiven boşluğuna çıkan yangın çıkışı kapısını açıp önce onun geçmesi için tuttum. Dokuzuncu katta kalıyordum, dolayısıyla kısa bir yolculuk olmayacaktı ama sanırım benim lehimeydi. Artık söylemek istediklerime hazırlanmak, gerçekten söylemek ve sonrasındaki durumla yüzleşmek için zamanım vardı.

Willow soldaki tırabzana tutundu, her basamaktan ayağının takılmasından korkuyormuş gibi iniyordu. Beyaz yazlık elbisesinin altına şık bir spor ayakkabı giymişti ama dikkatli davranmasını eleştiremezdim. Küçük hatalar onun için kötü sonuçlar doğurabilirdi. Bu hissi biliyordum.

Sekizinci katın sahanlığına gelince nihayet boğazımı temizledim, bunun kalbimin göğüs kafesime bu kadar sert çarpmasını

önlemesini umuyordum. Gergin değildim, dolayısıyla derdinin ne olduğunu bilmiyordum. Hayır, hiç gergin değildim...

“Willow, geçen geceyle ilgili,” diye başladım. “Ben—”

“O konuda konuşmamıza gerek yok,” diyerek sözümü kesti, sahanlıktan dönüp sonraki kata geçerken bakışları merdivene kenetlenmişti.

İyi ki yedi katımız daha vardı. Bunun kolay bir konuşma olmayacağı belli olmuştu. “Hayır, sanırım var.”

Başını eğip gözlerini aşağıda tutarken nefes verdi. “Orada kalamaz mı? Söylememem gereken bazı şeyler söyleyerek seni tuhaf bir duruma soktum. Özür dilerim, tamam mı? Haydi bunu unutup yolumuza devam edelim.”

Özrüne şaşıarak gözlerimi kırıştırdım. “Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok.”

“Tabii ki var. Aramızdaki şeyleri tuhaf hâle getirdim.”

“Hayır, getirmedin.” Dudağımı ıslatarak kendime tepkimi ölçme ve bu duruma nasıl yaklaşmak istediğimi hesaplama fırsatı verdim. “Ama bazı şeylerin farkına varmamı sağladın.”

Bu onun başını kaldırmasını sağladı. Büyük, ürkek ama çekingen bir umutla dolu gözleri benimkilerle buluştu. Sonra ayağı takıldı.

Yarışmak bana neredeyse insanüstü refleksler kazandırmış, binlerce saat süren antrenmanlarla da pekiştirilmişti, bu yüzden ne yaptığının farkında bile olmadan onu tutmak için kolumu uzattım. Ona sarılarak göğsüme çekerken neredeyse ayaklarını yerden kesmiştim. Temas anında soluğu ciğerlerini terk etti ve canını kurtarabilecek tek şeymişim gibi koluma yapışarak bana tutundu.

Bu his itiraf edebileceğimden daha fazla hoşuma gitmişti.

“Aman Tanrım,” dedi nefes vererek, titreyen parmaklarını kolumdan çekmeden önce yavaş yavaş aklını ve dengesini ye-

niden topladı. “Vücudumdaki bütün kemikleri kırmama engel olduğun için teşekkür ederim. Ucuz atlattım.”

Onun incinmesine izin vermem asla mümkün değildi. Asla olmamıştı ve asla da olmayacaktı. Özellikle de şimdi, bende hayata geçirdiği şeyle yüzleşmeye başlarken.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Bunu onun da hissettiğinden emindim. “İyi misin?”

Başıyla onayladı, bu onu bırakmam için bir işaret olmalıydı ama kendimi geri çekilmeye ikna edemedim.

Benimkine değen bedeni sıcak ve yumuşaktı, tatlı kokusu duyularımı kaplamıştı. Bu kadar ilgisiz olmasam ona yıllar önce böyle sarılabileceğim düşüncesi beni sarstı.

“İyiyim,” dedi neredeyse fısıldar gibi. “Artık bırakabilirsin.”

“Bunu istediğimi sanmıyorum.”

Bu da benim itirafımdı. Geçen gecekinin aynısıydı ama o karşılığında espri yapmışım gibi kahkahayla gülerek başını göğsüme yasladı.

“Kendi ayaklarımın üstünde durabilirim,” diye söz verdi, gülümserken belirginleşen gamzeleri parlıyordu. “Tekrar takılacağım konusunda endişelenmene gerek yok. Daha dikkatli olurum.”

“Kastettiğim bu değildi, Willow.”

Donup kaldı, sonra yavaşça başını kaldırdı. Gülümsemesi tamamen silinmişti. Far tutulmuş tavşan gibi bakan gözlerinden anlaşılan bir şey varsa, benden açıklama yapmamı istemeyecekti.

Ama sorun değildi. Her halükârda anlayacaktı çünkü burası itirafta bulunmak için en romantik yer olmasa da kendimi tutamamıştım. En azından unutulmayacağı kesindi.

“Bana kulüpte söylediklerin,” diye mırıldandım ve onu yanıma çekebilmek için tutuşumu gevşettim. En ufak bir ifadesini

bile kaçırmak istemiyordum. “Onu düşünmekten vazgeçemedim. Seni düşünmekten.”

“Dev, yapma,” dedi fısıldayarak, elimden kurtulup tırabzana yaslandı. Kalçasının iki yanından tutunarak kendini destekledi. “Bunu yapmak zorunda değilsin.” Yutkunurken boğazı hareket etti, tekrar konuştuğunda sözleri biraz daha güçlü çıkıyordu. “Teselli etmene gerek yok. Ben iyiyim. Aştım.”

“Teselli etmek mi?” diye tekrarlardım hayretle neredeyse alay eder gibi. “Öyle yaptığımı mı düşünüyorsun?”

“Elbette.” Tırabzana tutunmaya devam ederek merdivenden indi, ben de duraksamadan takip ettim. “Sen hata yaptıklarında insanların daha iyi hissetmesini sağlarsın. Bu tam sana göre bir şey. Sen öyle birisin.”

Bu ifade dengemi bozdu ve beni durdurdu. Elbette huzuru korumayı ve hayatımı kaostan olabildiğince uzak tutmayı seviyordum ama bu, etrafımdaki insanları sürekli teselli ettiğim anlamına gelmiyordu. Değil mi?

Ama kahretsin, o böyle mi düşünüyordu? Ben *öyle* mi yapıyordum? Şu anda yaptığım şey bu muydu?

Yanıt *kocaman bir hayırdı*. Bunların hiçbirini itirafı konusunda kendisini daha iyi hissetmesi için yapmıyordum. Bunu bu kızı kafama takmaktan uyuyamadığım için yapıyordum. Ve ertesi gün yarışımın olması umurumda bile olmayacak, o yarışa ne yazık ki hazırlıksız çıkacak kadar *ona* odaklanmışım. Geçen geceki itirafı, paslı bir kilitle zapt edilen baraj kapaklarını açmıştı ve şimdi bu akıntıyla uğraşmak zorundaydım. Felaket bölgesinde yanımda olmasını isteyecek kadar bencildim.

“Yaptığım şey bu değil.”

Bir basamak daha inerek sonraki sahanlığa geldi, ben de onu takip ettim. Bu arada beton duvara yaslanmış ama çenesini meydan okur gibi kaldırmıştı.

“Ve sen hata yapmadın,” dedim. “Tek yaptığın bana duygularını açıklamaktı.”

Alaycı şekilde güldü. “Evet ve bunu yaparken sarhoştum.”

Bir basamak daha inerek önüne geçtim. Ayaklarımız aynı hizadaydı. Tepesinden bakıyordum. “Peki bu doğru olmadığı anlamına mı geliyor?”

Gözlerime bakıp kaçırmayarak takdirimi kazandı. Yüzümü incelerken dudağı bükülmüştü ama ne aradığından emin değildim. “Neden umursuyorsun?” diye sordu sonunda.

“Çünkü seni aklımdan çıkaramıyorum.” O keskin bir nefes alırken ellerim belinin alt kısmını buldu ve amacıma ulaştım. “Çünkü Oakley sözünü kesmese neler olabileceğini düşünmekten kendimi alamıyorum.” Parmaklarımı sırtında gezdirip hafifçe bastırarak onu kendime çektim. “Olmasını istediğim şeyleri.”

“Ne yani sen—” Sözü yarım kaldı, gözlerini kırıştıtırırken dudakları söylediklerime inanamıyormuş gibi aralanıp kapanıyordu. Oflayarak bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdı ve tekrar ileri fırladığında, “Sen şu anda benimle taşak mı geçiyorsun?” dedi.

Ağızından bir anda çıkan küfür gülmek istememe neden olsa da yüzündeki açık kırılganlık bu isteğin kahrkaha atamadan geçmesine neden oldu. Bana gerçekten inanmıyordu. Ellerimin üzerinde dolaşmasına rağmen. Ona onu düşünmeden duramadığımı söylediğimde bile bunun şaka olduğunu sanmıştı.

“Seninle dalga geçmiyorum,” dedim kaçmaya hazırlanan ürkek bir hayvanla konuşur gibi alçak sesle. “Belki bir anda ortaya çıkmış gibi görünüyordur. Belki de öyle oldu, bilmiyorum. Ama

Willow, söylediklerin bunu görmemi sağladı...” Aniden sözcükler ağzımda kurudu ve sinirlerim beni boğdu. Ancak bu durumda zaten sözcüklerin faydası yoktu, o yüzden belki de yeni bir sürüş tarzına geçme zamanı gelmişti. “Biliyor musun? Siktir et.”

Sonunda günlerdir özlem duymaktan kaçamadığım tek şeyi yaptım. Parmaklarımı omzuna dökülen ipeksi saçlara daldırdım, başını geriye çekip yüzünü kendime çevirdim. Dudakları aralıktı ve gözleri devamında ne olacağını bekler gibi iri iri açılmıştı. Ama diğer elimi tekrar beline koyduğumda geri çekilmeye çalışmadı.

O kadar yakındık ki irisinin karamel şeridindeki her bir altın zerresini sayabilirdim. Neredeyse bunu yapmaya kalkacaktım. Ama daha çok istediğim bir şey vardı.

“Dev,” diye mırıldandı, benimkine değen göğsü inip kalkarken. Ama bu bir uyarı değildi. Davetti.

Dudaklarımız nihayet buluştuğunda dünya puslu bir hâl aldı. Keşke öyle olmadığını, bununla ilgili her şeyin yanlış geldiğini, daha ileri gitmeden geri çekilerek bu hata öpücüğünü silmek istediğimi söyleyebilseydim.

Ama yapamazdım. Onu kendime çekmekten ve yumuşak sıcaklığının içimde erimesine izin vermekten başka bir şey yapamazdım. Yalnızca buklelerini ellerimin arasına alıp dilimi dudaklarının birleştiği yerde gezdirebilirdim. Yalnızca gözlerimi kapayıp kendimi onun içinde kaybedebilirdim.

Beni kolaylıkla kabul etti, o da beni öptü, istediğimi almama ve sözlerimle ifade edemeyeceğim her şeyi söylememe izin verdi. Ama ona ne söylemeye çalıştığımı tam olarak biliyor olmalıydı çünkü avuçlarını göğsüme bastırdı, sonra yukarı çıkarıp omzumu kavradı, beni kendine çekerek daha fazlasını verdi. Hepsini memnuniyetle alacaktım.

Damarlarım alev aldı. Ateş içime doldu. Ve Willow; çıkardığı tatlı zevk melodileri, kesik nefes alış verişleri ve sessiz inlemeleriyle alevleri körükledi. Hayal edebileceğim her şeyden daha iyiydi.

Ona sarılarak kucağıma aldığımda şaşırarak ağzımın içinde bir nefes aldı. Bu, bacaklarını belime sarmasına, parmaklarını saçlarıma kaydırmasına ve beni bırakmayarak sertçe tutunmasına neden oldu. Bırakmasını asla istemezdim. Bana istediği kadar uzun süre sarılabilirdi.

Sırtı duvar tarafından desteklenince ellerimi kalçasına, elbisesinin eteğine kaydırmakta ve kabaca beline kadar çıkarmakta özgür kaldım. Göbek bölgesinin sıcaklığı karnıma baskı yapıyor, parmaklarımı pamuklu külotunun kenarına götürmem, kalçasındaki lastiğin altına sokmam için cesaretlendiriyordu.

Yapabilirdim. *İstiyordum*. Bu çok kolay olurdu ve onu biraz daha fazla hissetmek için sabırsızlanıyordum. Kalçalarının yumuşaklığı zaten yeterince baştan çıkarıcıydı ve kalçalarını bana yaklaştırması saf tahrikten başka bir şey değildi.

Benim de onu ne kadar çok istediğimi hissetmemesine imkân yoktu. Ancak bunun daha fazla ilerlemeden durması gerekiyordu. Aynı fikirde olup olmadığımızdan emin olmam gerekiyordu.

“Siktir, Willow,” diye mırıldanarak nefes alabilecek kadar geri çekildim. Bir rüyadan uyanıyormuş gibi hissederek alnımı alnına bastırdım. “Ne söylemeye çalıştığımı anladın mı?”

Birkaç kilometre koşmuş gibi soluk soluğaydı, gözleri dudığıma takıldığı için dikkati dağılmıştı ama başıyla onayladı.

Ellerimin hâlâ elbisesinin altında, kalçasında gezinmesine engel olamıyordum. “Bir şeyler hissedene tek kişi sen değilsin, tamam mı? Bunu fark etmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm.”

Tam yanıt vermek için ağzını açtığı sırada, alt katlarda bir kapı çarparak kapandı ve bu onun irkilmesine, o şokla etkisi altında olduğu büyüden kurtulmasına yetti. Gözlerini beş-altı defa hızla kırıştırdıktan sonra dehşet dolu bakışları üzerime sabitlendi.

Ellerini hemen çekip tekrar göğsüme koydu ama kendine çekmek yerine beni uzaklaştırdı.

Hiç istemediğim hâlde belinden tutup bir adım gerileyerek onu tekrar yere indirdim.

“Biliyor mu... biliyor musun?” dedi kekeleyerek. Elbisesini yeniden düzeltirken parmakları vücudunun alt kısmında geziniyordu. “Resepsiyona tek başıma gidebilirim.”

Sözlerini algılamam birkaç saniyemi aldı. Bu kadar... mıydı? Gerçekten az önce olanları görmezden mi gelecekti? “Hâlâ bu konuyu konuşmamız gereki-”

Elini kaldırıp gözlerini kapadı. Derin bir nefes aldı ve bir kez daha bana bakmadan önce nefesini tuttu. “Bunun olmaması gerekirdi,” diye belirtti. Sözleri mideme saplanan bir bıçak gibiydi. “Ve bir daha olmayacak. Olamaz. Nedenini ikimiz de biliyoruz.”

Bıçağı içimde çeviriyordu çünkü haklı olduğunu biliyordum. “Bak, biz-”

“Yapma Dev,” diyerek sözümü keserken sesi sertti. “Yapma. Bunu unutalım.”

Sorun şu ki bunu yapamazdım. Bunu asla yapabileceğimi sanmıyordum. Artık tadının nasıl olduğunu öğrendiğim için (şeker ve en tatlı günah gibiydi) onu asla aklımdan çıkaramazdım.

Yüzüme sıçrayan su, tükürerek doğrulmama neden oldu. Anılar kesilip gerçekliğe sürüklenirken kalbim hâlâ hızla çarpıyordu. Bir anda savunmaya geçerek suçluyu bulmak için bahçeyi taradım ve Chava'nın verandada durduğunu görünce inleyerek yeniden kendimi bıraktım. En azından öldürülmek üzere değildim.

“Dostum, ne kadar zamandır bu sudasın?” diye sordu bana bakarken endişesi yüzünden okunarak. “Beş dakikadan fazla güneşte bıraktığımızda Mark'ın kızardığından daha fazla kızarmışsın.”

Zavallı beyaz tenli dostumuz, güneş onu bulduğunda çilek reçeli rengine dönüyordu. Ben (Tanrı melanini korusun) bu talihsizliği hiç yaşamamıştım ama anlaşılan kaynar suyun içinde oturmak da aynı görsel etkiye sahipti.

“Uyuyakalmışım.” Yalanımı mırıldanırken ellerimi yüzümde gezdirdim. “Beni boğulmaktan kurtardığın için teşekkürler.”

“Bu, sözleşmenden kurtulmanın bir yolu olabilir,” dedi keyifle. Sonra plastik bir kap gösterdi. “Tatlı getirdim.”

“Seni yanımda tutmamın bir nedeni olduğunu biliyordum.”

Kendimi jakuzinin kenarına çekip ayaklarımı suyun içinde bıraktım. Chava da ayakkabısını çıkararak yanında duran kapla birlikte karşımda aynı şeyi yaptı.

“Bütün gün ne yaptın?” diye sordu bacaklarını suda yavaşça oynatırken. “Sörf tahtanı ön tarafta gördüm. Denize mi gittin?”

Başımla onaylayıp elimi saçlarımdan geçirdim, gece havası vücut sıcaklığımı düşürürken kendimi yeniden şimdiki zamana yönlendirmeye çalışıyordum. “Evet, Willow sörf yaparken birkaç fotoğrafımı çekmek istedi, bu yüzden orada birkaç saat geçirdik.”

“Demek *Willow* birlikte vakit geçirmek istedi, öyle mi?”

Elimi suya daldırıp onu ıslattım ve küfrederek yüzünü silmek zorunda kaldı. “Tamamen profesyonelceydi, seni pislik.”

“Hı-hı, elbette,” dedi toparlanınca. “Ondan hoşlandığını ne zaman itiraf edeceksin?”

Williamsların evine bakıp tekrar ona döndüm. Kimsenin konuşmamıza kulak misafiri olma ihtimali olmasa da sesimi alçalttım. “Oakley’nin beni öldürmeyeceğinden emin olunca.”

“Ah, yani cehennem donunca.” Chava bilgece başını salladı. “Ama dürüst olayım mı, dostum? Ben buna keyfine bak, sonuçlarıyla daha sonra ilgilenirsin derim.”

“Çünkü sen ölmek isteyen bir ortalık karıştırıcısın.”

Alaycı şekilde güldü. “Sen her gün tehlikeli şeyler yapıyorsun.” Sonra bana başımı döndüren bir bakış attı. “Bir risk daha alsan ne olur?”

BÖLÜM 13

Willow

Herman'ın suratıma gürültüyle solumasıyla uyandım. İnleyerek ellerimi köpeğin tüyelerine daldırıp göğsünden sertçe ittim. Tabii kıpırdamadı. Benden daha ağırdı ve gücüm onun bana duyduğu sevgiyle boy ölçüşemezdi.

“Herman.” Tek gözümü araladım. “Dostum, kalkman lazım. Seni seviyorum ama bana biraz yer bırakır mısın?”

Sıcak ve gürültülü bir şekilde oflasa da razı olup yanıma devrildi. Yatağımın kenarına doğru yuvarlanmadan önce kocaman kafasını okşayıp kulaklarını düzelttim. Başımın dönmediğinden emin olmak için bir süre orada oturdum, sonra gözüm kararmadığı için sevinerek ayağa kalktım. Komodinin üzerindeki saate bakılırsa yediyi biraz geçiyordu ama açıkçası son zamanlarda o

kadar farklı zaman dilimlerinde bulunmuştum ki genel olarak saatler bana gerçek gibi gelmiyordu.

Dizüstü bilgisayarım komodinin üzerinde, bir sürü pelüş hayvanın yanında ve lisede takıntılı olduğum K-pop grubunun posterinin altında açık olarak duruyordu. Ekran karanlıktı ancak makaron kırıntılarıyla kaplı klavyeye bir dokunuş, Photoshop uygulamasını ve Dev'in sonraki paylaşımları için beynimi zorlayarak bir sürü başlık eklediğim Word belgesini önüme getirdi. Gecenin üçünde oldukça iyi olduklarını düşünmüştüm. Bakalım bu durum gün ışığında aynı kalacak mıydı?

Bu inceleme Dev'in yanında olana kadar bekleyebilirdi ve bunu bir süre daha... becerebildiğim kadar ertelemeyi düşünüyordum. Dün kötü kararlar vermeye biraz fazla yaklaşmıştım ve kendimi onun cazibesinden korumak için biraz mesafeye ihtiyacım vardı. Bazen kiminle konuşursa konuşsun ne kadar baştan çıkarıcı davrandığının farkında olduğundan emin olamıyordum. Ancak diğer zamanlarda ne yaptığını ve yarattığı etkiyi tam olarak bildiğini düşünüyordum. Özellikle benim üzerimde.

Ama ona olan bu ilgimi gömmek için yıllarımı harcamıştım. Sarhoşken duygularımı itiraf ederken bir sonuca varmasını beklemiyordum; lanet olsun, her şeyi geçiştirmeye çalışmıştım. İlk hamleyi yapan *oydu*. Beni duvara yaslayan, elbisemi yukarı kaldıran ve asla hissedeceğimi düşünmediğim kısımlarını hissetme izin veren oydu.

Ama hayır dememiştim. O uzaklaşınca kadar buna engel olmamıştım. O zaman bile bitmesini istememiştim ama korku devreye girmiş ve bir Olimpiyat kısa mesafe koşucusu gibi yedi kat merdiveni uçar gibi inmiştim.

Bazı günler keşke kaçmasaydım diyordum. Keşke sırtım duvara dayalı, bacaklarım Dev'in beline dolanmış olarak kalsay-

dım. Bunun sonucunda ne olacağını kimse bilemezdi ama en azından harekete geçemediğimiz kalıcı çekimin bu tuhaf kalıbına sıkışıp kalmazdık. Her şeyi mahvetmeden önceki hâlimize dönmek için her şeyimi verirdim.

Ama artık çok geçti. Kesinlikle.

Penceremin altındaki yoga matına uzanırken esnedim, güne başlamadan önce birkaç güç egzersizi yapmam gerekiyordu. Dünkü uçuş yüzünden belim ağrıyordu ve önümüzdeki yolculuklarla bu durum daha da kötüleşecekti. Yine de bundan yakınmayı reddettim. Bu işi, Dev’le takımının olduğu bu yeri istiyordum ve acının beni yavaşlatmaması için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Yatakta yattığı yerden beni izleyen Herman, ancak komodin üzerindeki telefonum titrediğinde başını kaldırdı. Bana kışımı kaldırıp onu almamı söylüyormuş gibi baktı.

“Onu bana getirebilirdin,” dedim ama yaptığı tek şey hor-murdanmak ve başını tekrar indirmek oldu.

Kendimi yukarı çekip telefonu almak için yavaşça uzandım, ekranda bir mesaj belirdiğinde kalbim komik bir çarpıntıyla atmaya başladı.

Dev: Annem seni kahvaltıya çağırıyor

Ondan kaçma işi buraya kadardı.

Andersonların kilitli olmayan kapısından içeri adımımı atıp (kapıyı en son ne zaman çaldığımı hatırlamıyordum) Dev’e ses-

lenerek ayakkabılarımı fırlatırken masala çayının kokusu beni kucakladı.

“Willow!” Yanıt veren annesi oldu, melodik sesi beni oturma odasına yönlendirdi. “Buraya gel! Sana Dev’in utanacağı fotoğraflarını göstermek istiyorum.”

“Anne,” diye yakındı Dev ben içeri girerken. Annesinin bir fotoğraf koleksiyonunu yaydığı sehpanın önünde yerde oturuyordu. “Beni çocukluğumdan beri tanıyor. Bütün utanç verici anlarıma tanık oldu.”

“Hepsine değil.” Oğluna sırtıttı ve bana içtenlikle gülümseyerek el salladı.

Teni Dev’inkinden birkaç ton koyuydu ve küt kesilmiş siyah saçlarında beyazlar vardı ama benzerlikleri belirgindi. Dev’in yakışıklılığını ondan aldığına kuşku yoktu. “Yardıma nıza ihtiyacım var. Dügündeki slayt gösterisi için fotoğraf seçiyorum.”

“Ne kadar utanç verici şeylerden söz ediyoruz?” diye sordum Dev’in yanına yere oturup önümdeki fotoğrafları tararken. Üzerimdeki gözlerini görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum. “Biraz şantaj malzemesi işime yarayabilir.”

Dev ters ters bakarken Neha gülerek küvette su sıçratan bebek Devlerden birini uzattı, başının üstünde plastik bir ördek duruyordu. “Bu nasıl?” diye sordu.

Fotoğrafını çekebilmek için telefonumu çıkarmıştım bile. “İsteyebileceğimden bile iyi.”

Dev ellerini kaldırdı ama müdahale etmemesi gerektiğini biliyormuş gibi görünüyordu.

Sonraki yirmi dakikayı, el çırpıp beni mutfağa yönlendirene kadar annesinin Dev’le Alisha’nın çocukluk fotoğraflarını ayırmasına yardım ederek geçirdim. Kısa bir süre sonra önüme

bir bardak *chai*, yanında birkaç *chutney*¹² bulunan bir tabak *khaman dhokla*¹³ ve bir omlet kondu. Her lokmayı yerken annesi beni şahin gibi izliyordu.

“Ee,” dedi midem patlamak üzereyken. “Dev için çalışıyorsun, öyle, değil mi?”

Masanın karşısında oturan Dev’i süzdüm. Parmağını tabağındaki son kişnişli *chutney* parçasının üzerinde gezdiriyordu. Ağzına sokunca bakışlarımı başka tarafa çevirmek zorunda kaldım. Annesi bana bakarken böyle bir manzaranın beni bir anda götüreceği tehlikeli yerlere gitmek akıllıca olmazdı.

“Öyle,” diye yanıtladım sıcak *chai* bardağına göğsüme yaklaştırarak. “Sosyal medya hesaplarını canlandırabileceğimi düşünüyor ve ben de bunu deneyecek kadar deliyim.”

Keyifle mırıldanarak başını salladı. “Aferin sana. Korkunç itibarını düzeltmek için çok yardıma ihtiyacı var.” Bu arada oğluna onaylamayan bir bakış attı ama bana tekrar baktığında bu bakış kaybolmuştu. “Ayrıca her zaman ikinizin iyi bir çift olduğunuzu düşünmüşümdür.”

O bu sözleri söylerken çayımı yudumluyor olsam boğulacağımdan kuşku yoktu. Ancak Dev o kadar şanslı değildi. Öksürdü ve yumruğuyla göğsüne vurdu, sonra annesine döndü ve Güceratça, benim anlamadığım kadar sert bir şeyler söyledi. Ses tonuna rağmen annesi yanıt olarak başını geriye atıp güldü. Dev’in kısılmış gözleri bana hedeflediği tepkinin bu olmadığını söylüyordu.

Çenesinde bir kas seğirerek kendini masadan itti. “Willow, şu âna kadar yaptıklarını bana göstermek ister misin?”

12 Tipik olarak Hint yarımadasının mutfaklarıyla ilişkilendirilen bir çeşit sos. -ed.n.

13 Pandispanyadan yapılan bir Hint yemeği. -ed.n.

Annesinden ve bu konuşmadan uzaklaşmak istediği ortadaydı. Bir de... *kızarmış* mıydı?

Biraz duraksadıktan sonra başımı sallayıp bardağımı bıraktım. “Hepsi dizüstü bilgisayarımda. Yanımda getirmek aklıma gelmedi.”

“Sorun değil,” dedi, çoktan kapı eşiğine gitmişti. “Ben size gelirim. Haydi.”

Sanırım bu kadardı. Annesine gülümseyerek ayağa kalktım ve kahvaltı için teşekkür ettim.

“Sonra görüşürüz, Willow,” dedi sıcak bir sesle, ben uzaklaşmadan önce elimi yakalayıp sıktı. “Akşam yemeğine de gel. Eminim Dev buna *bayılacaktır*.”

Karşılık olarak elini sıkarken huzursuz bir kahkaha attım ve Dev’i bulmak için dışarı çıktım. Sokak kapısının yanında duruyor, başparmağını sabırsızca telefonunun kenarına vuruyordu. Beni fark edince kapıyı açtı. Ayakkabılarımı çabucak ayağıma geçirdim, o da beni dışarı çıkardı. İçimden ona ne olduğunu sormak geçiyordu ama bakışlarını benden kaçırmaması beni durdurdu. “Yarın Dallas’a gidiyorum,” dedi ortak garaj yolumuzun karşı tarafına geçerken. “Genel merkezdeki simülatörde biraz zaman geçirmem gerekiyor.”

Midem kasıldı. Eve kadar uçmam konusunda ısrar etmişken şimdi beni terk mi ediyordu? “Aaa. Kanada’ya gidene kadar burada kalacağımızı sanıyordum.”

“Beni özleyeceğini söyleyebilirsin, Willow. Sorun değil.”

Neredeyse kaşlarımı çatacaktım ama sonra sırtıtışını gördüm ve onun yerine kaburgasına dirsek attım. “Kapa çeneni.” Ama sanırım bu, annesiyle yaptığı konuşmanın onu içine soktuğu küçük krizi atlattığı anlamına geliyordu. “Birlikte daha fazla içe-

rik oluşturmak istediğini sanmıştım. Boşa harcanmış bir yolculuk gibi görünüyor.”

“Özür dilerim.” Sesi hiç de üzgün gelmiyordu. “Dün geceye kadar takımın orada olmamı istediğini bilmiyordum.” Rahat ses tonu bir anda gerginleşti. “Sanırım nasıl performans göstereceğimden endişeleniyorlar, orada son iki seferde de kaza yapan ben değil Nathaniel olduğu hâlde.”

Onu inceledim, gözlerindeki gerilimi hissedebiliyordum. “İkinizin kanka olmadığı hissine kapılıyorum.”

Kapıma doğru adım atarken Dev homurdandı. “Öyle diyebilirsin.”

Başka bir açıklama yapmayınca eşikten geçerek eve girdim ve girişin yanındaki masada çalışan babama el salladım. İnce uzun adam, önünde dört bilgisayar ekranı bulunan ergonomik sandalyesinde kambur şekilde duruyordu. Oakley yarışmaya başlamadan önce babam yazılım mühendisiydi ve artık ağabeyimin kariyerini yönetmediği için köklerine dönmüştü. Annem üst düzey bir kalp ve göğüs cerrahıydı, bu yüzden aslında çalışmasına gerek yoktu ama bence bunu yalnızca kendini meşgul etmek için yapıyordu. Oakley’nin yarış günlerini özlediğini biliyordum.

Babam selamımıza coşkulu bir el hareketiyle karşılık verdi ama ekranlarından birindeki bir şey yüzünden dikkati hızla dağıldı. O arkasını dönünce kendi kendime gülümsedim ve Dev beni yakından takip ederken yukarı çıktım.

“Yani Montreal’de mi buluşacağız?” diye sordum en üst sahanlığa gelince. Neredeyse bir hafta ayrı kalacağımız için hayal kırıklığına uğramıştım ama en azından şimdi birlikte zaman geçiriyorduk. İş için elbette.

“Sakıncası yoksa,” diye yanıtladı.

Başımla onaylayıp yatak odama girdim. “Hayır, sorun değil. Tekrar bir araya gelene dek günlük paylaşımlara ve hikâyelere yetecek kadar içeriğim var. Ama gittiğin yerde birkaç fotoğraf çekebilirsen minnettar olurum.”

“Senin için ne gerekirse yaparım.”

Bir saniye geçmişti ki sözcükler ve potansiyel anlamları göğsüme çarptı. Ona döndüğümde, Dev de söylediği şeyi fark etmiş gibi görünüyordu çünkü hemen ardından, “İş için gereken her şeyi kastediyorum,” diyerek vurguladı.

Dün kırdığı pottan ve bu sabah annesine söylediklerinden sonra buna pek inanmıyordum. Ama kendimi inanmaya zorladım çünkü aksi hâlde neden mesafeli olmamız gerektiği konusunda başka bir tartışma yapmak zorunda kalacaktık.

“Teşekkür ederim,” dedim gergin bir gülümsemeyle. Gidip komodinimden dizüstü bilgisayarımı alıp masama getirerek açtım. “Her şeyi açmam için bana bir saniye ver.”

Dev homurdanarak onayladı, ben de fotoğrafları kaydırarak ona göstermek istediklerimi öne aldım. Paylaşım serisine ekleyeceğim son fotoğraf dışında her şeyi siyah-beyaz olarak düzenlemiştim. Dev, kolunun altında sörf tahtasıyla duruyordu. Uzaklaşıyordu ama kendine özgü sırtışı gözükecek kadar dönüktü. Biraz çarpık bir gülümsemeydi ve güneş yüzünden gözlerini kısmıştı ama... mutlu görünüyordu. Bu hayatım boyunca tanıdığım Dev’di.

Bütün dünyanın tanımasını istediğim Dev’di.

“Aman Tanrım. Bu hâlâ sende mi?” diye sordu arkamdan gülerek.

Fotoğrafı incelemeye devam ederken dondum çünkü kim bilir ne bulmuştu. Bu oda çocukluğumun kalıntılarıyla doluydu. Döndüğümde elinde sayamayacağım kadar uzun zamandır

komodinin üzerinde duran küçük pelüş fili tutuyordu. Ellie o kadar uzun süredir orada yaşıyordu ki artık orada olduğunu pek fark etmiyordum. Ama bir anda yeniden fazlasıyla farkına vardım.

Çünkü uzun zaman önce Dev'in verdiği bir hediye idi.

Onu panayırda benim için kazanmıştı. Anne babalarımız o gün onunla Oakley'ye bana göz kulak olma görevi vermişti ve atış tezgâhlarından birinde doldurulmuş fillerin sergilendiğini gördüğümde yürümeyi reddetmiştim. Ben itaat etmeyince Oakley annemi çağırmakla tehdit ederken Dev omzunu silkmış ve çok istiyorsam benim için bir tane kazanacağını söylemişti. Ve öyle de yapmıştı.

On iki yaşındayken bile çoğu yetişkinden çok daha iyi bir el-göz koordinasyonuna sahipti ve beş dakikadan kısa bir süre sonra tezgâhı işleten kadın oyuncağı ona vermişti. Dev, bir süre fili tutup galibiyetinin tadını çıkardıktan sonra bana vermişti. Ona ne zaman âşık olduğumu kesin olarak belirlemem gerekirse, o an olabilirdi.

Soluğum kesilerek sandalyemden kalktım ve üzerine atıldım. “Onu yerine koy!”

Dev, Ellie'yi başımın üstünde tutarak ona baktı. “Bu şeyi sakladığına inanamıyorum.”

“Tabii ki sakladım.” Kaşlarımı çatarak oyuncağı uzandım ama ulaşamayacağım bir yere kaldırdı. “Ellie atılmayacak kadar tatlı.”

“*Ellie* mi?” diye tekrarladı gülmeyi sürdürerek. “Fil Ellie mi?”

“*Dokuz* yaşındaydım, Dev. Çocuklar tam olarak her şeye en yaratıcı isimleri vermeleriyle tanınmaz. Şimdi onu *geri* ver.”

Kendime avantaj sağlamak için üzerine doğru bir hamle yaptım ama Dev kolunu belime dolayarak ayaklarımı yerden kesti.

Sonra beni usulca yatağıma bıraktı. Hoş olmasa da egomdan başka hiçbir şeye zarar vermeyecek kadar nazikti.

Yine de, bu yenildiğim için bozulmama neden oldu. “Of, seni pislik!” Ama kahretsin, bu hareketi içimde bir şeyleri alevlendirmişti.

Bana aldırış etmeden Ellie’yi sevgiyle inceledi. “Aslında bana başından beri takıntılıydın.”

O anda bunu yüzüme vurduğuna o kadar şaşırmıştım ki ağzımın açık kaldığından oldukça emindim. O gece keşke tekilanın dudağıımı gevşetmesine izin vermeseydim. Belki de bu konu hakkında bir konuşma daha yapmamız *gerekiyordu* çünkü böyle devam ederse itibarını düzeltmeye bile başlayamadan utançtan ölecektim.

Ama tam onu azarlamak üzereyken Dev, “İyi ki karşılıklıymış,” dedi.

Her nasılsa bu, söyleyebileceği her şeyden daha kötüydü.

Ellie’yi sevgiyle yerine bırakıp az önce bütün dünyamı mahvedecek bir şey söylememiş gibi uzun adımlarla masama yürüdü, ben ise yatağıma serilmiş hâldeyken hâlâ söyleyecek bir şey bulamamıştım.

Bir dakika önce doğru yolu bulmaya, sözlerine anlam yüklemeyi engellemeye çalışırken şimdi... *böyle* şeyler söylüyordu. Eski bir oyuncakla her şey değişmişti.

“Bana o fotoğrafları göstermek ister misin artık?” diye sordu hayal edebileceğimden çok daha rahat bir tavırla.

Kendimi örtüden kaldırıana kadar bir süre daha geçti. Dev’in beni eksenimden çıkarması için gereken tek şey buysa başım belada demekti.

“Elbette.” Sesim titredi ve normale dönmesi için boğazımı temizledim.

Ayağa kalkıp ona doğru ilerledim. Kenara çekildi ve ben de sandalyeme iliştim. Bir elini masanın kenarına koyup üzerime eğildiğinde nefesimi tutup yavaş yavaş fotoğraf sayfalarını geçtim. Kolonyası ve annesinin hazırladığı kahvaltıdan üzerine sinen baharat kokusu etrafımda dönüyordu. Bu beni hem rahatlattı hem de kalbimin kaburgalarımın çarpmasına neden oldu, göğsü omzuma değdiğinde tutuşmak üzere olduğuma yemin edebilirdim.

Sonunda başıyla onaylayıp biraz geri çekildi ama bu hâlâ onunla çevrili olduğumu hissetmemem için yeterli değildi. Ona gösterecek daha çok şeyim olduğunu belirtmek için parmağımı kaldırdım ve paylaşım için yazdığım açıklamanın bulunduğu Word belgesini açtım.

Yanımda metni okudu. Açıkçası, bu resim altı açıklamasından ziyade iki bin yüz karakterlik bir makaleydi, neden ortadan kaybolduğunu, (hata yaparak birine nasıl zarar verdiğini, karşılığında o kişinin de ona zarar verdiğini) hayatında neler olup bittiğini özetleyen (Argonaut’a övgüler yağdırmayı ihmal etmediği) bir makaleydi ve bunu yeni bir başlangıç yaparak kendini dünyaya yeniden tanıtmak konusunda iyimser birkaç dizeyle tamamlıyordu. Doğal ve içten geldiğini ama aşırı duygusal olmadığını düşünmek istiyordum. Dev’in kendisinden gelebilirmiş gibi.

Bitirdiğinde ellerini masamdan indirdi ve geri çekilirken sandalyemde dönmeme neden oldu. Seçtiğim sözcüklerin hoşuna gitmeyebileceği düşüncesiyle kaygı damarlarımda geziniyordu. Yeniden yazmamın sakıncası yoktu ve geri bildirimi ikinci taslağı daha da güçlendirirdi, ama—

“Bu harika.”

Korku akıp gitti ve beni şaşkın bir kahkaha atarken bıraktı. “Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten,” diye onayladı yatağımın kenarına çökerek. Dirseklerini güçlü kalçasına dayayıp öne eğilirken bacakları iki yana açılmıştı, dikkati üzerimden asla ayrılmıyordu. Yüzünde hiç gülümseme yoktu. Şaka yoktu. Bunun iyi olduğu konusunda ciddiydi. “Bayıldım. Seni bu işe daha erken ikna etmeliydim.”

Zevkimi bastırsam da beni içten içe ısıtıyordu. “İngilizce diplomasının faydaları,” diye espri yaptım. Ama bu bile onu güldürmedi, bu yüzden tekrar boğazımı temizledim. “Bunu paylaşmaya hazır mısınız?”

Başını salladı. “Haydi yapalım.”

Birkaç tıklama, vurgulama ve son saniye düzenlemesiyle her şey kopyalandı, yapıştırıldı ve ilgili yerlere yüklendi. Şimdi yapmam gereken tek şey *gönder*’e tıklamaktı.

“İşte,” dedim sonunda ve dizüstü bilgisayarımı alıp Dev’e uzattım. “Bu onur sana ait. Bu senin itibarın.”

Ama bana geri itti. “Bütün işi yapan sensin. Sen yap.”

Kaşlarımı çatarak bilgisayarı tekrar kucağıma kaydardım. “Emin misin?”

“Daha önce de söylediğim gibi... sana güveniyorum.”

Ah. İyi. Kalbim hâlâ tekliyor olabilirdi ama işte başlıyorduk.

İmleci simgenin üzerine getirip son bir kez ona bakarken şaşırtıcı bir şekilde elim titremiyordu. Gözlerimiz buluştuğunda, kalıcı endişelerin bir kısmı ortadan kalktı. Bunu istiyordu. Bunu istiyordum. Ve biz kendimizi bunu düzeltmeye adanmıştık. Birlikte.

Tıkladım.

BÖLÜM 14

Dev

Harika haber: Artık cinsel yolla bulaşan bir hastalığım olduğumu yalnızca *birkaç* insan düşünüyordu.

Willow önceki hafta beni tekrar halkın gözüne sokmak için sahip olduğum ve o işe dahil olmadan önce varlığından haberdar olmadığım bütün sosyal medya platformlarında günlük paylaşımlarda bulunarak çok çalışmıştı. Ve ayrı kaldığımız günlerde bana mesaj olarak attığı özel yorumlara bakılırsa oldukça iyi gidiyordu.

Bugün nihayet yeniden bir araya gelmiştik. Montreal pistinde kurulan Argonaut karavanında kahvaltı ederken bir yandan sohbet ediyorduk. Yakında yürüyerek pisti turlamak, hayran görüşmesi yapmak ve strateji toplantısına katılmak zorundaydım

ama öncesinde bu ânın tadını çıkarıyordum. Tipik yoğun bir perşembe günüydü, sponsorlarımızdan biri için akşam katılmam gereken yemekle daha da yoğunlaşmıştı. Ne yazık ki henüz ondan kurtulmanın bir yolunu bulamamıştım.

“İnsanlar bugün neler söylüyor?” diye sordum Willow’a, Mark’ın önüne koyduğu çırpılmış yumurtayla oynarken.

Başını eğmiş, telefonunda geziniyordu, yüzünde parlaticı sürdüğü dudaklarının kenarını kaldıran memnun bir sırıtışın izi vardı. “Gülüşün dünyanın sekizinci harikasıymış.”

“Çok iyiymiş.”

Onu bu kadar özlememem gerekirdi ama ayrı kaldığımız hafta bana daha çok bir ay gibi gelmişti. Ve itiraf etmem gerekirse sanki bütün o süre boyunca küçük bir parçam eksikti. Hayatıma gireli yalnızca birkaç hafta olmuş olsa da bütün sıkıntılı düşüncelerimi temizlemeyi başarmıştı. Yaz sonunda yollarımız ayrıldığında hepsini tamamen ele geçirmiş olmasından korkuyordum.

San Diego’dan erken ayrılmamın sebeplerinden biri de buydu. Elbette simülasyonda zaman geçirmem ve Dallas’taki fabrika ekibiyle konuşmam da gerekiyordu ancak Willow’a söylediğim kadar acil değildi. Memleketimizde en azından birkaç gün daha kalabilirdim ama oradan uzaklaşmak zorundaydım, özellikle de ona Willow’la aramda hiçbir şey olmayacağını söylediğimden sonra. Sonra çocukluğumuzda Willow için kazandığım pelüş hayvanı görünce daha da beter olmuştum.

Oyuncağı -*Ellie*’yi- bu kadar uzun süre yatağının yanında tutması fikri, yıllardır benimle ilgilendiğinin görsel bir kanıtı olarak zihnimde bir şeylerin kopmasına neden olmuştu. Ve pelüş fili geri almak için bana yaslandığında... Siktir, onu yatağa fırlatıp takıntısının tek taraflı olmadığına dair bir şeyler gevele-

mekle yetinmem bir mucizeydi çünkü tek istediğim onu kendime çekip daha fazlası için yalvarıncaya kadar onu öpmekti.

Buna aldırmamaya ve asıl konuya, -benim için yaptığı işedönmeye çalışsam da anlaşmamızı çoktan ihlal etmiştim. Neyse ki Willow uzatmamıştı. Muhtemelen konuyu açmak istemediği içindi. Zaten ondan sonra ne diyebilirdi ki? Kuralları biliyordum ve kesinlikle göz ardı etmiştim. Onları ihlal ettiğim için beni azarlaması hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Geçen haftaki her şey unutulmuş gibi, bugün rahat kahkahalara dönmüştük. Tekrar bir tamponumuzun olmasının da yardımı vardı. Karşımızda oturan Chava da sosyal medya sayfalarımda geziniyor ve en sevdiği yorumları seçerek yüksek sesle okuyordu.

Mark bile bize katılmıştı. Chava'nın telefonunu alıp kıs kıs güldükten sonra bize de okudu, “Klamidyası olsun olmasın o dalgalar gibi üstüne atlardım.” Gözleri bana kaydı. “Anlaşılan potansiyel müşterilerin olayı atlatmış, dostum. Sonunda seni tekrar yatağa atabileceğiz.”

Kendimi gülmeye zorlarken Willow'a bakmamak için elimden geleni yaptım. “İnsanlar adımı cinsel yolla bulaşan hastalıklarla aynı cümlede geçirmeyi bıraktığında şansım daha yaver gidebilir.”

“O da olacak,” diye söz verdi Willow ve sonunda ona bakmaya cesaret ettim. Mark'ın yorumu onu benim kadar sarsmamış gibi mükemmel bir soğukkanlılığa sahipti. “Daha önce okuduğum yorumlardan birinden alıntı yapacak olursam, yakında yine vajinaların içinde boğulabilirsin.”

Chava'nın ağzından püsküren portakal suyu önünde masaya saçıldı. Yüzümü buruşturup kolumdaki birkaç damlayı peçetle sildim.

“*Tanrım, Willow.*” Abartılı yorumu öksürükle gülme arası bir şeydi. “O sözcüğü senden duyacağımı düşünmezdim.”

Omzunu silkip o da Chava’ya sırtıttı. Koyu renk gözlerindeki pırıltı, takım formamın şortunun daha dar gelmesine neden oldu. “Ben bir sürü sözcük biliyorum.”

Bundan emindim. Ve kahretsin, herkesin içinde, oracıkta, bacaklarının belime dolandığı ve onları kulağıma fısıldadığı bir fantezinin saldırısına uğramış gibiydim.

Aniden ayağa kalktım ve bariz olmadığını umduğum yarı sertliğimi gizlemek için sandalyemden yan yan yürüyerek uzaklaştım. “Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım,” diye belirttim şaşkın ifadelerle karşılaşınca. “Patsy’ye uğramam lazım. Bakalım sonunda beni sürücülerin basın toplantısına dahil edecek mi? Belki bugün gazetecilere içimi döküp Nathaniel’in nasıl bir oro—” Nerede olduğumu ve kimlerin duyabileceğini hatırlayarak yarıda kestim. “*Çok* saygı duyduğum tatlı, sevimli, güzel bir çocuk olduğunu söyleyeceğim gündür.”

“Hı-hı,” dedi Chava, Mark alaycı bir tavırla gülerken.

Bana, Mark’a, Chava’ya ve tekrar Mark’a bakarken Willow’un kaşları çatılmıştı. Takım arkadaşşımdan ne kadar nefret ettiğimi tam olarak anlamaması muhtemelen daha iyiydi. Paylaşımlarına istemeden kan bulaşmasına gerek yoktu.

Ayrıca onun gözünde iyimser Dev olmayı sürdürmek hoşuma gidiyordu. Yapıcı Dev. Her zaman iyi tarafından bakan Dev. İçimden geçen karanlığın ve hoşnutsuzluğun gizli akıntısını görmesine gerek yoktu. Henüz güzel gözlerindeki perdeyi kaldırmak istemiyordum.

Ama Argonaut beni becermeye devam ederse, o ve dünyanın geri kalanı yakında beklediklerinden fazlasını görebilirdi.

Formula 1 dünyasının bitmeyen bir heyecan ve eğlence olduğunu kim söylediye yalancının dik alasıydı.

“Uyuyakalırsam şampanyamı dökmememi sağla,” diye mırıldandım Mark’a, tepesinde dikildiğimiz küçük masaya yığılma dürtüsüne zar zor direnerek. Bazı sponsorluk etkinlikleri eğlenceci olabilirdi ancak bu bir esneme festivaliydi. İsviçreli saat üreticilerinin bu kadar *sıkıcı* olduğunu kim tahmin ederdi?

Bu gece artı birim Mark’tı. İkisini birden içeri sokamadığım durumlarda Chava’yla ikisi bana sırayla eşlik ediyordu. Gerçi yakında Willow’u da bu rotasyona dahil etmeyi deneyebilirdim. Onunla daha fazla vakit geçirmek için umutsuz bir hareket mi olurdu? Kesinlikle. Umurumda mıydı? Kesinlikle hayır.

Mark bana keyifli bir bakış attı. “Bileğindeki zımbırtıyı bu şekilde sergilediğin sürece kimsenin bu duruma aldırış edeceğini sanmıyorum.”

Muhtemelen haklıydı. Gömleğimin manşetinin ışıldayan saati gösterecek kadar yukarı çıkması için bileğimi salladım. Bu hayatın sağladığı avantajların bazen büyük olduğunu itiraf etmem gerekiyordu. Muhtemelen bir daha saate para harcamak zorunda kalmayacaktım.

Ne yazık ki işin en boktan kısımlarından biri doğrudan bana doğru geliyordu.

“Gelen var,” dedi Mark ağzının içinden. “Aptalca bir şey yapma.”

Gözlerim Buck ve Nathaniel Decker’a kenetlendi ve zorla gülümsedim. Olması gerekenden daha keskindi. “*Asla*.”

Mark içini çekti ve doğrularak omzunu geriye itti. Bu odadaki erkeklerin çoğundan uzun olduğu için buna pek gerek yoktu ama sahte korumam için minnettardım. Aslında *benim* korumaya ihtiyacım yoktu. Hayır, daha çok, Buck bana o meşhur mikro saldırganlıklarından biriyle hamle yaparsa beni durduracak birine ihtiyacım vardı.

“Buck,” diyerek selamladım sahte bir sıcaklıkla, oğluyla bana doğru yaklaşırken. “Seni görmek çok güzel.”

Argonaut’un kovboy çizmeli ve şapkalı sahibi bana soğuk gözlerindeki sahte bir gülümsemeyle baktı. Benden nefret ediyordu ama skandalımdan sonra hemen takımdan atmamıştı, bu da bana olan ihtiyacının nefretine ağır bastığı anlamına geliyordu. Ne yazık ki bunun ne kadar süreceğini bilmiyordum ve kontratıma göre istediği zaman tazminatımı vererek beni çıkarabilirdi, bu yüzden tahammül sınırlarının içinde kalmak için elimden geleni yapmayı sürdürecektim.

“Dev,” diye karşılık verdi ve şapkası kısa bir süre gözlerini gizleyecek şekilde başını eğdi. “Bunu kaçırmadığına sevindim.”

Geçen sene yataktan kalkamayacağım kadar ağır bir *grip* geçirdiğim için bir sponsor partisine katılamamıştım ve bu adam bunu hâlâ bana karşı kullanıyordu. Onu her gördüğümde (neyse ki şeytani imparatorluğunu yönetmekle pek çok yarışta bulunamayacak kadar meşgul olduğu için bu pek sık olmuyordu) bana ondan nefret etmem için bir neden daha veriyordu.

“Bunu asla kaçıramazdım.” Dikkatimi sıkıntıdan patlıyor muş gibi görünen Nathaniel’a çevirdim. Onu suçlayamazdım. “Nasılsın, Nate?”

Yalnızca belirli kişilerin ona adının kısa hâliyle hitap etmesine izin verirdi ve ben onlardan biri değildim... Bu yüzden mümkün olduğu kadar sık kullanmaya özen gösteriyordum.

Güçlü çenesini dışarı çıkardı. “İyiyim.” Teksas tipi çekiciliği babasına göre yalnızca biraz daha azdı. “Hafta sonu için heyecanlıyım.”

Takım onu mutlu etmek için her şeyi yapacaktı. Bundan emindim. Bu yüzden bunu sağlamak için üzerime neler yağdıracaklarını hayal edebiliyordum. “Hava güzel olursa iyi bir yarış olur.”

Nathaniel’in gözleri söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi parlıyordu ama babası sözünü kesti.

“Sabah padokta görüşürüz,” dedi Buck. İçinde baştan savma, vaat, tehdit, hepsi bir arada mevcuttu. “Bu gece mutlaka sosyalleş. Hatta katıldığını herkesin görmesini istiyorum. Açıkçası buraya zamanında gelmene bile şaşırdım. Senin gibiler genellikle dakik olmalarıyla tanınmaz.”

Başımı salladım, *başlarım böyle işe* minvalinde bir cümleyi yuttum. “Evet efendim.”

Mark’a bir an yan gözle bakmak dışında antrenörümü yok saydı, sonra ellerini arkasında kavuşturdu ve peşinde isteksizce takip eden Nathaniel’la birlikte uzaklaştı. İlk defa takım arkadaşım için üzülüyordum. Buck gibi bir babayla bu hâle gelmesine şaşmamalıydı.

Kalabalığa karıştıklarında Mark’a döndüm ve gülümsemin solmasına izin verdim. “O adam beni kontratım bitene kadar tutarsa şoke olurum.”

“Tazminatını ödemek için parasına kıyarmış gibi,” diyerek alay etti Mark ama yüzünde kuşkulu bir ifade vardı. “Sen puan kazanmasan takım sıralamada en altta yer alırdı. Sana ihtiyacı var.”

Daha iyi olduğuna inandığı birini bulana dek. Ancak ilk üç takım dışında benden daha iyi çok az sürücü vardı. Hayır, siktir

et. Kalan on dört kişinin içinde benden iyisi *yoktu*. Keşke daha iyi bir araca ve bunu kanıtlamama yardımcı olacak bir takımın desteğine sahip olsaydım.

“Ne kadar süreceğini göreceğiz,” diye söylendim telefonum cebimde titrerken.

Çıkardığımda bir bildirimle karşılaştım. *Dev Anderson yeni bir fotoğraf paylaştı*. Ana hesaplarımı Jani felaketinden sonra açtığım sahte hesaplardan takip ediyor; bu sayede halkın içinde, insanların hakkımda neler söylediğinden haberdar olabiliyordum. İpucu vereyim: İyi şeyler değildi. İki korkunç günden sonra onlara bakmayı bırakmıştım.

Anlaşılan Willow iş başındaydı ancak paylaşım yapmak için biraz geçti. Muhtemelen benimkinden birkaç kapı ötedeki otel odasında üzerinde pijamayla yatakta uzanıyordu. En azından daha önce onunla konuştuğumda planı buydu. Bu görüntü gereğinden fazla hoşuma gitti.

“Neden aptal gibi gülümsüyorsun?”

Gözlerimi Mark’a çevirerek kendimi bu hayalden kurtardım. “Affedersin?”

“Normalde de tam bir şapşalsın ama bu,” elini yüzümün önünde salladı, “farklı.”

Telefonumu kilitledim ve Willow’un ne paylaştığına bakmadan cebime geri koydum. Yanımda duran adamla neredeyse her şeyimi paylaştırdım ama bunu bir süre daha kendime saklamak istiyordum. Onun daha fazla yargılamasını kaldıramazdım. “Önemli bir şey değil.”

Ama Mark beni çok iyi tanıyordu. “Willow mu?”

Derin bir nefes alıp itiraf ettim. “Bir şey paylaşmış. Bildirime bakıyordum.”

Onu tanıyordum, bunu yutmamıştı. Bildirime üstünkörü göz atıp geçmem gerekirken fazla coşkulu bir tepki verdiğime tanık olmuştu.

“Tabii,” dedi yavaşça. “Daha önce ona nasıl baktığını gördüm.”

Sert bakışları karşısında donup kaldım ve kendimi daha fazla ele vermemek için çenemi sıktım.

“Hiçbir şey olamayacağını biliyorsun,” diye uyardı sesini alçaltıp nasihat verme moduna geçerek. Geri çekilip içini dökmesine izin verebilirdim. “Olabileceği fikriyle oyalanmayı bırak.” Elini kaldırarak etrafımızdaki partiyi işaret etti. “Buradan herhangi bir kadın seç. O işi sisteminden çıkar. Yalnızca yoksunluk çeken aletinle düşündüğün için ona yaltaklanıyorsun. Sana söz veriyorum, boşaldığın anda onu unutacaksın.”

İstediği şeye inanabilirdi ama bu gece gözüme çarpan tek bir kadın bile yoktu. Bu onun yanıldığının kanıtı değilse neydi acaba.

Konuşmayı Willow konusundan uzaklaştırmaya kararlı olarak yüzüme çarpık bir gülümseme yerleştirdim. “Sence itibarım bunu gerçekleştirecek kadar düzeldi mi?” diye sordum, hissettiğim tek şey sırtımdan damlayan soğuk ter olsa da sözcüklere espri katmaya çalışarak.

“Henüz düzelmemesinin tek sebebi buna çok fazla takılıyor olman.” Anlaşılan Mark iyi adamı oynamayı bırakmıştı. “Ve şimdi sahip olamayacağın birini istediğin için bunu bahane olarak kullanıyorsun.”

Gerçek, mideme inen bir yumruk gibiydi. “Sen ne dediğini bilmiyorsun,” diye tersledim.

“Hayır, biliyorum.” Hoşnutsuzluğunu gizlemeye zahmet etmeden bana bir kez daha baktı. “Oakley’yle arkadaşlığını mah-

vetme ihtimalinin neredeyse garanti olması bile seni Willow'dan uzak durmaya ikna etmeye yetmiyorsa bunun ona nelere mal olacağını bir düşün. Seninle bu şekilde ilişkiye girmenin onun kariyerine ne yapacağını düşün. İlişki yaşarsanız ve insanlar bunu öğrenirse, onunla işin bittikten sonra kimse onu işe almaz. İlerlemek için sporcularla yatağa girdiğini düşünürler. Onun için gerçekten böyle olmasını istiyor musun?"

Buz damarlarıma yayılarak beni olduğum yerde dondurdu ve tepki vermemi imkânsız hâle getirdi. Tabii ki bunu istemiyordum. O en iyisini hak ediyordu. Ona iş teklif etmemin nedenlerinden biri de buydu... gelecek başarıları için bir başlangıç olması. İstediğim son şey bunları yok etmektir.

"Yapma Dev," diye mırıldandı Mark. "Bunu hepimiz için mahvetme."

Yatağa yalnız gittim.

Bu gece bir göstergeyse, kadınların arasında itibarım artıyordu. Geçtiğimiz birkaç ayın aksine, birkaç kişi bana yaklaşacak kadar cesurdu ve ben de cazibemi sergilemekten çekinmedim. Ama sonunda bir içki daha alıp gelen bildirime bakma bahanesiyle sıvıştığım da başkasıyla yatma arzum kalmamıştı.

Willow hayran görüşmesinden bir fotoğraf paylaşmıştı. Bir grup Hintli kız; beni bir Bollywood filminin gömleği uçuşan kahramanı ve diğer sürücüleri de arkamda yer alan dansçılarımla olarak *photoshop* yaptıkları pankartımı kaldırırken başımı geriye atarak kahkahayla gülüyordum. Çok hoşuma gittiği için kızlarla birkaç fotoğraf çektirmiştim. O ânı Willow'un da yakaladığının farkında değildim.

Gönderinin altındaki metinde, “Yarışmak dışında yapabileceklerim...” yazıyordu ve o anda patlattığım espri kelimesi kelimesine buydu. Ancak kalabalığın uğultusu ve fotoğraftan da anlaşıldığı gibi aramızdaki mesafe göz önüne alındığında Willow’un bunu duymuş olması imkânsızdı.

Bu paylaşım Jani’nin sorumluluğunda olsa asla söylemeyi hayal bile edemeyeceğim saçma sapan bir şey yazardı. Ama Willow mizah anlayışımı ve imajıma neyin uyduğunu anlıyordu.

Beni tanıyordu.

Bundan kısa bir süre sonra ilgi duymadığım kadınlarla flört etmeyi bırakarak partiden ayrıldım. Vedalaşırken Mark bana hüsrân dolu bir bakış attı ama umurumda değildi. Neden enerjimi gerçekten istemediğim bir şey için harcayacaktım ki?

Ama fikrini geçiştirsem bile uyarısı aklımda kalmıştı.

Willow’un kariyerini daha başlamadan mahvetmek istemiyordum. Dünya kadınlara karşı asla tam olarak anlayamayacağım nedenle acımasızdı ve benimle bir ilişki yaşaması onu hayatı boyunca takip ederdi. Onu ne kadar istersem isteyeyim bunu göze alamazdım.

Oakley’nin fikri tek başına yeterli olmasa da Willow’un kariyerine yönelik risk ve (muhtemelen kalan arkadaş grubumuza ölümcül bir darbe daha vurmak gibi) diğer sonuçlar bir araya geldiğinde beni durdurmaya yeterdi.

Belki. Kahretsin, yeter miydi?

İlişki yaşarsak Willow’un kalbini kırmak niyetinde değildim ama ben falcı değildim. Yıldızları yorumlayamaz, geleceği tahmin edemezdim. Ancak onu incitmekle bir daha yarışmamak arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsam F1’i gözümü kırpmadan bırakırdım.

Yüzümü buruşturup bu fikri aklımdan çıkaracağını umarak yastığı yüzüme bastırdım ama hâlâ nefes alıyordum ve görebildiğim tek şey Willow'un sabahki cilveli gülümsemesiydi. Benim o kadar da masum olmayan kızım.

Geçen yıl Oakley'nin doğum gününden beri başımın dertte olduğunun farkındaydım ama şimdi? Olay düşündüğümünden daha derindi.

Huzursuz gecemin sonucu berbat bir antrenman oldu. Cumartesi günü de devam etti ve sıralama turlarında on üçüncü oldum. Bu olmayacak bir şey değildi ama Nathaniel kendisini saniyenin binde ikisiyle on ikinci sıraya atmıştı ve bu kahrolası çocuk canımı sıkıyordu. Buck mutluydu ve bütün garaj rahat bir nefes almıştı. Ama ben? Daha yarış başlamadan kaybeden taraf olmamaya çalışıyordum.

Sürücü odamda Mark beni tepki zamanı alıştırması yapmaya zorlarken küçük kanepede oturan Chava'yla Willow ayrı ayrı hayatımın sorunsuz ilerlemesi için çalışıyordu.

"Yarın özel uçakla gitmek istersen Reid'in jetinde yer var," dedi paneldeki son ışığa vurduğumda Chava. "Hepimizin gelebileceğini ve bu hafta eve gideceği için zaten Dallas'a uçacağını söyledi."

Reid Coleman, griddeki üçüncü Amerikalı sürücüydü. Scuderia D'Ambrosi daha F2'deyken kapmış olmasa Argonaut'un onu isteyeceğinden emindim. O, tam bir Amerikan çocuğuydu... Altın sarısı saçlar, mavi gözler ve o sırada ancak kışı sıcak bir yerde geçirdiğini gösterecek kadar bronzlaşmış fildişi rengi ten. Benim kahverengi kıcıma hiç benzemiyordu. Bazı günler

Argonaut'un beni takıma sırf çeşitlilikten prim yapmak için aldığı düşünüyordum ama bu asla yüksek sesle söyleyemeyeceğim bir komploymdu.

Takımlarımızla sözleşme imzalamamızın hemen ardından Reid'le Monako'da bir daireyi paylaşmıştık. O sıralar kendilerini motor sporlarının en elit seviyesinde araba kullanma hayallerini yaşarken bulan ergenlik çağından yeni çıkmış çocuklardan başka bir şey değildik. O ilk yıl, aklımın başımda olmasını sağlayanın o olduğunu kesinlikle söyleyebilirdim. O olmasa kendimi kaybedebilirdim.

O dönemden sonra biraz kopmuştuk. Bu sanırım farklı takımlarda olmanın doğası gereği idi ve büyümenin bir parçasıydı, yine de birbirimizi kollardık.

Belimden sarkan yarış tulumumu giyerek başımla onayladım. "Bana uyar. Takımla uçmamayı tercih ederim." Özellikle de onlar bugün beni becermenin bir yolunu bulmadan. Her zamanki gibi iyi tarafından bakmaya çalışıyordum ama Argonaut her geçen gün durumu daha da zorlaştırıyordu.

Willow boğazını temizledi. "Herkes gelebilir derken," diye başladı kaşlarını kaldırarak, "buna ben de dahil miyim?"

Chava kolunu onun boynuna dolayıp yanına çekti. Çocukluğumuzda yaptığı gibi boşta elini kaldırıp saçlarını karıştırmaya yeltendi ama temas etmeden geri çekti. Kesinlikle doğru bir karardı. Buklelerini bozmasından memnun olacağını sanmıyordum.

Birbirlerine sokulduklarını görünce göğsümde beklenmedik bir kıskançlık ürpertisi belirdi. Onu hafifçe sıkıştırması ağabey sataşmasından başka bir şey değildi ve Willow'un eli de yalnızca daha fazla sıkmasını engellemek için göğsünde duruyordu. Yine de sakın olmam gereken bir zamanda adrenalinim yükseliyordu.

“Herhâlde yani, tabii ki sen de dahilsin,” dedi yükselen ateşimin farkında olmayan Chava ona sırıtarak. “Artık bizdensin.”

İçimdeki bütün dürtüler onu Chava’dan koparmam için bağıırıyordu. Ona lanet ellerini üzerinden çekmesini söylemem için. Ama onlar kontrolü ele geçiremeden Mark delici mavi gözlerini dikerek beni uyardı. Ben de kendimi sakinleştirmek ve kalp atış hızımı düşürmek için derin bir nefes aldım. *Kahretsin.* Araca binmeden önce stres yüklenmeyi göze alamazdım. Öfkelenmek beni bariyerler dışında hiçbir yere götürmezdi.

Mark’a boyun eğitimi için kullandığımız işkence aletini getirmesini işaret ederken Chava’yla Willow’un konuşmasını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum ama Chava ona özel uçakla uçmanın avantajlarını anlatırken kıkırdaması birbiri ardına inen fiziksel darbeler gibi geliyordu.

Mark, henüz buna hazır değilken bantlara asılınca neredeyse boynumu kıracaktı. Neyse ki gerçek bir hasar vermeden kafa bantlarından kurtulmayı başardım. İncinmediğinden emin olmak için eliyle başımı ve omuzlarımı yokladı ama ben eğilerek elinden kaçıp kanepeye döndüm.

“Çocuklar, siz garaja gidebilir misiniz?” diye sordum sesimdeki gerilimi duymamalarını umarak. “Mark’ın belimle ilgilenmesi gerekiyor ve ikinizin beni yanmaz içliğimle görmenize gerek yok. İnsanın biraz mahremiyete ihtiyacı oluyor.”

Başlarını sallayıp onaylayan seslerle eşyalarını toplayıp kapıya ilerlediler ama öncesinde Chava bana sorgular gibi baktı.

Onlar gidince Mark onaylamayan bir ifadeyle bana kaşlarını çattı. “Dikkatin dağınık.”

Egzersiz aletini alıp yeniden taktım. “İyiyim. Söz veriyorum. Çok fazla şey oluyor.” Lastiği işaret ettim. “Bana işkence edecek

misin, etmeyecek misin? Acı çekmemi izlemeyi sevdiğini biliyorum, bebeğim.”

Ona takılmamı aldırmamasına bozuldum. “Seni etkilemesine izin veriyorsun.”

“Kapa çeneni.” Kendimi durduramadan ağzımdan çıkmıştı ama küçük azarlarından bıkmıştım. Derin bir nefes aldım ve gözlerimi yeniden açmadan önce kendimi dengelemek için kapadım. Mark benim tarafımdaydı. Yalnızca iyiliğimi düşünüyordu. “Kusura bakma, dostum. Öyle söylememeliydim.”

Başını sallayarak özrümü kabul etti. “Önemli değil. Anlıyorum.” Durup gözlerime baktı. “Ama ondan vazgeçmelisin.”

Sözlerini nasıl değerlendireceğimi bilmiyordum. Onu kovmak anlamında mı vazgeçecektim? Yoksa ona olan hislerimden mi vazgeçecektim? İki durumda da bunu yapabileceğimden emin değildim.

“Haydi şu işe geri dönelim.” Lastiği tekrar ona uzattım. “Kıçına tekme yemesi gereken bir takım arkadaşım var.”

Garajın bana ait tarafına geçtiğimde tekrardan kendim gibi hissediyordum.

Motorların uğultusu ve motor yağı kokusu kan basıncımı normal seviyeye düşürdü. O anda içimde dolaşan adrenalinin tek nedeni yaklaşmakta olan yarıştı. Branny ve takım patronumuz Sturgill’le son dakika strateji sohbeti yaparken ayaklarımın üstünde yaylandım. Sturgill kötü bir adam değildi ama Buck’ın uşağıydı. Hangi sürücü olursa olsun, önceliğin takım için puan toplamak olması gerekirken Sturgill, *kendi* önceliğinin Buck’ı memnun etmek olduğunu asla saklamazdı.

Bununla birlikte daha önce benim için mücadele vermişti ve bunun için ona saygı duymam gerekiyordu. Bunu daha sık yapamaması çok yazıktı.

İşimizi bitirdikten sonra Chava'nın Willow'un kulaklığını ayarlamasına yardım ettiği yere gittim.

İfadesi o kadar parlaktı ki neredeyse bakışlarımı kaçırmak zorunda kalacaktım. Saf güneş ışığı gibi etrafındaki her şeyi aydınlatıyor, beni bir güve gibi ateşe çekiyordu.

"Hiç bu kadar iyi görünmemiştim," dedi yüzünü elleriyle çerçeveleyip parlak kırmızı kulaklığını göstererek Chava'ya. Tırnaklarını ona uyacak renkte boyamış, yüzük parmaklarını simlerle vurgulamıştı.

Burada Argonaut'un üniformasını kendine yakıştırabilen tek kişi oydu. Dar lacivert eteği kalçasını sarıyordu, çizgili polosunun ön kısmını uğraşılmamış gibi görünecek şekilde beline sokmuştu. Buklelerini yıldız desenli bir kurdeleyle bağlamıştı, bir şekilde hem sportif, hem de yürek burkacak kadar seksiydi.

Ona attığım bakış, başımın büyük belada olduğunu anlama yetti. Ama kendimi bunun dışında tutmaya niyetim yoktu.

Meleğe benziyorken ve bu kadar parlak bir zekâya sahipken Mark'ın ısrarlarına uyup onu nasıl bırakabilirdim?

Yaklaşınca beni fark etti, gamzeleri çukurlaştı. "Bugün için iyi şanslar."

"İhtiyacım olmayacak," diye takıldım sırtışını taklit ederek. "Sen varsın."

Bu onun inlemesine neden oldu ve başını geriye attı. "Sana bunu bana yüklememeni söylemiştim!"

"Sırf burada olduğun için bugün podyuma çıkacağım."

“Çok kötüsün.” İçini çekip bana yolundan çekilmemi işaret etti. “Konrad’ı bulacağım. Dün yaptığı bazı çekimleri sosyal medyaya yüklemek istiyorum.”

Geçen geceki paylaşımını düşünerek kenara çekilip geçmesine izin verdim. Şu âna dek yaptığı her şey mükemmeldi, hayranlarıma öğrenmek için yalvardıkları hayatımla ilgili kısa bir bakış sunuyordu ama asla beni rahatsız edecek seviyede olmuyordu. Özel hayat ve profesyonellik arasındaki dengeyi korumaya özen gösteriyordu. Hatta dün, yakın çalıştığım takım üyeleriyle ilişkiyi yansıtan bir paylaşım serisi yapmayı önermişti. Her birinin benim için yaptıklarına olan minnettarlığımı gösteren bir tür şükran turu. Buna karşılık Jani, en çok spor salonundaki üstü çıplak fotoğraflarımı paylaşırdı. Sanki onun öncelikli stratejisi beni kendini beğenmiş bir pislik gibi göstermekti.

Willow uzaklaştıktan sonra Chava’ya döndüm ve ukala ifadesine gözlerimi devirdim. Onun alaycı gülümsemesi ve Mark’ın onaylamayan yorumları kendimi bir omzumda şeytan, diğer omzumda melek oturuyormuş gibi hissettiriyordu. Hangisinin hangisi olduğunu bilmiyordum.

“Hiçbir şey söyleme,” diye uyardım.

“Söylemeyecektim.”

“Ama düşünüyordun.”

Pis bir sırıtış yüzünü böldü. “Suç üstü yakaladım.”

İç geçirip raftan kaskımı almak için yanından elimi uzattım.

“Bunun için zamanım yok.”

Chava ellerini arkasında kavuşturup topuklarının üzerinde geriye doğru yaylanarak tehditkâr bir tavır takındı. *Bugün için iyi şanslar*, diye dalga geçti Willow’un sesinin berbat bir taklidini yaparak.

“Seni öldüreceğim.”

“Sıraya geç, *cabrón*¹⁴.”

Araca bindiğimde saçmalıklar zihnimden akıp gitti.

Motor arkamda homurdanıyordu. Kask görüş alanımı daralttığı için tek görebildiğim şey asfalt ve önümdeki araçlardı, sağ önümdeki Nathaniel da dahil. Onu görmek içimi kararlılıkla doldurdu. Bugünün birinci hedefi: *Bir an önce onu geç*. Gerçi bu ancak benim önümde bulunan Omega Siluro’nun yolumdan çekilmesiyle mümkün olabilirdi.

Ve bu elbette gerçekleşmedi.

Çizgide yavaşlayarak beni sağda kalmaya zorladı ama Nathaniel sağlam bir kaçış yapınca bu kez onun arkasında kaldım. Birinci tur boyunca ona yakın kaldım ve her virajda beni yavaşlatan kirli havasına rağmen soğukkanlılığımı korudum ama düzlüklerde verdiği hava koridoru buna değerci. DRS¹⁵ devreye girdiğinde onu geçebileceğimden hiç kuşku yoktu.

Birkaç tur lastiklerimin biraz daha ısınmasını sağlayarak araç altımda rahat hissettirene kadar bekledim. En tatlı noktamdıydım, daha ön sıralara çıkabileceğimi bilerek zorlamaya hazırdım.

Tek bir sorun vardı... Takım arkadaşım lanet yolumdan çekilmiyordu.

Hayatı buna bağlıymış gibi savunma yapıyordu, bu da özellikle yarışın bu kadar başlarında lastiklerini aşındıracaktı. Yarış mühendisi muhtemelen ona sakın olmasını, lastik değişikliği için iki pit stop stratejisini uygulayabilecekleri şekilde davran-

14 İsp. Hergele, pislik. -ed.n.

15 İng. Drag Reduction System. Motor yarışlarında sürtünmeyi azaltma sistemi. -ed.n.

masını söylüyor olmalıydı ancak adam bunu mahvetmek için kaşınıyor gibiydi.

“Onu geçmem gerekiyor,” dedim telsizden Branny’ye, Nathaniel’in arka kanadından uzaklaşmamı söylediği çağrılarını görmezden gelerek. “En az yarım saniye daha hızlıyım.”

Branny, “Olumsuz, aranızda yarışma izniniz yok,” demeden önce bir sessizlik oldu.

Bunu demesini hiç beklemiyordum. O anda ikimiz de puan barajının altındaydık ve bunun değişmesi için ya benim takım arkadaşımı geçmem ya da önümüzdeki birkaç kişinin büyük sıkıntı yaşaması gerekiyordu. Öyleyse neden Markalar Şampiyonası’ndaki yerimiz için en iyisi olacak şeyi yapmama izin vermiyorlardı?

Aslında bu aptalca bir soruydu. Nedenini zaten biliyordum.

“O hâlde takım emri verilmesini sağla,” diye talep ettim. “Ona geçmeme izin vermesini söyleyin.”

“Olumsuz,” dedi Branny hemen. Yanıt vermeden önce bir saniye bile düşünmemişti. “Pozisyonunu koru ve savunma yap.”

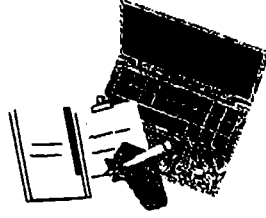
Bu resmen *saçmalıktı*. Benim tempomun Nathaniel’dan iyi olduğunu yorumcular bile görüyor olmalıydı. Geçmeme izin verse arayı rahatça birkaç saniye açardım. Ve onuncu sıradaki McMorris’e yetişme şansım olurdu.

Ama hayır, yalnızca arkasında ben varken aynalarını kontrol edebilen bok çuvalı takım arkadaşımı savunmak zorundaydım.

Bitiş çizgisini geçene kadar altmış tur daha öfkeden kudurdum, Nathaniel’a, Buck’a ve buna göz yuman herkese içimden küfrettim.

Daha önce karar vermediysem de artık vermiştim. Buradan kurtulmam lazımdı.

BÖLÜM 15

Willow

“Demek uğurun ben değilmişim.”

Dev, Argonaut garajının تنها bir köşesinde terli saçlarını havluyla kuruluyordu. Yüzünden çekip karıştırdığı gevşek bukleleri rastgele döküldü. Takım arkadaşını arkadaki araçlara karşı savunmakla harcadığı zorlu yarıştan sonra bile neredeyse mükemmel görünüyordu.

Ama o anda karşımda duran Dev'i tanımıyormuş gibiydim. Bu versiyonunun omuzları çökmüştü ve dudağında sert bir ifade vardı. Mutsuzdu, bu çok açıktı ve kimsenin onu bu şekilde görmemesi için bu köşede saklanıyordu.

Buna benim de tanık olmamı istemiyordu ama pit yolundayken yüzüne kondurduğu yarım gülümsemenin sahte olduğunu

biliyordum, bu yüzden böyle anlarda Dev'i rahatsız etmemek gerektiğini benden daha iyi bildiği belli olan Chava ona hiç konuşmadan bir şişe suyla bir havlu uzattıktan sonra peşinden bu-
raya gelmiştim.

Dev, arkasından geldiğimi fark edince itiraz etmeye çalışsa da uğur getirmeme yorumumun ardından ağzını kapadı. Hâlâ hiç konuşmadığı için ben de onu izleyip ortamı yumuşatmanın bir yolunu bulmak niyetiyle beynimi zorlamakla yetiniyordum.

Takım telsizini dinlemiş, yarış mühendisinin takım arkadaşını geçmesine izin verilmediğini söylediğini duymuştum. Bu onun on ikinci, Nathaniel'in on birinci sırada bitirmesiyle sonuçlanmıştı. İkisi de puan alamamıştı. Yenilgiye uğramış ve tükenmiş hissetmesine şaşırmamalıydı. Hepsi boşa gitmişti.

Bu sahnede yeni olabilirdim ama garajın Dev'e ve Nathaniel'a ait bölümlerinin arasındaki gerilimi fark etmemek imkânsızdı. Önceliğin kimde olduğu aşikârdı, bu kuşkusuz biraz da takımın sahibinin kim olduğuyla ilgiliydi. Dev'in Nathaniel'dan neden bu kadar nefret ettiğini tam olarak bilmiyordum ama er geç hikâyenin tamamını ondan öğrenmenin bir yolunu bulacaktım. Şimdilik takımın Dev'e nasıl davrandığını ilk elden görmek bile çok şey açıklıyordu.

Onun sosyal medya yöneticisi olma maceramın başından beri amacım, Argonaut'taki üst düzey yöneticilerin dikkatini çekmek ve takıma kattığı değeri görmelerini sağlamaktı. Ama belki de buna tamamen yanlış açıdan bakıyordum. Belki de yeni bir taktik geliştirmem gerekiyordu çünkü şu âna dek gördüğüm kadarıyla Buck Decker görevde olduğu sürece bu grup asla onun çıkarlarını gözetmeyecekti.

"Röportajlar ve yarış sonrası değerlendirmesi bitince gelip beni otelde bul, olur mu?" dedim.

Keyifsiz bir tavırla, “Tamam,” yanıtını vermeden önce uzun bir sessizlik oldu.

Şansımı ve belirlediğimiz sınırları zorlayarak parmak ucumda yükselerek alnına düşen bukleyi düzelttim. Bunu yaparken gözlerindeki şaşkınlığı fark etsem de üzerinde durmamayı tercih ettim.

“Oldu,” dedim kalbim biraz daha hızlı atarken ona gülümseyerek. “Artık kameralara hazırsın.”

Kapım çalındığında saat on biri geçiyordu.

Yataktan kalktım ve parmak uçlarımı pürüzsüz yüzeye bastırarak kapının deliğinden baktım. Otelin koridorunda duran kişinin yüzünü göremiyordum. Kolunu kapının çerçevesine yaslanacak şekilde uzatmış, çenesini göğsüne indirmişti ama Dev olduğu kesindi.

Kapıyı açtığımda yavaşça başını kaldırdı. Duş alıp üstünü değiştirmişti ama yüzünde yarıştan sonra onu garajda bıraktığım zamanki kadar kasvetli bir ifade vardı. Argonaut logolu lacivert bir tişörtle kot giymesi beni şaşırttı. Bugünün ardından üzerinde takım logosu olmayan bir şey seçmesini beklerdim ama sanırım (tıpkı yarışta kendisine verilen emir gibi) başka seçeneği yoktu.

“Selam,” dedi kısık ve boğuk bir sesle.

“Selam.” Kapıdan çekilip onu içeri buyur etmek için kolumu uzattım. “Girsene.”

Elini kapının çerçevesinden çekip içeri girmeden önce bir süre beni inceledi. Eşiğin hemen önünde ayakkabısını ayağından fırlatıp köşedeki koltuğa doğru ilerledi. İçini çekerek koltuğa çöktü ve başını arkasına yasladı. Dizleri iki yana açılmış,

dirsekleri kol dayama yerinden sarkıyordu. Açık ama bitkin bir oturdu ve kendimi bacaklarının arasına girip ellerimi uyluğunda gezdirirken hayal etmeden duramadım...

Aman Tanrım, kızım. Kendine gel.

Dönüp yatağa gitmeden önce kendimi toplamak için küçük girişte bir saniye daha durdum. Ona en yakın köşeye tüneyip ellerimi bacaklarımin altına sokarak karnıma çektim.

“İyi misin?” diye sordum sonunda, yanıtı açık olmasına rağmen.

Gözlerini kapadı, kirpikleri birkaç saniye yanaklarına sürtündü. Sonra tekrar açıp dikkatini bana verdi. “Olacağım.”

Başka bir deyişle, pek de iyi *değildi*. Ama bu sözlerin du-dağından çıkmasına asla izin vermeyecekti. Sürekli mutlu olan Dev olarak.

“Bu konuda konuşmak ister misin?” diye üsteledim.

“Pek istemem.”

Sessizliğin aramızda kalmasına izin vererek başımı salladım. Ondan beni bulmasını istediğimde Argonaut dışındaki takımların onu fark etmesini sağlayacak yeni bir strateji için beyin fırtınası yapmak istiyordum ama bunu konuşmak için uygun zaman olmadığı belliydi. Kötü durumdaydı ve benim dahil olmadığım, görünmeyen bir savaş veriyordu. Bir gün dahil olabilecek miydim hiç bilmiyordum.

Stratejiyi gündeme getirmeye veya onu içini dökmesi için zorlamaya hazır olmasam da odasına dönüp tek başına somurtmasını istemiyordum. Elbette Chava’ya ya da Mark’a gidebilirdi ama bundan kuşkuluydum, onu tanıdığım bütün bu süre boyunca bu kadar hassas olduğu bir ânını hiç görmemiştim. Savunmasız hâldeyken buraya geldiği için bile şanslıydım. Kalmasını sağlamak istiyordum.

Yataktan kalkarken sanırım onu ürküttüm. Ama beni uzaktan takip ederken bakışları biraz hayata döner gibi oldu.

“Haydi film izleyelim,” dedim komodinin üzerinden televizyon kumandasını almaya gitmeden önce bir süre gözlerine bakarak.

Netflix hesabımla önceden oturum açmıştım... Chantal’la FaceTime yaparken popüler bir komedi dizisinin bir bölümünü izlemiştim. Bu yüzden açma düğmesine basınca ekran canlandı, profilim ve algoritmanın beğeneceğimi düşündüğü bir dizi romantik komedi önerisi belirdi. Ama bu gece onların hiçbirine bakmayacaktım.

“Hâlâ korku filmi seviyor musun?” diye sordum ona çaktırmadan bakarak.

Kaşları önceki kadar çatık değildi ama sorumu duyunca alını kırıştı. “Bunu hatırlıyor musun?”

Alaycı bir tavırla oflayarak sonraki öneri satırına geçtim. “Yani Oakley’yle korku filmi maratonu yaptığınızda ödümün patladığını hatırlıyor muyum diye mi soruyorsun? Ya, evet, hatırlıyorum.”

Bu onun kahkaha atmasına neden oldu. O sesin nasıl çıkarıldığını unutmuş gibi cızırtılıydı. “Hâlâ seviyorum ama sana en sevdiğim testereli katil filmi izletmeyeceğim.”

Gülümsememi bastırdım. En azından burada kalmaya istekli görünüyordu. Başardığım tek şey aklını bugün olanlardan uzaklaştırmak, hayatın yarışlardan ve yanında gelen entrikalardan daha fazlası olduğunu hatırlamasını sağlamak olsa bile bunu büyük bir başarı olarak kabul edecektim. Genellikle güneş ışığı saçan, yörüngesindeki insanların hayatlarına neşe katan kişi oydu. Ve o da aynısını hak ediyordu. İlgilenilme sırası ondaydı.

“Benim için sorun olmaz.” Tekrar yatağa çöktüm ve yanıma gelmek istemesi ihtimaline karşı yeterince yer kalması için kenara yakın durmaya dikkat ettim. “Ne izlemek istersin?”

Ben yanıtını beklerken yavaşça doğrularak beni inceledi. “Aklımda bir şey var,” dedi sonunda. “Ama kimseye söylemeyeceğine söz vermen lazım. Özellikle Chava’ya. Yoksa bununla sürekli dalga geçer.”

Bir süper kötü kahraman gibi ellerimi ovuşturarak sıırıttım. “Ooo, Chava’nın bile bilmediği bir şey mi var? Lütfen söyle.”

Bir kahkaha daha atıp başını salladı ve itiraf ederken gözlerimin içine bakamıyormuş gibi bakışlarını kaçırdı. “Gerçekten kötü bir gün geçirdiğimde... bir Bollywood filmi izlerim.”

Ona gözlerimi kırpıştırarak bakıp bunun şaşırtıcı kısmını söylemesini bekledim. Devam etmeyince kaşlarımı çattım. “Ee? On bir yaşındayken *playback* yapan bir şarkıcı olmak istediğini bilmiyormuşum gibi davranıyorsun.”

Dikkati tekrar bana döndü. Gözleri iri iri açılmıştı, parmağını tehdit eder gibi salladı. “Bunu mezara götürsen iyi olur.”

“Şerefim üzerine söz veriyorum,” diye yemin ettim gülmemeye çalışarak. “Ama cidden, kötü gün olayının bu olmasına hiç şaşırmadım. Kendini iyi hissetmediğinde kim danslı abartılı dram molası vermek istemez ki?”

“Bu biraz daha... spesifik.” Derin bir nefes alıp hemen verdi, sonra itiraf etti, “Genellikle *Kal Ho Naa Ho*’yu izlerim.”

Hint sineması uzmanı değildim ama Neha Teyze sayesinde çocukluğumda *bolca* Bollywood filmi izlemiştim. Komşumuz oldukları yıllar boyunca koleksiyonundaki DVD’lerin her birini anneme ödünç verdiğinden oldukça emindim. Ve bir tanesi her zaman diğerlerinin arasında öne çıkıyordu çünkü o film beni bittikten sonra bile saatlerce ağlatmayı başarmıştı.

“Pardon,” dedim hayretimle savaşımaya çalışırken yavaşça. “*Kal Ho Naa Ho* seni *rahatlatan* film mi? Sen ciddi misin?”

Dev güçsüz bir şekilde elini kaldırdı ve bir kez daha gözlerini kaçırdı. “Yani... evet. Kim olduğunla; geçmişinle, nereden geldiğinle gurur duymak ve her an ölebilecek olsan bile hayatı dolu dolu yaşamakla ilgili. Benim hayatımı bunlar da açıklamıyorsa...” Susup omzunu silkti.

Tamam, anlıyordum. Gerçi böyle bir yanıtı hiç beklemiyordum. “Anladım. Ama bu film izlediğim ilk ve tek seferde beni hıçkırı hıçkırı ağlatmıştı, bu yüzden onu bu gecelik eliyorum. Başka bir seçenek söyle.”

Dudağını büzerek odayı taradı, sonra gözlerinde küçük bir umut kıvılcımıyla dikkatini tekrar bana çevirdi. “*Devdas?*”

Neredeyse boğulacaktım. “Lanet olası aklını mı kaçırdın?”

“*Dil Se?*”

“Sanki üzölmek *istiyormuşsun* gibi!”

Tekrar güldü ama bu kez alıştığım sıcak sesiyle.

“Peki, tamam,” diye kabul etti. “*Om Shanti Om*’a ne dersin?”

“Ha, şimdi anladım.” Sinematik tercihlerinin yapboz parçaları yerine oturunca başımı bilgece salladım. “Burada tema depresyon değil... Shah Rukh Khan.”

Ve işte, yapmaması gerektiğini bilmesine rağmen kalbimin hızla çarpmasına neden olan o sırtışı geldi. “Yakalandım. Kral Khan seçiminde yanlış olmaz.”

“*Om Shanti Om*’u onaylıyorum.” Kumandayı tekrar elime aldım ve filmin adını arama kutusuna yazdım. Filmden popüler bir sahneyi gösteren görselin üzerine geldiğimde şansımı zorlayarak büyük yatağın boş tarafına hafifçe vurdum, bu doğrudan bir davetti. “Buraya gel. Ekranı görmek için boynunu uzatmanı istemem. Bir yerin tutulursa Mark beni öldürür.”

Bu öylesine bir yorumdu ama aramızda kocaman bir okyanus ve yastık dağları olsa bile bunun arkadaşlık sınırlarını zorlayacağını ikimiz de farkındaydık. Hayır diyerek koltuğu çekeceğinden emindim ama kalkıp yatağa yürüyünce şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım. Dikkatle, önce bir dizini sonra diğerini koyarak yatağa çıktı ve birçok yastıktan birini kolunu dayamak içinmiş gibi aramıza yerleştirip dirseğini koyarken kendisi de yatak başlığına yaslandı.

Son birkaç günde kaç kez sarıldığımızı, kaç kez beşlik çaktığımızı veya kaç tane toplantıda omuz omuza oturduğumuzu saymamıştım bu yüzden neredeyse yarım metre ötemde yatması fikri beni terletmiyor olmalıydı. Ama bu çok samimi gelmişti. Yalnızdık ve birbirimize degecek kadar yakın olmasak da kelimelerin tam anlamıyla aynı yataktaydık. Masa lambası odayı loş bir şekilde aydınlatıyordu, klimanın yumuşak uğultusu duyulan tek sestiyani ortam da bu amaca yardımcı olmuyordu.

Yerleşince derin bir nefes verip yatakta kendi tarafıma gömüldüm. Bu duruma hiç uymasa da normalmiş gibi davranacaktım.

“Hazır mısın?” diye sordum kumandayı kaldırarak. Ama *oy-nat* tuşuna basmadan kolumu tekrar indirip doğruldum. “Dur, bekle.”

Kumandayı ona fırlatıp şifonyerin üzerindeki atıştırmalık zulasına koştum.

“Daha önce bir koşu gidip atıştırmalık almıştım,” diye açıkladım iki paket cipsi göstererek. “Bol soslu ve ketçaplı cips almadan Kanada’ya gidemezsin. Zehrini seç.”

Parmağını dudağına götürüp bir o poşete, sonra diğerine baktı. “Yarı yarıya bölüşelim mi?”

“Düşünme şeklini beğendim.”

Önce ona ketçap aromalıyı verdim ve yatağın etrafından kendi tarafıma ilerledim. Ben poşetimi açıp ilk tuzlu ısırıkla birlikte memnuniyetle iç çekerken Dev filmi başlatmak için tuşa bastı. Açılış jeneriği bitene kadar birkaç tane yemiştım ve konuşmaların tek kelimesini bile anlayamadığımı fark etmem bir saniyemi aldı.

“Dev, benim alt yazıya ihtiyacım var,” diye hatırlattım rahatça yerleştiği, cipslerle kumandanın karnında durduğu tarafa bakarak.

“Kahretsin. Evet, elbette.” Açmak için çabalarken bana özür diler gibi çarpık bir gülümsemeyle baktı. “Hepimizin Hint okuluna gitmeye zorlanmadığını unutmuşum.”

“Hoşuna gitmemiş olabilir ama üç dil bilmeni kıskanıyorum,” diye söylenerek elimi yeniden cips poşetine daldırdım.

“Aslında beş,” dedi umursamazca, Shah Rukh Khan kadrja girerken televizyona odaklanmıştı. “Avrupa’ya taşındıktan sonra Fransızca ve İtalyanca öğrendim. Padokta iletişimi kolaylaştırdı. Herkesin mükemmel İngilizce konuşmasının beklenmesi çok saçma.”

Ekrandaki çeviriyi kaçırarak ona baktım. Dev Anderson’dan daha fazla etkilenemeyeceğimi düşündüğüm anda yanıldığımı hissettim ve bu, midemde daha fazla kelebeğin uçuşmasına neden oldu.

“Senden nefret ediyorum,” diye takıldım. “Bu kadar çok şeyde iyi olmayı kes. Birkaç etkileyici başarıyı bize bırak.”

Dev güldü. Ses tanıdık ve doğaldı ve artık o kadar rahat çıkıyordu ki buraya gelenle yanımda yatanın aynı kişi olup olmadığını merak ettim. “Sen de pek çok şeyde iyisin, bunu biliyorsun,” dedi bizi ayıran yatak örtüsünün ötesinden gözlerime bakarak. “Asla kendini küçümseme, Willow.”

Sahne arasında (Bollywood'un faydaları) Dev, koridorun sonundaki satış makinesinden içecek alırken ben de gerinmek için ayağa kalktım.

Önceki rahatsız durumdan kurtulup eski hâlimize dönmüştük. Dev, *Ajab Si* şarkısını söylerken sanki duygularını itiraf ettiği kişi benmişim gibi onu jelibon yağmuruna tuttum. Mukesh her görüldüğünde ekranı birlikte yuhalıyorduk. Hatta Dev, Deepika Padukone'nin giydiği kostümleri benim için yeniden yaratacağına bile söz vermişti, bunu muhtemelen ben en az beş kez onlardan söz ettikten sonra sırf beni susturmak için yapmıştı.

Otel odasının dışındaki ve bu aptal başyapıtla ilgisi olmayan hiçbir şeyin öneminin olmadığı kendi küçük dünyamızdaydık. Bunun onun için bir erteleme, bu haftanın ona getirdiği bütün saçmalıkları sıfırlamak ve silip atmak için bir fırsat olmasını umuyordum çünkü yarın yeni bir gündü ve bu endişelerin onu takip etmesini istemiyordum. Onları tamamen yok edemezdim ama yalnızca film izleyerek ve muhtemelen tüketmemesi gereken abur cuburlar yiyerek de olsa durumu biraz *hafifletebilirdim*.

Kilit tıkırdadı ve Dev tekrar içeri girdi. Ancak ayakkabısını çıkarıp yatağa dönmek yerine suları ve anahtar kartımı küçük yan sehpanın üzerine bıraktı ve elini saçlarının arasından geçirdi.

"Saatin kaç olduğunu şimdi fark ettim," dedi çenesini kasarak, ifadesi eskisine göre biraz daha az rahattı.

Girişe gidip kapıyı ayağıyla açık tuttuğu yerin birkaç metre ötesinde durdum.

"Yatsam daha iyi olacak sanırım," diye ekledi. "Yarın oldukça erkenden yola çıkmamız gerekiyor."

“Ya.” Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmek istemesem de ağzımdan o şekilde çıkmıştı. Başımı sallayarak ses tonumu daha normal olmaya zorladım. “Evet, haklısın. Ve daha toparlanmam gerekiyor, o yüzden...”

“Filmi başka zaman bitiririz.” Güven verici gülümsemesinden bunun bir söz olduğu anlaşılıyordu. “Avusturya’ya gitmeden önceki hafta Dallas’a gelmek istediğinden emin misin? New York’a dönmek istersen Chava biletini değiştirebilir.”

Başımı iki yana salladım. Sonraki yarış için bir hafta içinde Avrupa’da olmamız gerekiyordu ve Dev aradaki zamanı merkezde geçirmeyi planlıyorsa ben de öyle yapacaktım. Ayrı zaman geçirmek içerik üretmek için faydalı olmazdı ve fabrikada olacağımız için Argonaut çalışanlarıyla konuşma fırsatı bulabilirdim. Dev’in şükran turu üzerinde çalışmak için mükemmel bir fırsattı ve hangi stratejiye geçerse geçelim iyi görünürdü.

“Hâlâ istiyorum,” diye rahatlattım onu. “O zaman sabah görüşürüz?”

Artık kapıyı eliyle açık tutarken başıyla onaylayıp yavaşça geriledi. “Araba havaalanına gitmek için dokuzda kalkacak.”

“Bana uyar.”

İkimiz de konuşmayı nasıl sonlandıracağımızı bilmiyormuşuz gibi bir sessizlik oldu. Gitmesini gerçekten istemiyordum. O da aynı şeyi mi hissediyordu?

“Tamam,” dedi sonunda kararlı bir adım atarak.

Onu uğurlamak ve bu son saniyeleri birlikte geçirebilmek için öne çıkıp kapıyı tuttum. Sabah tekrar görüşecektik elbette ama bitmeden önce biraz daha fazlasını istiyordum.

Dev, başını gözleri parlayarak tekrar bana çevirmeden önce yarı dönmüş durumdaydı. “Son bir şey.”

Kapıyı biraz daha sıkı tuttum. Kelebekler bütün gücüyle döndü. “Evet?”

“Kimin karın kasları daha iyi... benimkiler mi yoksa *Dard-E-Disco*’daki SRK’ninkiler mi?”

Bu beklenmedik soru beni şoke ederek güldürdü. Bunu komik bulmamış gibi yapmama olanak yoktu.

“İltifat koparmaya çalışma,” diye azarladım. Çünkü Dev’in karın kasları daha *iyiydi*.

Sırıltısı neredeyse bütün yüzünü kapladı. “İyi geceler Willow,” dedi.

“İyi geceler Dev.”

Ellerini kot pantolonunun cebine soktu, omzu geride, çenesi havada bir şekilde uzaklaştı.

Bu benim tanıdığım Dev’di... Kendinden emin ve mutlu. Daha önce onu takip eden kasvet buharlaşmıştı.

Kapıyı kaparken koridorun ilerisinde bir hareket dikkatimi çekti. Mark’tı, çaktırmadan odasına dönmeden önce kendisine doğru gelen kişiye sert bir bakış attı. Dev ona aldırmadı ama kaşlarımın çatılmasına sebep oldu.

Çünkü Dev’in bu yüzden gitmek zorunda kaldığına dair ciddi kuşkularım vardı.

BÖLÜM 16

Dev

Reid Coleman kızımı büyülemişti.

Teknik olarak Willow benim kızım değildi. Ve tamam, evet, Reid macera anıları ve güneyle çekiciliyle uçaktaki *herkesi* büyülemişti. Ama durum yine de geçerliydi. Willow'un gözlerindeki kalpler kaybolana dek çocuk benim kara listemde olacaktı.

Chava, Mark, Willow ve ben asfaltta bizi bekleyen SUV'a doğru yürürken Teksas'ın bunaltıcı sıcağı, alevlenen kıskançlığıma iyi gelmiyordu. Chava'yla Willow, Reid'in paraşütle atlama hikâyesini takıntılı hayran kızlar gibi tekrarlayarak önden yürüyorlardı ama Mark benim yanımda kaldı.

"Beni affettin mi bari?"

Spor çantamı omzumda yukarı alarak Mark'a baktım. "Affedilecek bir şey yok."

"Bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz."

"Öyleymiş gibi davranabiliriz."

Nefes verip sesini alçak tuttu. "Yalnızca odaklanmanı sağlamaya çalışıyorum."

"Dikkatim dağılmamıştı," diye yanıtladım ama bu Mark'ın kaşlarını yumuşatmadı.

Benim için kaygılanıyordu, bu onun işi olsa da aynı zamanda iyi bir arkadaş olduğu içindi. Genellikle beni rahatsız etmezdi çünkü yüzde doksan dokuzunda o haklı olur ve doğru yola yönlendirilmem gerekirdi. Ama Willow'la ilgili uyarıları ve gece beni ondan neredeyse zorla uzaklaştırması onu sevmemi sağlamıyordu.

"Bak, zor bir gündü. Yalnızca beni mutlu etmek istedi," diye belirttim ancak bu sözlerin ne anlama gelebileceğini fark edince o bir sonuca varmadan önce açıkladım. "Tek yaptığımız film izlemektir. Ve itiraf edeyim mi? İşe yaradı. O..." Willow'un hayatıma kattığı huzuru anlamasını sağlamanın bir yolunu bulmaya çalışarak durdum. Saf güneş ışığıyla başımın üzerinde asılı duran fırtına bulutlarını kovmuştu. "Bana iyi geldi."

Mark uyarır gibi gözlerini kıstı. "Bunu sadece bir kişiye bağlayamazsın."

Belki öyleydi. Belki de az bile söylemiştim. Çünkü dün gece beni gidebileceğim karanlık yerden çekip çıkarmıştı ve varlığı beni Argonaut'ta sıkışıp kalmış gibi hissetmekten alıkoyuyordu. Takımımın karargâhına, aslanın inine adım atmak üzereydik ama Willow'un da orada olacağını biliyorken? Hiç korkmuyordum.

Kahkahasının sesiyle mest olurken gözlerimi zıplayan buklelerine çevirdim. "O bunu hak ediyor."

Dallas'taki hafta, toplantılar, ekstra uzun spor seansları ve simülatörde geçirilen saatlerle karmaşa hâlinde geçip gitti. Avusturya uçağına bindiğimizde pistte gözlerim kapalı sürebileceğimden emindim. Tekrar savaşımaya hazırdım.

Argonaut'un bunu yapmama izin verip vermeyeceğini bekleyip görecektik.

"Tamam, haftalık güncelleme zamanı," dedi Willow, uçak üç bin metreye tırmanıp elektronik cihazlarımızı çıkarmamıza izin verildiğinde.

Ayağının dibindeki çantasından dizüstü bilgisayarını çıkarıp kapağını açtı. Ekran canlanınca bir slayt gösterisi başladı. İyi hazırlanmıştı.

Son zamanlarda yemekler dışında birlikte pek vakit geçirememiştik. Geçerken selamlaşmak ve hızlı birkaç poz çekmek dışında daha çok kendi sorumluluklarımızla meşguldük. Ticari bir uçuşta birinci sınıfta yan yana oturmak hediye edilmiş bir an gibi geliyordu. Ama boğazını temizleyip sunumuna başlamaya hazırlanırken aklıma Mark'ın ondan uzak durmam yönündeki uyarısı geldi.

Willow; bu becerilerini daha geniş ölçekte sergilemeyi, azmine ve yeteneğine değer verecek bir takımda çalışmayı hak ediyordu. Bunu mahvetmek istemiyordum. Bu yüzden içimden ona doğru eğilmek geldiği hâlde başımı sallayıp ekranı bana çevirmesini işaret ettim.

"Takipçi sayısı bütün platformlarda ortalama yüzde dokuz arttı," diye başladı. İlk slaytta takipçi ve etkileşim artışı grafikleri yer alıyordu.

Ben gördükten sonra sıradakine geçti. Bu, birlikte çalışmaktan fazlasıyla mutlu olacağım şirketlerin marka logolarıyla doluydu.

“Howard senin için iki yeni marka anlaşması hazırladı. Daha sonra incelemek istersen her biri için tam bir sunumum var. Uygun olduklarından emin olacağız.”

“Menajerim konuşurken ne kadar dayanılmaz davrandı?” diye sordum kuru bir sesle.

Bana bilmiş bir bakış attı. “İnanılmaz derecede.”

“Şaşırmadım.” Bilgisayar ekranını göstererek devam etmesini işaret ettim.

“Tamam, çok erken olduğunu düşünüyorsan bu fikri kesinlikle reddedebilirsin,” diye giriş yaptı, “ancak bu *podcast*’in yapımcıları seninle röportaj yapmak istiyor. Şimdiye dek yaptıkları neredeyse bütün bölümleri dinledim ve bu kadınlar gerçekten işini biliyor. Çok da komikler ve gerçekten listelerde yükselişe geçtiler.”

Hayretle kaşımı kaldırdım. Bütün bunları daha ilgilenip ilgilenmeyeceğimi bile bilmeden mi yapmıştı? “Bütün bölümleri dinledin mi?”

“Neredeyse,” diye düzeltti. “Ön araştırma yaptım, tedbirli olmak için. Daha uygun olup olmadıklarını görmek için F1 temalı birkaç yayın daha dinledim ama bence bu en iyisi.”

“Tanrım, senden çok etkilendim.”

Sözcükler ben durduramadan ağzımdan çıkmıştı ama boyundan yukarıya doğru kızarıırken bile geri almadım. Bu övgüyü hatta fazlasını hak ediyordu.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı sonraki slayta geçerken gözlerini dizüstü bilgisayarından ayırmadan. “Neyse, Chava’ya her şeyi planlamasını söylerim. Sonra da...”

O devam ederken kızaran güzel yüzüne değil ekrana odaklanmaya çalışıyordum. Ne zaman bir öneride bulunsa onaylıyordum. O daha iyi biliyordu. Bu çok açıktı. Ben yalnızca ayak uyduracaktım.

“Tamam, herkesle koordine olup hepsini takvime ekleyeyim,” dedi, son slayta dokunurken yüzü gülüyordu.

Gülümsemesinin oluşturduğu kıvrımını elimle takip etme dürtüsüne direnmek zorundaydım çünkü bu bir patronun asla *yapmaması* gereken bir şeydi. Ama yoğun bir tahrik vardı ve onunla vakit geçirdikçe direnmek daha da zorlaşacaktı.

Belki de Mark haklıydı. Belki de ondan vazgeçmeliydim. Akıl sağlığım ve onun itibarı için.

Ancak somut olarak hissedilen heyecanıyla elimi sıkınca bu net duruşum bir duman bulutu gibi kayboldu. Kısa bir temastı, tamamen masumdu. Bütün bunların üzerinde çalıştığı için ne kadar mutlu olduğunun ifadesiydi. Bunu yapmadan önce düşündüğünü bile sanmıyordum.

Yüzünde hâlâ o memnun ifadeyle dizüstü bilgisayarını kenara koyup küçük not defterini çıkardı, sonra kocaman koltuğunda kıvrıldı. Sayfaya bir şeyler karalıyordu, konsantre olurken alt dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırmıştı. O zaman ona tamamen tutulduğumu anladım. Benimle birlikte olmadığı sürece hiçbir yere gitmesine izin vermeyecektim.

En azından yaz sonuna, birlikte geçireceğimiz zaman sona erene dek. Onun bir daha gitmesine nasıl izin vereceğimi Tanrı bilirdi.

Pazar, ruh hâlim kadar parlak mavi bir gökyüzü ve güneş ışığı getirdi. Bir kez daha hiçbir şeyin beni durduramayacağını hissediyordum. Omzuma binen yükün biraz hafiflemesi hoş bir durumdu.

Cuma günü antrenman sorunsuz geçmişti ve on birinci olmuşum. Bu neşeli ruh hâlime ek olarak Nathaniel on yedinci sırada yer almıştı, dolayısıyla takım emirlerinin yarışımı etkilemesi pek olası değildi. Zaten metrelerce önünderken bana onun arkasında kalmamı söyleyemezlerdi.

Bütün sürücüler, sürücü geçit töreni için bineceğimiz modifiye, düz kasa, küçük bir kamyonun arkasında toplanırken ondan uzak durdum. Thomas Maxwell-Brown'u sırtıp omzuna vurarak selamladım ve önceki hafta paylaştığı saçma yat fotoğraflarıyla dalga geçtim. Adam İngiliz kraliyetinden daha havalıydı. Soyu yeterince geriye kadar araştırılırsa gerçekten öyle çıkabilirdi.

Zaid Yousef bana; korkulukta gazetecilerden uzak, yanındaki boş yeri çenesiyle işaret ettiğinde kamyonu yeni binmiştim. Ayaklarımı hareket etmeye zorlamadan önce bir saniyeliğine dondum.

Hâlâ Zaid'i her gördüğümde ünlü birini görmüş gibi hissetmem çok saçmaydı. Kelimenin tam anlamıyla normal bir insan hatta yıllardır yarıştığım biriydi ama çocukluğumdan beri gözümde bir tanrı gibiydi. Elinde tuttuğu yedi şampiyonluk ünvanı ve kırdığı neredeyse sonsuz sayıda rekorla, kesinlikle bütün zamanların en iyisiydi. Ve kahverengi bir meslektaş olarak bana, (benim Güney Asyalı kahverengimle karşılaştırıldığında Orta Doğu kahverengisiydi) bizim gibi görünen insanların motor sporlarının zirvesine ulaşmasının mümkün olduğunu göstermişti.

“İyi misin?” diye sordu tokalaştıktan sonra bana. Onun İngiliz aksanı Thomas’inkine kıyasla işçi sınıfı aksanıydı.

“Şikâyet edemem,” diye yanıtladım sakın görünmeye çalışarak. Kesinlikle başarısız olmuştum.

“Annen nasıl?”

Zaid’in bir özelliği de buydu... En küçük ayrıntıları bile hatırlardı. Annemle *bir* kere konuşmuştu ve hâlâ onu sorardı.

“İyi. Artık ihtiyacı olmamasına rağmen hâlâ çalışmayı bırakamıyoruz.”

Zaid bana sıcak, anlayışlı bir gülümsemeyle baktı. “Benimki de aynı. Ailemizin dükkânını başka birinin işletmesine izin vermektense ölmeyi tercih eder.”

Kamyon taraftarların görebileceği şekilde pistte ilerlemeye başladığında sohbet ediyorduk ancak muhabirler sekizinci şampiyonluk şansını sormak için Zaid’in yanına geldiğinde bir kameraman tarafından kenara itildim.

Reid’in yanında boş bir yer vardı, o yüzden oraya geçtim. “Dallas’a uçurduğun için tekrar teşekkürler,” diyerek selamladım. “Evdeki zamanın nasıl geçti?”

“Güzel bir mola oldu.” İnsanlara el sallarken dirseğini omzuma dayadı. “Büyükanнем eve yeterince sık gelmediğim için bütün hafta dırdır etse de.”

Kalabalığın heyecanını hissederek ben de gülüp el salladım. “Dottie’ye elmalı turtasını özlediğimi söyle.”

“Söylerim,” dedi alaycı şekilde gülerek. “Teksas ve elmalı turtadan söz etmişken, 4 Temmuz için planın var mı?”

“Mecburen Argonaut’unkine katılacağım.” İki gün kaldığını ve sonraki Grand Prix’nin yalnızca birkaç gün sonra Silverstone’da olacağını düşünürsek kutlamalar için eve döne-

mezdim. “Kendimi o boktan gösteriye hazırlamak için sabah doğrudan Londra’ya gidiyorum. Sen?”

“Yani akşam yemeğinde olacak mısın?” diye sordu. “Hâlâ orada yüzümü gösterecek kadar cesur olup olmadığımı karar veremedim ama bunu kesinlikle tek başıma yapmak istemiyorum.”

“Ha, Argonaut’un düzenlediği berbat partiyi mi kastediyorsun?” Bunu düşünürken bile gözlerimi devirmek istiyordum. İngiltere’yi aşağılayan bir parti olacaktı... Londra’nın ortasında. “Evet, orada olmazsam canıma okurlar. Lütfen gelip benimle birlikte acı çek.”

Reid seyircileri izlemeyi sürdürürken başını salladı. “Hayır, Buck’la öncesinde yiyeceğimiz akşam yemeğinden söz ediyorum. Küçük bir şey olacak, değil mi? Yalnızca kilit oyuncuların bulunacağını söyledi ama o adama gerektiğinden uzun süre tahammül etmek istediğimden emin değilim.”

Midem kasıldı ve kaşlarımı çatarak profilini inceledim. “Sen neden söz ediyorsun?”

Reid el sallamayı bıraktı ve alını kırışarak bana baktı. Kamekalar bütün bunları kaydediyor ama en azından ne dediğimizi duyamıyordu. “Bundan haberin yok muydu?”

“Hayır. Yoktu.”

Buck’ın ekstra bir organizasyon düzenlemesine şaşırmamıştım, bunu ilk kez duymama ve rakip bir sürücüyü davet etmesine şaşırmıştım.

O anda midem taş kesildi. Buck’ın beni kovmak istediği açıktı ama Reid’in benim yerime geçeceğini sanmıyordum. Onun D’Ambrosi’den ayrılacağını hayal edemiyordum. Scuderia’da mutluydu ve bütün yıl boyunca podyumda üçüncü olmak için mücadele etmişti. Yıllardır galibiyet alamayan,

orta sıralardaki bir takımının formasını giymek için bundan vazgeçmezdi.

Ama Buck ona bu değişikliği yapmasına degecek kadar para teklif ederse o zaman mahvolurdum. Çünkü Reid, Amerikalı Argonaut'un her zaman istediği, tam Amerikan sürücüydü.

Yüzümdeki gülümsemeyi korumak, kameraların içimdeki karmaşayı yakalamasını engellemek için mücadele etmem gerekti. Bunu Reid'in de anlamasını istemiyordum. "Teknik anlaşma nedeniyle davet edildin, değil mi?" diye tahmin yürüttüm şaka yollu. "Eminim D'Ambrosi, motorlarımızı siz ürettiğiniz için bütün partilerimize gelebileceğinizi düşünüyordur."

"Doğru," dedi Reid ama bu beni rahatlatmaya yetmedi. "Eminim ondandır."

Griddeki yerime doğru ilerlerken bağırsaklarım çalkalanıyordu ama mide bulantısına artık yakıcı bir öfke de karışmıştı.

Parmaklarımı direksiyonun üzerinde hareket ettirdiğimde motor gürlüyordu. Sürücü geçit töreni kamyonundan indikten sonra başımı eğmiş ve göğsümdeki yangının sönmesini istemediğim için mühendislerim dışında herkesten kaçınmışım. Şimdi ılık ılık yanıyordu.

Kırmızı ışıklar birer birer yanarken kalbim yavaşladı ve hepsi sönünce harekete geçti. Çizgi dışına çıkarak hemen iki aracı geçtim. İlk viraja geldiğimizde dokuzuncu sıradaydım. İç tarafta olmanın avantajından faydalanarak bir McMorris'in arkasına geçip arka kanadına sıkı sıkıya yapıştım. Turlar ilerledikçe fark biraz açılrsa da biraz daha zorlarsam yakında onu geçebilirdim.

Branny kulağında vızıldayan bir sivrisinek gibiydi. Önemli şeyler dışında her şeyi göz ardı ettim ve gerektiğinde kısa yanıtlar verdim. Genelde iyi bir iletişimimiz vardı ama bugün öyle olmayacaktı. Burnumun dibinde beni kenara atacak bir komplonun gerçekleştiğini öğrendikten sonra olamazdı.

Yirmi üçüncü turda McMorris'in önündeydim ve araç altımda hâlâ sağlam duruyordu. Lastiklerim iyi dayanmıştı, araç dengesi olabileceği kadar iyiydi ve mevcut gücün her zerresini kullanıyordum.

Aracı bir şeyi kanıtlamak için kullanıyordum. İster Argonaut'a ister başka bir takıma, neler yapabileceğimi göstermeye, buraya ait olduğumu kanıtlamaya kararlıyım. Başladığım sene, yılın çaylağı seçilmemin bir nedeni vardı. Sponsorların daha kapıdan girerken üzerime akın etmesinin bir nedeni vardı. Ben F1'e yükselirken yüzlerce sürücüyü elememin bir nedeni vardı. Buradaydım çünkü bunun için savaşmıştım. Ve savaşmaya devam edecektim.

Önümdeki arabayla aramdaki mesafeyi kapamaya kararlı bir şekilde ilerlemeyi sürdürdüm. Tam Branny'ye zaman farkını sormak üzereyken telsizde onun sesi hışırdadı.

"Arabada sorun var," dedi. "Yarıştan çekmemiz lazım. Yavaşla ve pite gel. Tekrar ediyorum, yavaşla ve pite gel."

Hayretle susup kaldım. Araç bir Argonaut aracının olabileceği kadar mükemmel hissettiriyordu. "Sorun nedir?" diye sordum. "Yanlış bir şey hissetmiyorum."

"Bir sorun var," diye tekrarladı Branny ama herhangi bir ayarını vermedi. Belki rakiplerimizin bilmesini istemiyordu ama lanet olası şeyi süren bendim. En azından bana durumu değerlendirmeme yardımcı olabilecek bir ipucu verebilirdi.

"Söyle," dedim sertçe.

Ama yine yanıtsız bırakıldım.

“Riske giremeyiz,” dedi. “Pite gel.”

Bütün dünyanın telsizde küfrettiğimi duyması umurumda değildi. Arabayı garaja sokarken pit yolunun hız sınırını neredeyse aşacak olmam umurumda değildi. Mühendisler ve teknisyenler koştururken kaskımın garajın beton zeminine mide bulandırıcı bir çatırtıyla düşmesi umurumda değildi.

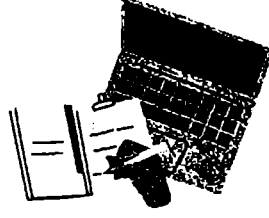
Tepeden tırnağa tüterken hak etmeyen birine pişman olacağım bir şey söylememek için dişlerimi gıcırdattım. Çenemi göğsüme yaslayarak tartışmam için beni durdurmaya kararlı yüzlerden kaçtım. Bunu o anda yapamazdım. Yapamazdım. Bahane dinleyemezdim.

Ancak garajdan çıkılan koridorla aramda duran takım patronu Sturgill bana yanından geçmekten başka seçenek bırakmamıştı. Bakışlarından ve bana söyleyeceği saçmalıklardan kaçınmak için ona omuz atmaya hazırlandım ama yaklaştığım anda elini uzatıp kolumdan tuttu.

Beni bırakması için ona hırlamak üzereyken gözlerindeki temkinli bakış karşısında kaskatı kesildim. İhtiyat. Karanlık endişe. Bu yüzden beni kendisine çekmesine izin verdim. Yaklaştığımda duyulmasından korkarak ağzını kulağıma iyice yaklaştırdı.

Soluğu benimde sıcaktı ama konuştuğunda kanım dondu. “Arabada hiçbir sorun yoktu,” diye mırıldandı. “Emir Buck’tan geldi.”

BÖLÜM 17

Willow

Dev garaja daldığı anda ona doğru ilerledim. Kulaklığımı çıkarıp bulduğum ilk boş masaya fırlatarak hiç düşünmeden ona yöneldim. Sert sandalyelerde oturmaktan ve saatlerce ayakta durmaktan kalçamın şiddetle ağrması bile beni durduramadı.

Ancak Mark beni durdurdu.

Kolumdan tutunca sendeleyerek durmam gerekmişti. Omzumu geri çekip başımı kaldırdım ve ona kaşlarımı çatarak baktım. Zarar verecek kadar sert çekmediği için ikimiz de şanslıydık.

Ben onu azarlamak için ağzımı açamadan başını salladı.

“Onu rahat bırak.” Alçak sesle ama kesin konuşması itiraz etmeme fırsat bırakmıyordu.

Ancak ne yazık ki dediğini yapmayacaktım. “Sanırım şansımı deneyeceğim.”

Ben de aynı derecede kararlıydım ve o yavaşça tutuşunu gevşetene kadar gözlerimi kaçırmadım. İsteksizce yüzümü inceledi ve parmak uçları kolumun arkasını sıyrarak sonunda uzaklaştı.

Tekrar büyük adımlarla Dev’in garajın arkasında kaybolduğu yere doğru ilerlerken beni uyarmak için seslenmesine aldırış etmedim. Ona yetişecek kadar hızlı olmasam da nereye gittiğini bildiğimi sanıyordum.

Dev’in sürücü odasının kapısı kapalıydı. Tıklattım ama yanıt gelmesini beklemeden içeri girip kapıyı arkamdan kapadım.

Dev küçük odanın karşı tarafında başı öne eğik, parmakları saçlarına gömülü, volta atıyordu. Yanmaz içliğinin altında omuzları gergindi, sanki ellerini indirip bir şeye vurma dürtüsünü zor bastırıyor gibiydi. Kapının kapanma sesiyle döndüğünde fermuarı indirilmiş yarış tulumu kalçasının etrafında uçuşuyor, yüzündeki acı kalbimi kırıyordu.

Olduğum yerde durdum. Benden gitmemi isterse sorgulmadan giderdim. Ancak böyle bir şey olana kadar çıkmaya niyetim yoktu. Bununla tek başına uğraşmak zorunda olmamalıydı.

Kimse yarıştan erken çekilmeyi sevmezdi ama tepkisine bakılırsa bu *yalnızca* bir DNF değildi. İşin içinde başka bir şey vardı.

“Bu takımdan ayrılmam gerekiyor,” diye belirtti takım sözcüğünü söylerken sesi çatlayarak. Sonunda saçlarını darmadağın bırakarak ellerini indirdi ve yanında yumruk yaptı. Öfkesinin sıcaklığı soğumuştur. “Onlar beni üst üste sabote ederken burada kalamam. Bütün kahrolası kariyerimi boşa harcıyorum.”

Sessiz kaldım. Onu canlı canlı yemeden önce her şeyi içinden atması gerekiyordu. Dev her zaman iyimser bir güçtü. Her

zaman evet diyen biriydi. Ama ilk defa gerçek hüsrânının ortaya çıkmasına izin veriyordu.

“Araçta hiçbir sorun yoktu,” diye devam etti telaşla konuşarak. “Sturgill, yarıştan çekme emrinin doğrudan Buck’tan geldiğini söyledi. Bana tuzak kurdu. Pislik, oğlunu daha fazla utandırmamı önlemek için beni mahvetti... ve benimle ilgilebilecek takımlara daha az cazip görünmem için yaptı bunu.” İğrenir gibi homurdandı ve başını salladı, ıslak saçları alnına düştü. “Buradan gitmem lazım. Önce onlar beni atmadan.”

Bunu ona neden yapıyorlardı? Hiç mantıklı değildi. Dev harika bir sürücüydü. İstikrarla puan toplayarak takımın Markalar Şampiyonası’nda tamamen silinmesini önlüyordu, bu durumda başarı şansını mahvetmek istemelerinin nedeni ne olabilirdi? Bu, kendi ayaklarına sıklmaları anlamına gelirdi.

“Sözleşmenin bitmesine bir yıl daha yok mu?” diye sordum. “Buna uymaları gerekmiyor mu?”

Dev alaycı bir tavırla homurdanıp başını salladı ve ileri geri yürümeyi sürdürdü. “O sözleşmenin hiçbir anlamı yok. Adamların paralarını alıp bir daha araba kullanmadığını gördüm. Bunun bana olmasını istemiyorum. Olamaz. Buna izin vermem.”

Fazla küçük bir kafeste dolaşan bir kaplan gibi yeniden tedirginleşti. Argonaut onu engelliyordu ve onun bu nedenle kendini kaybettiğini ilk defa görüyordum. Ama bunun ilk kez olmadığından emindim.

İmaj yenilemesinin yönünü değiştirme konusunu hiç gündeme getirmemiştim ancak Argonaut’tan ayrılacaksa, başka bir takım bulup F1’de kalabilmesi için her türlü yardıma ihtiyacı olacaktı.

“Madem ağzıma sığıyorlar belki de ben de onlara aynısını yapmalıyım,” diyerek konuşmaya devam eden Dev odanın orta-

sında tekrar durdu. Bana baktı ama içimi görüyormuş gibiydi. “Her antrenmanda, sıralamada ve yarışta kaza yaparım, böylece aracı tamir etmek için tonlarca para harcamak zorunda kalırlar. Parça değiştirmek zorunda kaldığımız için sürekli ceza alırsınız. Yalnızca benim için değil, herkes için felaket olur.”

Bu şekilde patlamak, uğruna çalıştığı her şeyi sabote etmeyi düşünmek aşırıya kaçardı. Ama öfkeliydi ve tepki veriyordu ve bunun için onu suçlayamazdım.

Onu sakinleştirmek için daha fazlasını yapabilmeyi dileyerek, “Bunu yapmayacaksın Dev,” dedim usulca.

Orada olduğumu yeni fark etmiş gibi hızla gözlerini kırptırdı. Sonra omzunu indirip gözlerini kapayarak kendini topladı. Tekrar açıldığında artık kafesteki yırtıcıyla konuşmuyordum. O parlak neşesi azalmış olsa bile benim tanıdığım Dev geri dönmüştü.

“Willow,” dedi soluğunu vererek, yumruklarını açtı. “Özür dilerim. Bunların hiçbirini söylememeliydim. Ciddi değildim. Ben yalnızca...” Üzüntülü, kısa bir kahkaha atarak başını sallamadan önce elini tekrar saçlarının arasından geçirdi. “Kahretsin, artık ne yapacağımı bilmiyorum.”

Dişlerimi alt dudağıma batırdım, keşke zaten harekete geçirmiş olduğumuz şeyin ötesinde bir çözüm sunabilseydim.

“Takımlar beni bir yükümlülük olarak görmeyi bırakana kadar,” diye devam etti Dev yenilginin acı sesiyle, “kimse beni istemeyecek.”

Onun bu itirafıyla göğsümde acı kıvılcımları çaktı. Hiçbir takımın Dev’i istememesi gerçek anlamda olanaksız geliyordu. Şöhreti (gün geçtikçe düzeliyor olsa da) o sırada muhteşem olmasa da yarışları onun adına konuşuyordu. Argonaut’la kazandığı her puan için dişini tırnağına takarak mücadele etmişti.

Yarıştığı aracın Mascort veya Spectre Energy'yle aynı seviyede olmadığını bilmek için mühendis ya da fizikçi olmanıza gerek yoktu, sıralama turlarında yaptığı sürelerde nadiren liderin bir saniyeden fazla gerisinde kalıyordu. Ve on seferin dokuzunda, baba torpilli takım arkadaşını geride bırakıyordu.

Azmi ortadaydı ve daha fazlasına olan açlığını fark etmemek için tamamen kör olmak gerekirdi. Onu şampiyon yapabilecek (hatta yapmak isteyen) bir takımda olmak dışında, şampiyon olmak için gereken her şeye sahipti.

Ve evet, burada yarış kariyerinden söz ediyordu ama keşke ona arkadaşlarının, ailesinin ve hayranlarının onu ne kadar sevdiğini ve istediğini anlatabilseydim. *Benim* onu ne kadar istediğimi de.

“Düzeltiliyoruz,” diye belirttim. Bunu yanına gidip onu omzundan tutarak anlatmamak için kendimi zor tuttum. Ama yapmadım. Duyguları bu kadar yüksekken mesafemi korumak en iyisiydi. “İşler şimdiden daha iyi görünmeye başladı. Howard senin ayrılmak istediğini biliyor mu?”

Dev başıyla onayladı ve mantığa odaklanabilmek için duygularını bastırıyormuş gibi yavaşça nefes aldı. “Ona söyledim ama sağlam bir haberle dönmedi. Sürekli burada kalıp sözleşmemin sonlarına doğru şansımın artması için elimden geleni yapmamı söylüyor. Ama Argonaut yarışmama bile izin vermezken şansımın artmasını nasıl bekleyebilirim?”

Soğukkanlılığı bir kez daha bozuldu, yüzü öfke ve kederle buruştu. Argonaut hayallerini elinde tutup istediği zaman yok edebirdi. Lanet olsun, şimdiden sıkıştırıyorlardı... hem de sertçe.

Daha fazla direnemeyecektim. Ona doğru birkaç hızlı adım attım ancak ayaklarımız birbirine değdiğinde ve avuçlarım göğsüne çarptığında durdum. Kalbi öfkeyle atıyor, kaburgalarını dövüyor-

du. O anda sınırları zorluyordum ama bunun üstesinden geleceğini bilmesi gerekiyordu. Ve onun tarafında olduğumu.

“Bak,” diye ısrar ettim yüzünü inceleyerek ve ifadesindeki kırgınlığın biraz olsun azaldığını fark ettim. “Düzelecek. Bunu aşmanı sağlayacağız ve sana gerçekten değer veren bir takımla sözleşme imzalayacaksın. Yarın, gelecek ay ya da bu sezonun sonunda olmayabilir ama istediğini alacaksın.” Boğazımda kabaran duyguyu yutkunarak bastırdım. “Tamam mı? Bunu biliyorum. Ve bunu sağlamak için elimden geleni yapacağım.”

Ellerimi sırtına, kürek kemiklerine kaydurdım, sonra ona sokularak sımsıkı sarılıp yanağımı göğsüne bastırdım. Kollarımda kaskatıydı, onun kolları hâlâ iki yanındaydı, bir an paniğe kapılarak yanlış bir şey yaptığımdan korktum. Arkadaşlığımızın, profesyonel ilişkimizin sınırlarını zorluyordum ama ihtiyacı olduğu açıkken onu nasıl rahatlamaktan mahrum bırakabilirdim?

Tam pes edip geri çekilmeye hazırlanırken nazikçe boynuma sarıldı. Alnını başımın üstüne indirdi ve aniden bana sımsıkı sarıldı. Dev’e, tek kolla sıkmaktan sert kucaklaşmalara kadar sayısız kez sarılmıştım ama o anda bana sarılışı o kadar farklıydı ki... beni bırakırsa kırılacakmış gibiydi.

Ben de aynı şiddetle sarılarak gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım. Terli olması veya birazcık benzin kokması umurumda değildi. Yalnızca onu kendime daha da yaklaştırmak ve sonsuza dek orada kalmak istiyordum. Her zaman ona sarılmam gerekiyormuş gibi mükemmel bir uyum sergiliyorduk.

Saçlarıma doğru derin bir nefes vererek, “Özür dilerim,” diye mırıldandı ama başını kaldırmadı. “Anlaşırken bunlarla uğraşmak zorunda kalacağını bilmiyordun. Beni uçurumun kenarından alman değil, aptal fotoğraflarımı paylaşman gerekiyordu.”

“Umurumda değil,” diye karşılık verdim içliği yüzünden boğuk çıkan sesimle. “Üzölmekte haklısın. Çünkü bu inanılmaz derecede boktan bir şey.”

Kıkırdarken göğsü yanağımın altında titredi. “Küfrettiğini duymak hâlâ çok heyecan veriyor.”

“Kapa çeneni.” Kendimi nihayet gitmesine izin vermeye ikna etmeden önce onu bir saniye daha sıkı sardım. Şimdi yapmazsam hiçbir zaman yapamamaktan korkuyordum.

Ona bakacak kadar geri çekildiğimde yüzünde bitkin bir yarıml gülümseme vardı, ellerimin göğüs kaslarının üzerinde oylanmasına ve sıcaklığıyla ısınmasına izin verdim. Sonra sakın bir nefes vererek kendimi onları indirmeye zorladım.

“Yatışmama izin verdiğin için teşekkür ederim,” dedi. “Ve beni milyon dolarlık bir arabayı mahvetmekten vazgeçirdiğin için.”

Sırıtıp başımı salladım ama gülmemeye çalışırken bir yandan midemin şimdiye dek savaştığı en büyük kelebek kaleydoskopuyla mücadele ediyordum. “Mükemmel olmadığın hâlini görmeme izin verdiğine inanamıyorum.”

“Olur öyle.”

Sesi sıcaktı ama gözlerindeki yoğunluk içimi kaynatıyordu. Bakışlarımı kaçırmam gerekiyordu. Aksi takdirde, yeni bir hata yapma isteğine kapılacaktım.

Neyse ki, “*Om Shanti Om*’u bu gece bitirmek ister misin?” diye sorarak raftan bir havlu almak için arkasını döndü. Yüzünü kurularken gözlerindeki bakış da silindi. “Biraz gülmek iyi gelir. Ve bir süreliğine başka birinin dramında kaybolmaya dayanabilirim.”

Kesinlikle akşamı onunla geçirmek istiyordum ama hemen son film gecemizin nasıl bittiğini hatırladım. “Yine Mark gelip seni kovalayacak mı?” diye sordum kuru bir sesle.

Alaycı bir tavırla güldü ve havluyu bir kenara fırlatarak kuşkulandığım şeyi doğruladı. Geçen hafta Dev’in aniden odamdan ayrılmasının sebebi Mark’tı.

“Göreceğiz,” dedi masadan bir şişe su alıp kapağını açarken. “Sokağa çıkma yasağı saatinden sonra beni dışarı bile çıkarmayabilir.”

Bozulduğumu belli etmemek için yanağımın içini ısırdım. Küçük kanepeye geçip oturdum ve dizlerimi göğsüme çektim.

“Mark’ın benden pek hoşlanmadığını biliyorum,” dedim. Bu düşünceyi her zaman kendime saklamıştım. Ama Dev bugün bana bir şey gösterdiyse o da acılarımızı içimizde tutmaktansa dışarı vurmanın daha iyi olduğuydu. “Ancak nedenini anlıyorum.”

“Ne?” dedi hayretle yüzümü inceleyerek. “Bu doğru değil.”

Başımı sallayıp gözlerimi kaçırdım. “Rol yapmana gerek yok. Benim etrafta olmamdan hoşlanmadığı açık. Muhtemelen ona Jeremy’yle olanları hatırlatıyorum... Onunla ve diğerleriyle olan arkadaşlığını nasıl mahvettiğimi.”

“Sen hiçbir şeyi mahvetmedin.” Sesi cesur ve kendinden emindi. “Bunun doğru olmadığını biliyorsun, değil mi?”

“Ya, tabii.” Elimi sallayıp sorusunu ve bariz yalanını görmezden geldim. “Bu yalnızca—”

“Hayır, ciddiym.” Su şişesini masanın üzerine bıraktı ve yaklaşarak önümde durdu. “Onların hiçbirisi senin hatan değildi. Jeremy tam bir pislikti. Bu yüzden onunla görüşmeyi kestik. Onun tarafını tutan adamlar? Hepsi aynı bok. Elbette birlikte büyüdük ama bu sonsuza dek arkadaş kalacağımız anlamına

gelmiyor. Başkalarına Jeremy'nin sana davrandığı gibi davranmanın sorun olmadığını düşünen insanlarla zaman harcamayı düşünmüyorum.”

Sözleri bana bir rahatlama dalgası gibi çarptı. İhtiyacım olduğunu fark etmediğim bir şeydi. Ama hiçbiri Mark'ın neden benim etrafta olmama dayanmadığını açıklamıyordu.

“O hâlde Mark neden benden nefret ediyor?” diye patladım.

Sözcükler ağızımdan çıktığı anda söylediğime pişman oldum. Ben özüme kadar insan memnun etmeye çalışan biriydim. İnsanların beni sevip sevmemesine her zaman gereğinden fazla önem verirdim. Bu alışkanlık son birkaç yılda biraz azalmıştı ve bunda Chantal'la Grace'in çok etkisi vardı. Onların umursamaz tavırları beni de değiştirmişti ama etrafımdakileri memnun etme ve akranlarım tarafından beğenilme ihtiyacı o kadar kökleşmiş durumdaydı ki tamamen yok olabileceğinden emin değildim. İş arayışımın başarısızlıkla sonuçlanmasının bu kadar canımı sıkmasının nedeni de buydu... Kimsenin beni işe alacak kadar sevmediğini düşünmem.

Dev'in istenmemekle ilgili yorumu da beni bu yüzden bu kadar etkilemişti. Çünkü istenmemenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. İşlerden Jeremy'ye, incinmeden hiçbir şey yapamayan hassas eklemlili küçük kız kardeş olmaya kadar. Bir kenara itilmenin ve dışlanmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Dev önümde çömelip ellerini ayak bileklerimin dış tarafına koyarken ifadesi yumuşamıştı. “Mark senden nefret etmiyor,” diye mırıldandı. “Yemin ederim.”

Keşke bu kadar umursamasaydım diye düşünerek yutkundum. “Ama etrafta olmamı istemiyor. *Senin* yakınında olmamı da istemiyor.”

Dev'in dudağının bilmiş bir gülümsemeyle yukarı kalkması kalbimin daha da hızlı atmasına ve kaşlarımın çatılmasına neden oldu.

"Bence bunun nedenini tam olarak biliyorsun."

Nefes almayı bırakıp onu inceledim. Başparmaklarını nazikçe çorabımın hemen üzerinden ayak bileklerime sürttü ve kah-verengi gözlerinin erimesi benim içimin de aynı şeyi yapmasına neden oldu.

"Ne demek istediğini anlamadım," diye yalan söyledim ama sesim çatlayarak sözlerime ihanet etti.

Elbette Dev hâlâ bana takılıyordu. "Seninle yaptığımız anlaşmayı bozmandan korkuyor. Seninle yakınlaşacağımızı düşünüyor."

"Bu olmayacak," dedim kararlı bir tavırla ama daha çok bir fısıltı gibi çıkmıştı. "Endişeleneceği bir şey yok."

"Olduğunu düşünüyor. Ve yanıldığını düşünmüyorum."

Kalbim boğazıma geldi. "Dev..."

Evrenin bana yardım etmeye mi yoksa bana komplo kurmaya mı çalıştığından emin değildim ama kapının çalınmasıyla yerimden sıçradım, ayak bileklerim elinden kurtuldu.

"Mühendisler konuşmaya hazır," diye seslendi karşı taraftan kalın bir ses. "Beş dakika sonra aşağıda olabilir misin?"

Dev kaşlarını çattı ve yutkunurken boğazındaki kaslar hareket etti. "Evet," diye seslenirken sesi biraz acılı geldi. "Orada olacağım." Koyu renk gözleri tekrar bana dönmeden önce bir an geçti, gözlerindeki neşenin bir kısmı kaybolmuştu. "Sanırım içimizdeki hainlerle yüzleşmem gerekecek."

Buna nasıl yanıt vereceğimi bilemedim. Hemen, önceki konumuza dönüp her şeyi açıklığa kavuşturabilirdim. Ama konuya dönersek ağızımdan kaçıracağım şeylerden korkuyordum. Kor-

karım ona Mark'ın korkularının haklı olduğunu söyleyebilirdim.

Ben de, “Unutma, hiçbir şeye zarar vermek yok,” diyerek zayıf bir espri yapmakla yetindim.

Ve işte, onun tanıdık, her şeyi tüketen sırtışı. Parlak beyaz dişler ve gözlerinde her zamanki haylazlığının bir izi. “Hiçbir şey için söz vermiyorum.”

Topuklarının üzerinde geriye doğru yaylandı ve ellerini dizlerinin üzerine koyarak kendini kaldırdıktan sonra bir kez daha tepemde dikildi. Garaja ve orada bıraktığım her şeye dönmem gerektiğini bilerek bakışlarımı kaçırdım. Ama ben hareket edemedim. Dev parmak uçlarını çenemin altına koyup başımı kaldırdı.

“Teşekkür ederim,” dedi gözlerime bakarak. “Cidden. Buna ihtiyacım vardı. *Sana* ihtiyacım vardı.”

Boğazım o kadar tıkanıp ki suskun kaldım. Çok rahat bir tavırla, sıradan bir şeymiş gibi bu tür yorumlar yapıp duruyordu ama her biri bana sert bir yumruk gibi çarpıyordu. Böyle konuşamayacağının farkında değil miydi? Kenarda kalmam gerekirken bana dünyasının merkezine sıkı sıkıya yerleşmişim gibi hissettiremezdi.

“Her zaman yanında olacağım,” dedim sonunda. Çünkü ben de farklı değildim. Fazla ileri gitmiş olabilirdim ama ona yalan söyleyemezdim. Ve o da aynı şeye karar vermiş gibi görünüyordu.

Dokunuşu kaybolmadan önce bir an yanağımı tuttu; gülümsemesi o kadar tatlı, o kadar kişiseldi ki söylediği şeyi vurguluyordu.

İkimiz de ne istediğimizi biliyorduk. Neye ihtiyacımızın olduğunu. Tek soru, istediğimiz şeyin peşinden gidecek kadar pervasız mıydık?

Düzenleme
Ny.Ozlem

BÖLÜM 18

Dev

Hiçbir şey Londra'daki partiden daha fazla *Amerika'yı Seviyorum* diye bağırmazdı.

Konumu bir yana, kulüp bütün ayrıntılarıyla bunu haykırıyordu. Az önce az kalsın suratımın ortasına kartal şeklinde bir *piñata* yiyecektim ve George Washington'un barda jöleli *shot* hazırladığından oldukça emindim. Her an *ABD! ABD!* tezahüratları başlayabilirdi.

Üzerinde kırmızı-beyaz çizgili bikini altı ve yıldız şeklinde simli göğüs kapatıcılardan başka bir şey olmayan bir garsonun yanından geçerken yanımdaki Chava'nın salyaları akıyordu. Ben de baktığımı inkâr edemezdim ama yalnızca halüsinasyon görmediğimden emin olmak içindi. Buck'ın 4 Temmuz parti-

leri her zaman zevksiz ve çılgın olurdu ama kahretsin, bununla bambaşka bir seviyeye geçmişti.

“Fazla giyinik kalmış olabilirim,” dedi diğer tarafındaki Willow elbisesinin kısa eteğine dokunarak. Kırmızı ve ipeksiydi, sırtında çaprazlanan ince askıları vardı. Otelden üzerinde onunla çıktığı anda o iplerden birini çözüp onu odama sürüklemek istemiştim.

Buck’ın aşırı şişmiş egosu yüzünden yarışımı zamanından önce sonlandırmasının üzerinden iki gün geçmişti... Willow’a işleri profesyonel tutma anlaşmamızdan vazgeçmeye hazır olduğumu ima etmemin üzerinden de iki gün geçmişti. Ne demek istediğimi anlamışsa bile konuyu açmamış, ben de ısrar etmemiştim.

Ama bu kızı tam anlamıyla kafama takmamış gibi davranmayı daha ne kadar sürdürebileceğimi bilmiyordum. “Mükemmel-sin,” diyerek takıntımı örtme umudumu boşa çıkararak. Artık açık da konuşabilirdim. Sesimi alçaltarak ekledim, “Seni o yıldızlarla görmek de fena olmazdı tabii.”

“Dev,” diye uyardı nefesi kesilerek, dehşetle gözleri bana çevrildi. Yüzünde şok ifadesi olsa da bakışlarının altındaki kıvılcım kanımı ısıtıyordu.

“Özür dilemiyorum.” Bu küstahça ama doğruydu, artık belli etmemeye çalışmaktan bıkmıştım. Bir elimle dirseğinden tutarken diğer elimi Chava’nın omzuna koyarak ikisine rehberlik ettim. “Gelin, *taco* barı var.”

Chava rüya görüyormuş gibi bir ses çıkararak sonunda dikkatini garson kızdan uzaklaştırdı. “Meksika yemeklerinden daha Amerikan bir şey olamaz.”

“Ve muhtemelen bu ülkede yiyebileceğimiz en iyi şey budur. Haydi gidelim.”

Servis sırasına doğru ilerlerken Chava önden gitti, bir tabak alıp hevesle sırasını beklemeye başladı. Ben biraz daha yavaş hareket ediyordum, elim hâlâ Willow'un dirseğindeydi. Ona neden dokunmak istediğimi sorarsa (o âna dek gayet iyi idare etmesine rağmen) devasa platform topuklarıyla takılıp düşmesini istemediğim için olduğunu söyleyecektim. Seyahate çıktığımızdan beri eklem sorunu veya ağrısı olduysa bile hiç söz etmemişti. Ya bugünlerde daha iyi durumdaydı ya da benden gizliyordu.

“İyi misin?” diye sordum konuşmaların gürültüsünün ve arka planda çalan AC/DC şarkısının arasında.

Başıyla onaylayıp biraz bana doğru eğildi, bu da kalbimin teklemesine neden oldu. Bunu bilerek yaptığından emin değildim, vücudunun benimkine sokulması ona doğal geliyormuş gibiydi. Bu da bana hissetmemem gereken bir umut verdi.

“Yalnızca biraz yorgunum,” diye itiraf etti hafifçe gülümseyerek, anlaşılan benim yıldız yorumumu atlatmış gibiydi. “Böyle seyahat ederken nasıl hâlâ yarışmayı başarabildiğini bilmiyorum. Benim başım dönüyor.”

Yanıtımı düşünürken konuşmadan önce yüzüne bakabilmek için ona doğru dönecek oldum ama o da benimle birlikte hareket etti. Düşündüğüm gibi yalnızca bana sokulmuyordu. Hayır, ağırlığının çoğunu sağ tarafına vermişti, bu da onu sandığımdan çok daha fazla desteklediğim anlamına geliyordu. Sol kalçasını, üzerindeki baskıyı hafifletmeye çalışıyormuş gibi hafifçe yana çıkarmıştı. Acı çektiği belliydi... muhtemelen çok fazla.

“Seni otele götürüyüm,” dedim, ona bir kez daha bakıp rahatsızlığını açığa vuran başka bir ipucu arayarak. “Canın yanıyorsa burada olmana gerek yok.”

Bana kaşlarını çatarak biraz doğruldu. “Yorgunum dedim, canım yanıyor demedim.”

“Wills.” Gözlerimi ona diktim. “Rahatsız olduğun belli. Hemen şimdi gidebiliriz. Yoldan Mark’ı ararım, böylece sana yardımcı olmak için hazır olu—”

“Ben iyiyim,” diyerek sözümü kesti ve dirseğini elimden kurtardı, artık o saçma ayakkabılarla tek başına ayakta duruyordu. “Çıkmadan önce iltihap sökücü aldım, yakında etkisini göstermeye başlar. Ama gitmem gerekirse bunu kendi başıma yapabilirim.”

Bok yapardı. Dik merdivenlerden çıkıp Londra sokaklarında kendisini korumaya çalışmasına izin veremezdin. Onu her zaman görebileceğim yerde olacak, ben de iyi olduğunu bilecektim.

Bunu ona da açıklayacaktım ama bana tartışma fırsatı vermedi. “Bu gece yüz yüze görüşmelere mümkün olduğu kadar çok vakit ayırman gerekiyor.” Kalabalığa baktı, dikkati arkamdaki bir şeye takıldı. Muhtemelen Buck ve Teksas cemaatiydi. “Seni o akşam yemeğine davet etmediğine hâlâ inanamıyorum.”

Bu hatırlatma üzerine korumacılığım biraz azaldı. Dün uçakta ona Reid’in yorumunu anlatmıştım. İkimiz yan yana oturup birbirimize son gelişmeleri aktarmıştık çünkü önceki gece mühendislerle yaptığım toplantıdan sonra otel odama döndüğümde sızıp kalmıştım. Yanlışlıkla onu ekmem aslında bir lütuf olmuştu. Bu bilgiyi o zaman paylaştım o gece huzur içinde uyumasına olanak yoktu. Sonunda ayrıntıları anlattığımda ruh hâlini tarif etmek için kızgın sözcüğü yetersiz kalırdı.

Neden Argonaut’tan ayrılmak zorunda olduğumu daha önce anlamadıysa artık anlamıştı. Ve o da bütün kalbiyle aynı fikirdiydi. Beni alacak bir takım bulmam gerekiyordu çünkü bura-

daki zamanım boşa akıp gidiyordu. Dikkatli olmazsam gelecek sezon yarışta koltuksuz kalacaktım.

Bu kesin bir ölüm cezası değildi. Bir veya iki, hatta üç sezon boyunca ortadan kaybolup başarılı bir şekilde dönen pek çok sürücü olmuştu. Ama bu riski almak istemiyordum. Geri adım atıp kendimi unutulmuş olarak bulmak istemiyordum. Sporda kolektif bilinçte yer edecek kadar büyük bir iz bırakmamıştım. Bir sıçrama yapmam gerekiyordu.

Kazanmam gerekiyordu.

“Olan oldu.” Bir tabak alıp ona uzattım. “Birazdan Reid’i arayıp ondan neler öğreneceğime bakacağım.”

“Sence gerçekten o yemeğe gitmiş midir?”

Omzumu silkip ilk *taco* istasyonundaki maşaya uzandım. “Hiçbir fikrim yok. Ama Buck söyledikleriyle ilgilenmiyor olsan bile hayır denmesi zor bir adam.”

Ben tabağına yemek doldururken Willow sesini alçalttı, dikkatini yüzüme odaklamıştı. “Sen de Buck’ın, Reid’in senin yerini almasını istediğini mi düşünüyorsun?”

“Nathaniel’inkini alacak değil herhâlde.”

Bunun üzerine sessiz kaldı, kırmızı dudakları sarktı. Tabağına beş *taco* yığdığım da itiraz bile etmedi. Hepsini yemesini beklemiyordum, zaten yemedi ama bir masa bulduğumuzda üç buçuk tane yiyerek beni şaşırtsa da bütün bu süre boyunca somurttu.

Ona müdahale etmedim, Chava bir grup teknisyenle yemek için yanımızdan ayrılmıştı, ben de sonunda tabağını itip bana dönene kadar sessizce oyalandım.

“İşleri hızlandırma zamanı geldi,” derken gözleri kararlılıkla parlıyordu.

Sırıttım ama nabzım biraz hızlanmıştı. Plan yaparken seksi oluyordu. “Sanırım bu konudan biraz anlıyorum.”

Vücudunu bana doğru eğdi, duruşu artık acı çekmiyormuş gibi düzdü. İlaç muhtemelen etkisini göstermişti ve ayaklarının yere basmıyor olmasının da kesinlikle faydası olmuştu. Dikkatinin, çözülmesi gereken bir soruna odaklanmasından söz etme bile gerek yoktu.

“Ortaya çıkıp sosyalleşme zamanın geldi,” diye talimat verdi. “Buck ve birlikte olduğu herkesle konuş. Tanışmıyor olsan bile, uzaktan önemli görünen herkesle konuş. *Özellikle* de tanımıyor-san. Gölgede oturup başını eğme işi artık bitti. Skandal bitti, itibarın konusunda çok ilerleme kaydettik. Artık cazibe atağına geçme ve insanları kendi köşene çekme vakti.”

Gülümsemem sırtıma döndü. Zihninin çalışma şeklini izlemeyi seviyordum. O çok yetenekliydi, yaptığı işte bir dâhiydi. Ve bu plan (Benim için bir plan) konusunda bu kadar tutkulu olduğu için o anda biraz sertleşmedim desem yalan söylemiş olurdum.

“Bu yalnızca ilk adım,” diye uyardı. “Sürücü basın toplantılarına yeniden katılmaya başlamak da dahil olmak üzere *gerçekten* sahaya dönmeye hazırlan.”

Takım arkadaşlarının dönüşümlü olarak katılmasının gerekirken Jani’nin gönderisi viral hâle geldiğinden beri Argonaut beni hiçbirine göndermemişti. Neden katılamayacağıma dair çeşitli bahaneler buluyorlardı, örneğin kulak enfeksiyonu geçiriyordum ya da hayran görüşmesinde kısılmıştı. Basma, dev bir balinanın okyanustan çıkarak beni bir lokmada yuttuğunu ama merak etmelerine gerek olmadığını, hafta sonu yarışmaya hazır olacağımı söyleseler şaşırmazdım.

Bundan şikâyetçi değildim. Jani'nin o büyük siktirinden sonra kendimi isteyerek özelime giren sorulara maruz mu bırakacaktım? Hayır, kalsın. Yarışlardan sonra medya tarafından pek çoğuna zaten katlanmak zorunda kalıyordum ancak zor durumda kalmadan Patsy'nin beni hemen oradan uzaklaştıracağına güveniyordum.

Ama Willow'un istediği olursa bununla doğrudan yüzleşmek zorunda kalacaktım.

“Dünyaya Dev Anderson'ın döndüğünü söyleme zamanı geldi,” diye bitirdi kararlılıkla yavaşça başını sallayarak.

“Hayır, geri döndüğümü değil,” diye düzelttim, saçını kulağının arkasına sıkıştırırken parmaklarım şakağında gezindi, parlaklığının kaynağına dokunmadan duramamıştım. Belki bana da biraz bulaşırdı. “Hep burada olduğumu bilmelerini istiyorum.”

Gözleri parladı, gülümsemesi ışıltılıydı. Onu daha fazla öpmek isteyemezdim.

“Doğru,” dedi. “Hep burada olduğunu.”

Willow, işleri bir anda hızlandırmak konusunda söylediklerinde ciddiye di.

Sosyal medyayla ilgili etkinliklere katılımım çlgınca artmıştı. Büyük bir *fitness* teknolojisi şirketiyle yeni bir marka anlaşması için görüşmeler yapıyordum. Hatta birkaç ana akım medya kuruluşu röportaj yapmak için Howard'la temasa geçmişti. Willow'un son birkaç gündür perde arkasında ne tür bir büyü yaptığını bilmiyordum ama işe yarıyordu. Adım insanların ağzından düşmüyordu... ve konuşulanların hiçbirisi olumsuz değildi.

Ancak bugün kendi rolümü oynamak bana düşüyordu. Silverstone'da, kuliste, sürücü basın toplantısının başlamasını bekliyordum. Birkaç dakika sonra Zaid Yousef, Thomas Maxwell-Brown, Axel Bergmüller ve Reid Coleman'la aynı kanepeliyi paylaşacaktım. Zaid ve Axel şampiyonada birincilik için hararetli bir mücadelenin ortasındaydı, dolayısıyla bugün bütün sorular muhtemelen ikisine yönelik olacaktı. Ama ezeli rakipleri yan yana otururken görmek dünyanın geri kalanı gibi benim de ilgimi çekiyordu.

Reid görüldüğünde çak yaparak selamlaştık, sonra nazikçe yanımda duran kadına başıyla selam verdi. En sevdiği Teksaslı oğlan yakınlardayken Argonaut'un iletişim şefinin gülümsemeden duramadığına yemin edebilirdim.

"Merhaba Bayan Patsy." Reid'in kelimeleri uzattığı aksanı, güneyli bir hemşerisiyle konuşurken her zaman biraz daha belirgin olurdu. "Nasıl gidiyor?"

Patsy ona gülümseyerek hafifçe koluna vurdu. "Gayet iyi gidiyor, tatlım. Sen kendine dikkat ediyor musun?"

"Evet, hanımefendi," diye yanıtladı. "Elimden geldiğince."

Aralarında geçen bir veya iki dakikalık boş sohbetten sonra basın toplantısı salonuna girmemize izin verildi. O sırada midem düğüm düğüm olmuştu. Sırf bu etkileşime bakınca bile Patsy'nin benim yerime altın çocuk Reid'le ilgilenmeyi tercih ettiği açıktı. Onu partide göremediğimden Buck'la yemeğe gidip gitmediğini öğrenmem için yalnız yakalamam gerekecekti. Argonaut'taki zamanım dolduysa bunu öğrenmem gerekiyordu.

Reid'le ben kanepeliye ilk oturanlardık, geç kalmalarına kimsenin laf edemeyeceği sürücülerin bize katılmasını bekliyorduk. Bizden sonra ilk gelen Thomas oldu. Sahnede bize katılmadan önce orada bulunan muhabirleri sıcak bir şekilde selamladı ve

aşırı abartılı basmakalıp İngiliz tarzıyla merhabalaştı. Reid'in diğer yanına oturup alçak sesle sohbete başladıklarında ben de küçük izleyici kitlesine göz attım.

Patsy arkada nöbet tutuyor, elinde telefonla seansı kaydediyordu, böylece daha sonra tekrar oynatıp her sözümü irdeleyebilecekti. Ancak aradığım kişi Patsy'nin yanındaydı, küçük pembe not defterini göğsüne bastırmış, iri kahverengi gözleriyle odayı inceliyordu.

Willow'un bukleleri genellikle tam Argonaut üniforması giydiğinde yaptığı gibi kurdeleyle bağlanmamıştı. Hayır, bugün omzuna dökülmesine izin vermişti. Tek yapmak istediğim, tercihen o kucağımda otururken bir tanesini parmağıma dolamaktı. Olayın burada, bu rahatsız kanepede yaşanmasının bile sakıncası yoktu.

Her gün biraz daha sert çarpıyor, içime biraz daha gömülüyordu... O yanımda olduğu sürece her yerde, her zaman, her şeyi yapardım.

Salona başka biri girdiğinde dikkatim fantezilerimden koptu. Zaid. Sahneye çıkmadan önce geciktiği için konuşmadan el sallayarak özür diledi. Bize başıyla selam vererek Thomas'ın yanına oturdu. Kanepede üzerinde cesur bir renk veya desen olmayan tek kişi oydu. Tişörtü Mascort siyahı ve gümüş rengindeydi, sade takım renkleri ona yakışıyordu.

Kendime bir an için onları giymenin, ön sıralarda yer alan bir takım için yarışmanın, şampiyonluğu kovalayan biri olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etme izni verdim. Hatta şu anda Thomas gibi İngiliz yeşili tonlarında giyinmiş olarak Markalar Şampiyonası'nda dördüncü sırada olan McMorris'te olmayı bile kabul ederdim. Ya da Scuderia D'Ambrosi beni alsa kırmızı, beyaz ve mavi yerine yalnızca kırmızıya seve seve geçiş yapardım.

Buck'ın teklifi Reid'i gelmeye ikna edecek kadar iyiye belki takas yapabilirdik. Bu aşırıya kaçan iyimserlikte bir dilekti.

İçeri Axel girdiğinde en iyi takımların renklerinin sonuncusunu da görmüş oldum... Spectre Energy'nin lacivert ve neon sarısı.

Kanepenin benim oturduğum tarafına doğru ilerlerken hepimize bakmadı bile ve başını eğerek bana kaymamı işaret etti. Diğer tarafımda bolca yer vardı ama Zaid'in yanına oturacak değildi. İkisinin arasında yaşanan çirkin olaylar nedeniyle yan yana olmaya katlanabildikleri maksimum süre, podyumda sırayla birincilik ve ikincilik kürsülerini paylaştıkları anlardı.

Geçtiğimiz dört yıl boyunca Sürücüler Şampiyonluğu ikisinin arasında el değiştirip durmuştu. Önceki sene inanılmaz derecede çekişmeli geçen bir sezonun ardından Axel kazanmıştı. Bu sezon Zaid öndeydi ama aralarında fazla fark yoktu. Puanları birbirine o kadar yakındı ki bu yıl kupayı kimin kaldıracağını kimse tahmin edemiyordu. Ama ben her zamanki gibi Zaid'i destekliyordum.

İsteksizce Reid'e yanaştım, o da aynı şeyi yaparak Thomas'a doğru kaydı. En azından Axel otururken bana teşekkür etti, daha genç ve nasıl mümkün olabiliyorsa daha da bencil bir pislikken bunu yapmaya tenezzül etmezdi. Formula'nın alt kategorilerini birlikte geçtiğimiz ve aynı yaşta olduğumuz düşünülürse onu itiraf edebileceğimden daha iyi tanıyordum. Reid ve Thomas da bizimle aynı dönemlerde yarışmıştı. Dördümüz F1'e aynı sezonda çaylak olarak terfi etmiştik ama biz birbirimize dostça davranırken Axel kendini bizden soyutlamıştı.

Bu konuda onu suçlayamazdım. İş arkadaşından fazlası olmamız gerektiğini söyleyen bir kural yoktu. Onunla arkadaş değildik. Hiçbir zaman olmamıştık. Ve olacağımızdan da kuş-

kuluydum çünkü pist dışındaki davranışları onu tam olarak etrafımda olmasını isteyeceğim türden biri yapmıyordu. Şarkı sözlerindeki ırkçı hakaretlere bağırarak eşlik ederken benden ne kadar uzak olsa o kadar iyiydi.

Sunucu Steven Watters kanepenin karşısında sabırla oturarak yerleşmemizi bekliyordu. Artık herkes burada oldu için kameralara ve izleyiciye dönerek bizi tanıttı ve programı başlattı.

Beklendiği gibi soruların çoğu zıt uçlarda oturan Zaid ve Axel'a yönelikti ve oradaki bütün gözler iştahla ikisinin arasında gidip geliyordu. Son yarışta Axel'ın cüretkâr hamlesi yüzünden ikisi de yarışı tamamlayamadığı için ortam gergindi. Bu olaydan yaralanmadan kurtuldukları için şanslıydılar ama mücadeleleri daha da kızışırsa her zaman böyle olmayabilirdi.

“Dev, sana geçiyorum,” dedi Steven birkaç dakika sonra.

Kalp atışlarım biraz hızlandı, o âna dek dokunmak zorunda kalmadığımı mikrofonu elime aldım.

“Hepimiz Avustralya Grand Prix'sinin ardından yaşadığın... *skandalın* farkındayız. İddiaları çürüten bir açıklama yaptıktan sonra sosyal medya hesaplarını kapadın ve bir süre sessiz kaldın ama geri dönmüş gibi görünüyorsun.”

Skandalımdan imalı bir tavırla söz etmesi neredeyse gülünç olsa da lafı dolandırmamasına sevinmiştim. Adam bu kadar resmî olmasa biraz daha sivri bir soruyla karşı karşıya kalırdım.

“Evet, öyle.” Kanepeye yaslanıp bir kolumu arkaya attım. “Tuvalette otururken kaydırabileceğiniz bir keşfetiniz olmayınca hayat çok sıkıcı.”

Muhabirlerden ve takım temsilcilerinden oluşan seyirci kırkıdayıp kıs kıs gülerken Steven boğazını temizledi, yanıma biraz şaşırmış görünüyordu. “Evet. Peki. Dönme sebebin neydi?” diye sorarak beni asıl konuya yönlendirdi.

Willow'la Patsy'ye göz atınca senaryoya bağlı kalmaya karar verdim. Patsy çoğu gün ödümü patlatsa da ben daha çok Willow'u hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordum.

İzleyiciler ve yanımda kıs kıs gülen sürücüler sakinleşince boğazımı temizledim. "Zamanı gelmişti," dedim rahat ama küstah olmayan bir tavırla. "Hayatımın bazı bölümlerini hayranlarımla ve destekçilerimle paylaşmayı seviyorum. Sosyal medya bunu kolaylaştırıyor ve onsuz kendimi soyutlanmış hissettim. Önemli bir bağdan yoksun kalmış gibi."

Nefes alarak kalabalığa göz attım. "Bakın, internetin kanunsuz bir yer olabileceğini biliyorum. Her köşesinde başkalarına zorbalık yapmaya ve bazılarını yıkmaya kararlı insanlar bekliyor. Ama aynı zamanda inanılmaz derecede destekleyici insanlar da var. Beni bunu aşmaya zorlayan, elimden geleni yapmaya teşvik eden onlar oldu. Onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum çünkü onlar benim tarafımda olmasa burada hayallerimin peşinde koşuyor olamazdım. Onlar için savaşmak istiyorum. Onlara her şeyimi vermek istiyorum."

Bu gruba salonun karşı tarafında bütün yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle bana baş parmağını kaldıran kız da dahildi. *Onu* görebilen birinin nasıl erimeden durabileceğini aklım almıyordu. Yalnızca görüntüsü bile bu kanepede endişeden kusmak istemeden oturabilme sebebimin o olduğunu bütün dünyaya açıklamak istememe neden oluyordu. Pek rahat bir konusu olmasa da bu söyleşiyi sırf bunun en doğru şey olduğunu o söylediği için yapıyordum.

Ve haklıydı. Onun cesaretlendirmesi olmasa hâlâ dünyadan saklanıyor olurdum.

"Yani evet." Kazara geri alamayacağım bir şeyi itiraf etmeden önce kendimi bitirmeye zorladım. "Benden bıkmaya hazırlanın."

Salonu bir kez daha boğuk kahkahalar kapladı ama dikkatim Willow'da ve kahkahasını gizlemek için dudağına götürdüğü elindeydi.

Steven, Reid'e geçerken bakışlarımı ondan ayırmadım ve Reid'in D'Ambrosi'nin bu hafta sonu sergileyeceği performansla ilgili tahmininin sorulduğu soruyu yarım yamalak algıladım. Willow bana soru sorar gibi bakarak başka bir şeye odaklanmamı imkânsız hâle getiriyordu. Bana attığı bakışa göz kırparak karşılık verdim. Kalabalıkta yanan flaşlardan o ânın fotoğrafının çekildiğini fark eder gibi oldum, kısa bir süre sonra internette bir videomun yayınlanacağından emindim.

Ama sorun değildi. Kimi etkilemeye çalıştığımı istedikleri kadar merak edebilirlerdi. Önemli olan onun bilmesiydi.

Artık kendimi tutmayacağımın da farkında olmasıydı.

“Reid. Bekle.”

Dönüp koridorda kenara çekilerek ona yetişmemi bekledi. Hayranlara imza dağıtmaya gitmemiz gerekiyordu ama biraz özel konuşabilmemiz için kendi iletişim direktörüne eliyle gitmesini işaret etti.

“Steven'in ikimize yalnızca birer soru sormasına hayret ettim,” dedi yanındaki duvara yaslanarak. “Diğerlerini bu rekabet saçmalığına maruz bırakmak yerine bugün sadece Zaid'le Axel'ı çağırabilirlerdi.”

“Bence de,” dedim ama hemen ona sokulup sesimi alçalttım. Konuşmak istediğim şey onların rekabeti değildi. “Şey, merak ettim de... Geçen gece Buck'ın yemeğine gittin mi?”

Reid başını iki yana sallayarak beni aynı anda hem rahatlatıp hem de hayal kırıklığına uğrattı. “Yok, başka bir şey çıktı. Partiye de katılmadım.”

Nefes verdim. “Tamam. Anladım.”

“Dev.” Elini omzuma koydu ve bir kez sıktı. “Buck ne teklif ederse etsin Argonaut’a gitmekle ilgilenmiyorum. Olduğum yerde mutluyum ve,” bakışlarını arkamdaki koridora kaydırды sonra omzunun üzerinden arkasını kontrol etti, “aramızda kal-sın, D’Ambrosi’yle yeni bir anlaşma imzalamak üzereyim. Üç yıl daha kalacağım.”

“Haydi be,” dedim şokla nefes vererek. “Bu harika, dostum. Tebrikler.”

Tekrar omzumu sıktı ve sert bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. “Bunu birine söylersen Jani’nin sana yaptıkları çocuk oyuncağı gibi kalır.”

“Sırrın bende güvende.”

Bir dakika sonra yollarımız ayrıldığında başım dönüyordu. En azından Reid’in yarış koltuğumu elimden alması konusunda endişelenmeme gerek kalmamıştı. Buck, Nathaniel’in takım arkadaşı olacak başka bir Amerikalı sürücü bulmak istiyorsa listenin başına dönmek zorunda kalacak ve bu da bana biraz zaman kazandıracaktı. Korkumu yatıştırmasa da şimdilik idare ederdi.

Az da olsa rahat bir nefes alabilirdim.

Yumuşak bir el koluma değince daha derin bir nefes aldım.

“Gitmeye hazır mısınız?” diye sordu Willow bana gülümseyerek. “Orada harikaydın.”

Dokunuşuyla rahatladım. Bu hafif temas çılgın düşüncelerimi şimdilik yatıştırmaya yetmişti. “Yanıtlarım standartlarına layık mıydı?”

“İdare ederdi,” diye takıldı ama hemen ciddileşti, ifadesi yumuşadı. “Seninle gerçekten gurur duyuyorum. Berbat bir durumdu ama artık onunla yüzleşıyorsun ve daha güçlü çıkacaksın.”

“Ve benim için çalışan insanlara karşı daha az pislik gibi davranacağım,” diye takıldım. “İnan bana. Bunun bir daha olmasını asla istemiyorum.”

“Sen pislik değilsin,” dedi son derece ciddi bir tavırla ve bu, göğsümün burulmasına neden oldu. “Sen insansın. İyi ve kötü günlerimiz oluyor. Daha fazla dayanamayana dek elimizden geldiğince sabrediyoruz ve bazen mükemmel olmayan tepkiler veriyoruz.” Elini benimkine doğru kaydırıp parmaklarımı kavradı. “Ama doğru olanı yapmayı öğreniyor ve ilerliyorsun. Bunun için seninle gurur duyuyorum.”

Başımı eğerek onu tam burada öpsem benimle gurur duymayı sürdürür müydü?

Çünkü yapmak istediğim tek şey oydu.

Dudaklarındaki sözcükleri tatmak istiyordum. Baldan tatlı olacaklarını biliyordum çünkü onunla ilgili her şey öyleydi. Bu tatlılık şimdi üzerimden akıyor, damarlarıma doğru ilerleyerek sözlerinin gerçekliğini güçlendiriyordu. Onun olduğumu düşündüğü kişi gibi yaşamak istememi sağlıyordu.

“Teşekkür ederim,” demeye zorladım kendimi. Ona söylemek istediğim daha çok şey vardı. Ancak o âna dek bütün büyük anlarımızı (saçma gece kulüplerinin arka koridorları ve otel merdivenleri gibi) boktan yerlerde yaşamış olsak da bu bir itirafın ne yeri ne de zamanıydı. “İmza etkinliğine gelecek misin?”

Bana güzel bir söz daha söylerse direncimin son zerresini de kaybedebileceğim için konuyu değiştirdim.

Başıyla onayladı. “İnsanların arasından birkaç video çekeceğim. Takıma şükran turunu tamamladıktan sonra hayranlara odaklanmak istiyorum. Bugün birkaçıyla minik söyleşiler yapmayı deneyebilirim.” Omzunu silkti ama kendi alanında olduğundan kuşku yoktu. “Kim bilir. Harika bir şey elde edebiliriz.”

Onun orada olacağını, beni izleyeceğini ve yardım edeceğini bilmek bile omzumdaki bütün gerilimin kalkmasına yetiyordu. Bana olan inancı sayesinde her şeyle yüzleşebilirdim.

“Ne yapmak istersen,” dedim, “senin arkadayım.”

O anda bana gülümsedi ve kalbimin bunu görünce ne yapacağını şaşırdığına yemin edebilirdim. O kadar kötü durumdaydım.

BÖLÜM 19

Willow

Yarışlar arasında bir hafta olduğu ve birkaç gün sonra bu kez Macaristan'a uçmak zorunda kalacağım için Kuzey Amerika'ya dönmek istemediğimden Monako'ya geçtim... Dev'le birlikte

Diğer takımlara onun rakip olabilecek biri olduğunu gösterme planımızı sürdüreceksen birlikte olmamız gerekiyordu. Fiziksel anlamda *birlikte*. Yani *o türden* fiziksellik değil, aynı yerde bulunmak anlamında. Yani. Aynen.

Neyse ki evinde kalmam için ısrar etmek yerine beni bir otele yerleştirmişti. İçinden teklif etmeyi geçirdiğinden hiç kuşku yoktu ama bunu denemeyecek kadar akıllıydı.

Son birkaç günde aramızdaki gerilim iyice artmıştı ve kopma tehlikesi taşıyordu. Ne kadar zor olursa olsun işimi yaparken aramıza mümkün olduğu kadar mesafe koyuyordum. Ve *zor*, bu noktada yetersiz bir ifade gibiydi.

Önceki hafta sonu Silverstone'da yarışa sekizinci sırada başlayıp sekizinci olarak bitirmişti. Öte yandan Nathaniel, vites kutusunu değiştirdikleri için yarışa pit yolundan başlamak zorundaydı, bu da takımın Nathaniel'i daha iyi göstermek için Dev'e yapabileceği bir şey olmadığı anlamına geliyordu. Yine de Dev, önceki haftanın hırsını, elinden geldiğince zorlamak için içsel bir motivasyon edinmiş ve bunu yaptığını görmek bende daha da gayret gösterme isteği uyandırmıştı. Onu Argonaut'tan çıkararak yeteneğini gerçekten hak eden bir takıma götürmeye kararlıyım.

Ama bu onunla daha fazla zaman geçirmek anlamına yani tutku ateşimin daha da körüklenmesi anlamına geliyordu. Özellikle 4 Temmuz partisinden ve Dev'in basın toplantısında bana göz kırpmasından sonra bunun daha fazla yoğunlaşabileceğini düşünmemiştim. Ancak hayranlarına en çok beğendikleri videolardan bazılarının arkasındaki kişinin ben olduğumu söylediğinde ya da cumartesi günü büyük takım toplantısından önce geç kalarak alma fırsatı bulamadığım için kendisinin getirdiği vanilyalı *latte*yi uzattığında kalbim küt küt atmıştı.

Duygularımı kesinlikle *hoşlanma* kategorisinde tutmaya ve diğer etiketlerden kaçınmaya dikkat ediyordum. Hissettiklerim için daha uygun bir terim olsa da aşk söz konusu değildi. Bu kadar ciddileşmesine izin veremezdim.

Neyse ki, tatilde birkaç gün izin yapmam konusunda ısrar ederek bana soluklanmam ve duygularımı kontrol altına almam için biraz zaman vermişti. Daha da iyisi, bunun Grace'in cuma

gecesi beni arayıp sonraki hafta dünyanın neresinde olacağımı sormasının ardından planladığı son dakika gezisiyle mükemmel bir şekilde örtüşmesiydi... Yazın izinli olmasının ve para sıkıntısı çekmemesinin avantajları.

Bu yüzden şimdi en iyi arkadaşlarımdan biri bana ciğerlerimdeki oksijeni tüketecek kadar sıkı sarılıyordu. Belki de beni öldürmeye çalışıyordu. Pek emin değildim.

“Seni çok özledim,” dedi Grace şirin bir şekilde daha da sıkı sarıldı. “Çok *sıkılmıştım*. Kesinlikle eğlenceli bir yerlere gitmem gerekiyordu.”

“Hong Kong’daydın,” diye vurguladım hafifçe nefes almayı başardığımda. “Objektif olursak gezegendeki en havalı yerlerden biri.”

Yorumumu geçiştirmek için elini sallarken aynı zamanda bana kollarından kurtulmam için çok ihtiyacım olan fırsatı verdi. “Evet, evet. Harika bir memleket ama yine de bir memleket işte. Ama burası,” aynı koluyla önünde durduğumuz oteli işaret etti, “işte *böyle şeylerden* söz ediyorum. İhtiyacım olan tatil bu.”

“Fazla heyecanlanma,” diye uyardım onu lobiye yöneldiğimizde. Arkamızda bir otel çalışanı bagajını el arabasına yüklüyordu. Bir hafta kalacak olması, altı çanta hazırlamasına engel olmamıştı. “Ben tam olarak savurgan bir kumarbaz sayılmam ve kesinlikle bir yatta beş saniyeden fazla vakit geçirecek bütçem yok.”

Bunu söylesem de Dev’den ve Argonaut’tan aldığım maaşlar göz kamaştıracak kadar yüksekti. Buradan ayrıldıktan sonra başka iş bulamasam bile gelecek seneyi New York’ta rahatça geçirmem için yeterliydi.

Dev’le yollarımızın ağustosun sonunda yani yalnızca bir ay sonra ayrılacağını hatırlamak kalbimi sızlatıyordu. Geçtiğimiz

birkaç hafta hayatımın en iyi ve en heyecan verici haftalarındandı. Aksiyonu ve sporun heyecan verici temposunu özleyecektim... Ve Dev'i özleyecektim.

Onu hafta sonuna kadar göremeyeceğimi bilmek bile hayal kırıklığı hissetmeme neden oluyordu. Grace'in varlığı acımı hafifletse de... onu özlemiştim.

"Onu hâlâ becermedin mi?"

Grace'e gözlerimi kırpıştırarak şaşkınlıkla baktım. Siyah kaşlarından birini kaldırmıştı ve dudağındaki sırıtış beni çözdüğünü gösteriyordu.

"*Affedersin?*" dedim kekeleyerek bir adım gerilerken.

Kusursuz manikürlü eliyle yüzümün etrafında bir daire çizdi. "O bakış. Dev'i düşünüyordun."

"Düşünmüyordum," dedim inandırıcı olamayacak kadar hızlı bir şekilde.

"*Öyle bir düşünüyordun ki.*" Parmağıyla alnımı dürtüp ben elini uzaklaştırırken sırıtıyordu. "O bakışı biliyorum. Bir erkeği düşünüyordun ve ilgilendiğin tek erkek Dev. Bu yüzden soruyorum: Onu hâlâ becermedin mi?"

Onu susturdum ve kimsenin duymadığından emin olmak için etrafıma bakındım. "Sesini alçalt," dedim tıslar gibi, kolundan tutup benimle birlikte lobiye sürükledim.

"Ne olmuş yani?" diye itiraz etti tek adımıyla benim iki adıma yetişirken. "Bu mantıklı bir soru. Chantal'la girdiğim iddiayı kazanıp kazanmadığımı bilmem gerekiyor."

İnleme isteğimi zor bastırdım. "Rezilsiniz. Ve ikiniz de kazanmadınız."

"Onu becermek *istemediğini* mi söylüyorsun?"

Bu kez birkaç çift göz bize döndü ve biraz mahremiyet sağlamak için onu hızla asansörlerin yanındaki girintiye çektim.

“Ne isteyip istemediğim önemli değil,” dedim. Sesim sertti ama kalbim küt küt atıyordu ve her an titreyebilirdi. “Biz birlikte çalışıyoruz ve birbirimiz hakkında ne düşünürsek düşünelim, bu tür bir karmaşayı veya tepkileri göze alamayız.”

Başını eğerek beni inceledi. “Yani çekim karşılıklı, öyle mi?”

Dev’in beni o garson kız gibi göğüs uçlarımda yıldızlarla görmeyi istediğini söylediği sesi kafamda yankılandı. O sırada neredeyse boğulacak olsam da aynı zamanda beni de tahrik etmiş ve onu en yakın karanlık köşeye sürüklersem yokluğumuzun fark edilip edilmeyeceğini ciddi olarak düşünmeye sevk etmişti.

Hemen yanıt vermeyince Grace mürekkep rengi saçlarından bir tutamı parmaklarının arasında döndürerek devam etti. “Sormamın tek nedeni, şu anda etrafta kısa bir görüntünün dolması. Kalabalığın içinden birine göz kırptıyor ve bütün kızlar buna çıldırıyor. Sen bu konuda bir şey bilmiyorsun, değil mi?”

Soru kandıracak kadar masumdu ama ben onun tarzını biliyordum ve göz kırptığı kişinin ben olduğumu söylemeyecektim. “Nereden bileyim.”

“Hah. Çok şaşırtıcı.”

Bu oyunu şimdi de... daha sonra da oynamak istemediğim için gözlerimi devirdim. “Haydi,” diye homurdanarak onu asansöre götürmek için tekrar kolundan tuttum. “Haydi seni insanlardan uzaklaştıralım.”

Kıkırdasa da sıçrar gibi yürüyerek beni istekle takip etti. “Dev’le evlendiğinde nedime olsam iyi olur!”

Birkaç gün sonra muhtemelen Monako’da görmediğim tek bir sokak bile kalmamıştı.

Grace buralı olmamasına rağmen en iyi tur rehberi idi ve hiçbir şey kaçırmamamızı sağlamak için hazırladığı e-tabloya saygı duymak gerekiyordu. Neredeyse tamamını görmüş olsak da henüz gidemediğimiz birkaç yer kalmıştı.

Grace, o günkü güzergâhımızı açıklarken ben de aynada kendimi görebilmek için banyo tezgâhının üzerine tırmanarak rimel sürüyordum. Bu otel süiti boyunun uzaması beşinci sınıfta duran bizler için *yapılmamıştı*.

“Ondan sonra da—” Grace yarıda kesip kaşlarını yatak odasına doğru çattı. “Sanırım telefonun çalıyor.”

Tezgâha baktım ve üzerine saçılmış makyaj malzemelerinin arasında telefonumu aradım. Onu yanımda getirdiğime yemin edebilirdim ama ortada yoktu. İnip hızla toparlandım ve banyonun kapısında dikilen Grace’in yanından geçtim. Yatağa doğru koştururken telefon ekranımın gerçekten açık olduğunu ve titrediğini fark ettim.

“Muhtemelen yalnızca Oakley’dir,” dedim cihazı elime alırken. Önceki günün çoğunu birbirimize son zamanlarda temel iletişim yöntemimiz olan saçma, resimli F1 esprileri göndererek geçirmiştik. Thomas Maxwell-Brown’un komik ifadeler yaptığı yüzünün tek bir fotoğrafıyla nasıl hissettiğiniz hakkında fazlasıyla bilgi verebiliyordunuz.

Ancak şaşırtıcı bir şekilde arayan Oakley değildi.

Dev’in adını gördüğümde kalbim boğazımda attı. Parmağımı ekranda gezdirmeden önce bir an duraksadım ve utanç verici derecede soluk soluğa bir sesle, “Merhaba,” diye yanıt verdim.

“Merhaba,” diye yanıtladı. “Sabah sabah rahatsız ettiğim için üzgünüm ama sana ihtiyacım var.”

Dev'in sözcük seçimi beni bir kez daha gafil avladı ve bir an konuşma yeteneğimi kaybettim. Neyse ki devam ederek beni sözcük bulmak için savaşmak zorunda kalmaktan kurtardı.

"Tek başıma halledebileceğimi söylediğimi biliyorum ama şu *podcast* konusunda yardıma ihtiyacım olabilir," diye açıklarken ben de sessizce bir nefes verdim. "Röportaj sırasında Patsy genellikle bir adım ötemde durup söylememem gereken şeyleri söylemememi sağlar. Benim çenesini tutamayan bir aptal olduğumu ikimiz de biliyoruz, bu yüzden yakınımnda bana ne zaman susmam gerektiğini söyleyecek birinin olması iyi bir fikir olabilir. Bu da şu anlama geliyor... bugün benim Patsy'm olur musun?" Bir saniyeliğine duraksadı, tekrar konuştuğunda sözcükler dudaklarından hızla döküldü. "Yani, önceden yapılmış bir planın yoksa. Bugün izinli olduğunu biliyorum, o yüzden—"

"Seve seve senin Patsy'n olurum," deyip gülerek sözünü kes-tim. "Ama haberin olsun, arkadaşlarımdan biri şehirde ve—"

"Ah, kahretsin, özür dilerim. Sorduğumu bile unut, Wills. Gidip eğlenin."

"Hayır, hayır, sorun değil," diye rahatlattım merakla kaşlarını kaldırarak beni izleyen Grace'e bakarak. "Yalnızca benimle gelmesinin sakıncası olup olmayacağını soracaktım."

"Tabii. Ne kadar çok insan boşboğazlık etmemi engellerse o kadar iyi olur."

Grace'in bir daha Dev konusunda beni darlamaması için gülümsememi bastırmaya çalıştım. Elbette faydası olmadı. Gülümsemeden edemedim. Telefonu kapadığımda bir sürü şehvetli yorumun uçuşmasını bekleyebilirdim.

"Harika, yakında görüşürüz," dedim.

Daha görüşmeyi sonlandırmak için ekrana yeni dokunmuş-ken Grace kendisini yanımda yatağa attı.

“Dev’le tanışmak üzere miyim?” diye sordu koyu renk gözle-
rinde hiç hoşuma gitmeyen bir ışıltıyla.

Yataktan kalktım ve günlük çantamı hazırlamaya giriştim.
“Beni onun önünde utandırırsan seni asla affetmem,” diye reh-
dit ettim. “Çok uslu duracağına söz veriyor musun?”

Pişmiş kelle gibi sırtıyordu. “Ah, *kesinlikle*.”

Otuz dakika sonra Dev’in dairesinin kapısının önünde, terli
elim kapıyı çalmaya hazır bir şekilde ve yanımda Grace’le du-
ruyordum. Yumruğum ahşap yüzeye değmeden (ve Grace acele
etmem için yeniden dırdıra başlamadan) kapı bir hava akımıyla
birlikte açıldı. Ve işte oradaydı, gülümsemesi bütün parlaklığıyla
gözümü kamaştırdı.

“Geldiğine aşırı sevindim,” dedi Dev, minnettar kahverengi
gözleri bana kenetlenerek.

Yanıtımın anlaşılmasını umuyordum ama onu görünce bey-
nim kısa devre yapıyordu.

Grace beni kenara itip elini uzattı. “Ben Grace.” Resmen ci-
vıldıyordu. “*Sonunda* seninle tanıştığımıza memnun oldum.”

Dev’in gülümsemesi Grace’e odaklandıkça biraz değiştiğine
yemin edebilirdim. Kaybolmadı ya da azalmadı, solmaya yak-
laşmadı bile ama işte... farklıydı. Arkadaşlarına, meslektaşları-
na ve ailesine gülümsediği gibiydi. Bana odaklandığı zamanki
hâlimden farklıydı.

Bunun ne anlama geldiğini düşünmekle o kadar meşguldüm
ki biz daireye girene ve Grace, “Willow son birkaç gündür sensiz
kaybolmuş gibiydi,” diyene kadar sohbetlerine katılamadım.

Dehşete kapılarak kafamı ona çevirdim. Sözlerini, “Cidden, kız bir işkolik. Nasıl rahatlayacağını bilmiyor,” diyerek sürdürürken inkâr etmeye hazırlanıyordum.

Bu açıklama beni biraz sakinleştirse de yanağımın kızarmasına engel olmadı. “Evet,” dedim gülerek, boğuk bir sesle. “Birkaç şey üzerinde çalıştım. Elimde değildi.”

“Gördün mü? Hayatını kurtarmak için bile dinlenmeyi bilmiyor,” diye devam etti Grace. Oturma odasının köşesine kurulu yarış simülatörünü görünce dikkati hızla dağıldı. “Ah, bunu denemeliyim.”

Hızla yanına gidip alçak koltuğa tırmanırken Dev’e dönüp özür diler gibi yüzümü buruşturdum. “Onun için kusura bakma. Düşünmeden konuşur.”

Dev kıkırdayarak ellerini kot pantolonunun cebine soktu. “Özür dileme.” Bana doğru baksa da omzumun üzerinden başka bir şeye odaklanmış durumdaydı. “Dürüstlüğüne takdir ettim.”

Bu konuda satır aralarını okuyabiliyordum. O da ben de bu günlerde kesinlikle birbirimize karşı dürüst değildik. Hâlâ malum konu etrafında dans ediyor ve her geçen dakika büyümesini izliyorduk. Çok geçmeden ya hislerimizi kabullenmek zorunda kalacak ya da duygularımızın bizi ele geçirerek ezmesine izin verecektik.

“Ayrıca, senin tükenmeni istemiyorum.” Sonunda bana baskarken gözlerinde bir miktar endişe vardı. “Seni izin gününde çağırdığım için kendimi kötü hissediyorum.”

Başımı salladım ama endişesini takdir etmiştim. “Sorun yok. Burada olduğum için mutluyum.”

Gerçek buydu. Birkaç gün ayrı kalmak onu düşündüğümünden daha fazla özlememe neden olmuştu. Onunla ilgili düşünceleri

bir kenara itip Grace'le geçirdiğim zamanın tadını çıkarmaya çalışsam da zordu. O sıralarda hayatımın büyük bir kısmı onun etrafında dönüyordu. Film rulom onun fotoğraflarıyla doluyken, bu şehir Formula 1'le ilgili medya ve ticari ürünlerle doluyken ve tek istediğim tekrar yanına kıvrılıp saçma sapan bir Bollywood filmi izleyip kıkırdamakken onu *düşünmemek* biraz zordu. Kendimi yeniden şapşal bir genç kız gibi hissetmeme neden oluyordu.

Kendimi toplamak için hızlı bir nefes alarak başımı kanepenin önündeki sehpa da duran dizüstü bilgisayarına doğru salladım. "Bunu yapmaya hazır mısınız?"

Arsız sırtışı geri geldi, yalnızca bana yönelik o sırtış. "İtibarımı daha da kötüleştirecek hiçbir şey söylemememi sağlamaya hazır mısınız?"

Bir nefes verdim. "Neler yapabileceğimize bir bakalım."

Röportaj iki saat sonra bittiğinde Grace yarış simülatöründe yaklaşık altmış kere kaza yapmıştı, benim de Dev'in hazırcevap ama asla saldırgan, zalim ya da suçlayıcı olmayan yanıtlarına gülmekten neredeyse bütün makyajım akacaktı. Dev elbette yine başka bir grup insanı etkilemeyi başarmıştı.

Avustralyalı programcılarla hızlı şakalaşmaları ve esprileri, saatlerin dakikalar gibi geçmesine neden olmuş ve beni o kadar eğlendirmişti ki söylememesi gereken bir şey söylemesini engellemek için orada olduğumu neredeyse unutmuştum. Bana hiç ihtiyacı olmadığı belli olmuştu. Yeterince medya eğitimi almış, yapılması ve yapılmaması gerekenleri bilecek kadar röportaj yapmıştı. Yani ben izleyici olmuştum. Umurumda değildi, yal-

nızca doğru kişiden hoşlandığımı kanıtlıyordu. Dev, her türlü hayranlığa fazlasıyla layıktı.

“Eh, düşündüğüm kadar boktan geçmedi,” diye belirtti dizüstü bilgisayarını kapadıktan sonra. Gerindikten sonra kollarını kanepenin minderlerine yaslandı.

Kot pantolonunun beliyle siyah tişörtünün arasından cömertçe görünen tenini ve kollarını geren kaslarını incelemekten kendimi alıkoymak benim için büyük bir zorluktu. Tanrım, muhteşemdi. Ve neyse ki dikkatimin farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Ne yazık ki Grace, Dev’i incelediğimi fark etmişti ve yüzündeki kötü ifade bana buradan çıktığımızda bu konu hakkında kesinlikle konuşacağımızı anlatıyordu.

“Çok iyi iş çıkardın,” dedim not defterimi ve telefonumu tekrar çantama koyarken Grace’i görmezden gelerek. Birkaç fotoğrafını çekip çoktan paylaşmış ve bazı yanıtlarını not etmiştim, böylece *podcast* yayınlandıktan sonra bazı kliplerde kullanabilecektim. “Muhtemelen arka plandaki kıkırdamalarımı silmek zorunda kalacaklar. Ancak insanların buna bayılacağı kesin.”

Ben ayağa kalkıp yazlık elbisemin arkasını düzeltirken Dev de sırtarak gözleriyle her hareketimi takip ediyordu. “Seni güldürebildiysem,” dedi kollarını yavaşça indirirken, “gerisi önemli değil.”

Grace odanın karşı tarafından hafif bir boğulma sesi çıkardı ama ben onun tarafına bakmamayı tercih etmiştim.

Dev ya fark etmemiş ya da görmezden gelmeyi seçmişti. Bana odadaki tek kişiymişim gibi baktığı için ilkine bahse girerdim.

Heyecan verici ve sinir bozucuydu bu da hızla eşyalarımı toplayarak Grace’le geç kalma ihtimalimizin olduğu sahte bir öğle yemeği rezervasyonu uydurmama neden oldu. Şimdi kaçmaz-

sam kucağına oturmak, kollarımı boynuna dolamak ve ne kadar muhteşem olduğunu itiraf etmek gibi aptalca bir şey yapacaktım. Onun egosunun buna ihtiyacı yoktu, benim midem de içinde kelebeklerin uçuşmamasını tercih ederdi, bu yüzden Grace'i dirseğinden tutup Dev'in evinden çıkarırken ona el salladım.

Grace, elleri kalçalarında karşımda dikilmeden önce o korkunç asansöre girmeyi başarmıştık. "Kızım," dedi. Sonra daha vurgulu bir şekilde tekrarladı. "*Kızım.*"

Derin bir nefes verip arkamdaki çelik duvara yaslanarak çöktüm.

Bu konuşma için desteğe ihtiyacım olacaktı. "Evet?"

"Yardıma ihtiyacının olmadığını farkındasın, değil mi?" Bana sert bir bakış attı. "Yalnızca seni görmek istemiş. Ve seni güldürmeyi."

Haklıydı ama itiraf edersem bunu asla atlatamazdım. "Bunun doğru olmadığından eminim."

"Willow." Sesindeki bütün şakalaşma tonu kaybolmuştu. "O adam kapıyı açtığı anda sana nasıl bakıyordu? Daha önce hiç kim senin bu şekilde ışıldadığını görmemiştin."

Yine haklıydı. Bunu inkâr etmeye çalışmanın anlamı yoktu. Ancak yüksek sesle söylemek bunun artık yalnızca bir fantezi ya da basit bir yanılsama olmadığı anlamına gelirdi. Grace fark etmişti, bu da bunu benim uydurmadığımı ve Dev'e karşı hislerime göre hareket etmeme yeteneğimin neredeyse tükendiği anlamına gelirdi.

Kahretsin, başım büyük beladaydı.

"O böyle biri," diye itiraz ettim güçsüzce. "Resmen dünyanın en iyi gülümsemesine sahip olmasıyla tanınıyor."

"Gülümsemesinden söz etmiyorum. Sana olan bütün tepkilerinden söz ediyorum. Tıpkı onun—" Başını salladı sonra bana

saçmalama der gibi baktı. “İşleri profesyonel tutmak istediğini anlıyorum. Ve kadınlar olarak güçlü konumdaki erkeklerle ilişki yaşadığımızda çirkin isimler ve etiketlerle tokatlanmayı göze almak zorunda olduğumuzun farkındayım. Ağabeyinin dostluklarını tehlikeye atmak istememeni bile anlıyorum. Ama Willow, o adamın kaçmasına izin verirsen... gerçek bir korkaksın demektir.”

Sözlerini vurgulamak istercesine asansör titreyerek zemin katta durdu. Dünyam depremle sarsılmış gibiydi.

“Git istediğin şeyi al, sonra pişman olma.” diye bitirdi sözlerini Grace.

BÖLÜM 20

Dev

Yağmur yağıyordu.

Hayır, yalnızca yağmıyor, ortalığı seller götürüyordu ve o anda Macaristan pisti sığ bir göle benziyordu. Şartlar düzelirse yarışabilirdik ama şimdilik yapabileceğimiz tek şey oturup yağmurun dinmesini beklemektir.

“Desteden kart çek.”

“Kahretsın!”

Sessiz köşemde çenem göğsüme yaslanmış otururken kıs kıs güldüm, sıkılan pit ekibi garajın ortasında kartlarla çocuk oyunları oynarken dikkatleri üzerime çekmemeye çalışıyordum. Bu el oynamamayı tercih etmiştim ama bu, bundan önceki Uno oyununu fark atarak kazanmadığım anlamına gelmiyordu.

Nathaniel bilinmeyen bir yerlere kaybolmuştu, her zamanki gibi herkesten uzak duruyor, hiç arkadaş edinmiyordu. Şansına buna mecbur değildi, babası görevde olduğu sürece koltuğu güvendeydi.

Benimkinin aksine.

Argonaut'taki yerim için savaşmak artık umurumda değildi ama buradaki insanların çoğuyla aramı iyi tutmak için çaba gösterecektim. Çoğu bana gerçekten destek olmuştu... Teknisyenlerim ve mühendislerim, bütün yardımcı personelim hatta o anda kamerasını yüzüme doğrultan Konrad bile en iyi hâlimi hak ediyordu. Ve onları hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Hayal kırıklığına uğratmak istemediğim insanlardan söz ederken Willow, yanında Patsy'yle birlikte garajın arkasından içeri girdi. Patsy ilk kez gerçekten gülümsüyordu ve bir eli onu takdir ediyormuş gibi Willow'un omzundaydı. Her ne içinse fazlasıyla hak etmişti.

Willow'un benim için ayarladığı *podcast* bölümü üç gün önce yayınlanmıştı, dinlediğim kesitlere ve internette gördüğüm yorumlara bakılırsa aldığı tepki inanılmazdı. İnsanlar beni yeniden *seviyormuş* gibiydi. Zaten hiç vazgeçmemiş olmaları gerekirdi ama o beni uçurumun kenarından döndürmüştü ve ben bir kez daha insanların gözünde iyi gözüküyordum. Bu bir mucizeydi.

Hayır, bu doğru değildi. Çünkü mucize değildi. Bu, dünya dışı bir olgu değildi. Willow ve onun parlak beyniydi.

Şu anda aldığı övgü, hak ettiği bir kova saygının yalnızca bir damlasıydı. Ama bunu ona verecek kişi ben olmak istiyordum. İzin verirse tabii.

Sorun da buydu. İzin verecek miydi bilmiyordum.

“O yüzünün hâli ne?” diye sordu Konrad bana, kameranın arkasından kafasını uzatırken belli belirsiz bir tiksintiyle. “Neden kusacakmış gibi görünüyorsun?”

Peki, harika, *sırlısklam âşık* kıcım Willow’un duygularına karşılık vermeyeceği fikri yüzünden resmen *kusacakmış gibi* görünüyordu. Bunu bildiğim iyi olmuştu.

Yanıt vermeyince Konrad yarış yüzünden kaygılı olduğum için böyle göründüğümü varsayarak uzaklaştı. Açıkçası yağmur beni korkutmuyordu, zaten araca her bindiğimde büyük bir risk alıyordum. Dolayısıyla ıslak pistte yarışmak nesnel olarak kuru pistten daha tehlikeli olsa da Willow’u bana doğru yürürken izlemek kadar tedirgin etmiyordu.

O kayar gibi gelerek yanımda durup garajın geri kalanını ve kapının dışındaki pit yolunu incelerken saf, tatlı vanilya kokusu burnuma geldi. Kaşlarının arasında hafif bir kırıksıklık vardı ve koyu kahverengi gözleri bana bakarken her zamankinden biraz daha iriydi.

“Sence yarış iptal olacak mı?” diye sordu.

Sözlerini algılamam bir saniyemi aldı. Onu yalnızca görmek bile dikkatimi dağıtmış, kalbimin göğsümde şiddetle atmasına neden olmuştu.

Korkunç Argonaut üniforması bile muhteşemliğini gizlemiyordu ama benim güneş ışığı kızım onu takip eden bakışların farkında bile değildi... Üstelik çok vardı. Benim keskin bakışlarım çoğunu işlerine dönmeye teşvik edene kadar birkaç teknisyeni onun gelişini izlerken yakalamıştım.

Herkes onun yasak bölge olduğunu biliyordu, bu da muhtemelen bunun nedeniyle ilgili söylentiler olduğu anlamına geliyordu. İtibar zedeleyen türden olmadıkları sürece buna katlanabilirdim. Umarım o da bunu yapabilirdi.

Sorusu üzerine ekranlarından hava durumu radarını izleyen mühendislere göz attım. Meteorolog değildim ama ön cephe pisti terk ediyormuş gibi görünüyordu. “Sanmıyorum.”

Tam o sırada Sturgill garajda hızla ilerledi ve istasyonuna dönerken emir yağdırmaya başladı. Bir saniye sonra mühendislerden birinin ekranında yarış kontrolden gelen mesaj yanıp sönmeye başlamıştı. Yüksek sesle okuyarak ertelemeinin on beş dakika içinde sona ereceğini ilan etti.

Artık hazırlanma zamanım gelmişti.

Ben Willow’a bunu söyleyemeden eli omzumu bulup hafifçe sıktı. “Orada dikkatli ol, tamam mı?”

Gözlerinde endişe vardı ama bir umut ve saygı parıltısının neredeyse gölgesinde kalmıştı. Aldığım riski anlıyor ve saygı duyuyor, güvenliğim için endişeleniyordu ancak ifadesi yeteneğime olan saf inançla doluydu. Oraya gidip yaptığım işte mükemmel olduğum için tek parça hâlinde ona döneceğime inanıyordu.

“Ben her zaman dikkatliyimdir,” diye takıldım ama hemen toparlandım ve sözlerimi güçlendirmek için elimi elinin üzerine koydum. “Söz veriyorum, olacağım. Ayrıca sen benim uğurumsun.”

Başını salladı ve dişlerinin arasından nefes aldı, yorumuma karşılık olarak belimi çimdikledikten sonra elini çekti. “Şu âna dek sana pek şans getirmedi ama tamam,” dedi teslimiyetle içini çekerek. “Git ve kazan, kaplan.”

Kaos olacaktı.

Formasyon turundan ve griddeki yerimde beş saniye bekle-dikten sonra açıkça belli olmuştu. Katliam olmaması mümkün

değildi. Daha başlama yerlerimize giderken iki araç *spin* atmıştı. Biri kaza yapmış ve sürücünün yarışı daha başlamadan sona ermişti. Diğeri kurtarmıştı ama böyle bir olay kendine en çok güvenen sürücünün bile güvenini sarsabilirdi. Risk almaya istekli olmayacak ve muhtemelen birinci turun sonunda grubun en arkasında yer alacaktı.

Bana gelince? Savaşarak geçmem gereken yedi araç vardı ve kendimi tutmak gibi bir planım yoktu. Her yıl arabasını azıcık geliştirebilen bir takımda olmanın tek bir parlak avantajı varsa o da aracın sınırlarını bilmemdi. Bu kadar kaygan bir pistte ne yapıp ne yapamayacağımı biliyordum. Ve bu karbon fiber kütlesinin iyi yaptığı bir şey varsa o da yağmurda yarışmaktı.

Direksiyonu daha sıkı kavradım ve üstümdeki kırmızı ışıkların birer birer yanmasını ve tam olarak sönmesini izledim.

Gaza basıp başlangıç yerimden fırladım ve önümdeki araçlar içeri girip çıkarken sağ taraftan dümdüz ilerledim. Bir Omega Siluro önümde yavaşlayarak beni tam ihtiyacım olduğu anda mucizevi bir şekilde ortaya çıkan boşluğa doğru sola kaymaya zorladı.

Ve kıyamet de işte tam o anda koptu.

Ama beni ilgilendirmiyordu çünkü belli ki bugün benim günümüdü.

Beklediğim katliam gerçekleşiyordu hatta düşündüğümünden daha kötüydü. Bir Mascort bir salise içinde bir McMorris'i yarış dışı bıraktı, ardından bir Spectre Energy aracı kaçış alanına girerken bir D'Ambrosi'yi de yanında götürdü. Bütün bu kargaşadan manevra yaparak kaçmayı, yollarından çekilmeyi ve kurtulmayı başardım ve sonra...

Hayır. Nasıl yani? Ne *boklar* dönmüştü?

İkinci sıradaydım.

Önümde yalnızca Zaid vardı, aracının arkasından saçılan suyun görüşümü engelleyemeyeceği kadar uzağımdaydı. İlk altı içinde kargaşadan kaçabilen tek sürücü oymuş gibi görünüyordu. Sonraki virajı dönerken aynalarımda pek bir şey göremesem de yer kapma savaşını ve uçuşmayı sürdüren enkaz parçalarını kesinlikle görebiliyordum. Kahretsin, pistin o tarafına döndüğümde lastiklerime zarar vermemek için hepsinden kaçınmak zorunda kalacaktım.

“Yakında güvenlik aracı çıkabilir,” diye uyardı Branny telsizden. Ardından, daha beş saniye bile geçmeden duyuru geldi, “Güvenlik aracı devreye girdi. Hızına dikkat et. Ve ikinci sıradasın. Bunu atlatman çok güzel işti.”

Asla aşırı coşkulu övgüler yağdıran bir adam değildi ama alabildiğim kadarına razıydım.

“Arkadaki araçlar hakkında bana bilgi verebilir misin?” Bu pozisyonu korumak için kiminle savaşmam gerektiğini bilmem gerekiyordu. Çünkü artık buradaydım ve yerimi geri vermeyecektim.

Sonraki beş aracı saydı ve içlerinde Reid, Otto, Thomas, Lorenzo ve Axel yoktu. Lanet olsun. Zaid dışında en iyilerin *hepsi* yarış dışı kalmıştı. Bazılarının araçları onarılarak yeniden katılma ihtimali vardı ama bu benim şansımdı. Biraz daha dayanırsam podyumda kalma şansım olurdu. Ancak güvenlik aracı bunu zorlaştıracaktı. Azaltılan hız grubu birbirine yaklaştıracak ve arkamdaki yarışçılara yeniden toparlanıp yetişme fırsatı verecekti. Bir de kırmızı bayrak çıkarsa...

“Ve kırmızı bayrak,” dedi Branny. “Hemen pite gel. Pit yolunda sıralan.”

Midem biraz sıkıştı. Yarış yeniden start verilerek başlatılırsa tekrar orta sıralara düşebilir ve podyum şansımı kaybedebilirdim. “Anlaşıldı.”

Bana söyleneni yaptım, Zaid’i pit alanına kadar takip ettim ve aracımı arkasında durdurarak takım teknisyenlerinin lastik battaniyeleriyle dışarı fırlamasını izledim.

“Sakıncası yoksa araçtan ineceğim.”

Branny isteğimi onayladı ve bana uzaklaşmamamı söyledi. Yeniden start verileceği zaman uyarı yapılacaktı ancak yarış başlangıcının ve ikinci sırada olmanın getirdiği adrenalinin bir kısmını üzerimden atmam gerekiyordu.

Teknisyenlerden biri çıkmama yardım etti ve zaten sıırıslık olmama rağmen kaskımla yarış maskemi çıkarırken başka biri şemsiye getirdi. Gördüğüm kadarıyla yağmur neredeyse durmuştu ve hava bugün çok sıcak olduğundan önceki sağanağa rağmen pist hızla kuruyacaktı.

Bu da bu hantal yağmur lastiklerinden kurtulmamız ve bir an önce daha hızlı olan yumuşak lastiklere geçmemiz gerektiği anlamına geliyordu.

Hava durumu ekranlarını kontrol etmek için pit duvarında durdum ve Branny’yle yarış mühendislerine ne düşündüğümü söyledim, ardından garaja gidip birini aradım. İçeri girdiğimde Mark bana yetişmeye çalıştı ama ona el sallayarak arka köşeye yöneldim. Willow’u görünce omzumdan bir miktar gerginlik akıp gitti ve onun da beni görünce aynı şekilde rahatladığına yemin edebilirdim.

Onu sarılmamak için kendimi zor tuttum ancak elimi kolumdan aşağıya kaydırarak biraz daha yakınımaya çekme dürtüsüne karşı koyamadım. Özel bir konuşma yapacakmış gibi başımı kulağına yaklaştırdım. Etrafta kameralar vardı, bu yüz-

den kaydedilirsek tamamen masum görünürdü. Ona bu kadar yakın dururken hissettiklerimin... kesinlikle masum bir tarafı olmasa da.

Aslında onunla bir şey konuşmam gerekmiyordu. Tek istediğim yakınında olmak, varlığının tadını çıkarmak ve beni muhtemelen ikinci sırada uzun süre kalamayacağım gerçeğinin keskin sınırından çekmesine izin vermektir. Şartlar aleyhime olsa bile bunu yapabileceğime dair bir hatırlatmaya ihtiyacım vardı. Güven dalgasının yeniden ortaya çıkması için tek gereken ondan gelecek bir bakış ve bir gülümsemeydi.

Bana bakışı artık arzulamaya başladığım bakışıydı. Birlikte geçirdiğimiz süre dolunca tahmin edebileceğimden çok daha fazla özleyecektim.

Büyük kahverengi gözleri benimkilerle buluştu, içinde en ufak bir kuşku gölgesi bile yoktu. Bunu yapabileceğime inanıyordu. Her şeyi yapabileceğime inanıyordu. Bu bütün içimi kapladı. Beni onun haklı olduğuna, önümde yedi kez dünya şampiyonu olmuş biri varken bile bu yarışı kazanmak dahil her şeyi *yapabileceğime* ikna etti.

“Bana moral konuşması yapabilir misin?” diye rica ettim, o anda aslında buna ihtiyacım kalmadığı hâlde.

Gülüştü kalp atışlarımı hızlandırdı ve yüzüme bir sırıtış yayıldı. Bu sesi duymaya devam etmek için her şeyi yapardım.

“Tamam, bakalım ne yapabileceğim.” Derin bir nefes aldı, ardından başladı. “Sen on dört yaşındayken Oakley’yle katıldığınız karting yarışını izlemiştin. Yağmur yağıyordu ve o hafta sonu babamın beni de sürüklemesine çok üzülmüştüm çünkü sürekli o çirkin plastik pançoyu giymek zorundaydım. O şey giysimi kapatıyordu... beni fark etmen için seçtiğim kıyafeti.”

İtirafı üzerine gözlerimi kırıştırdım ve gözlerinin içine bakabilmek için biraz geri çekildim ama kolumdan tutup olduğum yerde kalmaya zorladı.

“Fark etmedin tabii,” diye devam etti esprili bir sesle. Bunu yüzünde görmek için ölüyordum ama tutuşunu gevşetmedi. “Ama hiç önemi yoktu. Önemli olan senin yerde bir damla su yokmuş gibi çizgiden fırladığın anda gösteremediğim giysimi ve feci derecede kabaran saçlarımı tamamen unutmuş olmamdı. Sıfır korkuluydun. Öte yandan Oakley hiç riske girmedi. Dördüncü oldu. Ama sen kazandın.”

Willow’un düşündüğünün aksine, her zaman çok korkar ama bunun beni durdurmasına izin vermezdim. Korkabileceğimi, buna rağmen sert araba kullanabileceğimi küçük yaşta öğrenmiştim.

“Senin hâlâ o on dört yaşındaki korkusuz çocuk olduğunu biliyorum,” diye devam etti Willow güçlü ve kendinden emin bir tavırla. “Bu yüzden oraya dön ve aynen öyle sür. Git ve kazan.”

Sonunda elini kolumdan çekerek gerilememe izin verdi. Gülümsemesi hafif ve biraz da utangaç olsa da içten ifadesini, iki yanağında görünen gamzelerini inceledim.

Güneşten hafifçe yanan yüzünün üst kısımları hafifçe kızarmıştı ama gözleri parlıyordu. En ufak bir utanç ya da mahcubiyet yoktu. Bu hikâyenin ne anlama geldiğinin farkındaydı, başından beri benden hoşlandığını kabul ediyordu ve onu öpmek, bu duygunun artık karşılıksız olmadığını ona göstermek gücümün son zerresini tüketiyordu.

“Kahretsin, bu şimdiye dek duyduğum en iyi moral konuşması olabilir,” diye itiraf ederken kendimi tutmak için gösterdiğim çabayla sesim biraz tiz çıktı.

Sahte bir reverans yaptı, sırtırken gamzeleri çukurlaştı. “Her zaman seve seve yardım ederim.”

Umarım bunu içtenlikle söylemişti çünkü artık onun yardımını olmadan yaşayabileceğimi sanmıyordum. O olmadan yaşayabileceğimi sanmıyordum.

“On beş dakika sonra yeniden başlıyor!” sesi duyuldu arkamdan ve ben gerçekliğe geri sürüklenerek mutluluk baloncuğunu terk etmek zorunda kaldım. “Start noktasından başlayacak!”

Kafamı tekrar oyuna vermem gerektiğini bilerek soluğumu verdim. Ancak artık kendime yıllardır olmadığı kadar güveniyordum.

“Oraya dönsem iyi olacak,” dedim ama kolunu bırakmadım.

Willow elimden kaçmadan başıyla onayladı. “Herhâlde öyle yapmalısın.”

“Bu kez dikkatli olmamı söylemeyecek misin?”

Burnunu kırıştırdı ve kahretsin, bu dudaklarımı onunkilere bastırma isteğimi daha da arttırdı. “Hayır. Sen ne yaptığını biliyorsun.”

“Evet. Öyle denebilir.”

Kendimi gitmeye ikna etmeye çalışırken aramızda bir sessizlik oldu ama hiç rahatsız edici ya da tuhaf değildi. Sonunda ona göz kırpıp bir adım geriledim.

Tekrar deliliğe sürüklenmem için bu kadarı yeterli oldu. Ama yeniden hırslanmış ve gözümü podyuma dikmişim.

Pit yoluna çıktım ve araçtaki ara lastikleri görünce kaşlarım çatıldı. Ağır yağmur lastiklerinden çok daha iyi olsa da istediklerim onlar değildi.

“Yumuşak lastik istediğimi söylemişim,” diye seslendim pit duvarına ulaştığımda.

Stratejistlerden biri başını sallayıp koltuğunda bana doğru döndü. “Dev, onlar–”

“Bana yumuşak lastik takın.” Artık izin istemeyecektim. Bu insanların şansımı mahvetmesine izin vermeyecektim. Artık olmazdı. “Bu pisti iyi biliyorum ve güneş çoktan çıktı. Pit stratejimizi sürdürüp ikinciliği koruyacaksak beni bekletmek yerine şimdiden yumuşakları takmalısınız.”

“Mascort, Zaid’i ara lastikle çıkarıyor,” diye itiraz etti. “Şu anda yumuşak takmaya cesaret edenler yalnızca kaybedecek bir şeyi olmayıp bu riski göze alanlar.”

“Ever, işte ben de almaya hazırım.”

Duraklayıp beni dikkatle inceledi. Çenem kasılmıştı ve ellerim kalçamdaydı. Bu konuda geri adım atmayacaktım. Bana direnebilirdi ama içten içe haklı olduğumu biliyordu. Hepsi biliyordu. Bu, benimle birlikte risk almaya istekli olup olmadıklarıyla ilgiliydi.

“Tamam, peki.” Stratejist iç geçirerek bana sert bir bakış attı. “Ama kaza yaparsan, sorumluluk yalnızca sana ait. Ne istediğine dikkat et.”

Yarışa ikinci sıradan başlamak kesinlikle gerçeküstüydü. En son ne zaman bu kadar önde olduğumu... önümde güzel bir düzlükten başka hiçbir şeyin olmamasının nasıl bir şey olduğunu hatırlamak zordu.

Ancak kesinlikle hatırladığım bir şey vardı. Henüz F1 şampiyonluğu hatta yarışı bile kazanamamış olabilirdim ancak ben de bir F3 ve F2 şampiyonuydum. Ve şampiyonlar kazanmanın nasıl bir his olduğunu asla unutmazdı.

Pist yüzeyi konusunda haklıydım. Kalan araçların formasyon turunu bitirmesini beklerken ıslak asfalttaki koyu renk küçük lekeler gözlerimin önünde küçülüyordu. Bu noktalardan birine denk gelerek savrulma şansım çok yüksekti, özellikle de bu lastiklerle.

Zaid'i geçmek hayatımın mücadelesi olacaktı ama o ara lastiklerle başlıyordu. Lastikleri fazla dayanmayacak ve kuşkusuz erken pit yapmak zorunda kalacaktı. Tek soru şuydu, o bunu yaparken ben, piste döndüğünde hâlâ onun önünde olacak kadar fark açabilecek miydim?

Işıklar bir kez daha söndü ve ben çizgimden neredeyse Zaid'den daha hızlı çıktım ama onun konumu daha iyiydi ve ilk virajı ona vermem gerekti. Arkamdaki araçları savuşturarak pozisyonum için savaşıırken virajdan çıktığımızda durumlarımız tekrar eşitlenmişti. Ancak sonraki düzlükte (DRS yardımı bile olmadan) lastiklerim sayesinde onu geçtim.

Az önce idolümü ve onun gibi olmanın ancak hayalini kurabileceğim Zaid Yousef'i geçmiştim. Fakat yedi kere şampiyon olmasının bir nedeni vardı. Berbat lastiklere rağmen hâlâ daha fazla beceriye, daha fazla deneyime ve daha iyi bir araca sahipti ve bana hemen yetişti.

Ancak pist ara lastikler için fazla kuruydu ve sonraki viraja geldiğimizde temiz hava yakalamaya çalışırken biraz geriye düştü. Yakında pite girmek zorunda kalacak ve lastik değiştirirken zaman kaybedecekti. Piste sonuncu sırada olmasa bile muhtemelen diğer araçların arkasında çıkacaktı. Kaybettiği yerleri telafi etmesi çok zaman alacaktı ve ben o sırada daha fazla zorlayıp aradaki farkı açabilirsem yarışı kazanabilirdim.

Tam da beklediğim gibi, turu tamamladığımızda Zaid pit şeridine daldı ve sonraki rakibim, muhtemelen onların da talih-

siz lastik seçimi sayesinde çoktan birkaç saniye gerimde kalmış durumdaydı.

“Tamam Dev, yarış liderisin,” dedi Branny kulağıma. Sesi her zamankinden biraz daha yüksekti, buna inanamıyormuş gibi.

Onu suçlayamazdım. En son önümde kimse olmadığına son F2 şampiyonluğumu kazanıyordum. Ama F1 Grand Prix’de ilk defa yarış lideri olmak? Tanrım, umarım telsizden güldüğümü duymuyorlardı.

Yine de başımı eğip yarışa asıldım. Turlar hızla geçerken Zaid yavaş yavaş ön taraflara yaklaşıyordu. Otuz yedinci turda, (daha önce arkamda bana en yakın adam olan) Reid’den bir tur sonra lastik değiştirmek için pite girdim. İnanılmaz hızlı bir pit oldu ve piste yine Reid’in önünde çıktım ancak henüz pite girmeyen bir McMorris’in arkasına takılıp kaldım. Tabii iki tur sonra pit yoluna yöneldi ve ben bir kez daha yarış lideri oldum.

Neyse ki bu pistte geçiş yapmak zordu. Ve bu sayede gerçekten kazanma şansım vardı. Yalnızca Reid’le aramdaki mesafeyi arttırmam ve Zaid’in kuşkusuz tekrar yetişeceği zaman, daha önce hiç yapmadığım şekilde savunma yapmam gerekiyordu.

Bunu yapabildim. Kazanabildim.

Branny bana sürücülerin sıralaması ve tur sürelerim hakkında güncellemeler vermeyi sürdürüyor ve her konuda rehberlik ediyordu. Her şey mükemmel gidiyordu. Bunların hiçbirisi Argonaut’un planında olmasa bile... Bir galibiyet onlar için pek bir şey değiştirmeyebilirdi ama benim için kesinlikle değiştirirdi.

Gelecek her zamankinden daha parlak görünüyordu.

Bitiş çizgisini geçtiğim ilk anlar bulanıktı.

*Parc fermée*ye doğru ilerleyip bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm birincilik tabelasının arkasında dururken telsizde bir tebrik kaosu vardı. Onları geride tutmak için tasarlanan bariyerde yanlarına gittiğimde takımımın izdihamıyla karşılaştım. O kadar bağırışa, agresif tokatlamalara ve kucaklaşmalara maruz kaldım ki sonrasında bir veya iki kaburga kemiğimin kırıldığı ortaya çıkabilirdi. Kalabalığın içinde Willow'un buklelerini görüyor ama ne kadar çabalarsam çabalayayım ona ulaşamıyordum. Ve yapabileceğim her şeyi yapmadığımı kimse söyleyemezdi.

Sonra beni tartılmaya götüren ve yarış sonrası röportajı için yönlendiren görevliler geldi. Takıma, aileme teşekkür ettim ve küfür sözcükleri kullanmamaya dikkat ettim ama gerçekte neler olduğunu anlamak için daha sonra kaydını izlemem gerekecekti. Sonra Zaid ve Reid'le birlikte yarış sonrası podyum dinlenme odasına gidildi. Ellerini sıkıp övgülerini dinledim ama söylediklerini tam olarak algılamakta zorlanıyordum.

Her şey ancak podyumda net bir şekilde ortaya çıktı.

Başarmıştım. Formula 1'de beş yılın, yüzden fazla yarış startının ardından sonunda buradaydım. Hem beni hem de Argonaut'u temsil eden Amerikan milli marşı çalıyordu. Parçayı hiç bu kadar sevmemiştim.

Reid ve Zaid şişelerini bana doğrultunca üzerime şampanya yağdı, ben de karşılık olarak onlara şampanya püskürtürken o kadar çok güldüm ki yüzümden akanların şampanya mı yoksa gözyaşı mı olduğundan emin değildim. Olmuştu. Bunun için çabalamıştım ve artık tadına vardığım için daha fazlasını istiyordum. Ama şimdilik bu kadarıyla yetinecektim.

Şişeler boşaldığında fotoğraf için poz verdik, ardından podyumdan alındım ve röportajlar için bana ihtiyaç duyulmadan

önce temizlenmeye yönlendirildim. Koridorlardan geçip karavana dönerken yolda karşılaştığım herkesin tezahüratına katılırken yüzümdeki sırıtışı silemiyordum, böyle bir isteğim de yoktu. Willow'un onlardan biri olmasını istiyordum ama onu hâlâ bulamamıştım. Ortam sakinleşince arayacağım ilk kişi oydu. Bu galibiyet ona da aitti.

Sürücü odama doğru merdiveni çıkarken adrenalin azalıyordu. Mark peşimdeydi ama ona sımsıkı sarılıp daha sonra üzerimde çalışabileceğine söz verdim. Şimdilik bunun tadını tek başıma çıkarma fırsatına ihtiyacım vardı.

Yapmıştım. Gerçekten başarmıştım.

O uzaklaşırken odamın kapısını açtım... ve donakaldım.

Önce fotoğraflar dikkatimi çekti. Karşımdaki duvarda fotoğraflardan oluşan bir kolaj vardı. Bazıları bana, bazıları benim numaramı taşıyan şeyler giyen hayranlarıma, bazıları çocukluğumda karting yarışlarıma gelen aileme ait fotoğraflardı. Sonra hepsi el yazısıyla yazılmış, hepsi beni destekleyen, hepsi o insanların bana olan inancının katıksız gücünü kanıtlayan mektup ve posterler vardı. Hatta gösterişli renklerle modern tarzda yapılmış bir portrem bile vardı. Gülümsemem elbette en belirgin özelliğimdi.

Ama kalbimin atabileceğini düşündüğümünden daha hızlı atmasına neden olan, hepsinin altında diz çökmüş, hâlâ etrafı düzenleyen Willow'du.

Kapı açılınca iri gözler ve hafif bir çığlıkla döndü. Yanındaki masaj masasından destek alarak ayağa kalkarken elindeki fotoğraf yere düştü ama sonra parmaklarını gergin bir şekilde önünde büktü.

“Daha geç geleceğini düşünmüştüm,” dedi hafif bir tereddüt ve çekingen bir gülümsemeyle. “Henüz bitmedi ama... sana sürpriz yapmak istedim.”

Boğazım düğümlendi, söylemek istediğim sözcüklerin çıkmasına izin vermedi. Sıcak yarış nedeniyle susuz da kalmıştım elbette ama konuşamamamın nedeni o değildi. Tamamen Willow yüzündendi.

“Bütün bunları benim için mi yaptın?” diyebilirdim sonunda, etrafı inceledim ve tekrar ona odaklandım. “Ya kazanamasydım?”

“Bir süredir planlıyordum,” diye itiraf etti, hâlâ parmaklarını büküyordu ama gülümsemesi artmıştı. “Burası senin zaferinin tapınağı falan değil. Yalnızca birçok insan tarafından ne kadar sevildiğini görmeni istedim. Sana istediğin şey için neden savaşmaya devam etmen gerektiğini hatırlatmak istedim.”

Bu duyguyu kuşkusuz takdir ediyordum. Ama mücadeleye devam etme sebebim karşımda duruyordu.

Belki kalan adrenalindendi. Belki damarlarımda akan umursamazlıktı. Belki de onun görüntüsüydü. Artık her neyse, düşünme fırsatı bulamadan ona doğru yürüyordum.

Ayak parmaklarımız birbirine değerken durdum. O kadar yakındım ki bana bakmak için başını kaldırmak zorunda kalıyordu. Bakışları kararsız ama umutluydu, nazikçe teşekkür etmeme hazırlanıyor ama daha fazlasını diliyormuş gibiydi. Ona ne isterse verecektim.

“Resmen âşık oldum,” dedim ama aslında *onu* kastediyor gibiydim. “Mükemmel.”

Nefes verdi, yumuşak ve biraz titrekti. Bir şey söylemek istiyormuş gibi ağzını açtı ama elimle ensesini kavradığımda sözcükler dilinde kayboldu.

“Sen mükemmelsin,” diye mırıldandım.

Bakışlarımı dudaklarına indirdim, sonra tekrar yukarı kaldırdım. Gözlerindeki bakış kuşkudan beklentiye döndüğünde daha fazla zaman kaybetmedim. Zaten yeterince zaman kaybetmiştim.

Onu öptüm.

BÖLÜM 21

Willow

Dev'in dudakları benim için zafer gibiydi. Zor işi o yapmıştı ama beklediğim ödül olmasa da ben de ödül almıştım. Ancak bu kesinlikle istediğim şeydi. Uzun zamandır istediğim şeydi.

Ben de onu öptüm.

Dili benimkine sürtünüyor, bedenim karşılık olarak uğulduyordu. Tadı tatlıydı, her yarıştan sonra içtiği enerji içeceği gibi biraz vişne ve tanımlayamadığım başka bir şey vardı. Az önce başardığı şeyin bir hatırlatıcısıydı, içimi yeni bir mutluluk dalgası kapladı.

Başarmıştı. Kazanmıştı. Ve bunu güvenilmez bir araç ve onu gerektiği gibi desteklemeyen bir takımla yapmıştı. Bu onun iste-

diği şekilde kutlamayı hak ettiği bir zaferdi. Ve istediği şey ben-
sem...

Kirli sakalı tenime sürtündü, onu daha da yakına çekmek için terden ıslanmış saçlarını kavradım. Beni kendine çekerken boğazından bir inilti koptu, sahiplenici elleri belimdeydi, dokunuşu neredeyse yakıcıydı. Onu hak ettiğim gibi daha sıkı kavradım ve bundan vazgeçmek istemeyerek kendime çektim.

Ancak bu böyle süremezdi. Anlaşmamızın bitiş tarihinin de kanıtladığı gibi, asla olmamalıydı. Belki bu da işin bir parçasıydı... işin avantajlarından. Birbirimizden uzaklaştığımızda bu da bitecekti. Büyük ihtimalle birimiz o kapıdan çıktığında bitecekti.

Bu düşünceleri kenara itip dudaklarının ağgözlülükle benimkine doğru eğilmesine ve o âna odaklandım. Davet edercesine başımı eğdim ve elleri belimden göğsümün altına, yanlardaki hafif dolgunluğa doğru gezinirken titreyerek içinde eridim. Köprücük kemiğime ve boynuma giderken tüylerim ürperdi. Yolculuğu yüzümü şefkatle okşayarak bitirdi. Elimde olmadan küçük bir iç geçirdim. Bu hem daha fazlası için bir yalvarış hem de nezaketi için bir teşekkürdü. Bana nasıl davranacağını, nelerden hoşlandığımı biliyordu. Hatta hareketlerini yavaşlatıp sakinleşirken bu şey daha uzun sürerse benim daha da ileri gitmeye karşı koyamayacağımı biliyormuş gibi görünüyordu.

Son öpücüğü bir şekilde diğerlerinden daha tatlıydı, ben yavaş yavaş rüyadan uyanırken başparmaklarıyla elmacık kemiklerimi okşuyordu.

“Geçen yıldan beri bunu tekrar yapmak istiyordum,” diye mırıldandı benimkinden bir fısıltı uzakta olan dudaklarının arasından.

Saçını tutmayı bırakıp ellerimi göğsüne kaydırdım, parmaklarım yarış giysisinin içine kıvrıldı. Hâlâ başım dönüyordu ve

öpücük sarhoşuydum, bu yüzden hiç düşünmeden sordum. “O hâlde neden yapmadın?”

Dudağının kenarı yukarı kalktı. “İkimiz de bunun kötü bir fikir olduğuna karar vermemiş miydik?”

Yutkundum ama gerçeklik yeniden üzerime baskı yapsa da onu bırakmadım. “Haklısın. Bu doğru.”

Midem sürekli biraz daha kasılıyordu. Sonu çoktan gelmişti. Birbirimizden uzaklaşmak üzereydik ve bir kez daha bunun, ânın sıcaklığıyla yaşanan bir olay olduğu konusunda hemfikir-dik. İkimiz de yalan olduğunu bildiğimiz hâlde hiçbir anlamı olmadığı konusunda birleşecektik.

Ancak Dev’in elleri yüzümden ayrılmıyor, gözlerindeki parıltı bana yaşananlarla ilgili yalan söylemeyeceğini gösteriyordu.

“Bu o kadar kötü bir fikirse,” dedi gergin bir sesle, “o zaman bana seni neden tekrar öpmek istediğimi söyle. Seni neden aklımdan çıkaramadığımı? Seni ne zaman başka bir erkeğin yakınında görsem, neden onu senden uzaklaştırmak ve bir daha sana yaklaşmamasını sağlamak istediğimi. Söyle bana Willow. Bana neden böyle hissettiğimi söyle.”

Bana bakarken boğazım düğümlendi. Bakışlarındaki yakıcı tutku bende parmak uçlarımda yükselip gözlerini kapamasını sağlamak onu bir kez daha öpme isteği uyandırdı. Bana öyle bakamazdı yoksa geri alınamayacak seçimler yapardık.

Bunun yerine tek yapabildiğim, “Bilmiyorum,” diye fısıldamak oldu.

Yüzümü tutmayı bırakıp derin bir iç geçirdi ve kafasını tekrar kaldırmadan önce geriye attı. Ama uzaklaşmadı. Ellerini belime koyarak beni yakınında tuttu. Mesajı açıktı. Gitmeme izin ver-meyecekti.

Ben de hiçbir yere gitmeyi planlamıyordum. Bunun sonuna ulaşmaya hazır değildim.

“O hâlde bana *senin* nasıl hissettiğini söyle,” diye ısrar etti sesinde hafif bir çaresizlikle. “Bana, deliren tek kişinin ben olmadığını söyle.”

Nasıl hissettiğimi biliyor olmalıydı. Belki ikimizin de buna inanması için tekrar duymamız gerekiyordu. “Yalnız değilsin.”

Alnını benimkine bastırıp hafifçe başını salladı. İlk hamleyi yapan, bizim için her şeyi bir kez daha değiştiren hamleyi yapan kendisi olduğu hâlde içinde bulunduğumuz duruma inanamıyormuş gibiydi. “*Siktir, Willow.*”

“Biliyorum,” diye fısıldadım ona daha sıkı sarılarak.

Nefes alırken çenesi kasıldı, parmakları sırtıma baskı yapıyordu. Kolayca uçup gidebileceğim anda baskısı beni destekliyordu.

“Bunun... çok fazla olduğunu biliyorum,” dedi sonunda. “Ama sonradan bunun bir hata olduğunu düşünmeni de istemiyorum. Benim için değildi. Ve bu son kez de değildi.”

Bunun hata olduğunu söylediğim için pişman değildim. O zaman yapılması gereken oydu, bir şeyleri idare etmenin doğru yoluydu ama şimdi aynı şeyi söyleyemezdim.

“Bu bir hata değil.” Gerçek buydu ama bu kadar basit değildi. “Ama ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

Uzun zamandır sakladığımız bütün sırlarımızı açığa çıkarabilir, bütün bu itirafları yapabilirdik ancak işlerin buradan sonra nereye ve nasıl gideceğini çözemezsek bunların hiçbir önemi olmazdı.

Dev gözlerimin içine bakacak kadar geri çekildi. “Bu, senden uzak durmak benim için kolaymış gibi davranmak istemediğim anlamına geliyor. Mümkün olan her an yanında olmak istemi-

yormuşum gibi davranmaktan artık bıktım.” Saçımı omzumdan çekerek parmaklarını ensemde gezdirdi. “Senden hoşlanıyorum Willow. O kadar ki bazen bizi ayıran şeyin ne olduğunu unutuyorum.”

O unutabilirdi ama ben yapamazdım. Ağabeyimin, bu işin, ilişkilerin ve itibarın zedelenmesi riski... Tehlikede olan çok şey vardı. Yine de bu beni, “Ben de senden hoşlanıyorum. Hem de çok,” demekten alıkoymadı.

Gülümsemesinde alaycı bir kendini beğenmişlik vardı ama itirafımla teninin altında uğuldamaya başlayan heyecanı neredeyse hissedebiliyordum. “Evet, bunu tahmin etmiştim. Demek istediğim, sen sarhoşken zaten bana olan hislerini itiraf *etmiştin*.”

Gülüştümünü gizlemek için tersledim. “Kapa çeneni.”

Âna kattığı mizah, endişemin bir kısmını uzaklaştırmıştı. Yeniden kendimizmiş gibiydik. Dev’le Willow, sınıfın palyaçosu ve bütün esprilerine gülmemeye çalışan kız.

Buklelerimden birini parmağına doladı, sırtışı geri dönmüştü ama bakışları hâlâ yumuşaktı. “Hayır, o zaman benden uzaklaşmana izin vermemiş olmayı ne kadar istediğimi sana anlatamam. Peşini bırakmamalıydım.”

Başımı iki yana salladım. “Dinlemezdim. Çok utanmıştım.”

“Peki ya şimdi?” Yüzümün her santimini inceliyordu. “Hâlâ çok utanıyor musun?”

“Hayır. Hem de hiç.”

Tekrar eğildi, bu kez öpücüğe hazırdım. Bu yüzden gözlerimi kapadım ve başımı arkaya atarak dudağının benimkine değmesini bekledim.

Ama kapının sert bir şekilde çalınması beni korkuttu ve geri çekildim. Yine de Dev uzaklaşmama izin vermedi. Benden daha hızlı tepki vererek kolunu belime dolayıp beni yanında tuttu.

Kapının diğer tarafındaki kişinin içeri dalıp bizi bu şekilde yakalayacağından endişeli değilmiş gibiydi.

Neyse ki doğru tahmin etmişti. Yalnızca Dev'e röportajlar için ona ihtiyaç olduğunu söyleyen bir ses duyuldu.

Başımın üstünden yanıt verdi sonra bana bakmak için çenesini tekrar eğdi. "Rahatsız etmeyi seviyorlar, değil mi?"

Bakışlarımı başka tarafa çevirerek şakacı yorumuna gülmeye çalıştım. Basılma fikrini pek komik bulmamıştım.

Dev çenemi tutup tekrar ona bakmamı sağladı. "Bak," dedi yumuşak bir sesle, şakacı hâli kaybolmuştu. "Bunu sonra konuşuruz, tamam mı?" Devam etmeden önce hafifçe başımla onaylamamı bekledi. "Takıma dönmem gerekiyor ama bu senden uzaklaştığım anlamına gelmiyor. Aramızda bir şeyler olduğu çok açık. Ve nereye gideceğini anlamamız gerekiyor."

Yutkunarak başımı salladım. "Öyle."

"Bunu yapacağız." Dudağı nefesimi kesen bir veda öpücüğü için benimkiyle buluştu. "Sen otele dön," diye mırıldandı yalnızca bu sözcükleri söyleyebilecek kadar geri çekilerek. "Üzerini değiştir. Bu gece dışarı çıkıyoruz."

"Yarışı izledim!" diye bağırdı Chantal telefonumu açtığı anda. "Senin çocuğun kazandığına inanamıyorum!"

Ben başka bir sıradan otel odasında tek başıma hazırlanırken onun dairemizde hoplayıp zıplaması gözümde canlanınca bir kahkaha attım. Artık ona söyleyecek önemli bir şeyim olduğu için onu daha da çok özlemiştim.

"Evet, büyük bir sürpriz oldu," dedim telefonu kulağımla omzumun arasına sıkıştırıp gece giyecek bir giysi bulmak için

valizimi karıştırırken. “Bak, yoksa... Şu anda meşgul müsün? Daha sonra arayabilirim.”

“Öff, yapacak daha iyi bir işim varmış gibi.” Arka planda cips poşetine benzeyen bir hışırtı vardı. *Aşk Adası*’nı izlemeye hazırlanıyor olmalıydı. Normalde ben de yanında olurdum. “Anlat. Neler oldu?”

Dev’in sürücü odasının kapısından çıktığı ve beni parmaklarımı şişmiş dudaklarıma bastırarak ânı yeniden canlandırırken bıraktığı andan beri, olanları Chantal’a anlatmak için can atıyordum. Bu... inanılmazdı. Fantastikti. Kesinlikle okullu kızlar gibi başımın döndüğünü hissediyordum ama bundan sonra olacaklar beni endişelendiriyordu. Kuşkusuz ikinci bir görüşmeye ihtiyacım vardı. Muhtemelen mesajlarıma yanıt verdiğinde Grace’e de zorla bütün olup bitenleri anlatıp fikrini soracaktım.

“Ben...” Bu konuşmayı nasıl başlatabilirdim ki? “Dev...” Titrek bir nefes aldım. Lanet olsun, artık söylemem lazımdı. “Dev’le bugün öpüştük,” diye patladım.

Çığlığının ardından o kadar uzun süren şoke edici bir sessizlik oldu ki bağlantının kesildiğini sandım. Ama hayır, kontrol etmek için ekrana baktığımda hâlâ hattaydı. İyi ki öyle yapmıştım çünkü bir saniye sonraki çığlığı kulak zarımı patlatabilirdi.

“Bunun olacağını *biliyordum!*”

Hoparlörü açmadan önce bir dakika daha bekledim, telefonu çantamın yanına koyup önüne bağdaş kurarak oturdum. “Evet, Grace’le ikiniz bunu tahmin etmiştiniz,” diye mırıldandım, hâlâ bunun olduğuna inanamayarak. “Muhtemelen en başta sizi dinlemeliydim.”

Dev’le ilişkimizi kesinlikle arkadaşça sürdürmekte ısrar etmesem huzursuz gecelerden ve günlerce acı çekmekten kurtulabilirdim. Ama açıkçası, seçtiğimiz yoldan pişman değildim çünkü

bu, ikimizin de bunu düşünecek vakti olduğu anlamına geliyordu. Bunun ufukta olduğunu bilmenin baskısı olmadan duygularımızın büyümesine izin vermiştik. Buraya gelme şeklimizden memnundum. Birbirimize giden yolu bulduğumuz için memnundum. Üzerinde çalışmamız gereken çok fazla ayrıntı olsa da artık doğru geliyordu.

“Bu hatanı affedeceğim,” diye takıldı Chantal. “Yani birbirinize âşık değilmiş gibi davranmayı bıraktınız mı?”

Yüzüm alev alev yanıyordu, ellerim bir giysi yığınının üzerindeyken dondum. “Ben... ben *o kadar* ileri gidemem,” dedim kekeleyerek. “Ancak... artık yalnızca arkadaş olduğumuzu sanmıyorum.”

Tekrar konuştuğunda sesi daha yumuşaktı. “Uzun süredir öyleydi, bebeğim.”

Yanılmıyordu. Yıllardır duygularımızın etrafında dans ediyorduk. Ama aramızdaki bağa, çekime teslim olmaya hazır mıydım?

“Ondan ne *istediğimi* bile bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Hevesimizi almak için tek seferlik bir macera mı? Başka faydaları da olan bir arkadaşlık durumu mu? Gerçek bir ilişki mi?”

Seçenekleri yüksek sesle söylemek her şeyin biraz fazla gerçek görünmesine neden oldu. Göğsümdeki endişe artarken devam ettim. “Belki de bir kerelik bir ilişkiyle kalacak. Sözleşmem bitip New York’a döndüğümde o hâlâ dünyayı dolaşıyor olacak ve onu aylarca görememe ihtimalim var. Bir ilişki nasıl böyle yürüyebilir?”

“Sevgilileri ve eşleri olan bir sürü yarışçı var,” diye belirtti Chantal. “Gayet iyi yürütüyormuş gibi görünüyorlar. Seninle Dev neden farklı olasınız ki?”

O anda aklıma herhangi bir neden gelmese de binlercesinin ortaya çıkıp bizi yıkmayı beklediğinden emindim. Bu riske girmek ister miydim? Onunla yaşanacak bir şeye niyetlenmek için bile gerekli güven bağı kurabilir miydim?

“Ne yaparsak yapalım kolay olmayacak,” dedim sonunda. O anda varabildiğim tek sonuç buydu. Çünkü onsuz olma fikri de bir o kadar zor geliyordu.

“Kolaylık abartılıyor,” diye karşı çıktı. “Önemli olan kendini mutlu etmek.”

Sorun da buydu zaten... Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

“Korkuyorum Chantal,” dedim fısıldayarak.

Ancak bildiğim bir şey vardı: Hangi şekilde olursa olsun Dev’le birlikte olmak, kendimi başka bir kalp kırıklığı ihtimaline açmak anlamına geliyordu. Jeremy’nin yaptığı gibi beni aldatacağını sanmasam da sonsuza kadar ilk tercihi olacağıma da inanamıyordum. Artık itibarı düzeldiğine göre istediği kadına sahip olabilirdi, bu durumda neden benimle yetinecekti ki?

Kırılğan ve zayıftım, resmen zank ve yapışkan bantlarla bir arada tutuluyor gibiydim. Bazı günler takımı dünyanın dört bir yanında takip etmenin temposuna zor yetişiyordum ve tam olarak geride kalmamam ya da ciddi şekilde sakatlanmamam mucizeden başka bir şey değildi. Biri alnıma *dikkatli taşıyın* yazan bir çıkartma yapıştırmalıydı.

Gerçekten buna tahammül edebilir miydi? Peki ne kadar süreyle?

Bir de ağabeyim vardı. Oakley’nin arkadaş grubunu zaten bir kere dağıtmıştım. Buna tekrar neden olmak istemiyordum. Dev’le ayrılırsak, bunu arkadaşça yapsak bile aramızda her za-

man kalıcı bir tuhaflık olurdu ve bunun Oakley'yle olan ilişkisine de yansıtacağından hiç kuşku yoktu.

Ayrılmasak, bu bir düğüne, çocuklara ve sonsuza dek mutluluğa yol açsa bile arkadaşlıkları yine de değişecekti. Bunu kaldırabilir miydim? Oakley'nin ne olursa olsun etkileneceğini bileerek kararımın memnun olabilir miydim?

“Birlikte olmamızın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum,” dedim Chantal'a ama sözcükler dilimde acı bir tat bıraktı.

Hayal kırıklığı dolu bir sessizlikten sonra, “Buna gerçekten inanıyor olamazsın,” dedi.

İnanmıyordum ama bunlar korkunun etkisiyle söylenmiş sözlerdi. O anda damarlarımda yalnızca paniğin ateşi vardı. Savaş ya da kaç tepkimi harekete geçiriyor ve bana kaçmamı söylüyordu.

Ama korkuyu dinlemek *istemiyordum*. Kısa bir süreliğine de olsa sonuçlarına rağmen Dev'le birlikte olmanın getireceği mutluluktan beni mahrum etmesine izin vermek *istemiyordum*.

Aklımın bir köşesinde sirenlerini çalmayı sürdürebilirdi ama beni kendine çekmesine izin vermeyi reddediyordum. Duygu akıntısında boğulmayacak ve korkunun beni aşağıya çekmesine izin vermeyecektim. Daha önce olduğu gibi beni kendi kabuğuma döndürmesine izin vermeyecektim. Ya da yakmak için kendimi parçaladığım ateşimin parlaklığının bir kez daha çalınmasına.

Bu da bana iki seçenek bırakıyordu. Bencil davranabilirdim. Kendimi ilk sıraya koyabilir, bilinmeyene dalabilirdim. Ya da çoğunluğun iyiliğini düşünerek erteleyebilir ve bütün bunların mevcut durumu bozmadan sona ermesini sağlayabilirdim.

Bu da bir seçim yapmam gerektiği anlamına geliyordu.

“Korkarım onunla birlikte olabilmek için bir şeylerden vazgeçmek zorunda kalacağım,” diye bitirdim zayıfça.

Sözlerimi değerlendirirken birkaç saniye sessiz kaldı. Düşüncelerimi detaylandırmamam bile ne demek istediğimi anlıyordu. Bütün takılmalarımı ve kendime karşı duyduğum kuşkularımı biliyordu ve... üniversiteye gelen gözleri iri iri açılmış masum kız hâlimden, Jeremy olayından sonraki kalbi kırık kıza ve kısmen onunla Grace’in toparlanmama yardım etmeleri sayesinde şimdi olduğum kadına kadar bütün versiyonlarımı görmüştü.

“Bunu anlıyorum,” dedi sonunda. “Ve bu çok *korkutucu*. Ama Willow...” Nefes aldı, sonraki sözleri nazik ama kararlıydı. “Onunla *her şeye* sahip olabilirsin. Lütfen korkunun kazanmasına izin verme.”

Düzenleme
Ny.Ozlem

BÖLÜM 22

Dev

Yarış bittiğinden beri telefonum aralıksız çalışıyordu. Chava'nınki ve Mark'inki de öyle. Hayatımda bu kadar çok insan tarafından arandığımı sanmıyorum. Lanet olsun, bu kadar çok insan tanıdığımın farkında bile *değildim*.

Otel odamın bir köşesinde annem, babam, ablam ve yarışı onlarla birlikte izleyen birkaç dostla görüntülü sohbet ediyordum. İngilizce ve Güceratça karışımı bir tezahürat ve kadeh kaldırma karmaşası vardı ve denilenlerin yarısını bile anlayamıyordum.

“Aferin sana, *beta*¹⁶,” dedi annem milyonuncu kez ama bundan asla bıkmazdım. Onun övgüsü altın gibiydi. “O kupayı eve getir de kendi gözlerimle görebileyim.”

“Kazanmayı planladığını bilsem orada olurdum!” diye bağırdı kolları annemin omzunda olan babam. “Seninle çok gurur duyuyorum, evlat.”

“*Sanırım* iyi iş çıkarmışsın,” diye takıldı Alisha ekranın kenarından. “Yine de bu ilginin tadını şimdi çıkarsan iyi olur çünkü önümüzdeki ay bütün dikkatler benim üzerimde olacak.”

Nişanlısı homurdanarak hafifçe çenesinin altına vurdu. “Ya, evet, yalnızca senin. Sanki *bizim* düğünümüz değil.”

Alisha’ya bakışından ona deli gibi âşık olduğu anlaşıyordu. Ben de Willow’a böyle mi bakıyordum? Öyleyse, şimdiye kadar kimsenin bunu yüzüme vurmaması mucizeydi.

Ve sonunda onu tekrar öpmek için bugüne kadar dayanmam da mucizeydi. Ama onu odamda bana ne kadar sevildiğimi hatırlatacak bir sergi hazırlarken görünce... kendimi tutamamıştım. Duygularımı belli etmem gerekmişti.

Ama şimdi onunla konuşacak çok şeyimiz vardı. Bu konu bir süredir gündemimizdeydi ama kuşkusuz bugünkü davranışım la bunu hızlandırmıştım. Ve benim için işlerin eski hâline dönme ihtimali yoktu.

Daha fazlasını istiyordum. Ama daha *fazlasının* ne olduğuna karar vermek ona kalmıştı. Onun alacağı riskler benimkilerden çok daha fazlaydı.

Ertesi gün tekrar arayacağıma söz verdikten sonra görüntülü görüşmeyi sonlandırdım ve dikkatimi telefonunu bırakmakta olan Chava’ya çevirdim.

16 Hint. Oğlum. ed.n.

“Oakley’yle konuştum.” Bu haber birden midemi âdeta kurşunla doldurdu. “Onun aramasına dönmek konusunda endişelenmemeni söyledi. Yalnızca seni tebrik etmek istiyormuş.”

Kahretsin. Oakley’yi zihnimin arkasına itmiştim ve birkaç saat önce ellerimi küçük kız kardeşinin her yerinde gezdirdikten sonra bunu hatırlamaya ihtiyaç duymamıştım. Çok makul biri olsa da bu ayrıntıyı takdir edeceğini sanmıyordum. Hele ki ilk kez olmadığını öğrenirse.

Ama Willow ayrı bir bireydi. Kendi kararlarını verebilirdi. Bunların başka arkadaşlıkların da yok olmasına yol açıp açmayacağını bilmiyordum. Sanırım yapabileceğim tek şey bekleyip öğrenmekti.

“Haydi buradan çikalım,” dedi Mark, telefonunu pantolonunun cebine koyarken odanın diğer ucundan. “Bu gece tasmanı bırakacağım, Dev. Bundan en iyi şekilde yararlansan iyi olur.”

“Ah, öyle yapmayı planlıyorum,” diye yanıtladım içimi kaplayan suçluluk duygusunu bastırarak. Yardımı olacakmış gibi gömleğimin üst düğmesini çözdüm ama bu yalnızca Chava’nın ıslık çalmasını sağladı, bunu gergin bir tikten ziyade gevşemeye hazır olduğumun işareti olarak algılamış olmalıydı.

Bir kolunu boynuma dolayıp beni boğacak gibi sıkıştırdı. “Nihayet seni bu gece seviştireceğim, *mano*¹⁷. Kazananın sikini herkes yalamak ister.”

Bu yorum elimde olmadan kahkaha patlatmama neden olsa da beni kapıya doğru sürüklerken suçluluk duygumu hafifletmişti. Herhangi biriyle gitmek gibi bir planım olmadığını bilse beni mahvederdi.

17 İsp. Dostum, kardeşim. -ed.n.

“Willow’u almamız lazım,” diye hatırlattım koridora adım atarken Chava ve Mark’a, bir yandan da dışarı çıkan diğer Argonaut çalışanlarını başımla selamlıyordum.

Bu gece takım için kaotik olacaktı (ama bu sefer iyi anlamda). Herkesin mutlu olmasının sebebinin ben olduğumu bilmek harika bir duyguydu ve bunu sürdürmek için şimdiden çok hevesliydim. Ama bu ancak Buck’a rağmen fırsat bulmam durumunda mümkündü.

Willow’un koridorun sonundaki odasına giderken Chava öncülük ediyor ve Willow’un ismini söyleyerek kapıya vuruyordu. Ben ve Mark ise ona yetişmeye çalışıyorduk. Ona kesmesini söylemek için ağzımı açtığım sırada kapı açılınca dilim tutuldu.

Willow’la ilişki yaşamak konusunda kafamda herhangi bir kuşku varsa bile o anda yok olmuştu. Çünkü ihtiyacım olan her şey karşımda duruyordu.

“Şehri kasıp kavurmaya hazır mısınız?” diye sordu Chava odasının eşiğinden geçerken.

Her nasılsa, benim aksime adam onun her santimini incelememeye direnebilmişti.

Argonaut üniforması da dahil olmak üzere her şeyin içinde iyi görünüyordu. Ama bu gece üzerinde önü dekolteli kısa siyah bir elbise ve yalnızca seks topukluları olarak tanımlanabilecek ayakkabılar varken? Ellerimi ondan uzak tutmak imkânsız olacaktı... belki de amacı buydu. Bu noktada bana ne yaptığını tam olarak biliyordu.

Kırmızı renkli dudakları Chava’ya gülümserken kıvrıldı. Gözlerindeki ışıltının bana yönelik olmamasını biraz kışkandım.

Tamam, siktir et. Çok kışkandım. Bu şekilde *bana* bakıyor olmalıydı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu kapıyı arkasından kaparken. “Her şeye hazırım ama planı bilmemin sakıncası olmaz.”

Ben bakışlarımı başka tarafa çeviremeden koridorda yürümesini izlerken Chava’nın yanıtını zor algıladım. Her zaman Willow’un (bir ortamda nasıl hareket ettiğinin, nasıl konuştuğunun, nasıl tepki verdiğinin) farkında olurdum ama şimdi durum farklıydı. Farkındalığım çok daha güçlüydü, aramızda bir ip varmış da beni ona çekiyormuş gibiydi.

Dikkati nihayet bana yönelene kadar nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim, nefes alırken sıcak vanilya kokusu duyularıma hücum etti. Asansöre gitmek için önümüzde Chava’yla yürüyen Mark gevezelik etmeyi sürdürürken o da benim yanıma denk geldi. Ve *sonunda* işte karşımdaydı... Beklediğim o gülümseme; o saf, hayranlık dolu bakış; yarışı kazanmadan önceki gülümsemesi... İçimdeki her hücreyi ateşe veriyordu.

“Hey, şampiyon,” diye takıldı usulca, bana bakarken uzun kirpiklerini kıpırtıyordu. “Bu gece için heyecanlı mısın?”

Başımı onaylarcasına salladım ama benim hakkımda konuşmak istemiyordum. “Müthiş görünüyorsun,” dedim diğerlerinin duyamayacağı bir mesafede olduğumuza sevinerek.

Bu zayıf bir iltifattı ama şimdilik bununla yetinmek zorundaydım. Şiirleri ve Hint sineması repliklerini ona hak ettiği şekilde tapınmak için daha fazla zamanım ve mahremiyetim olduğu zamana saklayacaktım.

Gülümsemesi yerini sırtıtmaya bıraktı, gözleri üzerimde gezindi. Tekrar gözlerime baktığında karanlık derinliklerinde yeni bir parıltı oluşmuştu. “Sen de fena görünmüyorsun.”

Lanet olsun, bu kıza o kadar kapılmıştım ki.

“İyi misin?” diye sordum. Kendimi, bütün bu insanların önünde onu odama sürüklemek gibi akılsızca bir şey yapmaktan alıkoymak için dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı.

“Evet,” dedi. Biz yavaş yavaş bizi bekleyen asansöre yürürken elinin üstü benimkine sürtündü. “İyiyim.”

Yan profilinden yüzünü inceledim. Daha önce olanları düşünmek için biraz zamanımız olmuştu ve hâlâ aynı fikirde olduğumuzdan emin olmam gerekiyordu. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

Sürekli etrafında dolaştığımız konunun biz gizlice kaçana kadar beklemesi gerekecekti. Bunun bu gece gerçekleşip gerçekleşmeyeceği henüz bilmiyordum ancak çok sabırsızlanıyordum. Aramızda asılı duran şeyin daha fazla orada durmasına izin veremezdim. Harekete geçmek istiyordum. Karar vermek istiyordum.

Bizim için her şeyi sonsuza kadar değiştirebilecek seçimler yapmak istiyordum.

Kulüp gürültülü ve sıcaktı ayrıca Macaristan’da görmeyi beklediğimden çok daha fazla Amerikan bayrağıyla süslenmişti ama dışarıda kesinlikle daha kötü geceler geçirdiğim olmuştu. Şampanyalar patlatılıyor, güzel müzikler çalıyor ve kutlamak için toplanan insanlar iyi vakit geçiriyordu. Willow’un son bir saattir neredeyse bana yaslanıyor olmasına neden olduğunu düşününce mekânın bu kadar dolu olmasından şikâyet edemezdim.

Chava’nın ısrarıyla hepimiz Mark’ın tercih edeceğinden emin olduğum VIP bölümü yerine dans pistindeydik. Willow grubumuzun ortasındaydı, benimle Chava’nın arasında gidip

geliyordu. İkimiz onu en çok güldürecek en kötü dans hareketlerini hangimizin yapabileceğini görmek için yarışıyoruz.

Kötü bir dansçı *değildim* (öyle olsam annem beni evlatlıktan reddederdi) ama Willow'u gülümsetmek için seve seve salak gibi davranırdım. Daha önce de yapmıştım, yine yapardım. Kendimi bildim bileli yüzünün aydınlandığını görmek için palyaço gibi davranıyordum. Böylece o büyük çukurların aydaki küçük kraterler gibi görünmesini izleyebiliyordum. Aydan daha güzel ne olabilirdi?

Şimdilik onunla olma sırası bendeydi. Kolumu beline sarıp dramatik bir şekilde yatırdım ve en tatlı kahkahayı atmasını sağladım. Onu biraz daha eğdiğimde bana uzanıp parmaklarıyla gömleğimi kavradı. Düşürmem mümkün olmasa da yine de hemen yukarı çekmedim. Hızla atan bir kalple, bana tutunmasının ve yüzünde parıldayan heyecanın tadını çıkardım. Büyüdükçe küle dönmesini izlediğim o gözü pek bakış onda hâlâ mevcuttu. Ama şimdi, sınırları zorlama ve ulaşılmaz olduğunu düşündüğü şeyleri keşfetme arzusu yeniden hayata dönüyordu ve ben onun rehberi olmaktan fazlasıyla mutluydum.

Elleri hâlâ göğsümdeyken onu tekrar doğrulttuğumda ciyakladı. Vücudunu benimkinden ayıran tek şey elleriydi. Onu kendime çekmem, başımı eğmem ve dudağını bulmam ve bu kalabalık dans pistinde bir öpücük almam hiç zor olmazdı. Ve gözlerindeki kıvılcıma bakılırsa bana izin verirdi.

Ama harekete geçmeden telefonum cebimde titredi. Bir kolumla Willow'a sarılarak onu doğrulttum ve bir tebrik telefonunu daha sesli mesaja yönlendirmeye hazırlandım.

Ancak bu kez gözümün önünde Howard'ın adı parlıyordu.

Willow'la dans etmeye devam etmek istemekle menajerimin ne istediğini öğrenmek arasında kaldım. Hiçbir zaman dalka-

vuklukla zaman harcayan biri olmamıştı, dolayısıyla aramasının ardında muhtemelen başka bir sebep vardı.

“Üzgünüm, buna cevap vermem gerekiyor!” diye bağırdım, Willow’un kulağına eğilerek. Daha sonra Chava’ya yaklaşmasını işaret ettikten sonra, “Ona dikkat et, tamam mı? Hemen dönerim.” dedim.

Bir kez başını salladı. “Tamamdır.”

Willow’u tutmayı bırakmak konusunda isteksizdim. Gitme o da karşıymış gibi hayal kırıklığıyla bakıyordu. Ama Chava onu hemen kollarına aldı ve beklediğim kıskançlık içimde dalgalanmadı. Onun istediği kişi bendim. Ve... bütün gece bana anlaşılmaz bakışlar atan Mark’ın aksine Chava onun duygularını etkilemeye cesaret edemezdi. Grubumuzdan uzaklaşırken Mark bir kez daha o bakışlardan birini attı.

Daha sessiz bir arka koridora doğru ilerlerken kaldırılan kadehler eşliğinde, sırtıma daha fazla şaplak yiyerek Argonaut ekibinden olan insanların arasından geçtim. Gümbürdeyen bas sesi duvarlarda yankılanıyordu ama ses menajerimin beni duyabileceği kadar uzaktan geliyordu.

“Beni tebrik etmek için mi arıyorsun, Howard?” diye açtım telefonu bir kulağıma bastırıp diğerini boştaki elimle kaparken. Şampanyanın etkisiyle birden terlemiştim. “İnsanlar bana bugün yarışı kazandığımı söylüyor.”

Her zamanki gibi Howard tepki vermedi. “Seni Otto Kivinen’in sezon sonunda Mascort’tan ayrılacağına dair söylentiler olduğu için aradım”

Menajerimin sözleri beni bir anda ayılttı. Doğru mu duymuştum? Çünkü düşündüğüm şeyi söylemesine olanak yoktu. “Benimle kafa buluyorsun.”

Otto, ben Formula 1'e geldiğimden beri Mascort'taydı. O, Zaid'le tahinle pekmez gibiydi, en mükemmel iki numaralı sürücüydü. Tam olarak bir takımın, sekizinci şampiyonluğunu kazanmak için mücadele eden şampiyon sürücüsüne destek olmasını isteyeceği türden biriydi. Düzenli olarak puan toplayan, griddeki en iyi savunmacılardan biriydi. Şampiyonluğa aday olsam takım arkadaşım olmasını isteyeceğim kişi tam olarak o olurdu.

Bildiğim kadarıyla Otto, Mascort'la sözleşme görüşmeleri yapıyordu ama bu söylentilere inanacak olursak işler pek iyi gitmiyor olmalıydı. Zaid, Otto'ya çok saygı duyduğunu ve takımda olmasını çok istediğini belirtirdi. Mascort da adamı desteklemekten başka bir şey yapamazdı, dolayısıyla bu Otto'nun isteği olmalıydı.

Herkes sonsuza dek iki numaralı sürücü olarak kalmak istemezdi. Bu hissi biliyordum.

"Dediğim gibi, söylenti," diye devam etti Howard. "Gürültülü türden. Ve Mascort'un onun yerine geçecek birinin peşinde olduğu söylentileri var. Şimdi seçenekleri değerlendiriyorlar."

Kalbim kulaklarımda atıyordu, kanım sıcaktı ve damarlarımda hızla dolaşıyordu. Howard benimle ilgili olmadığı sürece bu bilgiyi paylaşmazdı. "Ben bu seçeneklerden biri miyim?"

"Bugünkü performansının ardından bir seçenekten daha fazlasısın," diye açıkladı. "Ve Argonaut'un doğru fiyat karşılığında seni bırakmaya hazır olduğuna dair sağlam kaynaklarım var."

Bunu mutlaka yaparlardı. Buck'ın milyarları olabilirdi ama benim kalıp takımını zafere götürmeme izin vermek yerine üstüne bir de para vererek benden kurtulmayı tercih ederdi. Zaten gelecek yıl yerime geçecek birini aradığı ortadaydı. Bu yalnızca bunun gerçekleşmesi için bana tazminat ödemesine gerek kalmayacağı anlamına gelirdi.

“Her şeyi kendi başına tersine çevirdiğin için şanslısın,” diye devam etti Howard. “İnsanlar gerçek potansiyelini görmeye başladı.”

“Şans değildi,” diye karşılık verdim düşünmeden. “Willow’du.”

Ve bu haberi vermek istediğim ilk kişi oydu. Şimdi ona koşup kollarıma almak ve dudağına, uğrunda çalıştığımız her şeyin ulaşılabilir olduğunu mırıldanmak istiyordum.

Howard homurdandı. “Her neyse, aynen devam et.” Durakladı ve haberi sindirmemi... nelere sahip olabileceğimi hayal etmemi bekledi. “Bugünkü galibiyetin için tebrikler, Bay Anderson. Daha fazlasını duyduğumda haber veririm.”

O telefonu kapamadan önce harekete geçtim, koridordan sıvıştım ve Willow’a dönmeye kararlı olarak yeniden kalabalığın arasından manevra yaparak geçtim. Göz açıp kapayınca kadar karşıtıyaydım. Galiba Chava’yı da kenara ittim ve bu süreçte ondan bir dizi İspanyolca küfür yedim ama umurumda değildi.

Ellerim Willow’un belini buldu ve beni duyması için ona eğilerek, “Sana bir şey söylemem gerekiyor,” dedim.

Bana bakmak için geri çekilirken gözlerinden endişe akıyordu. “Her şey yolunda mı?”

“Yemin ederim iyi bir haber.” Belini kavradım, sonra elini tuttum. “Benimle gel.”

Ona kulübün içinde, az önce çıktığım arka koridora kadar rehberlik ettim. Bizden birkaç metre ötede tuvalet sırasında bekleyen birkaç kişi vardı ama Willow’u duvara yasladığımda hiç aldırış etmediler.

Dans etmekten ve insanlar tarafından ezilmekten kurtulduğu için minnettar olmuş gibi istekle duvara yaslandı. Duruşu rahatlamış olabilirdi ama bakışları beklenti ve umut doluydu.

“Ee?” diye sordu, elimi sıkarak. “Haber ne?”

Kendimi odaklamak için bir nefes aldım. Bunu gerçekten söyleyecek miydim? “Az önce Howard’la telefonda konuştum. Gelecek yıl Mascort’a gitme şansım olduğunu düşünüyör.”

Willow söylediğimi algılamaya çalışırken bir sessizlik oldu. Algılayınca gözleri irileşti ve sessiz çığlığını gizlemek için eliyle ağzını kapadı, ardından onu göğsüme indirdi. “Dev, aman Tanrım! Bu harika!”

Elimi kaldırıp onunkini tuttum ve çılgınca atan kalbimin üzerine koydum. “Henüz kesin bir şey yok.” Kendim kadar onun tepkisini de yumuşatmaya çalışıyordum ama yüzüme yayılan sırıtışa engel olamıyordum. “Yine de benim için iyi bir ihtimal olduğunu düşünüyörüm.”

“Senin adına o kadar sevindim ki.” Parmaklarını benimkilerden çekip kollarını boynuma doladı. “İsteddiğini alacaksın. Bunu biliyörüm.”

Bana sarılması beni onun boyuna inmeye zorladı, ben de kollarımı ince beline dolayıp onu kendime çektim. Willow’un sarılışı; sahip olduğu sevginin, gücün ve inancın her zerresini bana akıtıyormuş ve çıkmak üzere olduğum yolculuk için buna ihtiyacım olacağını biliyormuş gibi şiddetliydi. Öyleydi de. Buna her şeyden çok ihtiyacım vardı. Çünkü yakında her zaman istediğim yarış koltuğuna sahip olma ihtimali beni çok heyecanlandırırsa da oraya ulaşmak hâlâ gözümü korkutuyordu.

Willow bunu biliyor ama benim bunu rahatça başarabilecek kapasitede olduğumu düşünüyordu.

Kolları biraz gevşedi ve göz göze gelecek şekilde yer değiştirdik. Her zaman olduğu gibi aramızda gizli bir enerji akımı vardı ama şimdi kıvılcımlar daha büyük bir şeyi tutuşturmakla bizi tehdit ediyordu. Daha parlak bir şeyi. Artık göz ardı edilemeyecek bir cehennem.

“Bu tanıdık geldi,” dedi fısıldayarak.

Öyleydi. Kendimizi başka bir kulüp koridorunda bulmuştuk, planlanmamış itiraflar için talihsiz yerler listemize ekleyebileceğim yeni bir yerdi ama bunu dünyalara değişmezdim.

“Bana ağabeyinin tuvaletten fırlayacağını söyleme,” diye takıldım.

Bakışları dudaklarıma kaydı ve parmaklarını enseme koyarak niyetini açıkça ortaya koydu. “Şu anda onu düşünmek istemiyorum.”

“Ben de.”

Bu kez birbirimize yaslandığımızda araya giren kimse olmadı.

Sıcak, yumuşak dudakları benimkiyle buluştu ve o an dünyadaki her şey uçup gitti. Bütün saçmalıklar. Bütün dram. Bütün endişe. Hepsi gitti, tek bildiğim oydu. Gün ışığım. Işıyla karanlıkta bana yol gösteriyordu. Willow.

Öpücüğümüzü derinleştirirken onu sımsıkı tuttum, dillerimiz birbirine değene kadar dudaklarını buna izin vermeye ikna ettim. Bu defa önceki seferin aksine, hiçbir çekince, kesin olmayan hiçbir şey yoktu. Beni öpmesini beklediğim o bir saniye, hayatımdan yıllar götürmüştü ama bu, hepsini bana geri vermişti. Bana yepyeni bir varoluş sebebi kazandırmıştı.

Tırnakları kafa derime değdiğinde boğazımdan kısık bir inilti kaçtı. Ellerim karşılık olarak kalçalarının kıvrımını bulup onu kendine çekti, dizim bacaklarının arasına kaydı ve elbisesinin zaten yukarıda olan eteğini daha da kaldırdı. Bıraktığı nefesi, fermuarımın arkasında her santimimin gerildiğini hissettiğini söylüyordu ama olduğu yerde kaldı.

“Dev,” öpücüklerinin arasında soluk soluğaydı, parmakları hâlâ saçlarımda dolaşıyordu. “Biz ne yapıyoruz?”

“Kutluyoruz,” diye mırıldandım dudağına doğru. “Belli olmuyor mu?”

Gülüşü nefes kesici ve tatlıydı. Bir kez daha tadını almak için öpmeden önce onu temiz hava çeker gibi içime çektim.

Bana izin vererek vücudunu benimkine göre şekillendirmişti, kalçaları bana sürtünüyordu ama birden geri çekildi. Bunu yaptığı iyi olmuştu çünkü seks yapmadığım ayların üzerine, bu hareketi nedeniyle hemen oracıkta boşalma ihtimalim çok yüksekti. Çılgınca olsa da muhtemelen bunun için ona yine de teşekkür ederdim.

“Bu konuyu konuşmamız lazım,” dedi soluk soluğa.

Daha fazlasına ihtiyaç duyarak dilimi alt dudağının üzerinde gezdirdim. “Biliyorum.”

“Bunu şimdi yapmalıyız.”

“Öyle.” Onu tekrar öptüm.

“Beni öpmeyi bırakman lazım.”

“İstemiyorum.”

Rahatlayarak nefes verdi ve içime daha da gömüldü. “İyi. Ben de istemiyorum.”

Dudaklarımızın buluşma şekli bu kez umursamazlıktan başka bir şey değildi. Tıpkı bir yaz fırtınasında çakan şimşek gibiydi. Sıcak ve parlaktı, bizi yakacak gibiydi. Burası bunun devam etmesine izin vermek için uygun bir yer değildi ama durmak istemiyordum.

“Çok iyi hissettiriyorsun,” dedim fısıldayarak. Sonunda ondan ayrılacak gücü buldum ama dudaklarım hâlâ onunkinin üzerinde geziniyordu. “Bunca hafta sana bu kadar yakın olmak ama sana istediğim gibi dokunamamak? Aklımı kaybediyordum. Eski hâlimize dönemem.”

Dudakları şişmiş, bukleleri bir omzunun üzerine dökülmüş, bakışları biraz puslu olsa da benimkilere kenetlenmişti. “Ben de yapabileceğimi sanmıyorum.” İtirafı nefes kesici ve yumuşaktı ama sözleri açıktı. İçtenlikle söylemişti.

“Ama kariyerini ya da itibarını tehlikeye atmak istemiyorum.” Kendimi devam etmeye zorlarken aynı anda biraz daha uzaklaştım. Koridorun iki tarafına baktım ama tuvaletin yakınında oyalanan insanlar gitmişti. “Rahat hissetmediğin hiçbir şeyi yapmak istemiyorum.”

Başıyla onayladı, gözleri parlıyordu ve gözlerinde netliğin yanı sıra bir endişe parıltısı da vardı.

“Hiçbir şeyi aceleye getirmemeliyiz,” diye onayladı boynumda gezinen parmaklarını omzuma koyarken. “Yalnızca fiziksel olsa bile.”

Aceleye gerek yoktu. Neredeyse bir yıldır ona olan hislerimle boğuşuyordum ve birlikte geçirdiğimiz süre boyunca dayanağım hâline gelmişti. Ama Willow her zaman benim tarafımda olmuştu. Bu yeni değildi. Bu artık sürekli bir durumdu ve bir daha onsuz kalmaktan korkuyordum.

Bu da bana bunun fiziksellikten fazlası olduğunu söylüyordu. Onun iri gözlerinden, parlak gülümsemesinden ve elimle her santiminin üzerinden geçmek istediğim kıvrımlarından çok daha fazlasına ilgi duyuyordum.

Ona karşı hissettiğim çekimle mücadele etmekten bıkmıştım. Sonuçları olacak mıydı? Kesinlikle olacaktı.

Ama onlarla başa çıkmaya hazırdım.

“Ben bunun yalnızca fiziksel olmasını istemiyorum,” dedim ona. Yalan söylemenin ya da gerçeği ondan saklamanın bir anlamı yoktu. “Tamamını istiyorum, Willow. Uzun zamandır. Ve bundan azına razı olabileceğimi sanmıyorum.”

Yüzümü incelerken kalbi boğazında çılgınca atıyor, muhtemelen herhangi bir kandırmaca belirtisi arıyordu. Bulamayınca bakışları geçici bir kabullenmeyle yeniden benimkilere kilitlendi. Onu (bedenini, zihnini ve ruhunu) istediğimi anlayamıyorsa bunu kanıtlamak için daha çok çabalamam gerekecekti.

Ama bana ne istediğini söylemek ona kalmıştı. Benim nerede durduğumu biliyordu.

“Ne istediğini düşün,” diye ısrar ettim. Bakışlarını başka tarafa çevirmemesi için iki elimle yüzünü tuttum. Sözlerimdeki ciddiyetin farkında olduğundan emin olmak için, “Gereken bütün zamanı kullan. Acele etme. Ve zorlama.” Dedim. Baş parmaklarımı elmacık kemiklerinde gezdirdim ve bunun ona bu şekilde son dokunuşum olmaması için dua ettim. “Ama seni burada bekliyor olacağım çünkü ben tam olarak ne istediğimi biliyorum... Seni istiyorum.”

BÖLÜM 23

Willow

Ertesi sabah yataktan kalktığımda vücudum kamyon çarpmış gibi ağrıyordu.

Gece neredeyse hiç içmediğim için bunu akşamdan kalma olmaya bağlayamazdım ama başka açılardan abartmıştım. Çok uzun süre ayakta kalmış, çok dans etmiş ve sonuçlarını düşünmeden rahatsız bir ayakkabı giymiştim. Şimdi de bedelini ödüyordum.

Banyoya doğru çekingен bir adım attığımda sol kalçamdaki (doktorların şimdiye dek üç kez onardığı ve bir daha düzeltmeyeceklerini söyledikleri) *labrum*¹⁸ yırtığı, eklemin içine girerek

18 Kalça eklemının çukur yuva bölümünü kaplayan elastik doku. -ed.n.

beni yarı yolda bırakacağını hissettirdi. Acı, keskin ve yoğundu ama çok kısa sürdü ancak tekrar denediğimde aynı şeyin olacağını biliyordum.

Bir an önce sıvı ve iltihap sökücü almam ayrıca hafif esneme hareketleri yapmam gerekiyordu. Vücuduma bakmak konusunda tembellik etmiştim ve intikam almaya başlamıştı.

Ancak dün gecenin sonucu buysa şikâyet etmeden kabullenecektim.

Aklıma o loş koridorda Dev'i öptüğüm an gelince kendimi gülümsemek için zor tuttum. Elbette pek romantik bir ortam değildi ve evet, bir kez daha ânın sıcaklığıyla yaşanan bir şeydi. Ama *Tanrım*. Kalçam bu kadar ağrımasa heyecanlı bir çocuk gibi tepinirdim. Dev'e buradan hangi yöne gideceğimiz konusunda acele karar vermeyeceğime söz vermiştim ama şu anda kapımı çalsa muhtemelen üzerine atlardım. *Bu da* artılarını ve eksilerini tartıp ne istediğime dair bir sonuca varana kadar ondan uzak durmam gerektiği anlamına geliyordu. *Gerçekten* ne istediğime... ve bunun getirebileceği sorunları nasıl halledeceğime karar verene kadar.

Yoga matıma uzanıp esneme egzersizlerinin verdiği rahatsızlıkla yüzümü buruşturarak Grace ve Chantal'la mesajlaştım, Dev durumuyla ilgili son güncellemeleri aktarırken arkadaşlarımdan gelen neredeyse anlaşılmaz mesajların dikkatimi dağıtmasını memnuniyetle karşıladım. Yirmi dakika sonra vücudum pek iyi hissetmese de zihnim biraz daha netti. En iyi arkadaşlarımdan ikisi, beni bütün içtenlikleriyle kalbimin sesini dinlemeye teşvik etmişti. Onlar ve ne düşünecekleri konusunda hiç endişelenmemiş olsam da desteklediklerini bilmek durumu kolaylaştırıyordu.

Ama kahvaltıya giderken sorunlarımdan biriyle karşılaştım. Tam manasıyla.

Mark güçlü elleriyle omzumdan tutarak düşmemi engelledi. Çarpışmamız benim hatamdı. Dev’le ilişki yaşamamanın artılarını ve eksilerini içeren zihinsel listemi oluştururken dikkatim o kadar dağılmıştı ki Mark’ın odasından çıktığını çok geç olana kadar fark etmemiştim ama belki de araya girip beni endişelerimle doğrudan yüzleşmeye zorlayan şey kaderdi.

“İyi misin?” diye sordu kaşlarını gerçek bir endişeyle çatarak. Benden bir metre uzun olduğu düşünülürse bu normaldi. Beni kolayca yeryüzünden silebilirdi.

“İyiyim,” dedim ama bu kadar ani bir duruş ağrımın yeniden alevlenmesine neden olmuştu.

“İyi görünmüyorsun.”

Mark’ın açık sözlü olacağı belliydi. Ondan temkinli bir tavırla uzaklaşırken tekrar yalan söylemeyi düşündüm ama bugün ağrım o kadar şiddetliydi ki yüzümden belli olmamasına imkân yoktu. “Kalçam biraz sorun çıkarıyor,” diye açıkladım. “Önemli değil ama. Gerçekten.”

Kaşlarını çattı ve birkaç adım gerileyerek aramızda en az üç metre mesafe bıraktı. Sonra elini kaldırıp ilerlemem için işaret etti. “Bana doğru yürü. Yürüyüşünü nasıl etkilediğine bir bakayım.”

Hayretle gözlerimi kırpıştırdım. Bir saniyede tam bir fizyoterapist moduna geçmişti; beklentiyle beni izliyor, talimatına uymamı bekliyordu. O bir profesyoneldi ve acımı bir kez daha bastırmaya çalışırsam muhtemelen Dev’e ispiyonlardı, o yüzden söyleneni yapıp ona doğru yürüdüm. Hafifçe topalladığımı gizleyemiyordum.

Ben yaklaştıkça kaşları daha da çatılıyordu, yanına gittiğimde beni desteklemek için dirseğimi tuttu. “Bir süre ona basmamalısn,” diye talimat verdi. “Üzerinde çalışabilirim. Kalçanın eklemlere biraz daha iyi oturmasını sağlayıp sağlayamayacağımıza bakarız.”

Onu incelerken ağzım açık kaldı. “Bunu benim için yapar mısın?”

“Tabii,” dedi alaycı şekilde gülerek. “Gerçekten o kadar pislik biri olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Hayır,” dedim hemen. Yüzüm utançtan kızardı ama o içimi görüyordu. Benden yardımına koşacak kadar hoşlandığını sanmıyordum. “Ben yalnızca, senin sadece Dev için burada olduğunu düşünmüştüm, başkası için olduğunu düşünemedim.”

Dirseğimi daha sıkı kavrarken gözlerini devirdi ve beni asansörlere doğru döndürürken ağırlığımın daha fazlasını aldı. “Önem verdiğim insanlar için buradayım ve sen de onlardan birisin.” Her adımımı izleyerek yavaşça yürümem için beni dürttü. “Haydi. Gidip biraz kahvaltı edelim sonra ağrı seviyeni azaltabilecek miyiz bir bakalım.”

Bana rehberlik etmesine izin verdim, hem gerçekten destek olduğu hem de bana yardım etmeye bu kadar istekli olduğu için ona minnettardım. “Teşekkür ederim,” dedim asansörün düğmesine basarken usulca.

Bana bakmadan, “Ben senin yanındayım, Wills,” dedi. “Bunu bilmelisin.”

Artık kesinlikle biliyordum.

Mark asansör inerken bile beni bırakmadı. Şaşırtıcı bir şekilde sessizlik hiç tuhaf gelmiyordu ama onu bozmam gerekti. “Dev’in bunu bilmesini istemiyorum.”

Ben doğrudan karşımdaki çelik kapılara odaklanmaya devam etsem de Mark’ın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Bunun, zamanımı kiminle geçirdiğimi Dev'den saklamakla hiç alakası yoktu, canımın yandığını bilmesini istemediğim içindi. Onun bu endişeyi üstlenmesini istemiyordum.

Neyse ki açıklamama gerek kalmadı. Mark anlamıştı. “Kahvaltıdan sonra onu spor salonuna gönderirim,” diye yanıtladı. “Zaten dün gecedan kalan bütün alkolü terle atması gerekiyor.”

Kıkırdayıp sonunda ona baktım. “Zalimsin. Hoşuma gitti.”

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “İçimde uzun süre hoşlanmayacağına dair bir his var.”

Bir saat sonra, Mark'ın istediği zaman Dev üzerinde çalışabilmesi için odasına yerleştirdiği masaj masasında yatıyordum. Onun bu kadar hazırlıklı olmasına saygı duymam gerekiyordu ama o anda ondan nefret ediyordum.

“*Lanet* olsun,” diye söyledim dışlerimin arasından.

Bu kez Mark'ın sırtması onun sadist olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

Masanın kenarında yanıma tünemişti, dizim onun omzuna çekilmiş, elleri kısa taytımın üzerinden kalçama dolanmıştı. Sarmaş dolaştık ama *en ufak* cinsel bir şey yoktu. Açıkçası, henüz yüzünü tekmelemediğim için şanslıydı.

“Nefes ver,” dedi sakince.

Bacağımı kontrollü bir şekilde çekiştirirken, kendimi itaat ederek ağızımdan bir miktar hava üflemeğe zorladım.

Kalçamda bir rahatlama hissettim. Bana ilk yaptığı dayanılmaz *masaj*; eklemi çevreleyen, normalde gergin olan kasların bile gevşemesini sağlamıştı. Cennetteydim.

Mark, “Demek sen ve Dev, öyle mi?” diye sorduğunda başım bulutların arasındaydı.

Panik üzerime saldırıp beni yere doğru sürükledi, sonra kekeledim, “Ben... ben...”

“Dur.” Farklı bir açıyla çekebilmek için ellerini kalçamın biraz aşağısına doğru hareket ettirdi. “Zaten biliyorum.”

Bacağımı tekrar çekince derin bir nefes verdim. Bu yaptığı neredeyse ilkinden daha iyiydi. “O mu söyledi?”

Mark’ın sorularından kaçış yoktu, şu anda gerçekten onun insafına kalmış durumdaydım, bu yüzden dürüst olabilirdim.

Başını salladı. “Söylemesine gerek yoktu. Dün gece sizi öpüşürken gördüm.”

Midem kaskatı kesildi. Yo hayır. O bizi gördüyse bu, *herkesin* görmüş olabileceği anlamına gelirdi. Bu, dikkatsiz ve aceleci davrandığımız anlamına gelirdi. Sonuçlarını düşünmeden duygularımızın bizi yönlendirmesine izin vermiştik. Dev, benden her şeyi iyice düşünmemi istese de tedbiri çoktan elden bırakmıştı ve şimdi bir kâbusla karşı karşıya olabilirdim.

“Sence başka gören olmuş mudur?” diye sordum korku midemi yakarken.

“Hayır.” Yanıtı kesindi. “Olsa bile dün gece oradaki herkes Argonaut’tandı ve hepimiz gizlilik sözleşmesi imzaladık. Hiçbir şey dışarı sızamaz.”

Korkum tam olarak olmasa da biraz azaldı. Dev’le azgın gençler gibi davranmaya devam edersek *bu* şey, ne olursa veya neye dönüşürse dönüşsün, gizli kalmasının hiçbir yolu yoktu. “Tamam,” diyerek belirsiz bir yanıt verdim. Söylenecek başka ne vardı? Zaten sırrımı biliyordu.

Mark sessizce kalçamın üzerinde çalışmaya devam ediyor ve aylardır hissetmediğim kadar rahat hissetmemi sağlıyordu. Ko-

nuşmamız diz arkası eklemim üzerinde çalışabilmesi için yüz üstü dönmemi isteyince kesildi.

“Başka birinden öğrenmeden önce ağabeyine söylemelisin.”

Yanağımı, kavuşturduğum kollarıma dayadığım için, “Henüz ona söyleyecek bir şey yok,” derken sözlerim boğuk çıktı.

Dev’le yaptığımız tek şey orada burada gizlice öpüşmekti. Kadınlara düşkün olduğunu iddia eden ağabeyimin birkaç öpücüğün ciddi bir şey olduğu iddiasında bulunacak yüzü yoktu. Dev’le çıkmayı kabul etmemiştim. Bir ilişki içinde değildik. Ve birbirimize karşı hislerimiz olduğunu açıklamaktan başka bir şey yapmamıştık. Her şey kolayca silinebilirdi.

Ve bunu yapabilmek için hâlâ küçük bir şansım vardı.

“Dev’le aramda neler olduğunu...” Dilimin ucundaki sözcükler karşısında kalbim biraz buruldu. “Bir yere varıp varmayacağını bile bilmiyorum. Olabilir mi bilmiyorum.”

Oakley meselesi bir yana, mesleki itibarımı düşünmek zorundaydım. Kadın düşmanı etiketlerle damgalanmak ve işe girmek için birileriyle yattığıma dair söylentilerle yüzleşmek istemiyordum.

Gerçek ne olursa olsun ilgi çekici hikâyeler satardı ve bunun gibi bir hikâyeye kariyerimi daha başlamadan mahvedebilirdi. Ne kadar istersem isteyeyim kadınlarla ilgili fikirleri ve maruz kaldıkları muameleyi tek başıma değiştiremezdim ve beni uğrunda bu kadar çok çalıştığım şeyin yok olmasına neden olacak bir yere götürecekse kalbimin sesini dinleyemezdim.

Yine de Dev’in bu riske değer olduğuna inanan bir yanım vardı.

“Bir yere varabilir.” Mark bir kez daha kesin ifadelerle konuşuyordu. “Ve eğer sen istersen öyle olur. Bu çocuk kendini sana kaptırmış, Willow.”

“Biliyorum,” dedim fısıldayarak, Dev’le olası geleceğime bu kadar güvenebilmeyi dilerdim. “Ben de onun için aynı şeyleri hissediyorum.”

Bunu ağabeyimin en iyi arkadaşlarından birine... Dev’in en iyi arkadaşlarından birine itiraf etmek tuhaftı. Mark’la hiçbir zaman yakın olmamıştık. Her zaman birbirimizden uzak durmuştuk, bu şimdiye dek yaptığımız en açık sohbetti. Bunları paylaşmam gerektiğini söyleyen bir kural yoktu ama ona güvenmek doğru karar mış gibi geliyordu.

“Tamamen dürüst olacağım,” diye devam etti Mark, başparmaklarını dizimin arkasındaki kaslara batırırken. “Dev’in seni işe alması fikri... hiç hoşuma gitmedi. Sen onun dikkatini dağıtıyordun. Gözünü ödülünden ayırmasına neden oluyordun.” Başparmakları yukarıya kaydılar ama bana karşı kesinlikle yumuşak davranıyordu. Ancak sözleri oldukça sertti. “Geçen yıl Austin’de seni düşündüğü için kaza yaptığını biliyor muydun?”

Keskin bir nefes aldım, Mark’ın ifadesini görmek için başımı kaldırdım. “*Hayır*. Bu olanaksız. Araç kilitlendiği için kaza yaptığını söyledi ve—”

“Senin yüzündendi.” Mark çenesini eğip bacağıma yaptığı işe odaklandı. “Bana kendisi söyledi.”

Birkaç saniye daha inanamayarak ona baktım, sonra utançla alnımı kollarıma yasladım. “Aman Tanrım,” diye mırıldandım. “Beni etrafta istememekte haklıydın.” Belki hâlâ dikkat dağıtma riski yaratıyordum. Onun için her şeyi mahvetme riski. “Belki de buna son vermeliyim. Kendi kariyerim için o kadar endişeleniyordum ki onunkini düşünmedim bile. Ben... odağını kaybetmesine neden olmak istemiyorum, bunu yap—”

“Olmuyorsun. Artık.” Uyluğumdaki teması kayboldu, sonra omzuma dokunarak sırt üstü uzanmamı işaret etti. “Şimdi, çekip gidersen parçalara ayrılacağından korkuyorum.”

İlk izlenimiyle şimdiki izleniminin arasında kalan Mark’ı inceledim. “Buna gerçekten inanıyor musun?”

“Dev seninle ilgili hislerini saklamaya çalışıyordu çünkü onaylamadığımı biliyordu. Yani eskiden onaylamıyordum. Dün gördüm ki...” Nefes alıp elini bükülü dizime koydu. “Willow, sen onun daha iyi olmak istemesini sağlıyorsun. *Daha* iyisini yapmak istemesini. Sen tekrar ortaya çıkmadan önce pes etmeye çok yakındı. Bunu asla kabul etmeyecektir ama o kıvılcımı kaybetmişti. Argonaut’tan uzaklaşmak ve şampiyon olmak için çalışmak konusunda istediği kadar konuşsun bu konuda hiçbir şey yapmıyordu. Sen bunu değiştirdin.”

Söyleyecek söz bulamıyordum. Bu sözler başkasından gelse inanmayabilirdim. Benimle dalga geçtiğini düşünebilirdim. Ancak Mark yalan söyleyecek ya da süslü laflar edecek bir tip değildi. Öyle diyorsa bunda samimiydi. Ve Dev’in ben yanımdayken daha iyi olacağına gerçekten inanıyordu.

O hâlde bütün bunların gerçekte vardıgı soruyu sorsam iyi olurdu. “Sence bize bir şans vermeli miyim? Benimle ona?”

“Evet.”

Dizimi hafifçe sıktı. Neredeyse algılanamayacak gibiydi ama bu kararın ezici ağırlığının bir kısmını omuzlarımdan almaya yetti.

“Tamam,” dedim nefes vererek. “Madem sen onaylıyorsun. Kızdırmaktan en çok korktuğum kişi sendin.”

Mark tekrar bacağımı gererken güldü ve uyluğumun dış kısmını uvmaya başladı. “Oakley’den daha mı fazla? Lanet olsun, gerçekten o kadar korkutucu muyum?”

Ona boş bir bakış attım ve düşündüklerimi parmaklarımla sıraladım. “Sen dev gibisin. Her zaman kızgın görünüyorsun. Yıllardır benden nefret ettiğine inandırdın. Ve şu anda kalça kaslarımı uvuyorsun ve bu da *hayal bile edilemeyecek* bir acı çektiğim anlamına geliyor. Yani evet. Öylesin.”

“Pardon.” Sinsi bir bakış atarak daha da bastırdı.

Küçük bir ciyıklama sesi çıkardım ama baskı beni aniden rahatlattı. Harika ve aynı zamanda berbattı. “Tanrım, sen tam bir *pisliksin*.”

Başını salladı, sırtıtmamak için direndi ve kaybetti. “İşte oldu. Hatırladığım tehdit geldi.”

Güldüm. “Muhtemelen bana Dev’in peşinden gitmemi söylediğine pişman olacaksın. Bu senin de beni çekmek zorunda kalacağın anlamına geliyor.”

“Ne kadar korkunç,” dedi doğrudan.

Bu konuşmadan önce bunu gerçekten inanarak söylediğine inanabilirdim. Ama anlaşılan Mark artık düşmanım değildi. Aksine, o dünyadaki en büyük destekçimdi.

Pes edip yavaşça kalkmama yardım etmesine izin vermeden önce bana on dakika kadar daha işkence etmesine katlandım. Ama daha masaj masasından aşağı atlayamadan elini omzuma koyup gözlerimin içine baktı.

“Ağabeyinle konuş,” diye ısrar etti. “Jeremy fiyaskosundan sonra buna ne kadar açık olacağını bilmiyorum. Dev’in sana asla bilerek zarar vermeyeceğini bilir ama bu konudaki hislerini gözden geçirmek için zamana ihtiyacı olabilir.”

Derin bir nefes aldım ve verdim. “Onunla konuşacağım,” diye söz verdim. “Ama yüz yüze olmalı.”

Mark başıyla onayladı ve elini omzumdan çekerek masadan inmeme yardım etmeyi teklif etti. Ayığa kalktığımda elini sıktım.

“Teşekkür ederim Mark,” dedim, bu yeni dostluk için mutluydum. “İki terapi seansı için de. Benden iki kat ücret almalısın.”

Bu ondan şimdiye dek duyduğum en gürültülü kahkahayı duymamı sağladı. Genel olarak bakıldığında hâlâ nispeten sessizdi ama bununla yetinecektim.

“Bu müessesedendi,” diye takıldı. “Ama bir dahaki sefere tam ücreti ödersin.”

Pazartesi öğleden sonra Belçika'ya giden uçakta Chava'nın yanına oturdum, F1'in yaz tatilinden önceki son yarışı... Takımla birlikte yolda olacağım son yarış için yoldaydık. Uçuş iki saatten az sürse de Dev'in yanında oturmak için uzun bir zamandı.

Salı ve çarşamba günleri Spa Francorchamps'da dolaşip hem kendi sosyal medyamda hem de Dev'inkinde paylaşmak üzere fotoğraflar çektim.

Perşembe günü, kalabalığın arasından Dev'in röportaj ve hayran görüşmelerinde herkesi büyülemesini izleyip sonra o beni arayamadan sıvıştım.

Cuma ve cumartesi günleri garajda Mark'la Chava'nın arkasına saklandım ve Dev'le etkileşimimi minimumda tutmak için elimden geleni yaptım. Sürekli göz göze gelmeye çalışsa da üzerime gelmemesi gerektiğini biliyormuş gibiydi.

Ondan uzak durmak işkenceydi ama nasıl ilerlemek istediğimi belirleyebilmem için rahat bırakılmaya ihtiyacım vardı. O çok yaklaştığında kafam bulanıklaşıyor ve parfümünün tanıdık kokusu bana çarpınca bütün mantıklı düşünceler yok oluyordu. Tanrı korusun, eli elime değse ya da buklelerimi omzumun arkasına atsa oracıkta giderdim.

Duygularımın karşılıklı olduğunu bilmesem kendimden tiksiniirdim. Açıkçası, burada biraz daha az takıntılı olan taraf ben olabilirdim... fazla fark olmasa da.

Onunla olmak istiyordum. Bu kadarını zaten anlamıştım. Ama üzerinde çalıştığım şey bunu *nasıl* ve *ne zaman* gerçekleştireceğimizdi. Kendisiyle ve Argonaut'la sözleşmem ağustos sonunda bitene kadar beklesek muhtemelen daha iyi olurdu. Birkaç ay sonraya, en azından ben hak ederek bir işe girene kadar duyurabileceğimizi sanmıyordum.

Ancak bu dayanılmaz derecede uzun bir zaman gibi geliyordu. Gerçi birlikte olmamızın en güvenli yolu buysa, belki de böyle olması gerekiyordu. Yine de dayanmak işkence gibiydi.

Merdivenden Dev'in sürücü odasına çıkarken kararlılığımın sürmesini umuyordum. Yarıştan önce birkaç saatimiz vardı ve hazırlanırken birkaç fotoğrafını çekmem gerekiyordu çünkü her zaman iyi görünüyordu. İnsanlar nedense onu dar yanmaz içliğiyle görmekten gerçekten hoşlanıyordu...

Ben aşağıda *lattemi* yudumlarken Chava'yla Mark ortadan kaybolmuştu yani çoktan Dev'in odasına çıkmış olmalıydılar. En azından tampon bölge olabilirlerdi. O âna dek her şey yolunda gitmişti, özellikle de Mark'la yaptığım sohbetten sonra. Mark, kararımdan emin olmamı istiyordu, bu yüzden yardım edebildiği kadar edecekti. Bu, şimdilik Dev'le beni ayrı tutmak anlamına gelse bile.

Ama Dev'in odasına girip kapıyı arkamdan kapadığımda çocukları hiçbir yerde göremedim. O ve ben tamamen yalnızdık... Ve o yarı çıplaktı.

"Ay," dedim yüzüm buruşarak. Ancak bu, üzerindeki hayal gücü gerektirmeyen o inanılmaz derecede dar pantolona bakmamı engellemiyordu. "Affedersin, ben—"

“Gelmişsin.” Yanında durduğu tırabzana asılı yanmaz içliğı kaptı. “Birkaç fotoğraf çekmek ister misin? Anlaşılan insanlar bu hafta sonu takacağım kaskı merak ediyor.”

Dalgalanan sırt kaslarına bakarken yeni kask tasarımı da insanların bundan ne kadar hoşlanacağı da umurumda değildi.

“Hı-hı.” Tanrım, bu durumdan çıkmam gerekiyordu. Nihayet içliğini giydiğinde boğazımı temizledim. “Chava’yla Mark nerede?”

Dev’in kafası kıyafetinin yakasından çıktığında saçları her yöne dağılmıştı. “Mark’ın bir şey alması, Chava’nın da birini araması gerekiyormuş.” Saçını geriye doğru taradı. “Birazdan dönerler.” Dönüp beni inceledi, kaşları meydan okur gibi kalkmıştı. “Benden kaçman bitti mi?”

Sinsi davranmaya çalışmamıştım ama ne yaptığımı tam olarak bilmesi içimi ısıttı. “Neden söz ettiğin hakkında hiçbir fikrim yok,” dedim rahat bir tavırla, gülümsediğimi görmesini sağlayarak.

Sonra yarış tulumuna uzanırken kıkırdadı. “Sana bazı şeyleri çözmek için acele etmemeni ben söylemiş olmasam buna bozulurdum.”

“Evet, bir bakıma kendin kaşındın.”

“Daha iyi hissettirecekse burada değilmişsin gibi davranabilirim.”

Gülmeden edemedim. “Sorun yok. Aynı alanda olabileceğimizi düşünüyorum.”

Bana attığı bakış bundan kuşkulandığını söylese de odanın karşı tarafındaki raf ünitesini işaret etti. “Haydi, kaskımın birkaç fotoğrafını daha çek.”

Beni kararım konusunda konuşmaya zorlamadığı için minnettardım. Yarıştan hemen önce bu kadar derin bir konuşma yapmak istemeyeceğini bildiğim hâlde yine de rahatlamıştım.

Kaskının ve sırt desteğinin durduğu yere doğru ilerledim ama yanlarındaki rafta duran pastel turuncu küçük kutu dikkatimi çekti. Stella Margaux kutusunu alıp sırtıtarak ona döndüm. “Yarış öncesi yeni atıştırmalığın makaron mu?”

Yarış tulumunu giyip yukarı çekerken sırtını bana dönük kaldı. “Hayır, onlar senin için,” dedi.

Gözlerimi kırıştırdım, kafam karışmıştı. “Benim... için mi?”

“Evet, onları ne kadar sevdiğini biliyorum.”

Zihnim harekete geçmişti, en yakın Stella Margaux’nun nerede olduğunu hatırlamaya çalışıyordum. Yakınlarda yoktu. “Bunları alabileceğin en yakın yerin Paris olduğundan eminim.”

“Evet.” Sırtı hâlâ dönük olarak kollarını tulumun kollarına soktu. “Bu sabah uçakla geldi.”

Bunu o kadar rahat söylemişti ki. Bundan çok daha fazlası olduğunu bilmeme rağmen sanki bunu yapmak ona hiç zahmet olmamış gibi.

“Ya bugün beni görmeseydin?” diye sordum boğazım düğümlenerek. “Ya hâlâ senden kaçıyor olsaydım?”

Omzunu silkti ve fermuarının sesini duydum. “Chava’dan sana götürmesini isterdim. Sevdiğin bir atıştırmalığın iyi gelebileceğini düşündüm.”

Göğsümü acıtan bir sıkışma oldu, bu yalnızca o etraftayken oluyor, kalbim ona karşı hissettiklerim yüzünden sıkışıyordu. Son birkaç gündür mesafemi korumakta haklıydım çünkü bu adam... Bu adam beni umursamaz yapıyordu. Bana bütün endişelerimi unutturuyordu.

Bana ikimizin dışında bir dünya olduğunu unutturuyordu.

“Dev.”

Sonunda dönüp bana baktı.

Nefes alışım yavaşladı. Makaron kutusunu rafa geri koydum. Sonra harekete geçtim.

Zihnim bedenime yetişemedi onun önündeydim. Ellerim çenesini bulup kavradı, başparmaklarım yanak çukurlarında geziniyordu. Gözlerindeki şaşkınlığı görmezden gelerek yüzünü kendime doğru çektim.

Sonra onu çok fena öptüm.

Yaşadığı şoka rağmen neredeyse anında tepki verdi, kollarını belime sardı ve beni kucağına kaldırdı. Bacaklarımı ona dola-dım, eteğim kalçama kadar çıkarken sımsıkı tutundum. Beni itince sırtıma bir raf battı ama dudağının benimkine yaptığı bas-kı dışında neredeyse hiçbir şey hissetmiyordum.

Öpücüğünü derinleştirmek için başımı eğdim, daha fazlasını istiyordum. Hepsini. Kararımı vermiştim.

Sonuçları berbat olabilirdi. Mecbur kalınca çözerdik.

Bu öpücükte kontrollü ya da nazik hiçbir şey yoktu. Artık yavaşlamak yoktu. Acil, istekli ve açtı; günlerdir, haftalardır, aylardır bastırılan duyguların patlamasıydı. Hatta belki yıllardır. Çok daha fazlası için bir ricaydı.

Tam olarak istediğim şeydi.

“Bazı şeyleri düşünmen bitti mi?” diye sordu nefes almak için birbirimizden ayrıldığımızda soluk soluğa. “Kararını verdin mi?”

Başımınla onayladım, neredeyse arkamdaki rafı devirecektim ama umurumda değildi. Dev, kalbini bana teslim etmeye hazır-dı, ben de onu ondan almaya hazırdım.

“Bunu istiyorsan... *beni* istiyorsan,” dedi, “Bunun için savaşı-rım. Bizim için savaşıyorum.”

“Evet,” dedim soluk soluğa ve parmaklarımı saçlarına daldır-dım. “Bunu yürütmek istiyorum.”

Yüzüne yayılan mutluluk kalbimin göğüs kafesime çarpmasına neden oldu. Verdiğimiz bu sözü mühürlemek için onu tekrar öpmek niyetiyle başımı eğdim. Ama bunu yapamadan kapı açıldı.

Geri çekildiğimde bu kez kafamı çarptım ve Mark'la Chava görüş alanıma girince irkildim. Chava İspanyolca küfretmeden önce ikisi bir süre bize baktı ardından elini takım şortunun cebine sokup cüzdanını çıkardı.

“Cidden mi?” diye homurdandı yüz avroluk banknotu Mark'm uzattığı avucuna vurarak bırakırken. “En azından yarış *sonrasına* kadar bekleyeceklerini düşünmüştüm.”

Onlara şaşkın şaşkın baktım. Dev'le benim için *iddiaya* mı girmişlerdi? “Siz ciddi misiniz?”

Dev onları izliyor, sırtmamak için kendini tutuyordu. “Bu hiç hoş değil,” derken aksini düşündüğü belliydi ama bana destek olmak için elinden geleni yapıyordu. Beni yere bırakması için göğsünden ittim. Kalem eteğimi aşağıya çekerek kapıdaki çocuklara baktım. “Size inanamıyorum.”

Mark teslim olur gibi ellerini kaldırdı ama elindeki paranın tavrına bir faydası olmuyordu. “Hey, en azından istediğin oldu, Wills. Çok kızgın olamazsın.”

Derin bir nefes alarak karşılık vermeye hazırlandım ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Çünkü haklıydı. İstedğim şeyi elde *etmiştım*.

Dev bana bunu hatırlatmak istercesine parmaklarını tüy kadar hafif bir şekilde çeneme sürttü. Boynumdan yukarı bir sıcaklık yayıldı ve ona bakarken yeniden yumuşadım. “Gidip bir yarış daha kazanayım,” dedi usulca, bu sözler sadece benim içindi. “Sonra konuşuruz. Tamam mı?”

Chava'nın arka planda çıkardığı öpücük seslerini görmezden gelerek yutkundum. "Tamam," dedim mırıldanarak. "Bekliyor olacağım."

BÖLÜM 24

Willow

Dev bu sefer kazanamadı.

Ama o traktör gibi araçla dokuzuncu sırada bitirmek de takdiri hak ediyordu ve yine de son derece gururlandırdı. Bunun onu Mascort'un radarında tutmaya fazlasıyla yeteceğini umuyordum.

Yarıştan sonra beni garajda yakaladı, yaklaştığında nemli saçları şakağıma değdi. "Sturgill yarış sonrası değerlendirme toplantısı için ensemde. Otelde konuşmamız gerekecek. Erken yatma, bebeğim."

Emri ve sevgi sözcüğü içimde bir yangını körüklemişti. Saatlerdir diken üstündeydim, otel odamda pijamamla volta atmak, ertesi gün eve gitmek üzere panikle valiz hazırlamak ve

gergin enerjimin bir kısmını tüketmek için özel egzersizlerimi yapmak arasında gidip geliyordum. Ancak saat neredeyse gece yarısı olduğu hâlde (vücudumun bunu asla kaldıramayacağı gerçeğini bir kenara bırakırsak) maraton koşabilecek durumdaydım.

Nihayet kapı çalındığında açtım ve karşımda elini kapının çerçevesine yaslayarak duran Dev'i buldum. Dudağının bir tarafını yukarı çeken çarpık gülümseme o kadar tanıdıktı ki göğsümü sıkıştırıyordu.

"Selam," dedi. "Girebilir miyim?"

Sözler ağzından çıkar çıkmaz gerileyerek onu içeri davet ettim, kapı arkasından kapanınca kalp atışlarım hızlandı. İkimiz de bir an konuşmadık, birbirimize bakarken duyduğumuz tek ses klimanın hafif uğultusuydu. Bütün gün bu ânı beklemiş olsam da şimdi buradayken nasıl devam edeceğimi bilmiyordum.

Neyse ki Dev harekete geçti. Yanıma gelerek gevşek bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırdı, işi bittiği hâlde eli boynumda kaldı.

"Bu kadar geç geldiğim için özür dilerim," dedi gözlerini bana dikerek. "Yine de konuşmak ister misin?"

O anda yapmayı daha fazla isteyeceğim şeyler vardı. Ama başımı sallayıp elini tuttum ve onu yatağa yönlendirdim. Birbirimizi görecektir şekilde oturduk, dizlerimiz değişiyordu. Bu çok küçük bir temas olsa da şimdilik yeterliydi.

"Bunu yürütmek istediğimi söylerken ciddiydim," diye başladım nabzım kulaklarımda atarken. "Bunun bizim için nasıl olacağını bilmiyorum. Ama ortada bir *biz* olmasını istiyorum."

“Ben de aynı şeyi istiyorum.” Parmakları örtünün üzerinde santim santim ilerledi ve serçe parmağı benimkini bulup dolandı. “Her şeyi şu anda çözmemize gerek yok. Veya herhangi bir şeyi. Yalnızca hislerimiz konusunda birbirimize karşı dürüst olmamız gerekiyor. Bunu yapmazsak yürümez.”

“Şu anda sana karşı *çok* dürüst davranıyorum,” diye belirttim. O anda gerçekten fazlasıyla savunmasızdım.

Kıkırdadı. “Biliyorum. Ama bu kolay olmayacak ve başa çıkılmayacak kadar ağır gelmeye başlarsa bana söylemeni istiyorum.”

Haklıydı. Bunu başarabilmemizin tek yolu birbirimize karşı açık olmamızdı çünkü o anda herkes tarafından bilinecek bir ilişki yaşamamızın önünde birkaç engel vardı. “Bunu yapacağıma söz veriyorum.”

“Gün gün ilerleriz, olur mu?”

“Evet,” dedim nefes vererek. Riske rağmen kalbimin sesini dinlemek çok güzel bir duyguydu.

“*Gün gün ilerlemek* randevuya çıkmayı da içerebilir mi?” diye sordu. Sesi hayır dememden korkuyormuş gibi tereddütlüydü. “Bu işi yarım yamalak yapmak istemiyorum, Willow. Seninle çıkmak... seninle olmak istiyorum. Ben tamamen ve gerçekten bu işin içindeyim.”

Başımınla onayladım ve parmaklarımı onunkine yaklaştırdım. “Beni kesinlikle randevuya çıkarabilirsin. Hatta bunda ısrar ediyorum.”

Bunun üzerine rahat bir nefes verdi. “Tanrı’ya şükürler olsun. Hayır deseydin ne yapardım bilmiyorum.” Elimi tuttu, sonra dudağına götürdü ve parmak eklemlerime hızlı hızlı birkaç öpücük kondurdu. “Oradan başlarız. Söz veriyorum, hayatının en güzel randevusu olacak.”

“Öyle olsa iyi olur,” dedim yalnızca onun bende ortaya çıkardığı bir hafiflikle gülerek. “Beni etkilemeye çalışırken sana iyi şanslar.”

“Merak etme, ilham almak için Google’da ‘San Diego’da harika randevu fikirleri’ni araştırdım.” Beni ayağa kaldırıp kapıya doğru geriledi. “Gelecek sefer görüştüğümüzde, randevuların en muhteşemini planlamış olacağım.”

Gelecek sefer demesi midemin kasılmasına neden oldu. “Gidiyor musun?”

Tam girişte durdu, elimi sıkarken ifadesi yumuşadı. “Uzun bir gün oldu,” dedi nazikçe. “Çok yorgun olduğundan eminim.”

“O kadar yorgun değilim.” Yanıtım hızlı ve çekincesizdi. Parmaklarımı onunkilere kenetledim ve istediğim şeyi söylemeye hazırlanarak ona baktım. Artık geri adım atmanın anlamı yoktu. “Gitme, Dev.”

Beni sessizce izlerken nefes alış verişi yavaş ve ölçülüydü. “Emin misin?” diye sordu sesi biraz sertleşerek sonunda.

“Kesinlikle.”

“Açıkça sorayım, benden gece burada kalmamı mı istiyorsun?”

Elini biraz daha sıktım. “Evet.”

“Peki,” diye onayladı, bir an bakışlarını kaçırdı, sonra dönüp yüzümü inceledi. “Evet. Belki başka bir film izleriz. *Dilwale Dulhania Le Jayenge*’ye ne dersin? Klasik sayılır.”

“Sen ve SRK takıntın.” Şakacı bir tavırla gözlerimi devirdim ama hızla ayıldım. “Ama hayır. Film izlemek istemiyorum.”

Koyu renk gözlerindeki şakacılığın yerini sıcaklığa bıraktığına bakılırsa beni anlamaya başlamıştı. “Atıştırıp hoşlandığımız kişiler hakkında dedikodu yapmayı mı tercih edersin?” diye teklif etti bir adım daha yaklaşarak.

“Ben biraz daha az masum bir şey düşünmüştüm.”

Yumuşak ama dramatik bir nefes verdi. “Bana Şişe Çevirmeye oynamak istediğini söyleme.”

“Belki daha ziyade Cennette Yedi Dakika¹⁹,” önerisinde bulundum. “Ama tercihen yedi dakikadan uzun.”

Hareketsiz kaldı, artık bütün şakacılığı kaybolmuştu. “Dikkatli ol, Willow,” diye uyardı.

Beni istediği kadar uyarabilirdi. Gecenin nasıl geçmesini istediğimi biliyordum.

“Dikkatli olmaktan bıktım.” Üzerime yapıştırılan bu masumiyet etiketini çıkarma zamanı gelmişti. Küçük kız kardeş olmak; kırılğan, kalbi kırılmış kız olmak saf olduğum anlamına gelmiyordu. Kimsenin, özellikle de onun böyle düşünmesini istemiyordum. “Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Yutkunurken âdemelması hareket etti. “Sanırım anlamaya başlıyorum.”

Sözlerimi desteklemek için ellerimi güçlü göğsünde, göğüs kaslarının üzerinde gezdirdim. Sonra karın kaslarının üzerinden aşağıya ilerledim, yavaşladım ama kot pantolonunun beline geldiğimde durmadım. Bakire değildim. Eski sevgilim herhangi bir konuda övgüyü hak ediyorsa, bu da bana vücudumun ulaşabileceği zirveleri göstermesiydi.

Ama içimden bir ses Dev’in beni herkesten daha yükseğe çıkarabileceğine inanıyordu.

Parmaklarım kot pantolonunun düğmesine dokunduğunda bileklerimi kavradı. İfadesi gergindi, bir an yanlış bir şey yapmış olmaktan korktum.

19 İng. Seven Minutes in Heaven. Çoğunlukla gençlik partilerinde oynanan bir öpüşme oyunudur. -ed.n.

Beni kendine çekince endişem kayboldu. Sonra ellerini uyluğuma indirip altından kavradı ve beni tek bir yumuşak hareketle kaldırdı. Ağırılığımı kendi üzerine alırken içgüdüsel olarak bacaklarımı beline doladım. Bu sürücü odasındaki pozisyonumuza hatırlatıyordu ama bu gece kimse bizi rahatsız edemeyecekti. Buna izin vermeyecektim.

Çok geçmeden odaya dönmüştük. Kendini köşedeki koltuğa bırakırken beni de kucağına oturttu. Pijamamın şortu hiç yokmuş gibi hissettirecek kadar inceydi ve Dev, altımda sertleşmişti. İkimizin de aynı şeyi istediği ortadaydı.

Bana baktı, elleri uyluğumun kalçamla buluştuğu yerdeydi, göğsü her nefeste inip kalkıyordu. Saygılı bir tonla, “Tek istediğim sensin. Gerçekten seni almama izin verecek misin?” dedi.

Dudağımı dudağına sürtüp yanıt verdim, “Zaten seninim.”

Onayıyla birlikte öpücüğümüz alev aldı. İki elini kalçama kaydırıp sıktı ve beni daha da yakınına çekti. Karşılık olarak kalçamı onunkinin üzerinde oynattım, o da başını geriye atarak temasımızı, “*Siktir, Willow,*” diye inleyecek kadar uzun bir süre boyunca kesti.

Bir süre sonra dudakları tekrar benimkini buldu ve beni doyasıya öptü. Dişleri alt dudağımı sıyrırken Argonaut tişörtünün yumuşak pamuklu kumaşını tuttum. Bunda nazik bir şey yoktu ve bu vahşilik beni ona daha da çok yaklaştırmıştı.

Ellerimle tişörtünün altına girip karın kaslarının yan tarafından tişörtünü yukarı doğru ittim. Hemen ipucunu alarak onu çıkardı, sonra yere fırlatıp beni tekrar tuttu. Ama beni kendine çekmemesi için ellerimi sertçe göğsüne bastırdım. Altımdaki şaheserin tadını çıkarmak için bir saniyeye daha ihtiyacım vardı.

Dev’i defalarca üstsüz görmüştüm ama bu farklıydı. Bu kez, resmen yıllardır geceleri örtülerin altında hayalini kurduğum

her şeye hayran olabilir, dokunabilir ve istediğim her şeyi yapabilirdim.

“Gerçek dışısın,” dedim nefes verip parmaklarımı kaslarının belirgin hatlarında gezdirerek ve dokunuşumla kasılmasından zevk alarak. “Ne yaptılar, seni laboratuvarda mı ürettiler?”

Gülmeyle inleme arası bir ses çıkardı. “Öyle olmuşsa biraz daha uzun yapabilirlermiş.”

Kıkırdayıp başımı eğdim, ellerim keşfetmeye devam ederken dudağımla kirli sakalını buldum. “Seni olduğun gibi seviyorum.” Benden zaten neredeyse otuz santim uzundu, ikimizin de boynumuzu şimdi bile mecbur kaldığımızdan daha fazla yormamıza gerek yoktu. “Hiçbir şeyi değiştirmedim.”

“Duygularımız karşılıklı.” Parmaklarını tişörtümün beline doladı, tekrar döndüğümde gözlerinde bir soru vardı. “Yapabilir miyim? Seni görmek istiyorum.”

Omurgamdan aşağıya bir ürperti hücum etti. “Evet. Lütfen.”

Bluzumu kaldırıp başımın üzerine çekti ve kumaşı yere, kendisinin yanına fırlatıp beni yalnızca sütyenimle bıraktı. Tıpkı benim yaptığım gibi Dev de manzarayı hayranlıkla izlemeye zaman ayırdı.

Nefesi kesildi, beni içine çektikçe kot pantolonundaki sertliğin daha da arttığına yemin edebilirdim.

Normalde bütün kusurlarımın bilincinde olurdum (göğüslerimin üstündeki harita gibi soluk çatlak izler ve belimden aşağıya uzanarak şortumun altına giren çatlaklar gibi) ama tıpkı benim onu yarı çıplak gördüğüm gibi o da daha önce beni böyle görmüştü.

Onu bütün hayatım boyunca tanımış olmanın özgürleştirici bir yanı vardı. Beni hayatın her aşamasında görmüştü. Beş yaşındayken sıynk dizlerimle, on dört yaşındayken sivilceli suratımla,

yirmi bir yaşında sarhoş, sendeleyen hâlimle... Beni kumsalda dalgalar tarafından yere yıkılırken ve saçlarımdaki kumları temizlerken görmüştü. Beni yataktan kalktıktan on saniye sonra, kızarmış gözlerle, üzerimde eski bir eşofman varken görmüştü.

Kendimle ilgili tek bir yönümü bile ondan saklamama gerek yoktu. Zaten hepsini görmüştü. Yine de hâlâ buradaydı ve bana evreninin merkeziymişim gibi bakıyordu.

“Mükemmelsin,” dedi nefesini vererek, buna pek inanamıyormuş gibi hafifçe başını salladı. Çenesini kaldırıp dudağını tekrar buldu ve iltifatını noktalamak için bana en nazik öpücüğü verdi.

“Ben mi?” diye mırıldandım, gözlerim zar zor açıldı, onun yüzünden fazlasıyla sarhoştum. “Mükemmel olan sensin.”

Bu sözlerin üstünde durmadı, beni duymamış gibiydi. Omurgamda aşağı yukarı gezinmeye devam ediyor, dokunuşunun sıcaklığı içime sızıyordu. “Resmen kusursuz,” diye devam etti. “Tanrım, şu hâline bir bak. Nasıl bu kadar şanslı olabiliyim?”

Dudaklarını boynuma, köprücük kemiğime doğru kaydırды, sonra göğüslerimin arasına yumuşak öpücükler kondururken bu onun için büyük bir onurmuş gibi dokunuyordu. O bunu yaparken ben de kot pantolonunun bel kısmına ilerleyerek düğmesini aradım. Ondan daha fazlasını istiyordum.

“Henüz değil,” dedi. “Önce seni hissetmek istiyorum.”

Parmaklarımı fermuarından uzaklaştırdı, sonra elini aramıza kaydırды, avucunun bileğe yakın kısmı pijamamın şortunun ince kumaşının içinden göbeğime değdi. Karnıma yayılan elektrikle nefesim kesildi. Ama şortumu ve iç çamaşırımı kenara iten parmak uçları hassas cildimin üzerinde kayarken nefesimi tamamen tuttum.

“Çok ıslanmışsın,” diye mırıldandı parmağını içime kaydırırken.

Bu hareket boğazımdan bir inilti kopmasına neden oldu. İkinci parmağını ekleyip hassas bir noktaya dokunmak için bük-tüğünde başım arkaya düştü ve kalçalarımın bükülmesini engelle-mek için omzundan tuttum.

“Kendini tutma,” diye ısrar etti dişlerini tenimde gezdirir-ken, boynuma doğru. “Parmaklarıma otur.”

Söyleneni yapıp kucağında öne doğru sallanırken gözlerim kapandı. Parmakları hareketlerime uyum sağlayarak bana yar-dımcı oldu ve başparmağını da diğerlerine ekleyerek klitoris-i-min etrafında gezdirdiğinde yıldızları gördüğüme yemin edebi-lirdim. Sözcükleri oluşturabilsem ona bunun ne kadar güzel bir his olduğunu söyledim.

“Aynen böyle. Cici kız.”

Zevkin doruklarında bile sesinin saflığını duyabiliyordum. Gözlerimi açmayı başardığımda beni inceliyor, ciddi ve derin şekilde bakıyordu. Bu kendimi tamamen ona bırakmak için ye-terliydi ve bunu yaptığımda içimde alevler parladı.

Odada yeterince oksijen yokmuş gibi nefes alış verişlerim çılgınca hızlandı. Oksijensiz kalmıştım, hepsi içimde yanan ateşi beslemişti. Dev, dudaklarımı kendi dudaklarıyla ele geçirip son havamı da çaldığında beni doruk noktasına daha da yaklaştırdı. Başparmağı biraz daha hızlı hareket edince son raddeye gelmiş-tim, durmaya hiç niyetim yoktu ve...

Nefes almak için başımı çevirdim, alnımı omzuna indirdim, ellerimi gevşek bir şekilde göğsüne koydum. Parmaklarını içim-den çıkardı ve ıslaklık parmaklarıyla birlikte kalçamdan aşağı indi. Daha önce sıırıslıklam değilsem de şimdi kesinlikle öyley-

dim ve yeni boşalmış olmama rağmen hâlâ daha fazlasını arzuluyordum.

Göz ucuyla parmaklarını ağzına götürmesini izledim. Gırtlğından memnuniyet dolu bir ses çıktı.

“Tıpkı hayal ettiğim kadar tatlısın.” İşte bu kadardı. Tek gereken buydu.

Başımı kaldırdım, havayı içime çekerken göğsüm hâlâ inip kalkıyordu. “Beni becermene ihtiyacım var. Hemen.”

“*Willow*,” diye uyardı ama sırtışı şeytaniydi. “Ne kadar da açgözlü bir kızmışsın?”

“Kapa çenenı,” diye homurdandım dudağımı onunkine bastırırken dilinden kendi tadımı alıyordum. “İçimde olmanı istiyorum.”

Öpücüğe ara verip başını çevirerek keskin bir nefes aldı. “Gerçekten istediğin bu mu?”

“Evet.” Yüzünü avuçlarımin arasına aldım, böylece bana bakmak zorunda kaldı. Bu şekilde ne kadar emin olduğumu görebilecekti. “Hem de çok.”

Tadını çıkarmak istediğim bir hayranlıkla bana baktı ama sonra anlık bir hayal kırıklığı bunu böldü. “Prezervatifim yok,” diye açıkladı. “Bunun olmasını beklemiyordum.”

Onu tekrar öptüm, ellerim hâlâ çenesini tutuyordu. “Sorun değil,” dedim kendimi tekrar ayrılmaya zorladığımda. “Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve... uzun zamandır kimseyle birlikte olmadım.”

Aniden harekete geçtik, elleri kalçamın altında dururken beni de kendisiyle birlikte kaldırdı. “Bence cinsel yolla bulaşan herhangi bir hastalığım olmadığını zaten biliyorsun.”

Gülmemi bastırdım ve o odanın karşı tarafına doğru yürürken tutunabilmek için kollarımı boynuna doladım. “Bilmiyo-

rum. Belki de emin olmak için şu IYK Quick Results testlerinden almalıyız. Gerçekten doğru sonuç verdiklerini duymuştum.”

“Çok kötüsün,” dedi beni yatağa oturtup kenarında diz çökerken.

Ona şımarık bir gülümsemeyle baktım. “Beni yine de seviyorsun.”

“Haklısın. Seviyorum.”

Sözleri üzerime hücum ederken kalbim tekledi. Bu yorum dilimden hiç düşünmeden dökülen küstah bir ifadeydi. Ve kesinlikle bu tür bir yanıt hayal etmemiştim.

“Dev...” diye fısıldadım, ciddi değilse geri almasına fırsat vererek.

Kaçmamam için beni baldırlarımdan yakalayana kadar santim santim uzaklaştığımı fark etmemiştim. Beni orada tuttu, kendisine doğru çekmemesi gerektiğini bilerek üzerimde durdu.

“Bu şekilde söylemek istemezdim,” diye itiraf etti yumuşak, kendini küçümseyen bir kahkahayla. “Ama böyle hissediyorum, Willow.”

Beni kollarıyla kafeslemiş olsa da onun ya da sözlerinin tuzağına düşmüş gibi hissetmiyordum. Kendimi... güvende hissediyordum. Küçüklüğümüzde bile onunlayken her zaman öyleydi, o beni biraz pervasız olmaya teşvik ederdi. Kesinlikle incinmememe dikkat ederdi ve işte şimdi, burada da aynı şeyi yapıyordu. Onu bunun için nasıl sevmezdim?

“Karşılık vermene gerek yok,” diye devam etti burnunu benimkine sürterek. “Senden de aynısını beklemiyorum. Bunun büyük bir şey olduğunu biliyorum. Ama bilmeni istedim.”

Boğazımda oluşan yumruyu yutkunarak bastırıp arkasındaki yanmayı gözlerimi kırpıştırarak uzaklaştırdım. “Tamam,” dedim

boğulur gibi ama aslında ona söylemek istediğim şey arkasında birikmişti. “Ama ben de seni seviyorum.”

Hareketsiz kalma sırası ondaydı, tek hareketi yüzümü inceleyen gözleriydi. “Siktir,” dedi bir an sonra nefes vererek. “Bu düşündüğümünden bile daha iyi hissettirdi.”

Ağzımdan ufak bir kıkırdama çıktı, damarlarımda baş döndüren bir dalga dolaştı. Dev beni seviyordu. Ben de onu seviyordum. Dönüp on üç yaşındaki hâlime sonumuzun böyle olacağını söylesem o kız buna inanmazdı. Yine de buradaydık.

“Bu şimdi beni becereceğin anlamına mı geliyor?” diye sordum hem alaycı hem de umutlu bir tavırla ve bunun ona kahkaha attırması kalbimin teklemesine neden oldu.

“Ne istersen, *jaanu*²⁰,” dedi geriye kalan bütün soğukkanlılığımlı öperek yok etmeden önce. “Hepsini vereceğim.”

Sütyenimin kopçasını açmak için arkama uzandığında güçlükle nefes alıyordum. Askılarını kollarımdan geçirip yere bıraktığında göğüs uçlarım çoktan sertleşmişti ve dokunulmak için can atıyordu.

Yine bir dakika beni hayranlıkla izledi. “Güzelsin. Çok güzelsin,” diye tekrarlardı. Bunu duymaktan asla bıkaçağımı sanmıyordum.

Başını eğip meme ucumu ağzına aldı, diliyle yuvarladı ve karşılığında nefesim kesildi. Diğer göğsüme geçmek için geri çekildiğinde ilk göğsümü eliyle kapayarak beni klimanın soğuktan kurtardı. O kadar düşünceliydi ki ağlayabilirdim.

Dev göğüs kafesimden karnımın yumuşaklığına kadar öpücükler kondurarak vücudumu keşfetmeyi sürdürdü. Parmaklarını hem şortumun hem de iç çamaşırımın belinden geçirdikten

20 Hint. Sevgilim. -ed.n.

sonra hafifçe çekerek çıkarabilmek için konuşmadan kalçamı kaldırmamı ima edince midem kasıldı.

Buydu. İstediğim zaman vazgeçebileceğimi ve onun da bu karara saygı duyacağını biliyordum. Durmasını *istemiyordum...* Kahretsin, bu gerçekten oluyordu. Gerçekliğin bütün fantezilerimi karşılayıp karşılamadığını zaman gösterecekti. Ancak şu âna dek olayların gidişatından fazlasıyla memnundum.

Bu yüzden üzerimdekileri çıkarması için kalçamı kaldırdım. Ve sonunda her santimim açığa çıktı.

Bir kez daha durup hayranlıkla izledi, gözleri bedenimde gezindi, çenesini beni yutmamak için kendisini zor tutuyormuş gibi kasmıştı. Kalça kemiğimi öpmeye devam etmek için başını eğmesine bakılırsa tam da bunu yapmak üzereydi.

Dudağı en hassas noktamın bir milim kadar üstüne geldiğinde onu titreyen elimle durdurdum ve bana soru sorar gibi baktı.

“Başka bir sefere,” diye ısrar ettim ama gözlerindeki sıcaklık neredeyse kararımdan pişman olmama neden oldu. “İçimde olmanı istiyorum.”

“Açgözlü ve sabırsız,” diye takıldı ve öperek vücudumdan yukarı doğru çıktı. “Ama sorun değil. Bunu tekrar yaptığımızda sana zaman ayıracağım.”

Tekrar. Daha sonuna kadar gitmemiştik ve o bana bir dahaki seferin akıllara durgunluk verici olacağını düşündürmüştü bile. Beni yalnızca parmaklarıyla bu kadar çabuk boşalttıktan sonra dilinin ne kadar lezzetli bir etki yapabileceğini ancak hayal edebiliyordum.

“Şunları çıkar.” Kot pantolonunu işaret ettim. Ben de onun tamamını görmek istiyordum. Şimdi sabırsız olduğumu düşünüyorsa onu bir sürpriz bekliyor demekti. “Acele et.”

“Tamam, tamam,” deyip gülerek yataktan kalktı ve sonunda kot pantolonunun üst düğmesini açtı.

Fermuarı açarken siyah *boxer*ını ve içindeki kabarıklığı hayranlıkla izledim. Ama kot pantolonunu kalçasından aşağı indirmediğinde soluğum kesildi.

“*Dövmen* var.” Sol kalçasına daha iyi bakmak için dirseklerimin üzerinde doğruldum; açan çiçekler, kükreyen bir kaplan ve tam olarak çözemediğim, çeşitli dillerdeki yazılardan oluşan bir mozaik vardı. “*Biliyordum.*”

Dev, kot pantolonunu çıkarıp bir kez daha yatakta karşımda dizlerinin üstünde dururken kıkırdadı. “Anneme söyleme.”

Konumu dövmesini daha iyi görmemi sağlıyordu... ve fazlasını. “Sırrın bende güvende,” diye söz verdim ama birden ağzım kurumuştı.

Arkama yaslanıp ona bakmak istesem de daha çok dokunmak istiyordum. Daha dik oturdum ve parmaklarımı iç çamaşırının bel lastiğine geçirdim. Kollarını iki yanında tutarak istediğimi yapmama izin verdi. *Boxer*ını aşağı indirip penisini serbest bırakınca keskin bir nefes aldım.

“Aman Tanrım.” O konuşana dek bu sözcükleri mırıldandığımın farkında değildim.

“Endişelenme bebeğim,” dedi sert bir sesle. “İçine alabilirsin.”

O kadar emin değildim ama pes edecek biri de değildim. Özellikle de bu kadar uzun süre bekledikten sonra. Elimle kavradım. Parmak uçlarımin birbirine değmesine olanak yoktu.

Keskin nefes alışını zar zor fark ettim. Önümdeki manzaraya fazla odaklıydım. “Onunla bir şey yapacak mısınız?” diye sordu sonunda dikkatimi çekerek. “Yoksa seninle ne yapmak istediğimi sana ben mi göstereyim?”

Yutkundum, zar zor konuşabildim. “İkincisi.”

“Öyle yapabiliriz.”

Beni bir anda sırt üstü yatırdı, kalçası uyluklarımın arasına girdi, *boxer* çıkmıştı. Artık aramızda hiçbir şey yoktu. Bacaklarım onun için hemen ayrıldı. Daha fazla da açılırdı ama kendimi kalçamın yerine oturtulması için Belçika’daki bir acil serviste bulmak istemiyorsam bunu yapmasa iyi olurdu.

Çatlaklarım ve ameliyat izlerim artık beni pek rahatsız etmese de sağlığımı korumak için tedbirli davranıyordum. Utanmam lazımdı, bunu biliyordum. Bu benim kontrolümde olmayan bir durumdu ve hayatımın bir gerçeği idi. Hep de olacaktı. Yine de tepeden tırnağa kızardım ve Dev’le göz göze gelirken içime kapanmamaya çalıştım.

“Bana karşı nazik ol, olur mu?” diye fısıldadım kollarının üzerinde dururken boynunu tutarak.

Bunu söylememe gerek yoktu. Bana nasıl davranacağını biliyordu. Bütün hayatım boyunca öyle olmuştu. Yine de bu sözleri benim içimin rahat etmesi için söylemiştim.

“Bacağını başının arkasına koyabileceğini biliyorum. Dalga geçmeyi bırak.” Esprisini yumuşak bir öpücükle vurguladı. Sonra geri çekilerek mırıldandı, “Seni asla incitmeyeceğime söz veriyorum.”

Bu adam beni ortadan ikiye bölebilir, ben de teşekkür ederdim. Ama bunu tekrar yapmak istiyorsak dikkatli davranmalıydık.

Dudaklarımız tembelce ve tatlı tatlı birleşip ayrıldı ama nefes alış verişlerimiz ağırlaştı ve sabırsızlığım yeniden hâkim oldu.

Dev bunu hissetmiş gibi elini vücudumda gezdirip iki parmağını içime soktu ve dudağımdan bir inilti koptu. “Hazır mısın?”

“Lütfen,” dedim boğulur gibi.

İhtiyacı olan bütün teşvik buydu. Parmaklarını içimden çıkarırken başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirdi. Kendisini kavrayıp benimle aynı hizaya getirdiğinde parmakları benim ıslaklığımla parlıyordu.

Aman tanrım, işte buydu.

Penisinin başı bana sürtündü ve içeri girerken küçük bir dirençle karşılaştı. Kulağıma devam etmemi mırıldanmasıyla nefes aldım ve çok geçmeden daha fazlasını almak için kalçamı kaldırdım. Santim santim içime giriyor; onun hissine, beni esnetmesine, içimi doldurmasına alışmam için bana zaman veriyordu. Acı ya da rahatsız hissetmeyi beklemişim. Son defa seks yapmamın üzerinden uzun zaman geçmişti ve kaçıışı yoktu, Dev’inki devaysaydı. Ama bunu o kadar kolayca ve özenle yapıyordu ki birbirimiz için yaratıldığımıza ikna olmuşum.

“Kahretsin, çok darsın,” diye inledi boynuma doğru. Başını kaldırıp beni inceledi. “İyi mi?”

Başımınla onayladım. *Evet* kelimesi boğazımda takılıp kaldı ve dudaklarım aralandığında kaçan tek şey titrek bir inilti oldu.

Beni biraz daha esnetmek için ileri geri yaptığı hareketler nazik ama kararlıydı, sonra tam olarak içime girdi, vücudu benimkilere değdi.

“Hâlâ iyi mi?” diye sordu fısıltıdan biraz yüksek bir sesle.

“Tanrım, evet.” Bu kez sözcükler içimdeki bütün duvarları yıkmış gibi özgürce aktı. “Durma.”

Bacaklarımın arasındaki ısrarcı zonklama ancak onun hareketleriyle giderilebilirdi. Kendimi ona kaptırmaya hazırdım.

Başta yavaş ve hâlâ nazik hamleler yaparken omzunu tuttum. Ama sonra bana yavaş yavaş daha fazlasını verdi. Kasıkları yaklaştı, daha da derine indi, her hamlesi öncekinden biraz daha

sertti. Sırtımı büküp onu kendime çektim, vücudum daha fazlası için yalvarıyordu çünkü sürtünme inanılmaz derecede muhteşemdi.

“Daha hızlı,” diye yalvardım içgüdüm devreye girince.

Uyum sağlamaya fazlasıyla istekli olduğu için kontrolünü kaybeder gibi oldu.

Sabırsızlıkla itişlerine karşılık vermeye başlamam çok uzun sürmedi. Kabaran göğüs uçlarım göğsüne sürtündü ve bu hislerin birleşimi beni ona itti; basınç arttıkça, çoğaldıkça, çaresizce teninin her santimini benimkinde hissetmek istiyordum. Düşmeye hazır bir şekilde uçurumun kenarında duruyordum. Aşağı atlamak için son bir itişe ihtiyacım vardı.

Bu da elini bedenlerimizin arasına kaydırıp alt karnıma bastırarak başparmağıyla klitorisimi bulmasıyla geldi. Aniden elektriklendim, her santimim aydınlandı. Aldığım zevk onun da inlemesine neden oldu.

“İşte bu bebeğim,” dedi soluk soluğa, ben ona kenetlenirken hareket etmeyi sürdürerek. “Bitir. Seninleyim.”

Öyleydi de. Ben de onun içinde erimeye ve dünyayı sarsan başka bir öpücükle soluğumu çalmasına izin verdim. Uçup gitmek, gözlerimi kapamak, bütün hislerin içinde kaybolmak istiyordum... Ama onun işi bitmemişti.

Yavaş hareket ederek hızını arttırmadan bana toparlanma şansı verdi. Hızlandığında ağzımdan yumuşak bir çığlık koptu, artık daha da hassastı. Bacaklarımı yukarı çekerek onu farklı bir pozisyon alabilmek için ayaklarımı sırtında kenetledim. Bu pozisyonda duygu o kadar keskin değildi. Daha çok büyüyen ve sonunda yalvarmama neden olan bir ağrıya benziyordu. Neden olduğundan emin değildim ama tekrar tekrar; *lütfe*n, *lütfe*n, *lütfe*n, diye fısıldıyordum.

“Bir kez daha,” diye emretti kulağıma, yanağını benimkine sürterken kirli sakalı tenimi tahriş ediyordu.

Titreyerek başımı iki yana salladım. “Yapamam,” dedim nefesimi bırakarak, gözlerimi sımsıkı kapadım.

Çenemi tuttu. “Bana bak.”

Bakışlarının yoğunluğuyla gözlerimi açmaya zorladım. İçime girerken gözlerini üzerime dikti, darbelerinde hiç tereddüt yoktu, benden istediğini almaya... karşılığında bana her şeyi vermeye kararlıydı.

Bütün bunlar benden bir orgazm daha koparması için yeterliydi. Beni öpmek için başını eğince çığlıklarım kayboldu. İçimde coşku dolaşıyor, başım dönüyordu. Onun yüzünden o kadar sarhoş olmuşum ki kalçasının sarsıldığını zor fark ettim. Ama kulağıma fısıldanan, mırıldanılan övgü ve tapınma sözleri bilincimin derinliklerine işliyordu. Tamamı İngilizce değildi ama duygusunu gayet iyi anlıyordum.

O içimde, çok derinlerdeydi. Sahiplenilmiş bir kadındım, vücudumun her santimi alev alıyordu. Aklımda tutarlı hiçbir düşünce yoktu. Ondan başka bir şey yoktu. Bizden başka bir şey yoktu.

Sonsuza dek bunu istiyordum.

İçimde patladığında yüzünü boynuma gömdü, ağzı hızla çarpan nabzımda duruyor, dişleri tenimi sıyrıyordu. Omzunu okşadım, üzerime yığılışmanın tadını çıkardım... Yine de beni ezmemeye, incitmemeye dikkat ediyordu. Ancak beni bırakmak istemediğini anlamamı sağlayacak kadar ağırlık veriyordu.

Yalnız değildi. Canım pahasına hayatım boyunca ona bağlı kalırdım. Çünkü artık geri dönüş yoktu.

BÖLÜM 25

Dev

Bugün yarışı kazanmamış olabilirdim ama Willow'un kollarımda olması, kazanmaktan daha iyi hissettiriyordu.

İkimiz de temizlenmiştik ama yataktan kalkarken kalçasının görüntüsü beynime bir şeyler yaptı. Neredeyse tam bir mağara adamı gibi davranıp üzerine yeniden izimi bırakabilmek için onu tekrar yatağa fırlatacaktım.

Direnmeyi başardım. Güç bela.

Gelirken yüzünü inceliyordum... *Kahretsin*, bundan daha çarpıcı bir manzara görmemiştim. Onun küçük nefes alışları ve nefes kesici inlemeleri hayatım boyunca hafızama kazınmış olarak kalacaktı. Onları unuttuğum gün öldüğüm gün olurdu. Beş dakika olmuştu ve tek istediğim onları tekrar duymaktı.

Ve tekrar, tekrar ve tekrar.

Aşk itirafım ağzımdan, onun alaya alabileceği kolay bir yanıt gibi çıkmış olabilirdi ama doğrudu. O benim için *doğru* kızdı. Keşke bunu daha önce fark edebilseydim çünkü birlikte ne kadar zaman geçirirsek geçirelim, asla yeterli olmayacaktı.

Başını göğsüme yaslamasını teklif etmek için kolumu uzattım, o da minnetle kabul etti, yanıma sokuldu ve uyluğunu benimkinin üstüne attı. Birçok gece bunun hayalini kurmuştum ama artık gerçek oluyordu. Kahretsin, belki de rüya *görüyordum*.

“Yakında odana dönmen gerekiyor mu?” diye mırıldandı göğüs kaslarıma doğru, büyük kahverengi gözlerini kaldırıp bana bakarken yanıtlımın tam olarak ne olması gerektiğini söylüyordu. “Muhtemelen sabah buradan gizlice çıkarken yakalanmak istemezsin.”

“Umurumda değil.” Bu katta beni gören herkes çenesini tutması gerektiğini bilirdi. “Sen istediğin sürece kalabilirim.”

Daha da yaklaştı, dudağından memnuniyet dolu bir ses çıktı. “Peki o zaman. Bu gecenin bitmesini istemiyorum.”

Ben de istemiyordum. Ve bundan sonra bütün gecelerimizin buna benzemesini umuyordum.

Alnına bir öpücük kondurdum, sonra o kıkırdayıp yüzünü uzaklaştıran kadar buklelerine birkaç öpücük daha kondurdum. Gülümseyerek onu kendime çektim ve istediğim bütün öpücükleri almak için yatağa bastırdım ama yerde, kot pantolonumun cebinde duran telefonumun boğuk sesi dikkatimi dağıttı. Görmezden gelmeyi düşünsem de Howard olabilirdi ve hayatımın geri kalan kısmını şekillendirebilecek çağrıyı kaçırarak değildim.

“Seninle işim bitmedi,” diye belirttim yatağın kenarından eğilmeden önce dudağına sert bir öpücük daha kondurarak.

Ancak telefonumu elime aldığımda ekranda yanıp sönen Howard'ın adı değildi. Oakley'ninkiydi.

Willow elini göğsüme kaldırdı, kaşlarının arasında endişeli bir kırıksıklık vardı. "Kimmiş?" diye sordu.

Onun huzurunu kaçırmak istemiyordum ama kandıramazdım da. "Oakley."

Tahmin ettiğim gibi yanımda gerildi ama geri çekilmediği için hakkını vermem lazımdı. "Yanıtla," diye talimat verdi.

Hiç duraksamadan parmağımı ekranda kaydurdum ve, "Selam, dostum," dedim.

Başta tek duyduğum, camlar kapalı olarak hızla araç sürüyormuş ve çağırıyor hoparlöre almış gibi bir uğultu oldu. "Yarın şehre saat kaçta varırsın?" diye bağırdı Oakley gürültünün arasından.

Willow'u incelerken kaşlarımı çattım. Muhtemelen konuşmayı odanın sessizliğinde kendisi de duyabiliyordu.

"Sen şimdiden San Diego'da mısın?" diye sordum.

"Daha erken geldim," diye yanıtladı. "Annelerimiz zorla en az altı öğün yedirdi bile. Bir tane daha yedirmeden önce arabayla kaçmak zorunda kaldım." Alaycı şekilde güldü. "İyi ki bugünlerde yarışan ben değilim. Arabaya sığmazdım."

Zorla güldüm. "O hâlde belki eve dönmeyi birkaç gün daha erteleyebilirim. O riske giremem."

"Hayır, siktir et. Bir an önce kışını topla ve buraya geri gel. Sensiz canım sıkılıyor ve Neha teyze bu düğün olayı yüzünden biraz çılgına dönmeye başladı. Desteğe ihtiyacım var. Bu da beni asıl soruma geri getiriyor: Ne zaman burada olursun?"

Komodinin üzerindeki saate baktım. Saat sabahın ikisiydi, bu da saatin Kaliforniya'da *bir gün önce* akşamın beşi olduğu anlamına geliyordu. Hayatımın büyük bölümünde dünyayı dolaşsam da saat dilimleri kafamı hâlâ fena hâlde karıştırıyordu.

Bugün teknik olarak yaz tatilinin ilk günüydü. Oakley'yle aileme bir an önce eve döneceğime, böylece onlarla bolca vakit geçireceğime, ayrıca Alisha'nın birkaç gün sürecektik düğünü başlamadan önce biraz dinlenmeye zaman ayıracağıma söz vermiştim. Bugün bir ara Willow, Mark ve Chava'yla birlikte Kaliforniya'ya gidecek bir uçağa binmem gerekiyordu ama ne zaman olacağını hatırlamakta zorlandım. Gece seyahat programıma bakma zahmetine giremeyecek kadar bu adamın kız kardeşiyle seks yapmakla meşguldüm.

Gözlerimi sımsıkı kapayıp açtım ve Willow'un mükemmel yüzüne odaklandım. "Bilmiyorum," diye söylendim. "Chava'ya sor. Hayatımı yöneten kişi o."

"Onu zaten üç kere aradım. Yanıt vermedi," diye itiraz etti Oakley. "Belki Willow biliyordur. Genellikle bu tür şeyler konusunda organize bir kontrol manyağıdır. Şimdi onu ararım. Seninle daha sonra ko—"

"Hayır!" diye patladım Willow'un gözleri fal taşı gibi açılırken. Kahretsin, şimdi bir şey bulmam gerekiyordu. "Burada saat sabahın ikisi, dostum. İnsanları arayıp uyandırmayı bırak. Öğrenince sana mesaj atarım."

Oakley'nin iç çekişi rüzgârda neredeyse kayboldu. "İyi. Beni burada fazla uzun süre yalnız bırakma. Seni özledim sık kafalı."

Suçluluk duygusuyla yanıp kavrulsam da sözleri beni biraz gülümsetti. "Ben de seni özledim. Yakında görüşürüz."

Telefonu kapayıp yeniden yere fırlattım ve yüzümü ovuşturarak inledim.

Gözlerimi tekrar açtığımda Willow'un çenesini göğsüne yasladığını ve alt dudaklarını dişlerinin arasına aldığını gördüm.

Telefon görüşmesi kendimiz için yarattığımız balonu resmen patlatmıştı.

“Bu nasıl yürüyecek, Dev?” diye sordu. Sesi zayıftı. Korkmuştu. “Bunu nasıl yürüteceğiz?”

Onu sakinleştirmek niyetiyle elimi saçlarında gezdirdim ama ben de bir o kadar korkuyordum. “Nasıl yapmak istersin?”

“Bilmiyorum,” dedi mırıldanır gibi. “Seninle birlikte olmak istiyorum. Seninle *birlikteyim*. Ama Oakley’ye söylemekten korkuyorum.” Nefes aldı ve biraz titrese de çenesini kaldırdı. O anda elinden geldiğince güçlü olmaya çalışıyordu. “Bunu bir süre aramızda tutabilir miyiz? Kimseye söylemeden önce bundan tam olarak kendi başımıza emin olmak istiyorum. Dikkat dağıtan bir şey olmadan. Kuşku olmadan. Kimse bizi herhangi bir şeyden vazgeçirmeye çalışmadan.”

Ben zaten emindim, çok uzun zamandır öyleydim ama haklıydı. Bunu tam anlamıyla yapacağımız zaman iki tarafta da tek bir kuşku olamazdı. Yarattığımız dalgalar büyük olacaktı ve birbirimizi sevmek onların bizi boğmasını engellemeye yetmeyebilirdi.

“Chava’yla Mark’ın zaten biliyor olabileceğini düşünüyorum,” diye takıldım hızla kararan ruh hâlini hafifletmek amacıyla.

Bu onun yumuşak bir kahkaha atmasına neden oldu. “Hislerinde yanılmıyor olabilirsin,” diye katıldı ama hızla tekrar ciddileşti. “Bunu Grace’le Chantal’dan da saklayabileceğimi sanmıyorum. Kısa sürede beni çözerler.”

“Öyleyse yalnızca Oakley kalmış gibi görünüyor.” İçimi çektim. Hoşuma gitmese de anlıyordum. Bizi birlikte olmamaya ikna etmeye çalışacak biri varsa o da Oakley’ydi ve bu kadar erken bir aşamada bu tür bir şeye ihtiyacımız yoktu.

“Evet.” Willow dudağını ıslattı, kafasındaki çarklar dönüyordu. “Yine de bunu ondan uzun süre saklayamayız. Mesela... Alisha’nın düğününden hemen sonra söylesek nasıl olur? İki

hafta sonra?” Devam etmeden önce başımla onaylamamı bekledi. “Bu sürede nasıl duyuracağımızı düşünebiliriz. Artı, seninle ve Argonaut’la olan sözleşmem de sona ermiş olur.”

Haklıydı. Ama kontratı bittiğinde ve her zaman yanımda olmadığına işlerin nasıl olacağını düşünmek istemiyordum. Yine de, benim çalışanım değilken yaptığımız şey o kadar da kötü karşılanmazdı.

“Tamam,” diye onayladım ve onu tekrar kendime çektim. “Anlaşılan bir süre gizli takılacağız. Buna hazır mısınız?”

Üzerimde dururken avucunu göğsüme koydu. Başucu lambasının zayıf ışığında bile gözündeki karamel şeridini görebiliyordum. Onun mükemmel kusuru.

“Bu seninle birlikte olacağım anlamına geliyorsa,” dedi, “o zaman her şeye hazırım.”

Parmaklarımı boynundan yukarı kaydırıp başının arkasındaki saç tutamlarına daldırdım. “Hey. Seni seviyorum.”

Yüzünde bir rahatlama belirdi. “Yani o kazara, ânın sıcaklığında söylenmiş bir şey değil miydi?”

“Asla. Ya sen?”

“Hayır. Ciddiydim.” Bana bir sır vermeyi düşünüyormuş gibi dudağını büzdü. “Sanırım hayatımın büyük bölümünde sana âşıktım.” Bu hassas bir itiraftı ama o, “Gerçekleştirmenin zamanı gelmişti,” diye dalga geçerek ciddiyetini hafifletti.

İstediği kadar espri yapabiliirdi ama haklıydı. Karşımda olanı görüp ona doğru koşmam çok uzun sürmüştü.

Ama en azından aynı yere gelmeyi başarmıştık. Umarım orada kalabilirdik.

Uyandığımda, daha gözlerimi açmadan ilk fark ettiğim şey tatlı vanilya kokusu ve Willow'un bedeninin benimkini ısıtan sıcaklığı oldu.

Sırtının dönük olmasına ve hareketlerini küçük ve sınırlı tutmaya çalışmasına rağmen uyanık olduğunu anlayabiliyordum. O her zaman huzursuz uyurdu. Ailelerimizle birlikte kamp yapmaya gittiğimizde uyku tulumundan çıktığını veya çadırın zemininin yarısına kadar geldiğini hatırlıyordum. Belli ki yıllar içinde hiçbir şey değişmemişti ancak şimdi bunu rahatsız olduğu için yapmasından endişeleniyordum. Tek bir noktada çok uzun süre kalmanın vücuduna iyi geleceğini sanmıyordum özellikle de dün gece ona yaşattığım birçok seanstan sonra.

“Uyanık olduğunu biliyorum,” diye mırıldandım çıplak omzuna doğru.

Sözlerim karşısında kasıldı ve bana bakmasa da biraz başını çevirdi. “Seni uyandırmak istememiştin,” dedi fısıldayarak. “Özür dilerim.”

“Hımm, özür dileme.” Saçını yana çekip ensesini öptüm ve bunun onu ürpertmesinden keyif aldım. “Seninle geçireceğim bir ânı bile kaçırmak istemiyorum.”

Biraz daha bana doğru kaydı, bu kez gülümsemesini görebiliyordum. “Geceleri bütün bu replikleri planlayarak mı uyuyorsun?”

Karşılığında ben de tenine karşı sııttım. “Bir tane daha duymak ister misin?” Başını sallayınca fısıldadım, “Seni yoluma Tanrıların çıkardığından eminim.”

“Ooo, bu güzelmiş,” dedi bana o gamzeleri göstererek. “Hangi Bollywood filminden?”

Güldüm, gülümsememin büyüklüğünden ve bana ilham veren saf, inanılmaz neşesinden yüzüm şimdiden ağrıyordu. “Bu-

lursan bana da haber ver.” Tekrar boynunu öptüm ve bu kez memnun bir iç çekişle ödüllendirildim. “Ama ciddiym. Bunun kader olduğunu düşünüyorum.”

“Ne, birlikte yatağa girmemiz mi?” diye espri yaparak sırtüstü döndü ve uykulu gözlerini kısarak bana baktı.

“Ve buna yol açan her şey.” Teorimi çenesinin köşesine bir öpücük kondurarak noktaladım. “Birbirimizin yardımına bu kadar ihtiyacımızın olması. Bu yüzden birlikte geçirdiğimiz zamanlar.” Dudağım köprücük kemiğine doğru kaydı. “Sorgulanmadan bu kadar yakınlaşabilmemiz.” Dilimi, boğazının dibinde titreyen nabzının attığı damarlarında gezdirdim. “Her şey mükemmeldi. Yıldızlara yazılmış gibi.”

“Yıldızlara mı yazılmış?”

“Saf kader. Kısmet. Kırmızı ipler filan.”

“Sen buna inanıyor musun?”

“Şu anda kollarımda olduğuna bakılırsa inanmak zorundayım.”

“Şapşal,” diye mırıldandı parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek. “Saçmalamaya devam et.”

Bürün sabah onun hakkında konuşabilirdim ama Willow’un komodinin üzerindeki telefonu cıvıdayarak annemin inanmadığını iddia ettiği hâlde takip ettiği Hintli astrologların, ne kadar uyumlu olduğumuzu inkâr edemeyeceğini açıklama girişimi bölüdü.

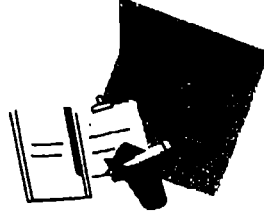
Willow telefonu almak için benden uzaklaşırken ofladı.

“Chava,” dedi mesajı okurken yüzü biraz düşerek. “Bir saat içinde havaalanına gitmek istiyor.”

Gerçek dünya bizi çağırıyordu ve yüzleşme zamanı gelmişti. İdare etmemiz gereken çok şey vardı.

“Tamam.” Tekrar yalnız kalana dek, bunu son kez yaptığımı bilerek dudağının kenarını öptüm. Ve bunun ne zaman olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. “Eve gidelim, *jaanu*.”

BÖLÜM 26

Willow

“Her yerim ağrıyor,” diye sızlandım güneş ışığına çıktığımızda Dev’e usulca. “Uçakta nasıl oturacağım...” Bugün Brüksel’den San Diego’ya seyahat etme düşüncesi midemi bulandırıyor. “Yo, olamaz. Bu uçuş ne kadar sürüyor?”

“Uzun,” diye yanıtladı valizimin tutma yerini elimden alırken bu sırada parmaklarımız birbirine değdi.

Bütün temas fırsatlarını değerlendirecektim. Artık otel odanın mahremiyetinde olmadığımız için aramızda (bizi birbirimize bağlayan bir ip gibi) bir şey yokmuş gibi davranmak zorundaydık. Birleşerek çift olmuş gibi değil, bağımsız varlıklarmışız gibi.

Bu fikir karşısında göğsüm biraz ağrıdı. İlişkinin ne kadar yeni olduğu önemli değildi, ayrılığımız numaradan bile olsa birlikte olamayacağımızı hayal etmek bile istemiyordum.

Bunu sır olarak saklamak konusunda anlaşmıştık ama bu plan gün ışığında ortada dolaşırken düşündüğümüzden çok daha zor görünüyordu. Tek yapmak istediğim parmaklarımızı birleştirerek dünyaya biz diye bir şey olduğunu ilan etmektir.

En azından... bence vardı. Henüz ismini koymamıştık.

Yine de Dev'e bizimle ilgili ne düşündüğünü sorabileceğimi sanmıyordum çünkü bizi bekleyen SUV'a doğru giderken Mark'la Chava da bize katılmıştı. Bizi öpüşürken yakalamış hatıta bunun olacağına dair iddiaya girmiş olsalar bile onları bu işe daha fazla karıştırmamalıydık. Sonuçta onlar Oakley'nin arkadaşıydı ve birinin (tamam, bu kesinlikle Chava olurdu) ağzından bir şey kaçabilirdi.

Dikkatli davranmam gereken bir tek onlar değildi. Bu gerçeği kafamda canlandırmak zor olsa da Dev'in ünlü biri olduğunu hatırlamam gerekiyordu. Bu nedenle sürekli mercek altındaydı, dolayısıyla ben de öyleydim. Fotoğrafım şimdiden çeşitli paylaşımlarda yer almıştı. Genellikle Dev'le padokta yan yana yürüdüğümüz, zararsız fotoğraflardı ama ismim artık ortalıkta dolaanıyordu. Onun sosyal medya yöneticisi olarak tanınıyordum ve şimdilik tek ünvanım bu olmalıydı.

SUV'a gelince valizlerimizi bagaja yerleştirirken Mark'la tesadüfen göz göze geldim... Ve evet, Dev'le dün gece ne yaptığımızı *kesinlikle* biliyordu. Bana göz kırpinca yüzüm kızardı ama en azından onaylıyordu.

Neyse ki onun yanından geçip SUV'un koltuğuna doğru ilerlerken Chava henüz uyanmış gibi görünmüyordu. Çok geçmeden Dev de bana katıldı, diğerleri dışarıda kaldırımda oya-

lanırken elini kalçama koydu. Oldukça kapalı bir ortamdı bu yüzden itiraz etmedim hatta parmakları şortumun altına girecek şekilde hareket ettim.

“Ailelerimize takılıp kalmadan önce,” diye kulağıma mırıldandı, “seni bir randevuya çıkarayım.”

Ona göz ucuyla baktım, dönüp dudağımı onunkine bastırma dürtüsüne direndim. “Bu bana söz verdiğin o en iyi randevu mu olacak?”

“Kahretsin, beklentiyi çok yükselttim, değil mi?”

“Kendin kaşındın, dostum.”

“Sanırım öyle oldu.” Derin bir nefes verdi ama altında yatan esprili bir tavır vardı ve elinin biraz daha yukarı kayması endişelenmediğini gösteriyordu. “İner inmez seni kaçıracağım. Herkese uçağımızın rötar yaptığını söyleriz.”

Kaşlarımı çattım. “Chava’yla Mark kelimenin tam anlamıyla aynı uçakta. Onlar görünür ve biz ortada olmazsak kimse buna inanmaz.”

“Bizi idare edecekler. Söz veriyorum.”

İşte o zaman Chava’yı fark ettim. Sırıtan yüzünü arabaya yapıştırmış, koyu renk camdan içeriyi görebilmek için ellerini gözüne siper etmiş, hayvanat bahçesinde sergileniyormuşuz gibi bizi izliyordu.

Burada hiç sır olmadığı ortadaydı.

İçimi çektim. “İyi. Bari en azından bu kadarını yapsınlar.”

On altı saat sonra, Kaliforniya’da öğleden sonra üç olmasına rağmen her tarafım tutulmuştu, ağrım vardı ve yatmaya hazır-

dım. O anda herhangi bir randevuya çıkacak durumda değildim. İnsan içine çıkacak durumda bile değildim.

Yine de Dev, beni bekleyen başka bir SUV'a bindirdi ve yanıma oturmadan önce Mark'la Chava'ya veda etti. Onlara teşekkür etmek için el sallamaya çalıştım ama o kadar yorgundum ki elim ölü balık gibi sarktı.

"Hiçbir şey yapacak hâlde değilim," dedim bitkin bir sesle.

"Bunu yapmak isteyeceksin, inan bana."

Bundan emin değildim. Ama o âna kadar beni hayal kırıklığına uğratmamıştı ve bunun dünyanın en iyi randevusu olması gerekiyordu, yani... sanırım ayak uyduracaktım.

Ama yol uzadıkça kafam daha da karışıyordu. Sahil yakınlarında kalarak San Diego'nun daha havalı mahallelerinden birine doğru ilerledik. Belki de özel plaj alanlarından birine gidiyorduk. Güneşte kestirmek fena olmazdı ama bunu her gün yapabiliirdik. Tam olarak "en iyi randevu" sayılmazdı.

Rahatça on milyon dolar edebilecek bir evin garaj yoluna girdiğimizde kaşlarımı çatarak Dev'e meraklı bir bakış attım. "Bana bu randevu için bütün bir ev satın aldığını söyleme."

Alaycı bir tavırla gülerek önce kendi emniyet kemerini, sonra benimkini çözdü. "Yalnızca kiraladım. Merak etme. Sırf seni etkilemek için bir ev almayacağımdan değil. Yine de bunun için daha heyecan verici bir şehir seçtim."

Bu bana bir kahkaha attırdı. "Aklımda tutarım."

Önce SUV'dan o indi, sonra inmeme yardım etti. Kolu belimi bulmadan önce sıcak elleriyle kısa bir süre elimi tuttu. Kaldırım taşlı yoldan geniş verandaya ilerledik. Hasır sandalyeler ve bir salıncakla süslenmişti ama gözüme çarpan alışveriş poşetleri oldu.

"Bir şey mi sipariş ettin?"

Dev'in sırtışı çarpıktı, gözleri parlıyordu. "Gerçekten sürprizimi mahvetmeye niyetlisin, değil mi?" Poşetleri almak için kolunu omzumdan indirdi, ardından kilidi açmak için kapının şifresini tuşladı. "Hanımlar önden," dedi, kenara çekilerek.

Kapı kulpunu çevirerek dediğini yaptım. Ona beni bir tuzağa düşürmeyecek ya da elinde palası olan bir katile sürüklemeyecek kadar güveniyordum. Onu hayatım boyunca tanımanın avantajıydı sanırım.

Neyse ki eşiğin diğer tarafında korkunç bir sürpriz ya da seri katil yoktu. Sıcak kiraz meşesi zemin, nötr renkli rahat mobilyalar ve bir şefin hayallerindeki mutfakçı içeren çarpıcı, açık konsept bir kat planı. Ancak evin en çarpıcı özelliği manzarasıydı.

Yerden tavana kadar pencerelerden oluşan duvar, okyanusa ve kayalık tepeden plaja inen kıvrımlı, dar merdivene bakıyordu. Uçurumun kenarına sıkışmış, hasır mobilyalar ve bir ateş çukuruyla tamamlanan bir verandası vardı. Hepsinden iyisi, aşağıdaki dar kumsaldan geçen herkesten gizlenmiş olmasıydı.

Spor ayakkabımı fırlatıp pencereye yürüdüm ve Dev'in poşetleri mutfak adasına yerleştirmesini izledim. "Burası muhteşem," dedim nefesimi verip kıyıya vuran lacivert dalgalara bakarken. "Ve huzurlu."

Gülüşü evin her tarafına yayıldı. "Kesinlikle. Eve dönünce pek fazla huzur bulamayacağız. Düğün kaosu başlamadan önce son bir kaçış olmasını istedim."

Alisha'nın düğününün nasıl bir kargaşaya yol açacağını yalnızca tahmin edebilirdim. En son eve geldiğimde onun hayal panolarından birkaçını görmüştüm ve her yönüyle çok heyecan verici, gösterişli ve pahalı duruyordu. Üç günlük etkinliğin inanılmaz geçeceği neredeyse garanti olsa da katılan herkes için yorucu olacaktı.

“Haydi. Gel, üst kata bir bakalım,” dedi Dev yanıma gelip elini uzatarak. Diğer kolunda küçük, beyaz bir çanta vardı ama içinde ne olduğunu anlayamadım.

Beni geniş merdivenden, duvarlardaki siyah-beyaz güzel doğa fotoğraflarının arasından geçirerek ikinci kata çıkardı. Ana yatak odası neredeyse okyanusun üzerinde asılı duruyordu ve daha da muhteşem bir manzaraya sahipti. Kendimi hemen yatağa atıp dalgaların sabit uğultusunun beni uyutmasına izin verme isteği duydum.

“Geldik sayılır.”

Büyük boy yatağın etrafından dolaşarak beni başka bir kapı aralığına doğru çekti; bu kapı, mermer kaplı şık bir ebeveyn banyosuna açılıyordu. Odak noktası, başka bir geniş pencerenin yanında duran pençe ayaklı büyük boy bir küvetti.

“Ta-ta-ta-taaam,” diye bağırdı Dev. Elimi bırakıp küvetin krom musluğunu çevirdi. “Randevumuza gerçekten başlamadan önce biraz suya girmenin iyi olabileceğini düşündüm. Soyun.”

“Hey, önce bir yemek ısmarlasaydın.”

Güldü. “Sırada o var. Ama önce banyo yapman lazım.” Çantayı tezgâhın üzerine koydu. Lavanta kokulu Epsom tuzlarıydı²¹. “Umarım bunun kaslarına faydası olur. Dün gecenin ve o uçuşun ardından canının yandığını biliyorum.”

Boğazım tıkanıp ve kalbimin teklediğine yemin edebilirdim. Hiç kimse beni bu kadar düşünmemişti. Kimse benim içimden nasıl hissettiğimi onun kadar anlamamıştı. “Teşekkür ederim.”

Buharı tüten suya bolca Epsom tuzu dökerken bana göz kırptı. Lavantanın rahatlatıcı kokusu bir anda odayı doldurdu.

21 Sağlık açısından çok değerli bir kimyasal bileşik. -ed.n.

“İşin bitince aşağıya gel,” dedi kapıya ilerlemeden önce alınma bir öpücük kondurarak. “Daha çok sürprizim var.”

Dışarı çıktı, yalnız kalınca kirpiklerime dökülmekle tehdit eden göz yaşlarımı, gözlerimi kırıştıtararak bastırırken kendi kendime gülümsedim. Kalbim aşırı sevgiden patlarsa kimi suçlayacağımı tam olarak biliyordum.

Hızla giysilerimi çıkarıp buklelerimi başımın üstüne topladım, sonra kendimi suya bıraktım, sıcak su düğümlenen kaslarımı yavaş yavaş gevşetirken inledim. Parmak uçlarım buruşana kadar suda kaldım, sonunda kendimi çıkmaya ikna ettiğimde dünyanın en yumuşak havlusunun beni beklediğini gördüm.

Kurulandıktan sonra yatak odasına geçtim. Valizim yatağın yanında duruyordu ama yatağın üstünde en sevdiğim vanilya kokulu vücut yağının olduğu bir kutuyla yepyeni bir yazlık elbise vardı. Narin menekşelerden oluşan desenli, beyaz elbise, pahalı bir fiyat politikası olan bir markanın ürünüydü. Hayatımın en iyi randevusu olmasa da kesinlikle şimdiye dek çıktığım en pahalı randevuydu.

Nemlendirici sürüp giyinerek aşağı indiğimde Dev’in elinde bir tepsi dolusu sandviç, limonata ve Stella Margaux makaronu olduğundan emin olduğum şeylerle mutfaktan çıktığını gördüm. Verandaya açılan sürgülü kapıyı işaret etti.

“Haydi, piknik yapalım.”

Onu takip ederek minderli iki kişilik koltuğa oturdum. Yüzümü güneşe çevirdim ve deniz melteminin topuzumdan kurtulan kıvrıkcık saçlarımı dalgalandırmasına izin verdim. O anla ilgili her şey mükemmeldi.

Sessizce tepsiyi bıraktı ve yanıma oturmadan önce bir bardak limonata uzattı. “Bütün bunları nasıl bu kadar çabuk planladın?” diye sordum içecek avucumu serinletirken.

Kolunu atarak tek parmağını omzuma bastırdı. “Birincisi ben *çok* zenginim. Hemen hemen her şeyin gerçekleşmesini sağlayacak kadar param var. Ve iki,” bir parmağını daha tenime bastırdı, “Bir şeyler sipariş etmek için interneti kullanmayı biliyorum.”

Gülümsememi saklamak için bardağımı dudağıma götürdüm. “Dangalak,” diye söylendim bardağın içine doğru.

“Ah, kesinlikle. Peki hoşuna gitti mi?”

Çarpıcı ortamı inceleyerek limonatamı yudumladım ve yanıtlımı düşünüyormuş gibi yaptım. “Hımm... *sanırım* idare eder.”

Dudağını çeneme sürterek intikam almak için kenarını ısırırdı. Yanağını onunkine bastırmak için çevirdiğimde sırtıtışını hissedebiliyordum.

“Ukala,” diye söylendi. “Bu arada, elbise sana yakışmış. Ben-
ce iyi seçmişim.”

“Bedenimi nasıl bildiğini sormayacağım.”

“O hâlde ben de sabah sen duştayken giysilerini karıştırdığımı kabul etmeyeceğim.”

Güldüm ve biraz geri çekildim, yanağını ellerimin arasına alıp kendimi gözlerinin karanlık derinliklerinde kaybettim. “Bunu zaten söylediğimi biliyorum ama teşekkür ederim. Bu... bu harika. Bir randevudan isteyebileceğim her şey var.” Çünkü gerçekten ihtiyacım olan tek şey oydu.

Bakışları yüzümde gezindi, kaşları hafifçe çatılmıştı. “Böyle şeyler için bana asla teşekkür etmene gerek yok, Willow. Bu şekilde davranılmayı hak ediyorsun.”

Gözyaşlarım bir kez daha gözlerimden akmayı bekliyordu. Dudağımı onunkine bastırarak onları uzaklaştırdım. Öpüşme sevimli ve samimiydi ama acı verecek kadar tatlıydı.

Önce Dev geri çekilerek bir an beni inceledi. Yumuşak bir sırtıyla başını eğdi ve ilk kez öpüştüğü için utanmış bir ergen gibi saçlarını karıştırdı. İnanılmaz derecede seksi olarak tanımlayacağım bir erkek için çok sevimli bir hareketi.

“Tamam, bu kadar yeter,” dedi tepsiden bir tabak mini sandviç alırken. “Ye haydi.”

Minnetle bir tane alıp arkama yaslanarak içi peynirli yumuşak ekmeği ısırđım. “Yarışmaya ara verdiğin için mutlu musun?” diye sordum çiğnemeyi bitirdiğimde.

O da bir sandviç alırken onaylarcasına başını salladı. “Ne kadar seversem seveyim boş zamanları da seviyorum. Birkaç hafta boyunca bir yerden bir yere koşmak zorunda kalmamak güzel.”

Onu bütün Avrupa’da takip ettikten sonra bu duyguyu anlayabiliyordum. Ama o anda artık bunu yapmayacağımı fark ettim. Benim için... bitmişti. Gece uçuşları için uçağa atlamak veya bizi piste götüren minibüslere tıklamak zorunda kalmayacaktım. Malibu, bu kasırga macerasındaki son durağımızdı ve Alisha’nın düğününün ardından Dev’le sözleşmem sona eriyordu.

Keder göğsümü yumruklayarak neredeyse ciğerlerimdeki bütün havayı boşalttı. İlişkimizi gün ışığına çıkarmamıza fırsat verecek olsa da bu dönemin bitmesini istemiyordum. İtibarını uçurumun kenarından döndürmeye yardımcı olmak benim için bir onurdu. Argonaut’taki (benimle tek kelime konuşmayan Buck ve Nathaniel hariç) bütün insanları tanıdığımı seviniyordum ve yaptıkları her şey için Dev’in hesapları aracılığıyla onlara teşekkür etmek çok hoşuma gitmişti. Hepsini... sevmiştim.

Böyle seyahat ve hızlı etkinliklerle dolu bir işten keyif alacağımı hiç düşünmemiştim. Uzun zaman kendimi bir spor takımının büyük pazarlama departmanında çalışırken, masa başında oturmuş bütün gün bir fareye tıklarken hayal etmiştim.

Sessiz, güvenli bir iş. Tek bir kişinin yakınında çalışmak başlangıçta geri adım atmak gibi gelmişti. Ama şimdi? Günlerimi bir bölmede geçirmeyi ve muhtemelen tanıttığım sporcularla asla tanışamayacağımı düşünmek bile istemiyordum. Bunun için çabaladığım günler bir asır önceymiş gibi geliyordu. Başkasının hayatı gibiydi.

“Artık senin için çalışmadığımda ne yapacaksın?” diye sordum Dev’e, kalbimin boğazımda atmasına rağmen sesimin normal çıkması için elimden geleni yaparak.

“Howard’ın benden başta istediği gibi bir sosyal medya şirketiyle anlaşacağım.” Yanıtı o kadar rahat gelmişti ki bunun onun seçeneklerini ilk değerlendirmesi olmadığı açıktı. “Benim için her şeyi mükemmel bir şekilde yoluna koydun, bu yüzden tek yapmaları gereken bunu sürdürmek olacak. Ve Mascort’a geçince...”

“Nazar değdirmel!”

“*Umduğum gibi* Mascort’a geçtiğimde,” diye düzeltti, “muhtemelen bana aralarından seçim yapabileceğim, önceden araştırıp onaylanmış bir liste verirler. Sağlam bir tane. Bana her şeyi kendi başıma çözmem gerektiğini söyleyen Argonaut’un aksine.” Gözlerini devirdi.

Onunla kalmak istediğimi söyleme isteğimi bastırmam gerekiyordu. Artık benim yardımına ihtiyacı olmasa da yaptığım işi yapmayı sürdürmek istiyordum.

Ama sözcükleri yuttum. Herkesin bileceği bir ilişki yaşamak istiyorsak, özellikle de işe girmek için birileriyle yattığımı ima eden söylentilerin gölgesinde kalmadığım bir kariyere sahip olmak istiyorsam, bu geçerli bir seçenek değildi.

“Mascort’la sözleşme yapmanı diliyorum,” dedim bunun yerine.

Neyse ki Dev içimdeki kargaşayı fark etmeden nefes verdi. “Ben de. Bunun bir gecede olmayacağını biliyorum ama Argonaut’ta bir sezon daha geçiremem.”

Ve Argonaut da muhtemelen bir sezon daha onunla devam etmezdi.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” Gereksiz bir giriş yaptım. Aklıma takılan bütün soruları yanıtlardı ama bunu uzun zamandır merak ediyordum. “Nathaniel’dan bu kadar nefret etmenin bir nedeni var mı? Takımın her zaman ona öncelik vermesi dışında. Ve onun pisliğin teki olması dışında.”

Dev sırtıp sandviçini bitirdi. Elini peçeteye sildi, yanıt verecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra tekrar kapayıp birkaç saniye verandayı inceledi.

“Buck takımı satın aldığında,” diye başladı sonunda, “bize kendisini tanıtmak için bir parti düzenledi. Argonaut’taki herkes onunla Nathaniel’ı ağırlayacağı için heyecanlıydı. Muhtemelen maddi desteğe çok ihtiyacımız olduğu için. Ancak takımın yeni kana da ihtiyacı vardı.

“Yalan söylemeyeceğim, her şey beni çok heyecanlandırmıştı. Daha bol para nihayet rekabetçi olabileceğimiz anlamına geliyordu. Üstelik Nathaniel önceki yıl F2’de isim yapmıştı ve onun gelişile çıkarılan kişi ben olmadığım için gelmesine sevinmiştim.” Dev kısa ve kuru bir kahkaha attı. “Başıma geleceklerden haberim yokmuş.”

Sessiz bir destek gösterisi olarak elini ellerimin arasına aldım. Parmaklarıyla sıktı ama tekrar konuşurken dalgalara bakıyordu.

“Kendimi onunla Buck’a tanıttım ve o... beni görmezden geldi,” dedi Dev hâlâ inanamıyormuş gibi hafifçe başını sallayarak. “Resmen orada değilmişim gibi davrandı. Buck benimle konuşan tek kişiydi ama o bile kısa sürdü. Gecenin ilerleyen sa-

atlerinde Nathaniel’i yalnız yakaladım ve bir sorun olup olmadığını sordum. Tam olarak ne söylediğini hatırlamıyorum ama beni arkadaş, tanıdık hatta takım arkadaşı olarak görmekle hiç ilgilenmediğini açıkça belirtti. Benimle onun ilgisine layık değilmişim gibi konuştu.”

Dev derin bir nefes verdi ve sonunda tekrar bana baktı. “Bu yüzden nadiren birlikte video çekiyor veya etkinlik yapıyoruz. Yaptığımızda da her zaman yanımızda biri daha olur. O gecedan beri aynı odada hiç yalnız kalmadığımızı yemin edebilirim. İyi de oluyor. Bana bu şekilde davranan insanlarla vakit geçirmek ilgimi çekmiyor.”

Midem düğümlenerek elini sıktım. Bu davranışı kimse hak etmezdi, özellikle de Dev. O, güneş ışığının vücut bulmuş hâli olabilirdi. “Böyle olduğu için üzgünüm,” dedim usulca ortamı yeniden yumuşatmak niyetiyle. “Tamam, onun en az saygı duyduğun sürücü olduğu belli. En saygı duyduğun kim?”

Biraz daha dik oturdu ve yüzü aydınlandı. “Zeid. Net. Benim gibi adamların önünü açtı. Bana küçük kahverengi oğlanların motor sporlarında yeri olduğunu gösterdi. O olmasa zor zamanları atlatabilir miydim bilmiyorum.”

“Şimdi de takım arkadaşı olmak üzeresin. İnanılmaz.”

Beni yan yan süzdü. “Az önce bana nazar değdirmememi söylememiş miydin?”

“İyi olacak.” Sırtarak geçiştirdim. “Seninle gurur duyuyorum. Bana padok davetiyesi bulman gerekecek. Seni o aracın içinde *görmem lazım*. Umarım bana tatil izni verecek bir iş bulurum.”

Gülümsemekte bir an tereddüt etti, ardından bütün gücüyle döndü ama gözleri biraz daha az ışıldıyordu. Artık onu dünyanın her yerinde takip edemeyeceğimi hatırlamaktan ben de hoş-

lanmıyordum ancak bunun ne zaman gerçekleşeceğine dair planı yapan oydu. Yine de, belki birkaç hafta içinde New York'taki hayatıma dönecek olmam onu henüz pek etkilememişti.

Beraberinde gelen üzüntüden çok korksam da o konuyu açma zamanı gelmiş olabilirdi.

“Sanırım uzaktan nasıl yürüteceğimiz konusunu konuşmalıyız,” dedim ve hemen ardından, “Tabii yapmaya karar verdiğimiz şey buysa,” diyerek devam ettim.

“İstediğim bu değil,” diye yanıtladı Dev, sözleri ölçülü bir şekilde. “Ama birlikte olmamızın tek yolu buysa, o zaman böyle olmak zorunda.” Yandan bana bakarak alaycı bir kahkaha attı. “Bir itirafta bulunabilir miyim? Kız arkadaşım olmayalı gerçekten çok uzun zaman oldu.”

Kalbim göğsümde tekledi. Yoksa o... az önce ilişkimize bir isim mi koymuştu? Yani hoşuma gitmişti ama sanki... farklı gelmişti. Bir şekilde birbirimize olan sevgimizi itiraf etmekten daha büyüktü.

Bunu görmezden gelmeyi tercih ettim. O anda ne olduğumuzu tartışmaya hazır değildim. “Öyle mi?” diye sordum hafif bir tonda, yapay bir şekilde. “En son ne zamandı?”

“Ben...” Durup kaşlarını çatarak düşündü. “Kahretsin, lise birinci sınıf mıydı? Priya. Annesi benden *nefret* ediyordu.”

Ona hayretle baktım. “Gerçekten mi?”

“Ya evet, o kadın benim—”

“Hayır, yani *lisenin* başından beri gerçekten kız arkadaşın olmadı mı?”

Son birkaç yıl onu bu konularda takip etmemek veya aşk hayatıyla ilgili magazin haberlerini okumamak için elimden geleni yapmıştım. Göz ardı edemeyeceğim bir şeyle karşılaşmak istememiştım. Ama o zamandan beri kız arkadaşı olmamış mıydı?

On beş yaşından beri filan? Her zaman (bu randevu örneğindeki gibi) çok romantik biri gibi görünürdü, bu yüzden yıllar boyunca peş peşe tek eşli ilişkiler yaşadığını varsaymıştım. Demek yanılmıştım.

Dev omzunu silkti. “Bu yaşam tarzı partnerin olmasını zorlaştırıyor. Bir ilişkinin yürümesini istemek için gerçekten ona yatırım yapmam gerekiyor. Bu hayatımda kadın olmadığı anlamına gelmiyor. Dürüst olacağım Willow. Oldu... hem de çok.” Bunu itiraf ederken biraz utanmış görünüyordu.

“Ha,” dedim düşünür gibi. İtirafı beni çok rahatsız etmemişti. O, seksi, zengin ve başarılı bir erkekti; anında herkesin aklını başından alabilecek kapasiteye sahipti. Ve öyle de olmuş gibi görünüyordu. Ama onu bunun için yargılamaya hakkım yoktu. Üstelik *sırf* baş başa olmamız için bütün bir evi kiraladığı kişi bendim. Geçmişindeki kadınlar beni ilgilendirmiyordu. “Cinsel hastalık olayının seni bu kadar etkilemesine şaşmamalı. Doğru da olabilirdi.”

Şaşkın bir kahkaha attı. “Tamam, *ah*. Her zaman dikkatli davrandım ama çok teşekkür ederim.” Kaburgama hafifçe dirsek atarak sırtıttı. “Ama evet, çok da ağır olmadı. Padok bazen Petri kabı gibi olabiliyor, bu yüzden dikkatli davranmak önemli.”

Aklıma (gece ikimizin ten tene temas ettiği) bazı anlar geldi ve birden tepeden tırnağa kızardım. Elbette, cinsel yolla bulaşan hastalıklar hakkında konuşmak beni pek heyecanlandırmıyor ve rahatsız ediyordu ancak o skandal, onun aylardır kimseyle birlikte olmadığı anlamına geliyordu. Söylentileri bastıralı neredeyse yıllar olmuş gibi geldiğini düşünürsek bu sırada kolayca yatağa atacak birini bulabilirdi... yine de dayanmıştı. Benim için.

Beni seçmişti.

“İyi misin?” diye sorduğunu duydum. Sorusundaki kaygı beni şaşkınlıktan kurtardı. “Burası çok mu sıcak? İstersen içeri geçebiliriz.”

Hem teklifi geri çevirmek hem de dikkatli davranmayı bırakıp ilişkimizi o anda bütün dünyaya ilan etme isteği uyandıran düşüncelerden kurtulmak için başımı iki yana salladım.

“Burası iyi.” Ona olabildiğince yaklaştım. “Aslında hiç gitmek istemediğimi düşünüyordum. Eve dönmek *zorunda* mıyız?”

Kıkırdayarak beni kolunun altına alıp çenesini başımın tepesine dayadı. “Annemin peşimize düşmesini istemiyorsan muhtemelen birkaç saat içinde oraya gitmek zorundayız. Ama o zamana kadar...” Diğer eli dizimi bulup elbisemin altına doğru ilerledi. “Burada nasıl zaman geçirebileceğimize dair birkaç fikrim var.”

BÖLÜM 27

Dev

Teyzelerle dolu bir eve girmek beni yarıştan önce aracıma binmekten daha fazla korkutuyordu.

Alisha'nın düğünü (arabayla San Diego'ya üç saat uzaklıkta) Malibu'da olacaktı, bu yüzden bütün iyimserliğimle bunun bir şekilde büyük günün yaklaştığı haftalarda akrabalarımızın evimize akın etmesini önleyeceğini sanmıştım. Maalesef herkes bize daha buradayken katılmaya karar vermiş gibi görünüyordu ve bundan kaçamazdım.

Her denediğimde köşeye kısıtılıyor, nereye gittiğim, hayatımda neler olduğu ve ne zaman yuva kurmayı planladığım konusunda sorguya çekiliyordum. Bu kadar çok para kazanmıyor olsam geleneksel olmayan (doktorluk, avukatlık veya mühen-

dislik haricinde) bir kariyer seçimi yapmamı eleştirirlerdi. Buna rağmen çaktırmadan babamın beni, yarış hayalimin peşinden gitmeme nasıl teşvik edebildiğiyle ilgili yorumlar yapılıyordu.

Neyse ki annem bu sözleri duyduğu anda beni savunmaya geçiyordu. Onlara akrabalarımızın çoğundan daha başarılı olduğumu hatırlatmakta çok başarılıydı. Bir yandan, çocuklarından en az birinin doktor olma yolunda ilerlediği konusunda da mütevazı bir şekilde övünmekten kendini alamıyordu.

Bir hafta böyle geçti. Küçük kuzenlerin peşe takıldığı, Grand Prix bileti isteyen amcaların yanaştığı bir haftaydı. Düğün için ricaları yerine getirdiğim ve son dakika masrafları için kredi kartımı kullandığım bir haftaydı. Willow'la ayrı kalmaya zorlandığımız bir haftaydı.

Zamanımızın çoğunu birlikte geçirmekten mesafemizi korumanın zor olacağını biliyordum ama bu tam bir işkenceydi, özellikle de hemen yanı başımda olduğunu bilirken.

Diğer yandan Oakley'yi fazlasıyla görüyordum. O da düğün işlerine yardım etmeye zorlanırken Willow'un şansı yaver gitmiş ve kendisini, annemle alışveriş gezilerine davet edilirken ve gelinlerin evlenmeden önce yaptığı şeyleri yapan Alisha'yla takılırken bulmuştu.

Oak'la geçirdiğim zamana minnettar olsam da ağzımdan, "Hey dostum, kardeşine âşığım ve bazı tuhaf nedenlerden dolayı o da beni seviyor. Lütfen kaburgalarımı kırma," türünde bir itiraf kaçırmamak için canım çıkıyordu.

Evet. Acı çekiyordum.

"Benimle Chava'yı *garba*²² gecesinde dans etmeye ikna ettiğine inanamıyorum," diye homurdandı Oakley, Alisha'nın ve

22 Dokuz gün süren Hindu festivali Navaratri sırasında yapılan bir Gujarati dans şekli. -ed.n.

nişanlısının baş harflerinin olduğu bez çantalara hatıralıklar doldururken. Annemlerin oturma odasındaydık, teyzelerin kıkırdamaları ve çocukların çığlıkları arasında konuşurken bağırmanın gerekiyordu. “Neden Mark’a da yaptırmıyorsun?”

“Çünkü o bunun için biraz fazla,” avucumun içini işaret ettim, “böyle.”

“Seninle ben kelimenin tam anlamıyla yarı beyazız,” dedi Oakley alaycı bir tavırla. “Babamın korkunç ritim duygusunu ve Steely Dan’e olan tutkusunu almadığımı nereden biliyorsun?”

“Ne zaman bir Panjabi MC şarkısı çalsa aklını kaçırsın. Bunun için heveslenmiyormuş gibi davranmayı bırak.” Korkunç derecede pahalı çikolatalı *truffle* dolu bir kutuyu çantaya tıktım. “Ayrıca Mark’ın omuz silkmeye çalışmasını *gerçekten* görmek istiyor musun?”

Benim gibi Oakley de son derece uzun bacakları olan dostumuzu bunu denerken hayal edince yüzünü buruşturdu. “Tamam, boş ver. Bunu kimsenin görmesine gerek yok.”

Evet, gerek yoktu. Açıkçası ben de dans ederken görülmek istemezdim. Konuk listesi çok uzundu ve gösterimizi tamamladıktan birkaç dakika sonra videolarımın internete düşmemesine olanak yoktu.

Bendeki şansla büyük ihtimalle canlı yayınlanırdı. Belki hepsini *punch* içirerek kandırıp bunu Willow’a yaptırabilirdim. Bükemediğin eli öpeceksin, öyle değil mi?

Bugün belki milyonuncu kez onu düşünüyordum. Geçen haftaki randevumuz asırlar önceymiş gibi geliyordu ve onu önümüzdeki yirmi dört saat içinde yalnız yakalayamazsam patlayabilirdim. Ama bunu yapmanın tek yolu gece buradan gö-

r nmeden  k p... meraklı teyzelerle dolu bir evden kimseye görünmeden kaçmak mıydı? Unut gitsin.

Oakley yaptığı i ten yakına yakına hediyelikleri çantalara t kmay  sürdürürken telefonumu çıkarıp Willow'a mesaj gönderdim.

*Dev: Daha sonra u rayaca ım.
Giri teki pencereyi kilitleme*

Saniyeler içinde yanıt geldi.

Willow: Daha sonra tam olarak ne zaman?

Dev: Erken yatma yeter

Kar ılı ında ald ım tek şey bir dizi soru işareti oldu ama yanıt verme zahmetine girmedim. Bu gece ne demek istediğimi anlayacaktı.

“Telefon başında seni kim böyle güldürdü?”

Kafamı aniden kaldırd ımda Oakley kısık gözlerle bana bakıyordu, üst duda ı alaycı bir tavırla kalkmı tı ama altında büyük bir merak vardı. Kahretsin.

Bo azımı temizleyip telefonumu kilitleyerek tekrar cebime koydum. “Yalnızca sürücülerin grup sohbeti. Thomas yine saçmalıyor.”

Oakley yanıt olarak homurdandı ama yalanıma inand ı ından emin olamadım. Neyse ki Alisha'nın elli adet giysi torbasına

benzeyen bir elbisenin altında ezilerek ön kapıdan içeri dalmasıyla sohbetimiz yarım kaldı.

“Siz pisliklerden biri bana yardım etmek ister mi?” diye ofladı ve önce bize, sonra etrafta oturan diğer erkeklere baktı.

“Ayıp,” diye çıkıştı annem Alisha’nın arkasından kapıdan girerken ama beklenti dolu bakışları bana odaklandı. “Ee? Yardım edecek misiniz yoksa orada öylece oturacak mısınız?”

İlk kalkan Oakley oldu. Annemden özür dileyerek Alisha’ya yardım etmek için atıldı. Ona attığı, bir saniye fazla uzun süren bakışını kaçırmadım. Dikkat etmediğimi sandığı zamanlarda bu konuda daha dikkatsiz davranıyordu. Ama dikkat ediyordum.

Bunu asla kabul etmese de, ablama karşı başından beri bir şeyler hissediyordu ve ben bu konuyu hiç açmamıştım. Alisha’nın asla ona bakacağı düşünülemezdi. Bizden beş yaş büyük ve (maalesef) olmayı hayal bile edemeyeceğimiz kadar havalı olduğundan, ilgi alanının o kadar dışındaydı ki resmen farklı dünyalara aitlerdi. Sanırım bu yüzden görmezden gelmiştim.

Ancak konu Willow meselesi olunca bu bana avantaj sağlıyordu. Onun benim ablama âşık olduğu açıkça ortadayken beni kız kardeşine âşık olduğum için suçlayamazdı. Ve işte burada, düğününe bir hafta kala ona hâlâ böyle bakıyordu... Evet, mecbur kalırsam bunu cephane olarak kullanacaktım.

Umarım iş o noktaya gelmez.

Gece yarısına doğru ev sessizliğe büründü. Teyzeler son birkaç gece gürültücü bir grup olarak sabahın ikisine, üçüne kadar ayakta idi, belki de sonunda sakinleşmişlerdi. Benim için daha

iyiydi. En azından Willow gecenin yarısını uyumadan geçirmek zorunda kalmayacaktı.

Aşağı inip karanlık mutfığa girdikten sonra arka kapıdan dışarı, bahçeye baktım. Ne tesadüf, Willow'un yatak odasının ışığı hâlâ yanıyordu. Williamsların evinin geri kalanı karanlıktı. Bunun bu gece herhangi bir sorun yaşamayacağım anlamına gelmesini umdum.

Omzumun üzerinden son bir bakış atıp bahçeye çıktım. Yan tarafa süzülüp ortak çitimize yaklaştım, sonra onların bahçesine atladım. Bunu o kadar çok yapmıştım ki kas hafızamda yer etmişti. Küçükken yatma saatinden sonra görünmeden girip Oakley'yle video oyunları oynamak için yapıyordum. Asla gizlice girip kız kardeşiyle görüşmek gibi bir şey yapmadım.

Hareket sensörlü ışıklara yakalanmadan Williamsların evine ulaşınca üst kat koridorundaki (Willow'a benim için kilitlemeden bırakmasını söylediğim) pencerenin hemen altındaki sarmaşık kaplı tahta kafese uzandım. Artık öyle yaptığını ummak zorundaydım.

Tırmanmaya başladım, bir elimi diğerinin üzerine koyup spor ayakkabımı kafesin deliklerine taktım, bunu son yaptığımda pencerenin daha büyük olduğuna yemin edebilirdim. Tabii bunu son yaptığımda muhtemelen on beş yaşında falandım. Kahretsin, bu saçmalık için fazla yaşlanmıştım.

Yine de hiç zorlanmadan pencereye ulaştım ve camı yukarı iterken nefesimi tuttum. Hiç ses çıkarmadan açıldı.

Aralıktan geçerken ve neyse ki darbenin şiddetini azaltan yumuşak halının üzerine taklayla inerken pek zarif görünmüyordum. İçerideydim. Ve ışıkların hâlâ sönük olmasına bakılırsa kimse geldiğimi...

Ah, *lanet olsun*. Henüz kurtulmamıştım. Bir aile üyesini tamamen unutmuştum. Hem de en kötüsünü.

Herman'ı unutmuştum.

Köpek bir buçuk metre ötemde duruyordu, başını eğmiş, hafifçe sallanan kuyruğuyla gözlerini bana dikmişti. Ayağa kalktım ve yaklaşmakta olan salyalı öpücük saldırısını savuşturabilmek için ellerimi kaldırdım. Devasa köpek beni asla ısırılmazdı ama heyecanlandığında *gürültü* yapardı.

“Herman,” diye fısıldadım, kuyruğu hızlanırken yavaşça duvara yaklaşarak. “Aferin, oğlum.” Halının üzerinde yarım adım ilerledim, Willow’un kapalı kapısı görüş alanımdaydı. “Bana iyilik yap ve bunu mahvetme, tamam mı?”

Köpek yaklaştı, kuyruk sallamak yerine artık bedenini sallıyordu. “Herman,” diye uyardım, yavaş yavaş kaçmayı sürdürürken. “*Herman.*”

Tanrılar bu gece beni kolluyor olmalıydı çünkü Herman bana doğru hamle yaparken elimi Willow’un kapı koluna attım ve onun sarkan dili bacağımı yalamadan bir salise önce odasına girdim. Artık ben içeride, o dışarıdaydı ve dünyada her şey yolundaydı.

“Dev? Ne yapıyorsun?”

Willow’un şaşkın sorusunu duyunca dönüp sırtımı kapıya yasladım. Dağınık topuzu ve küçük limonlarla bezeli mavi keten pijamasıyla çok tatlı görünüyordu. Meyve seçimi ve renk paleti bana Amalfi sahilini hatırlattı, bu yüzden bir sonraki sefere onu oraya götürmeyi aklımın bir köşesine not ettim.

Ona daha önce de söylediğim gibi: Ben zengindim. Dünya ayaklarımızın altındaydı. Ve onu her fırsatta her yere götürecektim.

“Ne mi *yapıyorum?*” diye tekrarladım Herman’ın beni duymamasını umarak alçak tuttuğum sesimle. Daha fazla heyecanlarsa havlamaya başlayabilirdi. “Gece yarısı gizlice evine girip köpeğinin *çok* ısrarcı olduğu sevişme seansından kaçmaya çalışarak büyük bir romantik jest yapıyorum. Bence bu, ‘ne yapıyorsun?’dan daha iyi bir karşılamayı hak ediyor.”

Willow gözlerini devirdi ama gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu. “Buraya seks yapmak için geldiysen aynen dönüp git sen iyi olur. Koridorun karşısında ağabeyim ve annemler varken bu kesinlikle *olmayacak.*”

“Onun için gelmedim.” Bir bakıma onun için gelmişim. “Seni görmeyi çok istiyordum. Ellie’yi de.” Başımla hâlâ komodinın üzerinde duran pelüş fili işaret ettim. “İkinizi yatağa yatırmak için geldim.”

Dudağının kenarı biraz daha kalktı. “Ne kadar düşüncelisin.”

“Tahta bir kafese tırmanıp bir köpeğin salyalı saldırısına uğrama gibi büyük bir riske herhangi biri için girmem. Çok tehlikeli.”

“Dedi, yarış arabası sürücüsü.”

Sonunda patladım, öyle büyük bir sırtıştı ki neredeyse canım yanacaktı. Onu tekrar yakından ve yalnızken gördüğüm için çok mutluydum. “Buraya gel, Wills.”

Alaycı yorumlarına rağmen kendini kollarıma atmadan önce bir saniye bile duraksamadı. Ona sokulup sımsıkı sarılarak tatlılığını içime çektim. Her nefes alış veriştikten son yedi günün stresinin biraz daha fazlası uçup gitti.

“Seni özledim,” diye mırıldandı yüzü göğsüme gömülüyken. “Bu kadar zamandır bitişliğimizde olmana rağmen kilometrelerce uzaktaymışsın gibi hissettim.”

“Gelebileceğini biliyorsun, değil mi?” Sırtını okşarken omurgasındaki bütün girinti ve çıkıntılara dokunabildiğim için mutluydum. Her santimini ezberlemek istiyordum. “Beni kaçırmak için bir bahane bulabilirdin. Sosyal medyada yapılması gereken şeyler olduğundan eminim. Yaratıcılık ve çaba eksikliğinin beni hayal kırıklığına uğrattı.”

Tişörtümün içine doğru güldü. “Ya, tabii, sonra bütün teyzelerin bana saldırırsın, öyle mi? Sanmıyorum. Ayrıca...” Ellerini belimden indirip kendini izin verdiğim kadar geri çekti. “Oakley’yle aranıza girmek istemedim.”

Bana bu fırsatı vermesi nazik bir davranıştı ama ilişkinin yürümesini istiyorsak çok geçmeden onunla ve ağabeyiyle geçireceğim zamanı dengelemeyi öğrenmem gerektiğini unutuyordu. Bunun çekinceleri olduğu anlamına gelmediğini umdum.

“Hâlâ bu işe var mısınız?” diye sordum göz göze gelmek için başımı eğerek. “Çekince olmadan?”

Bana doğruca baktı, gözleri loş ışıktaki siyaha yakındı. “Çekinince yok,” dedi kesin bir dille. “Oakley’ye düğünden sonra söylemek istiyorum. Sonunda kötü bir şey olursa Alisha’nın gününü, yani *günlerini* mahvetme riskine girmek istemiyorum.”

“Evet, Oakley canımı çıkarırsa dans edemem,” diye takıldım.

Willow bunda komik bir şey göremiyormuş gibiydi. “Umarım iş o noktaya gelmez.” Alt dudağını dişlerinin arasına alıp bakışlarını başka tarafa kaydırды. “Geleceğini de sanmıyorum. Yalnızca bana çok kötü davrandığı için Jeremy’ye öyle yaptı.”

“Yani pislik yapmazsan ben de iyi davranırım. Anladım.”

Derin bir nefes verdi, omuzları çöktü. “Dev...”

“Özür dilerim,” dedim hemen, yüzünü tutup tekrar bana bakmasını sağladım. “Gerginken berbat espriler yaptığımı bilirsin.”

Artık konuyu değiştirmek, onun ışığını çalan her şeyden uzaklaşmak için sabırsızlanıyordum. Odasına göz attım, dolabının kenarında asılı duran Hint giysilerine odaklandım. “Bunlar senin düğün giysilerin mi?”

Tekrar ısıldayarak rahat bir nefes almamı sağladı.

“Evet, daha onları valize yerleştirmem gerekiyor,” dedi. “Renklerini beğendin mi? Neha teyze seçmeme yardım etti.”

Ghagra cholileri, lehengaları ve sarileri inceledim, onlara biraz daha yakından baktım, aklımı kurcalayan bir şeyler vardı. “Onlar sırasıyla mı duruyor? Yani etkinliklere göre mi dizili?”

“Evet.” Sırayla işaret etti. “*Pithi, mehndi, garba*, düğün töreni ve düğün sonrası parti.” Sarı, pembe, yeşil, turuncu ve mor.

O anda uyandım. “Bu kadına inanamıyorum.”

“Ne oldu?”

Willow’u bıraktım ve boynumdan yukarı tırmanan sıcaklıkla mücadele ederken elimi saçlarımın arasına geçirdim. “Umarım benimle aynı renkleri giymek senin için sorun olmaz çünkü bunlar... annemin benim için seçtiği bütün giysilerle aynı renklerde.”

“Aman *Tanrım*,” dedi Willow şiddetle fısıldayarak. “*Hayır*. O böyle bir şey yapmaz.”

“Yapar ve yapmış.”

“Ama onun bizden haberi yok!” dedi neredeyse bağırarak. Gözleri anında irileşti ve sesini tekrar alçalttı. “Bekle, bekle, bekle. Senin için çalışmaya başladıktan hemen sonra o sabah sizin evinizde kahvaltı yaparken ona Güceratça bir şey söylemiştin, o da gülmekten resmen koltuktan düşüyordu. Neden?”

Willow’un bunu unutmayacağını tahmin etmeliydim, şimdi utanç verici bir itirafta bulunmam gerekiyordu. “Çünkü ben... ben ona seninle aramızda hiçbir şey olmayacağını söylemiştim.”

Willow bir an gözlerini kırıştırtarak bana baktı sonra sessiz bir kıkırdamayla iki büklüm oldu. “Sana *inanamıyorum*,” dedi nefesi kesilerek, bedeni sarsılıyordu. “Resmen bir dakika sonra bana tutulduğunu söylemiştin!”

Omzuna dokundum. Yüzümün o anda ne kadar kırmızı olduğunu göremediği için loş ışığa minnettardım. “Evet, tamam. Öyle yapmış olabilirim. Ama ben–”

“İnkâr etmeye kalkışma,” derken o kadar sırtıyordu ve gamzeleri o kadar belirgindi ki bana baktığında ondan yayılan saf neşeyle kör olmuş gibi sersemleyerek gülümsemekten kendimi alamadım. “Sanırım gülmekte haklıymış.”

“Kesinlikle.” Başımı salladım. Anneler dünyanın en iyi falcı-larıdır. “Haydi, seninle Ellie’yi yatıralım.”

Sonunda doğruldu. Elimden tutarak beni yatağına götürdü ve o yatağa girerken ben de çarşafı kaldırdım. Söz verdiğim gibi onu yatırdım ve kenarına oturmadan önce Ellie’yi de yanına yerleştirdim.

“Tatlı rüyalar, *jaanu*,” diye mırıldandım, başparmağımla yanağını okşarken. O kadar huzurlu görünüyordu ki çok istesem de yanına yatarak bu ortamı bozmaya cesaret edemezdim. “Yarın uzaktan görüşürüz.”

BÖLÜM 28

Dev

Büyük hafta sonu nihayet gelmişti ve günün yarısını yüzümdeki *haldi* lekelerini ovalamakla geçirdiğime yemin edebirdim.

“Bu şey kâbus gibi,” dedim tıslar gibi, gelinin erkek kardeşi olarak, *pithi* töreninin bir parçası olan o aptal sarı zerdeçal macununa bulanmak zorunda kaldığım için hâlâ kızgındım. “Alisha’nın bunun her yere yayılmasına dayanması olanaksız. O kız küçükken resim yaparken üzerine yıkanabilir boya kalemi bulaştığında bile kriz geçirirdi.”

Chava, yatağında aylıklık ederek telefonunda gezinirken bana ilgisiz bir bakış attı, Mark’la Oakley de yanında aynı şeyi yapıyordu. Ailemin kiraladığı bu geniş Malibu sahil evinde ken-

di yatak odaları vardı ama tabii ki onun yerine buraya demir atmışlardı. Bunu söylemekten nefret ediyordum ama bu noktada artık yapışık dördüzler gibi birbirimize bağlı olduğumuzu düşünüyordum.

Alt katta davul sesleri giderek artıyor, müziğe heyecanlı bağırışlar ve kahkahalar eşlik ediyordu. Düğünün ilk gecesi idi ve iki tarafın erkekleri kutlamak için buradayken kadınlar da yan taraftaki partide *mehndi*lerini²³ yaptırıyordu. Alisha'nın aynı sokakta nasıl üç tane lüks kiralık ev bulduğunu bilmiyordum ama banka ekstrem bu işi başardığını söylüyordu. O kadar güzellerdi ki buna kızamıyordum bile.

Sokağın karşısındaki ev, yemyeşil avlusuyla yarın gece *garbaya* ve pazar günü de düğün törenine ev sahipliği yapacaktı, burası ve bitişiğindeki ev ise kalan etkinlik ve törenler için kullanılacaktı. Ayrıca yakın akrabalarımızı ve arkadaşlarımızı da buraya yerleştirmiştik. Kutlamayı yedi gün yirmi dört saat devam ettirmenin mükemmel bir yoluydu.

“Onu gördüm,” dedi Chava dikkati hâlâ telefonunda olarak umursamaz bir tavırla. “Harika görünüyordu. Parıltılı. Ama sen...”

“Sarılık olmuş gibisin,” diye tamamladı Mark onun yerine.

Sarı lekeli bezi lavaboya attım. “*Siktir* git.”

“İyi görünüyorsun,” diye seslendi Oakley ben odanın banyosundan çıkarken. “Etkileyeceğin biri olmasa da. Bu gece yalnızca erkekler var.”

Buna tepki vermemeye dikkat ettim çünkü bütün gece burada takılmayı planlamıyordum. Hayır, fark edilmeden sıvışabildiğim an yandaki eve gidecektim.

23 Kına dövmesi. -ed.n.

Bu, Willow'la ilişkimizi uzun mesafeden yürütmek zorunda kaldığımızda hayatın nasıl olacağının ön gösterimi gibiydi. Yalnızca boş kalınan anlarda vakit ayrılabilen bitmek bilmeyen mesaj ve telefon görüşmeleri ve paylaşılan en sıradan şeylerin aptalca fotoğrafları. Bu sabah, masada Willow'un yanında oturduğumu hayal ederek birkaç dakika boyunca bir krep yığının fotoğrafına bakmıştım. Bu zavallılığın en yüksek derecesiydi.

Ona âşıktım. Bunu bir süredir biliyordum ve itiraf da etmiştim ama aşkın bu kadar acı vereceğini düşünmemiştim. Resmen acı çekeceğimi. Kemiklerimin içine işleyeceğini ve beni fiziksel olarak ona doğru *çekeceğini*. O benim parçamdı, bütün sinirlerimi, kaslarımı ve kemiklerimi sarmış durumdaydı ve ondan ayrılmak bir parçamı kaybetmek gibiydi.

Ve hemen yan taraftaydı. Yarım dünya uzakta olduğunda ne kadar berbat gelecekti?

Kahretsin. Şu anda gerçeklik tarafından tekmelenmiş; âşık, asık suratlı bir köpek yavrusu değil de gelinin neşeli erkek kardeşi olmam gerekiyordu. Ama *dostum*, bu çok üzücüydü.

“Gerçekten birazcık zerdeçala mı bu kadar kızdın?” diye sordu Oakley beni daha dikkatli inceleyerek. “Seni hiç bu kadar asık suratlı görmemişim. Suratının bu şekli alabildiğini bile bilmiyordum.”

Yüz ifademi kontrol etmek için elimden geleni yaparak aynaya döndüm ve lacivert gömleğimin yakasını düzelttim. Yarın Hint giysilerine dönecek, Willow'la yine aynı renkte giyinecektim; entrikacı annem dışında kimsenin bunu fark etmeyeceğini umuyordum.

“Biraz gerginim,” diye itiraf ettim rahat bir ifade yaratamayınca. “Howard’dan hâlâ haber alamadım. Geleceğim belirsiz ve

saçma bir sezon oluyor, bu yüzden...” Düşüncemi bitirmeden omuz silktim.

Oakley içini çekerek yataktan kalktı, yanıma gelip omzuma vurarak aynada benimle göz teması kurdu. “Emekli olabilirsin,” dedi sırtıtarak. “Bu tarafta hayat oldukça güzel.”

Bu beni kıs kıs güldürdü. Başımı iki yana salladım. “Almaya-yım, teşekkürler. İşimi seviyorum.”

“Yazık.” Omzumdaki eliyle kafama vurdu. “Surat asmayı bırak. Haydi gidip sarhoş olalım. Bu hafta sonu araba kullanman gerekmiyor.”

Bu konuda haklıydı ve ben de bundan yararlanmayı planlı-yordum... ancak onun önerdiği şekilde değil. “Tamam, peki,” diye onayladım bu kez gülümsemeyi başararak. “Aşağıdaki am-calardan birinin benden padok davetiyesi istemesinin ne kadar zaman alacağı konusunda iddiaya girmek ister misin?”

Oakley alaycı bir tavırla gülerek beni kapıya yönlendirdi. “On saniyeden fazla sürmez.”

Yarış işi iyi gitmezse gelecekte casus olarak kariyer yapabilirdim.

Bütün çocuklara içki ısmarlayıp onları kesinlikle anlaşılmaz Bollywood *karaoke* şarkıları söylerken bırakıp kaçtım. Saat akşam onu biraz geçiyordu (düğün şenlikleri bütün hızıyla devam ettiği için hâlâ inanılmaz derecede erkendi) ama bir saniye daha beklemeye dayanamayacaktım.

Willow’a yirmi dakika önce mesaj atarak benimle burada... hanımların bu gece parti yaptığı evin çamaşır odasında buluş-masını söylemiştim. Rahatsız edilmeyeceğimiz tek yer burasıydı

çünkü partide kim *çamaşır* yıkardı ki? Hem de ellerindeki *mehndi* kurumamışken? Asla mümkün değildi. Üstelik bütün o ısıltılı giysiler yalnızca kuru temizlemeye veriliyordu.

Parti arka bahçedeydi, bu da eve görünmeden girebileceğim anlamına geliyordu. Mutfağın yanındaki küçük odaya adım atıp Willow'un henüz orada olmadığını fark edince midem biraz kasıldı. Mesajıma öpücüklü bir emojiyle yanıt vermişti ama şimdi düşününce bu pek de belirgin bir *tamam, orada buluşuruz*, değildi.

Lanet olsun. Belki de yanlış anlamıştım. Onay beklemem gerekirdi. Ona tekrar mesaj atabilir hatta arayıp belki-

Aralık bıraktığım kapı aniden açıldı, neredeyse burnuma çarpıyordu.

"Ah, siktir!" diye bağırdı Willow. Giydiği işlemeli *chaniya cholin*in ağırlığının altında ayaklarını sürüyerek içeri girdi ve kapıyı kalçasıyla iterek kapadı. "İyi misin? Canını yaktım mı?"

Willow'un sevimli küçük ağzından çıkan küfre, kapıdan neredeyse bayıltacak kadar şiddetli bir darbe yemekten daha fazla şaşırmıştım. "Ben iyiyim," dedim gözlerimi kırpıştırarak şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak.

Ve bunu yaptığımda... Lanet olsun, yumuşak pembe ve altın renginde bir hayal gibiydi. Benim kültürüme ait giysilere büründüğünde beni kesinlikle çok etkiliyordu. Bugün onun görüntüsüyle kendimi ikinci kaybedişimdi. İlki *pithi* töreninde kadife çiçeği sarısı giysisiyle resmen en parlak ışığı temsil ettiği zamandı. Bu, hayatıma ne kadar kolay ayak uydurduğunun, dünyanın bu kısmını ne kadar kolay kabullendiğinin ve uyum sağladığının kanıtıydı. Hepsi ona çok yakışıyordu ve yalnızca giysileri kastetmiyordum.

"Tamam, iyi," dedi soluğunu verdikten sonra kıkırdarak. "Seni gördüğüme çok sevindim ama çok kalamam."

Yanakları kızarmıştı ve ellerini beceriksizce önünde tutuyordu. Duruşu, dikkatimi dirseklerine kadar uzanan *mehndisinin* karmaşık kına girdaplarına çekti. Belli ki ailemle harika vakit geçiriyordu.

“Söz veriyorum, kimse fark etmeyecek,” dedim ona. “Orada işler kızılsın üzere.”

Birkaç kez gözlerini kırptırdı, göz kapaklarındaki parıltı ışıpta parladı. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten.” Çamaşır makinesine yaslanarak sııttım. “Çok yakında Alisha’ya *kadınlık* görevlerini nasıl yerine getireceğini anlatacaklar.”

Willow gözlerini kırptırmayı bırakıp ağzı açık kalarak bana baktı. “Onu kastediyor olamazsın...”

“Ya, kesinlikle onu kastediyorum. Oralarda patlıcanla gezen birini görmedin mi?”

Dona kaldı.

“Bunu evet olarak kabul ediyorum.”

“Yemek yapmaktan söz ettiklerini sanıyordum,” dedi zayıf bir sesle. “Gerçekten Güceratça öğrenmeliyim. Hepsinin kıkırdamasına şaşmamalı. *Köri* o kadar komik olamazdı.”

Fal taşı gibi açılan gözlerinin masumluluğu karşısında bir kahkaha attım, beline sarılıp kendime çektim. “Merak etme,” diye rahatlattım. “Bir gün sana da öğretirim. Müstakbel eş görevlerin için pratik yapmana yardım ederim.”

Bana dokunmaya cesaret edemese de bunu isteyerek yanıma geldi. “Ya, öyle mi? Müstakbel eşlere yönelik o derslere ne zaman başlıyoruz?”

“Geciktirmenin anlamı yok.”

Onu kaldırıp çamaşır makinesinin üstüne koyduğumda Willow ciyakladı. “Dev,” diye uyardı ellerini kaldırarak. “*Mehndim* daha kurumadı.”

Eğilip ayak bileklerini ve uzun eteğinin ucunu buldum. “Sanırım bu, ben seni soyarken güzelce oturup beklemen gerektiği anlamına geliyor.”

“Dev!”

Kirpiklerimin arasından onu izleyip çekinmeden kumaşı kaval kemiğine kadar kaldırdım. “Yapabilir miyim?”

“Yapmamalıyız,” dedi fısıldayarak ama bacakları aralık kaldı.

“Yapmamalıyız,” diye onayladım eteğini yavaşça kalçasına doğru iterken. “Ama ben istiyorum. Sen?”

Her hareketimi incelediği gergin bir an geçti. Sonra başıyla onayladı.

“Bunu söylediğini duymam lazım, Willow.”

“Evet,” dedi nefes vererek, makinenin kenarına doğru kaydı, eteği de hareketiyle birlikte yukarı çıktı. “Evet, istiyorum.”

“İşte benim kızım. Şimdi bacaklarını benim için aç bebeğim.”

Söyleneni yaptı ve ellerimi kalçasına doğru kaydırıp parmaklarımı pamuklu külotunun kenarına koydum. Onun vücuduna tapmaktan, onu hayal ettiğim gibi tatmaktan başka bir şey istemiyordum.

Islak kumaşı bacaklarından aşağıya çektim. “Şimdiden çok ıslak,” diye mırıldandım. Penisim sızlıyordu ama bu tam olarak onunla ilgiliydi. Tek istediğim oydu.

“Bana yaptığın şey...” dedi soluyarak biraz daha yaklaşıırken. “Dokun bana, lütfen.”

Bu kadar tatlı bir ricaya nasıl karşı koyabilirdim?

Diz üstü çöküp ısıltılı eteğini kalçasının üzerine doğru ittim ve onu kendim için sergiledim. Eğilirken kalçasını avuçlayarak

onu kendime çektim ve dilimle yavaşça vajinasının izini sürdüm. Tadı hayatı yaşanmaya değer kılan her şey gibiydi.

Çıkardığı inilti şimdiye dek duyduğum en pis şeydi, ayrı kaldığımız süre boyunca sınırdaymış ve ona dokunmamı bekliyormuş gibiydi. Ve kalçasını öne çıkarmasına bakılırsa artık sabırlı olmayı bırakmıştı.

Klitorisini dudaklarımın arasına alıp emdim ve zevkten yeni bir ürpertici ses çıkarttı. Sırtı kavislendi, elleri başımın üzerinde gezindi. Bana dokunmak, saçlarımı kavramak istiyordu. Cildini boyayan kınayı bulaştırmamak için bu dürtüye güçlkle direniyordu. Bulaşmasını istemiyordum. Kınanın en koyu kahverengiye kadar koyulaşmasını istiyordum, böylece haftalar boyunca çizgilerin, kıvrımların ve çiçeklerin üzerinden parmağımınla geçebilirdim. Teni zaten en güzel tuvaldi, bozulmamış bir eseri hak ediyordu.

Ama geri kalanını dağıtmamın hiç sakıncası yoktu.

Onu açgözlülükle yutarken parmak uçlarımı kıvrımlarının üzerinde gezdirdim, cildi kaygan ve kavurucuydu ve istediğimi alıyordum. Duvarlarının etrafımda dalgalanmasının tadını çıkararak önce bir parmağımı içine soktum. Sonra ikinciye ekleyerek muhteşem bir ses daha çıkarmasını sağladım. Resmen adımı tekrarlıyor, daha fazlası için yalvarıyor, ruhu ele geçirilmiş gibi yüzüme bakıyordu.

“Dev, lütfen,” diye sızlandı.

Kafamı kaldırdım ve başını geriye attığını, ellerini dua eder gibi tuttuğunu gördüm. Bana dua ettiğine inanmayı tercih ettim.

“Ben... ben...”

Hafifçe geri çekilerek, “Kendini bana bırak, bebeğim,” diye mırıldandım. Sonra dilim tekrar klitorisinin üzerine geldi ve

parmaklarım kıvrılarak onu zirveye çıkarmak için içinde hareket etmeye başladı.

Yüksek bir iniltiyle zirveye çıktı. O boşalırken ağzımı ona bastırdım, hâlâ tadını alıyordum, elimde gevşeyene kadar hareketlerimi giderek yavaşlattım. Baldırlarının iç kısmına yumuşak öpücükler kondurup floresan ışığında parıldamalarından memnun olduğum parmaklarımı içinden çıkardım.

“Bunu günlerdir yapmak istiyordum,” dedim topuklarımın üzerine çöküp elimin tersiyle ağzımı silerek. Ona pis pis sıırıttım. “Evine gizlice girdiğimde izin vermemen çok yazık oldu.”

Beni aşkla sinir arası bir bakışla süzdü. Beni sevdiğini söylemekle suratımı tekmelemenin arasında kalmış gibiydi. “Bunu o gün yapsaydın,” dedi göğsü inip kalkarken ve güçlükle nefes alırken, “bunun hâlâ sır olarak kalması mümkün olmazdı.”

Haklıydı. Kızım nihayet kendini bıraktığında gürültülü ve vahşi oluyordu ve ben onu asla tutmak istemezdim.

O zaman gözleri kocaman oldu. “Aman Tanrım, kimsenin bizi duyduğunu düşünmüyorsun, değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “Bu kadar gürültülü bir müzik varken mi? Orada biri kendi düşüncelerini duyabiliyorsa şaşarım.”

Omzunu indirip nefes verdi, ben de dizinin iç kısmına bir öpücük kondurarak onu yatıştırdım. Sonra eteğini yeniden düzelterip ayak bileklerine inmesine izin verdim, onu tekrar bir namus abidesine dönüştürdüm... olmayan külotu ve yanaklarındaki ışıltı hariç.

“Yakında bu büyük sırrı saklamamız gerekmeyecek,” diye söz verdim. “İki gün daha.”

“İki gün daha,” diye tekrarladı soluk soluğa.

Ve bu iki gün hayatımın en uzun zamanı olacaktı.

BÖLÜM 29

Willow

Dev *mehndimi* bulaştırmıştı.

Pek fark edilmiyordu ama parmak uçlarımdaki çizgilerin neden o kadar net olmadığını ve bileğimdeki çiçeğin neden biraz yabani bir ota benzediğini ben biliyordum. Bu bizim küçük sırrımızdı... Tıpkı ilişkimizin bir gün daha öyle kalacağı gibi.

Onu gecedan beri görmemiştim. Bütün sabah ve öğleden sonra dini törenler, büyükanne ve dedelerle yenen yemeklerle dopdolu geçmişti ama ben *garbanın* başlamasına kalan saatleri sayıyordum. Komodinin üzerindeki saate göre yalnızca bir saat vardı. O kadar hevesliydim ki çığlık atabilirdim.

Oyalanmak için moral konuşması yapsınlar diye Grace'le Chantal'ı aradım ve onlara son birkaç günde olup bitenleri an-

lattım. Akşam giymek için hem kendi *lehengamı* hem de anneminkini buharla ütiledim. Saçlarımı yıkayıp bolca kremledim, düzleştirdim ve şekillendirdim. Giysimin zümrüt yeşiline uyması için tırnaklarımı yeniden boyadım. Hatta bir tür klişe olarak sahilde uzun bir yürüyüşe bile çıktım. Dev'i görmeye o kadar hazırdım ki.

Annemin hazırlanmasına yardım ettikten sonra yatak odamın bulunduğu birinci kata döndüm. Andersonlar bu düğün için gerçekten ellerinden geleni yapmıştı. Bu ev (ve diğer ikisi) bunun kanıtıydı. New York'a döndüğümde alışmam muhtemelen biraz zaman alacaktı çünkü dairemin tamamı buradaki oturma odasına sığabilirdi.

Şehre dönmeyi düşünmek istemediğim için bu düşünceyi bir kenara ittim. New York'u seviyordum ve her zaman sevecektim ama onun temsil ettiği hayata dönmeye hazır değildim. Son birkaç aydır çok bağlandığım bu kasırgadan vazgeçmek zor olacaktı ve neredeyse her hafta yeni bir şehre gitmek üzere uçağa atlamak yerine tek bir yerde kalmak çok... monoton görünüyordu. Sıkıcı. Gri.

Dev'i dünyanın her yerinde takip etmek hayatıma renk katmıştı. Kaçırduğımın farkında olmadığım bir renkti. Tutkumu motor yarışı dünyasında bulacağımı hiç düşünmemiştim. Her zaman hayatımın bir parçası olmuştu, öyle olmadığına karar verene kadar ağabeyimin de hayali ve sayısız nedenden ötürü bana göre olmadığını düşündüğüm bir şeydi. Ama bana *göreydi* ve bırakmak istemiyordum. Kesinlikle Dev'den ayrılmak istemiyordum.

Evren onunla kalmayı ya da en azından resmî olarak ayrılmadan önce ona doymayı çok istediğimi biliyor olmalıydı çünkü orada, yatak odamın kapısında duruyordu. Elinde te-

lefonuyla kapının çerçevesine yaslanmıştı, *lehengamın* rengine aynı kumaştan dikilmiş gibi kusursuzca uyan yeşil bir *kurta* giymişti.

Daha ne yaptığımı bile anlamadan ayaklarım harekete geçti. Orada olduğumu hissetmiş gibi başını telefonundan kaldırdı. Sonra gülümsedi.

Evet. Bu adamdan uzaklaşmama imkan yoktu.

Bir saniye sonra yanındaydım ve onu tepeden tırnağa içime çekiyordum. “Vay be, sen çok...”

Doğruldu. Göğsünün biraz kabardığına yemin edebilirdim.

“Yakışıklı mı?” diye ipucu verdi. “Çekici mi? Aşırı seksi mi?”

“Değil,” diye yalan söyledim. “Cüce cin gibi diyecektim.”

“Bu, pek çok nedenden çok kaba ve o konuya girecek zamanım yok.”

Onu hayran hayran izlemeyi ve şakalaşmayı çok istesem de sinirlerim gerildi. Burada, yatak odası bu koridorda olan herkesin görebileceği bir yerde, açıkta beni bekliyordu. Neyse ki Oakley diğer çocuklarla birlikte komşu evde kalıyordu ama bir sürü insan bizi yakalayabilirdi.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum sesimi alçaltıp yalnız olduğumuzdan emin olmak için omzumun üzerinden bakarak.

Dev’in umurundaymış gibi görünmüyordu. Kendine has gülümsemesi yerindeydi ve vücut dili rahattı. “Sana ve annenle babana yolun karşısındaki partiye kadar eşlik etmek için gönderildim.”

“Yolumuzu bulabileceğimizden oldukça eminim,” diye belirttim ama biraz rahatlamıştım. En azından burada olması için geçerli bir sebebi vardı.

“Her ihtimale karşı. Bana bu mahallede bazı çılgın kahverengi insanlar olduğu söylendi.”

Onun korkunç esprisine homurdanarak gülüp başımı salladım. Sonra cesaretleterek kapımı kapattım ve onu da yanıma çektim.

“Eşlikçimiz olman için beklemen gerekecek,” dedim içeri girdiğimizde. “Gördüğün gibi henüz hazır değilim.”

Üzerimde daha önce binlerce kez gördüğü sade, pembe yazlık elbiselerden biri olmasına rağmen tepeden tırnağa, her santimimi inceliyordu. İlk kez görüyormuş gibi bakıyor, açıkta kalan her bir kıvrımımı ve santimimi değerlendiriyordu.

Dikkati karşısında kızarak arkamı döndüm. Kendimi bırakırsam hiçbir yere zamanında yetişemezdik.

Dolapta asılı olan *lehenga choli*yi alıp banyoya gitmek için yöneldim. “Hemen dönerim.”

Ama Dev bileğimden tuttu. “Utangaç davranmanın anlamı yok, bebeğim. Seni zaten... birkaç kez çıplak gördüğümünden eminim. Ve *lehenganı* bağlamana yardım edebilirim.”

İki konuda da haklıydı, yani... siktir et.

Giysiyi ona doğru itip yazlık elbisemi başımın üzerinden çıkardım.

Önünde üzerimi değiştirmemi kendisi önerdiği hâalde ağzı açık kaldı ve karşısında yalnızca küçücük dantel iç çamaşırımla dururken beni incelemeye geri döndü. Önceki gece, kimsenin içimdekini göreceğini düşünmediğimden sade bir pamuklu iç çamaşırı giymiştim. Bugün kesinlikle aynı hatayı tekrarlamayacaktım.

“Sütyen giymekten pek hoşlanmıyorsun anlaşılan,” diye mırıldandı Dev dikkatini tekrar yüzüme çevirirken.

Göğüs uçlarıma bakmamak için gösterdiği çabadan keyif alarak omuz silktim. “Çok anlamı yok. Orada o kadar çok şey olduğu söylenemez.”

“Ah, olanlar yeterli bence,” derken sesi boğuk çıktı.

Sırıtarak *choli*yi işaret ettim. “Yardım edecek misin?”

Bluzu askıdan alıp kollarımı kaldırmamı işaret etmeden önce aklını toplaması biraz zaman aldı. Söyleneni yaptım ve bana yaklaştı. Elbisenin üst kısmını dikkatle başımın üzerinden geçirirken gözlerimi kapayıp sıcaklığını içime çektim.

“*Mehndin* müthiş görünüyor,” diye mırıldandı. *Cholim* vücuduma oturduğunda da geri çekilmedi. “Çok koyu. Bu, birinin seni çok sevdiği anlamına geliyor.”

Gözlerim yeniden açıldı. “Onu bulaştırdın, biliyorsun.”

Meydan okur gibi kaşını kaldırdı. “Sana orada güzelce oturup beklemeni söylediğimi hatırlıyor gibiyim. Çılgına dönen sendin.”

“Senin yaptıkların yüzünden,” dedim fısıldayarak.

“Dikkatli ol, Willow.” Burnunu burnuma sürttü, dudağı benimkinden birkaç santim uzaktaydı. “Bunu sürdürürsen bu gece hiçbir yere gidemeyiz.”

Bu teklifini kabul etme eğilimindeydim. Bluzumu bir anda çıkarabilir, iç çamaşırımı indirebilir ve saniyeler içinde sırtüstü yatağa uzanabilirdim. Hızlıca yapabilirdik. Biz—

Boğazımı temizleyip geriledim ama kalbim direnmek için gösterdiğim çabayla küt küt atıyordu. “Dans etmeye gitmen gerekiyor,” diye hatırlattım soluk soluğa çıkan bir sesle. “Benim de bütün dünyanın görmesi için kaydetmem gerekiyor.”

Dev duraksadı, alt dudağını ısırdı ama sonunda geri adım attı. “İnternette yeniden aptal gibi gözükmek için sabırsızlanıyorum,” dedi. Sonra çömelip giymem için eteği açık tuttu. “Bana tezahürat yapacak mısın, *jaanu*?”

“Video çekerken sessiz kalmam gerekiyor.” Gerginliği bu kadar kolay bir kenara bırakıp rahat bir sohbete dönebildiğimizi

görünce rahatlayarak sııttım. “Ama içimden tezahürat yaparım. Harika bir iş çıkaracaksın.”

Eteği kaldırırken homurdanarak güldü. Onu belime yerleştirip yanındaki bağcıkları profesyonelce bağladı... ne çok sıkı ne de çok gevşekti. “Evet, yalnızca içimdeki Shah Rukh Khan’ı ortaya çıkaracağım.” Gözleri benimkilere kaydı ve dudağımın kenarı o güzel ve kendine özgü gülümsemelerinden biriyle kıvrıldı. “Senin için bir trcnin tepesinde bile dans ederim.”

Bu açıklama neredeyse bir aşk itirafından daha iyiydi. Kafamın içinde Chaiyya Chaiyya’nın çaldığını duyabiliyordum. “Bunu görmeyi çok isterim.”

İki eliyle belimden kavrayarak beni olduğum yerde tuttu ve eğilip yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. “Bu gece beni dans ederken görünce fikrini değiştirmesen iyi olur.”

Hiçbir şey onun hakkındaki fikrimi değiştiremezdi. “Aklimın ucundan bile geçmez.”

Bunun yıllardır yaşadığım en eğlenceli şey olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdim. Elbette dünyayı dolaşmak ve hızlı arabaların vızır vızır geçmesini izlemek harikaydı ama dans etmek, tezahürat yapmak ve yaklaşık on bin *jalebi* filan yemek? Hiçbir şey bunun üstüne çıkamazdı.

Dev, Oakley, Chava ve gelin tarafından birkaç kuzen yakında sahneye çıkacaktı. Bu da mükemmeldi çünkü ayaklarım şimdiden ağrıyordu ve o âna dek yediğim bütün tatlıları kusmak istemiyorsam oturup dinlenmem gerekiyordu. Bir taşla iki kuş vuracaktım... hem sonraki dans seansına hazırlanacak

hem de Dev'in kendini rezil etmesini videoya çekecektim. Çifte kazanç.

Tam bahçedeki alçak sahnenin kenarına yerleşirken Dev geldi. Büyük çıkışına hazırlanması gerekirken önümde çömelmiş telefonunu bana uzatıyordu.

"Benim için şunu tutar mısın, lütfen?" diye sordu inanılmaz derecede kışkırdığım o kalın kirpikli iri kahverengi gözlerini bana dikerek. "Oradayken cebimde zıplamasını istemiyorum."

Başımınla onaylayıp elinden alırken parmaklarımız değdi. Dokunuşu kolumu elektriklendirdi ve bir kez daha onunla yalnız vakit geçirmeyi arzuladım. Sırrımızın artık açığa çıkmasını istiyordum.

"Tamamdır." Onu kucağıma koydum, çevremize asılı kırmızı ve altın rengi ışıklar ekranda yansıyor. "Orada iyi şanslar. Yüz üstü yere yapışma."

Doğrulurken gözlerini devirip ellerini bir Bollywood kahramanı gibi kalçasına koydu. "Asla. Ben profesyonelim."

"Hı-hı. Tabii. Doğru."

Göz kırpıp diğerlerini bulmaya gitti. Düğünle ilgili paylaşım yapmak için hem Dev'den hem de Alisha'dan izin aldığım için insanların ve ortamın birkaç fotoğrafını çektim. Güvenlik açısından pazartesi günü herkes oradan ayrılana dek hiçbir şey paylaşmayacaktım ve Dev'le kontratım teknik olarak artık sonlanmış olacaktı. Ama önemi yoktu. Beni hesaplarından atmadığı sürece yardım etmeyi sürdürmek istiyordum.

Hoparlörlerden gelen müzik sesi yükseldiğinde dikkatimi yeniden sahneye verdim. Işıklar, sahne karanlık kalacak şekilde söndü sonra spot ışıkları yandı ve şarkının ritmi duyuldu. Bu bildiğim bir şarkı değildi ama seyircilerin Hintli olan kısmı kesinlikle biliyordu ve hemen videoya geçiş yaptım.

Önce ağabeyim göründü, cart pembe *kurtasıyla* şaşırtıcı dercede çarpıcı görünüyordu. Sıradaki kuğu Chava'ydı ve Dev'in dört kuzeni birer birer sahneye çıktı. Sonra kollarını iki yana açmış olarak bütün görkemiyle sahnenin ortasına doğru yürüyen Dev göründü. Başka bir senaryoda bütün bu koreografiyi kesinlikle çok saçma bulurdum ama bu büyük, kocaman bir Hint düğünüydü. Tam olarak böyle olması gerekiyordu.

Dev'in şarkıyı söyler gibi yapmasıyla gerçekten dans etmesini izlemek arasında gidip geliyor ve telefonumun ekranında şimdiden bunu nasıl düzenleyeceğimi hayal ediyordum. Şarkıyı doğrudan bana söylediğine yemin edebilirdim, sözlerinin anlamı hakkında hiçbir fikrim olmasa da yine de klasik bir Bollywood'du, çılgınca romantik olmamasına olanak yoktu.

Geçiş sırasında Oakley'yle Chava az kalsın çarpışacakken neredeyse gülecektim ama Dev'in telefonu kucağımda vızıldayınca dikkatim dağıldı. Kendi telefonumu sabit tutarak aşağıya baktım.

Ekranda Howard'ın ismi yanıp sönüyordu.

Kalbim boğazımda atmaya başladı. Hâlâ kayıt yapan telefonuma, sonra tekrar Dev'in telefonuna baktım. *Kahretsin*. Howard bir haberi olmadığı sürece aramazdı ama Dev dansın henüz yarısındaydı. Geç olmuştu ve hafta sonuydu, dolayısıyla sesli mesaja düşmesine izin verirsem Dev aradığında Howard yanıt vermeyebilirdi. Bu da Dev'in daha kim bilir ne kadar acı içinde beklemesine neden olurdu, hem de yarınki düğün kutlamaları boyunca. Telefonla görüşmek için çok az fırsatı olacaktı. Bu da bir karar vermem gerektiği anlamına geliyordu. Hemen.

Dudağımı ısırarak telefonumun ekranına dokunup kaydı durdurdum. Kucağıma bırakıp onun yerine Dev'inkini aldım. Sonra derin bir nefes alarak yanıt verdim.

“Merhaba Howard, ben Willow,” diye selamladım gümbürdeyen müziğin arasında beni duymasını umarak.

Takip eden duraklama o kadar uzun sürdü ki çağrının bağlandığından emin olmak için telefonu geri çekerek kontrol ettim.

“Willow mu?” diye sordu bir saniye sonra, küçümser gibi bir sesle.

Tavrı ne olursa olsun hatta olduğunu anlayınca rahat bir nefes aldım. “Evet, ben Dev’in sosyal medya—”

“Kim olduğunu biliyorum,” diyerek sözümü kesti. “Bay Anderson’ın şu anda kendi telefonuna yanıt vermemesinin bir nedeni var mı?”

“O...” Sahnedeki Dev’e bakarak sırtışını ve gerçekten oldukça harika olan hareketlerini izledim. “Şu anda biraz meşgul. Mesajını iletebilirim?”

“Hayır.” Howard’ın ses tonu tartışmaya kapalı olduğunu gösteriyordu. “Sabah tekrar ararım.”

“Dur!” O kadar yüksek sesle bağırdım ki yanımda oturanlar dönüp baktı. “En azından iyi bir haber olup olmadığını öğrenebilir miyim?”

Tekrar o kadar uzun süre durakladı ki acaba telefonu kapadı mı diye düşündüm ama sonunda, “Öyle,” dedi.

Aman *Tanrım*. Bu gerçekten Dev’in kaçırmak istemeyeceği bir telefon görüşmesiydi. “Tamam,” dedim soluk soluğa. “Lütfen, yalnızca... bir saniye bekle, tamam mı?” Ayağa fırladım ve en azından birinin dikkatini çekmeyi umarak boştaki elimle sahnedeki çocuklara el salladım. “Bunu bir an önce duymak isteyecektir.”

“Bütün gece bekleyemem,” diye homurdandı Howard ama onu zor duyuyordum.

Her nasılsa Dev beni fark etti ve bana baktığı anda telefonu işaret ederek, “Howard!” diye bağırdım.

Bu kadarı yeterliydi.

Bir saniye sonra sahneden gerçek bir macera filmi kahramanı gibi yere atlayarak yanıma koştu. Ben gözümü kırpamadan Dev telefonu elimden kaptı, kayarak durdu ve cihazı kulağına götürdü.

“Howard? Ne oldu?”

Müzik hâlâ gümbür gümbür geliyordu ve diğer çocuklar gösteriyi yarım yamalak da olsa sürdürüyordu ama en azından bırakmamışlardı. Yine de dikkatimi Dev’e odaklayıp ifadesindeki her değişikliği izledim.

“Kesin mi?” diye sordu. Dinlerken dudaklarını birbirine bastırmıştı, ifadesinden ne olduğu anlaşılmıyordu. “Tamam. Evet. Teşekkür ederim, Howard. Aramana çok sevindim.”

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kaburgalarımın arasından çıkacak gibiydi. Beklenti nefes almayı zorlaştırıyordu. “Ee?” diye sordum. “Ne olmuş? Haber ne?”

Bir saniye daha geçti. Müzik sağır edici bir zirveye ulaştı. Sonra Dev kocaman, parlak ve güzel gülümsemesini gösterdi.

“Mascort’a gidiyorum.”

BÖLÜM 30

Dev

Önceki gece bir görüntülü bağlantı yöntemiyle beş saat süren zorlu görüşmelerin ardından Howard, sabah Mascort sözleşmesini göndermişti.

Annem ve babam arkamda dururken imzaladım. Annem beni öpücüklere ve kutsamalara boğarken babam da gözlerinde parlayan yaşlarla omzumu sıktı. Makyajını yapmakla meşgul olmasa Alisha da orada olurdu. Spot ışığının yalnızca bir kısmını çaldığım için her nasılsa bana kızmamıştı. Yine de bugün bütün ilginin onun üzerinde olmasını sağlamaya kararlıydım.

Sabahın devamı bulanık geçti. *Baraat*²⁴ başladığında Alisha saklanıyordu. Geçit töreninin müziği sokağın her tarafından duyulacak kadar yüksekti. Nihayet düğün gününün başlama zamanı gelmişti.

Çoktan yerlerine yerleşmiş olan konuklara katılmak için evden çıkarak damat tarafından gelenleri selamladım. Sonunda damat geldiğinde önce annem onu selamlayıp asla anlayamayacağım (burnunu tutmak gibi) birkaç geleneksel hareketten sonra platforma kadar ona eşlik etti.

Dört direkli kürsü kırmızı, beyaz ve pembe güllerle kaplanmıştı ve daha onlarcası onu örten krem rengi ipek kumaştan aşağıya sarkıyordu. Ön tarafında altı tane süslü sandalye vardı. İki izleyiciye dönük, ikisi de onların iki yanında duracak şekilde yerleştirilmişti. Kırmızı ve altın rengi kilimin üzerindeki çeşitli eşyaların etrafına mükemmel bir şekilde dizilmişti. Bu düğünün bütün özellikleri gibi bu da çok güzeldi.

Tören başladığında toplamda iki yüz kişi olacak şekilde giderek artan kalabalığın arasında özellikle bir yüzü bulmaya çalışıyordum.

Omzuma dokunulunca arkamı döndüm.

Willow'un üzerinde, gizlice girdiğim gece odasında asılı olarak gördüğüm koyu turuncu *sari* vardı, rengi teninin sıcak kahverengisini ortaya çıkarmıştı. Yanında annesi, babası ve Oakley'nin olması ona çok istediğim o şeyleri söyleyemeyeceğim ve bunun kesinlikle yüzüme yansımasına bile izin veremeyeceğim anlamına geliyordu. Ne kadar zor olursa olsun bizi ele veremezdim. Henüz.

24 Hindistan'a özgü damadın düğün alayı. -ed.n.

Romantik olmakla suçlanmıştım. Aptal âşık olmakla. Ama nasıl farklı olabilirdim ki? Ben çiçek tarlalarında dans eden, sevdiğleri kızın dünyadaki bütün papatyalardan, güllerden ve lalelerden daha güzel olduğunu söyleyen adamlarla dolu Bollywood filmlerinin arasında büyümüştüm. Willow’a gökyüzündeki bütün yıldızlardan daha parlak olduğunu nasıl söylemezdim? Karla kaplı bir dağın tepesinden yalnızca onun sesinin beni mezarımdan kaldıracabileceğini haykırmak isterken ona bakıp nasıl, *çok güzel görünüyorsun*, diyemezdim?

Yine de kendimi boğazımı temizlemeye zorlayıp, “Çok güzel görünüyorsun,” dedim.

Mutluluğu güneşe bakmak gibi kör ediciydi. Başka yere bakmak istemiyordum. Onun görme duyumu, ciğerlerimdeki soluğu çalmasına izin verebilirdim. En kötüsünü yapmasına izin verir, yine de sonsuza dek minnettar kalırdım.

“Sen de fena görünmüyorsun,” diye takıldı ailesine göz atıp izlediklerini hatırlamadan önce. “Alisha’yı görmek için sabırsızlanıyorum.”

Kıkırdadım. “Bence muhteşem girişine bayılacaksın. Ben ve çocuklar onu prenses gibi taşıyacağız.” Sonra kendimi Bay ve Bayan Williams’ı selamlamaya zorladım. “Bu hafta sonu burada olduğunuz için teşekkürler. Oldukça bunaltıcı olduğunu biliyorum.”

Annesi bana gülümsedi. Kızının gamzelerinin aynısı onun yanaklarında da vardı. “Neha bana kendimi hazırlamamı söylemişti ama bütün bunları asla hayal edemezdim. Yine de her saniyesine bayıldım. Sonraki düğününüz için sabırsızlanıyorum.”

Son yorumu bana takılarak söylemişti ama ben şimdiden kendimi Willow’la bu tentenin altında hayal ediyordum.

Kendine hâkim ol biraz, dostum.

Göz ucuyla Alisha'nın nedimelerinden birinin evin arka kapısından uzanıp el sallayarak dikkatimi çekmeye çalıştığını gördüm.

"Beni çağırıyorlar," dedim başımla Oakley'ye işaret verirken Williamslara. Neredeyse aileden olduğu için bu kısımda yardımcı olacaktı. "Geline eşlik etme zamanı geldi sayılır. Sizinle sonra görüşürüz."

Annesi gitmemiz için işaret vermeden önce bana çabucak sarıldı. Ama yola çıkmadan Willow'la göz göze geldim.

Bu gece. Sonunda Oakley'ye söyleyecektik.

Ablam resmî olarak evli bir kadındı. Bu da bütün teyzelerin çöpçatanlık hevesinin hedefi hâline geldiğim anlamına geliyordu.

"Arkadaşım Sonali'nin travma cerrahı olan bir torunu var," dedi yaşlı kadınlardan biri kandırmaya çalışır gibi. "Harika bir eş olur. Kaza yaptığında seni yeniden bir araya getirebilir!"

Çevremdeki kadınlar kıkırdayıp şimdiye dek duydukları en komik şeymiş gibi el çırparlarken bilezikler ve mücevherler şıngırdadı.

Davet yarım saattir bütün hızıyla devam ediyordu ve şimdiden sayamayacağım kadar çok teklifle karşılaşmıştım. Böyle giderse uzun bir gece olacaktı.

Kendimi teyzeler grubundan olabildiğince sorunsuz bir şekilde sıyırdım ve birbiriyle kaynaşan, yemek yiyen, dans eden kalabalığın arasından geçerken bana tuzak kurmak isteyen başka bir kadına yakalanmamak için dua ettim. Yürürken birkaç kişi beni selamlasa da neyse ki dev çadırdan çıkmama izin verdiler.

Gece havasında derin bir nefes aldım, bu kadar yoğun bir günün ardından doğrudan üzerime saldıran gürültüden kurtulduğum için rahatlamıştım. Neyse ki yeminlerden kokteyl saatine ve son olarak yeni evlilerin düğün davetindeki görkemli girişine kadar her ayrıntı sorunsuz gerçekleşmişti. Ancak biraz molaya ihtiyacım vardı.

Willow'u birkaç kez görmüştüm ama her yaklaştırmaya çalıştığımda yolum, geleceğim ve romantik beklentilerim hakkında konuşmak isteyen biri tarafından kesilmişti. Onu daha sonra bulacaktım. Fakat ne kadar sonra olacağı henüz belli değildi.

“Uzun bir gün, değil mi?” diye bir ses geldi arkamdan.

Omzumun üzerinden bakınca Reid'in bana doğru geldiğini gördüm.

Gülmeye çalıştım ama çıkan ses daha çok acı dolu bir homurtuya benziyordu. “Ve yakınlarda bitecek gibi de görünmüyor.”

Reid, Monako'da benimle birlikte yaşarken çocuğu neredeyse evlat edinen annem sayesinde düğün davetiyesini kapmıştı. Babamla birlikte her ziyarete geldiklerinde, annem ona iyi bakmanın kendi görevi olduğu konusunda ısrar etmişti, özellikle de annesinin yıllar önce vefat ettiğini ve yaşlı büyükannesinin kalan tek akrabası olduğunu öğrendikten sonra. Ondan sonra her aile tatiline ve toplantısına davet edilmiş ancak her zaman kibarca reddetmişti. Fakat bu geri çeviremeyeceği bir davetti.

“İtiraf etmem lazım,” dedi Reid yanıma gelip başlarımızın üzerine tente gibi örtülmüş parıldayan peri ışıklarına bakarken. “Bu muhtemelen katıldığım en iyi parti. Siz düğünleri eğlenceli hâle getirmeyi gerçekten biliyorsunuz.”

“Kesinlikle,” diye onayladım şampanya kadehimi onunkine vurarak.

Güldü, içkisini yudumlarken düşünceli düşünceli beni izliyordu. “Willow’u orada fotoğraf çekerken gördüm. Hâlâ sosyal medyayı o mu yönetiyor?”

Başımla onayladım ama hemen kendimi durdurdum. “Aslında bugün sözleşmesinin son günü.”

“Haydi be?” Gözlerini kırpıştırıp kaşlarını kaldırdı. “Gitmesine izin vermene şaşırdım. O gerçekten seni uçurumun kenarından aldı.”

Kesinlikle öyleydi ve elimde olsa benim için çalışmaya devam etmesi konusunda ısrar ederdim. *Benimle* çalışması için. Ama itibarı yok edilemeyecek kadar değerliydi ve ben onun hayattaki en büyük başarıları elde etmesini istiyordum.

“Onu senden çalmak için rüşvet vermeye gerçekten hazırdım,” diye devam etti Reid. “Sosyal medyayı yönetecek onun gibi birine ihtiyacım var.”

“Yalan söylemeyeceğim, imajın oldukça... sıkıcı,” diyerek elimden geldiğince diplomatik bir yorumla onayladım.

Neredeyse yenilmiş gibi iç çekti. “Biliyorum. Bazı günler insanların adımı hatırlamasına bile şaşıyorum. Puan olarak Lorenzo’nun önündeyim ama diğer açılardan beni gölgede bırakıyor.” Göz ucuyla bana baktı. “Acaba Willow yeni bir anlaşma arıyor olabilir mi?”

Soru beni sersemletti. Sonrasında ne yapacağı hakkında pek konuşmamıştık ama New York’a döneceğini varsaymıştım. Tabii Reid benim düşündüğüm şeyi teklif ediyorsa...

Kahretsin, bu bizim uzak mesafe sorununuzun çözümü olabilir miydi?

“Muhtemelen,” diye yuvarladım, beynim bunu nasıl gerçekleştirebileceğimiz üzerinde çalışırken. “Onunla konuşayım, sana haber veririm.”

Reid'in yüzü aydınlanarak altın çocuk cazibesini harekete geçirdi. "Ona tamamen istekli olduğumu söyle," diye ısrar etti. "İşi istiyorsa onundur. Hemen başlayabilir. Bu gece avukatımı ve D'Ambrosi'yi ararım. Sabaha kadar gerekli sözleşmeleri ona ulaştırabiliriz."

"Gerçekten vakit kaybetmek istemiyorsun, değil mi?"

Kıkırdayarak şampanya bardağıyla kadeh kaldırır gibi yaptı. "Senin için ne yaptığını gördüm ve onu istiyordum. 'Aptal âşık' olayını değil, sosyal medya kısmını."

Yüzümü buruşturup nefes verdim. "Fark etmiş miydin?"

Reid'in gülümsemesi zayıf ama içtendi. "Ona, ayı göğsü o asmış gibi bakıyorsun, Dev. Fark etmemek çok zor."

İşte tam da *bu yüzden* Willow'la benim, Oakley'yle çok ama çok yakında konuşmamız gerekiyordu. Artık bunu gizleyemedik.

"Onunla teklif hakkında konuşayım," dedim şampanyamın kalanını içmeden önce.

Omzuma vurdu. "İkna edici ol. Onu takımımda istiyorum. *Kazanan* takımında."

"Evet, evet. Elimden geleni yaparım, pislik."

Ben kalabalığın içine karışırken Reid'in kahkahası beni takip etti. Tek amacım Willow'u bulmaktı. Artık gerçekten birlikte olabilme şansımızın olduğunu ve düşündüğümüz gibi ayrılmanın gerekmediğini bildiğimden bu konuyu onunla konuşmak için sabırsızlanıyordum. Ama bunu kabul edecek miydi?

Bu büyük bir talepti. Dönmesi gereken bir hayatı vardı ve bunun hiçbir zaman geçici bir işten fazlası olmaması gerekiyordu. Birlikte çalışmaya başladığımızda hedefi çok daha büyük bir pazarlama ekibinde görev almaktı, peki bunu biraz daha sürdürmek ister miydi? Özellikle de iyi tanımadığı biriyle?

Sonunda onu çadırın kenarında gördüm. Elinde yeni bir *jalebi* vardı ve yanına gittiğimde *jalebi* gitmiş, şiş yanaklarını gizlemek için parmaklarını ağzına bastırmıştı.

“Selam.” Kahretsin, aklımdaki acil bir şeymiş gibi sesim telaşlı çıkmıştı. Ama bir bakıma öyleydi sanırım. “Seninle konuşabilir miyim? Evde?”

Yutkundu, kaşları endişeyle çatıldı. “Her şey yolunda mı?”

Başımınla onaylayıp onu yönlendirmek için döndüm. “Her şey harika. Merak etme. Haydi.”

Beni sorgulamadı. Takip ettiğinden emin olmak için birkaç saniyede bir omzumun üzerinden bakıyordum ve o da dışarı çıkarken peşimden geldi. Çadırdan uzaklaşıp çimenlere çıktığımızda yavaşladım ve rahat yürüyebilmesi için kolumu uzattım. Hiç duraksamadan kabul edip onu eve götürmeme izin verdi.

Loş arka girişte yalnız kaldığımızda elini dirseğimden aşağı kaydırды, parmak uçları bileğime dokundu ve avucunu benimkine bastırды. Refleks olarak parmaklarımı açıp parmaklarımız iç içe geçince elini kavramak için büktüm. Mükemmel bir uyumdu.

Onu banyo kapısıyla evin etkileyici kütüphanesi arasında durdurdum. Bunu içimden çıkarmadan bir adım daha atamazdım.

“Dev, neler oluyor?” diye sordu gözleri benimkilere kenetlenerek usulca.

Yüzü o kadar saf ve sevgi doluydu ki bir an boğazım düğümlendi. “Ben...” Yutkunup yumruyu bastırmaya çalıştım. “Sana çılgın bir sorum var.”

Başını eğdi, kırmızı boyalı dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. “Tamam, her neyse söyle artık.”

Sözcüklerin aceleyle ve karmakarışık çıkmamasını umarak sakince nefes aldım. “F1’de çalışmaya devam edebilecek olsan bunu ister miydin?”

Kaşlarının arasında bir kırıxıklık oluştı ve gözlerinde şaşkın bir ifade belirdi. “Bu kadar önemli olan bu muydu?” Başım la onaylayınca alt dudak ını ısırdı ve yanıt ını derinlemesine düşünüyormuş gibi bir süre bakışlarını kaçırdı. “Dürüst olayım mı? Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama... *evet*. Gerçekten çok seviyorum. Çok... isterdim.”

İçimi bir rahatlama kapladı, kalbimin teklediğine yemin edebilirdim. Kalmak istiyordu. Ancak Reid’in teklifini açıklamadan önce daha fazla onay almak istiyordum. “Ve bu yalnızca beni sevdiğin için değil, değil mi?”

“Onunla biraz ilgisi var,” dedi hafif bir kahkahayla. “Ama büyüleyici bir sektör, bu yüzden daha fazlasını görmeyi çok isterim.”

Ben hemen yanıt vermeyince keyfi kaçtı, bu, yüzümü incelemesine ve kaşlarının arasındaki kırıxıklığın yeniden ortaya çıkmasına neden oldu. “Sen ne söylemeye çalışıyorsun, Dev?”

Bu kez başparmağımı kaşına götürüp oradaki kırıxıklığı düzelttim. “Az önce Reid’le konuştum ve... bana onu öne çıkaracak birine ihtiyacı olduğunu söyledi,” diye açıkladım elimi yanağında gezdirirken. “Benim için yaptıklarını görmüş ve aynısını istiyor. Senin bu iş için en doğru kişi olduğun konusunda onu onayladım.”

Omzunu indirdi. “Benimle dalga geçiyorsun.”

“Kesinlikle geçmiyorum.”

Hâlâ neler olduğunu anlamıyormuş gibi beni inceleyerek sessizce nefes verdi. “Gerçekten onun için çalışmamı mı istiyor?”

“Evet. Bunu gerçekleştirmek için *bu gece* D’Ambrosi’yi arayacağını söyledi.”

Boynunda atan nabzını hissediyordum, belki de o, benim hızlanan nabzımdı. Çünkü bu işin olmayacağına karar verirse ne

yapacağımı bilmiyordum. Ona sarılmanın, öpmenin ve dokunmanın nasıl bir his olduğunu bildiğim için artık gitmesine izin veremezdim. Onu sevmenin nasıl bir duygu olduğunu bildiğim için. Ve onun tarafından sevilmenin.

Yanımda olmasına ihtiyacım vardı. Her zaman. Olabildiğince yakınımda.

“Biraz düşün,” dedim ona yaklaşarak. Temasa ihtiyacım vardı, özellikle de New York’ta yaşamak istediğinc karar verecekse. “Kararını hemen vermek—”

“Düşünmeme gerek yok,” dedi bir anda, sözlerini vurgulamak için elimi tutarak. “Yapmak istiyorum. En azından sezonun kalan kısmında. Bırakmaya hazır değilim. Ve ben...” Titrek bir nefes aldı. “Senden ayrılmaya da hazır değilim.”

Kendimi durduramadan güldüm. Bunda komik bir şey yoktu ama o kadar rahatlamıştım ki bedenim başka bir şey yapamamıştı. Tepkimi ancak kendi bildiğim en doğal yolla serbest bırakabilmişim.

“Yine de dikkatli olmamız gerekiyor,” diye devam etti. Avucumun içinde sırtması sözcüklerin ağırlığını hafifletiyordu ama haklıydı. “Ama bizim için iyi olacağını düşünüyorum. Ve ayrı kalmak zorunda da olmayacağız.”

Olmayacaktık. Güneş ışığımdan vazgeçmem gerekmeyecekti. Yol gösteren yıldızımdan. Kalbimden ve ruhumdan. “Şu anda seni o kadar çok öpmek istiyorum ki,” dedim nefes vererek. Bu anlaşmayı dudaklarımızı birbirine bastırarak, onun vücudu benimkine sokulmuş olarak imzalamak istiyordum.

Gülümsemesi cilveli bir hâl aldı. “Rujumu bulaştıracaksın.”

“Düzeltebilirsin.”

“Tamam,” dedi fısıldayarak ben diğer elimi de yüzüne yaklaştıırken. “Öp beni Dev.”

“İki kere söylemene gerek yok.”

Başımı eğip gözlerimi kapadım. Onun öpücüğünü bulmak için görmeme gerek yoktu. Biz birbirimize çekilen mıknatıslardık. Bunların hepsi kaçınılmazdı. Olması gerektiği gibiydi.

Bu kaderdi.

Ama yanımızdaki banyonun kapısı duvara çarpınca gözlerim tekrar açıldı. Bu sesle ikimiz de irkildik ama ondan uzaklaşmadım, ellerim hâlâ çenesindeydi.

Ve, sonra Oakley koridora çıktı.

BÖLÜM 31

Willow

Oakley biliyordu.

Bunu bakışlarından anlayabiliyordum. Rujum bulaşmamış olsa da bunu neredeyse bir yıl önce yaptığımız gibi inkâr etmemiz mümkün değildi. Yakalanmıştık.

“Neler oluyor böyle?”

Ancak o zaman Dev, ellerini yüzümden çekti. Ama beni şaşırtarak parmaklarını elimden çekmedi. Demek bunu yapıyorduk. Haberi bu şekilde vermeyi düşünmemiştim ama yakalanmıştık. Sorusuna rağmen Oakley ne gördüğünü tam olarak bilirken yalan söylemenin anlamı yoktu.

Tanrım, kusacak gibiydim.

“Şey, Oak,” dedi Dev, uzun bir nefes aldıktan sonra. “Kardeşini öpmek üzereydim.”

Yüzümü buruşturdum. Ağabeyim bu yanıtı hiç hoş karşılamayacaktı. Yüzünden geçen, tiksintiyle başlayıp şaşkınlığa, ardından şiddetli öfkeye dönüşen duygu yolculuğu bu kuşkuyu doğruluyordu.

“Seni kahrolası *pislik*,” diye tıslayarak üzerimize doğru yürüdü ama ben aralarına girip kolumu uzatınca durmak zorunda kaldı. “Bir şeyler döndüğünü *anlamam* gerekirdi.”

“Oakley, lütfen,” diye patladım ama çılgılık atan düşünceleri yüzünden beni duyamadığını biliyordum. “En iyisi biz—”

“Ve *bu*.” Elini Dev’le bana doğru çılgınca salladı. “Bunun yeni bir şey olmadığı da belli.”

Bir bakışta bizi hemen çözmüştü. İkimizi de çok iyi (fazla iyi) tanıdığı için aramızdaki bağ onun için çok açıktı. Farklı koşullar altında bunu takdir edebilirdim ama o anda sözleri kalbime saplanan bir hançer gibiydi.

Ben açıklamaya çabalarken Dev araya girdi.

“Haklısın,” dedi rahat bir tavırla. “Yeni değil. Tam olarak.”

Ağabeyimin ağzı açık kalırken yapabileceğim tek şey Dev’e omzumun üzerinden yalvarır gibi bakmaktı. Oakley muhtemelen bir inkâr ve suçlu bakışlar bekliyordu ama ben sinmek istesem bile Dev bu durumla doğrudan yüzleşiyordu.

“Ne kadar oldu?” diye bağırdı ağabeyim sonunda. “Bu ne kadar zamandır devam ediyor?”

Bu kez yanıt vermeye hazırlanarak ağzımı açtım ama Dev bunu fark ettiğini göstermek ister gibi elimi sıktı.

“Şey, Willow’un hayatının büyük bir kısmında bana karşı beslediği bazı duyguları varmış,” diye yanıtladı sesini alçak ve dengeli tutarak. “Ben de geçen sene doğum gününün hafta so-

nunda yanlışlıkla benden hoşlandığını itiraf ettiğinden beri ona rakıntılıydım. Ancak yalnızca son birkaç haftadır duygularımıza göre hareket ettiğimiz için *yeni* sayılır.”

“Birkaç hafta,” diye tekrarladı Oakley; sonunda dikkati bana yönelmiş, bakışları sertleşmişti. “Onun için çalışmaya başladığından beri mi?”

Boğazım düğümlendi, yaşlar gözlerimin kenarlarım yakıyordu. “Hayır,” dedim başımı salladığım için kelimeler titrerken. “Hayır, o kadar da değil.” Bu doğrudu ama Dev cesur davranarak bütün hikâyeyi anlatacaksa o zaman bunu ikisine de borçluydum. “Bir süre profesyonel ve dostça bir yaklaşım sergiledik. Ama artık aramızda olanı görmezden gelmek istemedim.”

“*Biz* bunu görmezden gelmek istemedik,” diye düzeltti Dev, elimi biraz daha sıkarak cesaretinin bana akmasına izin verdi. “Birlikte olmak istediğimizi fark ettik.”

Oakley yutkunurken boğazı hareket etti, gözleri hâlâ kısıktı, gözleri benden Dev’e, Dev’den bana kayıyordu. Şoke olduğu ve bozulduğu için onu suçlayamazdım, olayların bu şekilde ortaya çıkması kalbimi acıtıyordu.

“Yani onun için çalışmana izin vermeseydim,” dedi o ezici ihanete uğramış bakışı tekrar bana odaklanırken hırlar gibi, “bu olmayacaktı.”

İnkâr etmek istesem de haklıydı. Dev’in fikri ve Oakley’nin onayı olmasa yakınlaşamazdık. Mükemmel bir düzen olmuştu. Ağabeyimin neyi başlattığından haberi yoktu.

“Tanrım,” dedi ben yanıt vermeyince, başını sallarken sesinde çılgın bir ton vardı. “Buna inanamıyorum. Bana böyle... *yalan* söylediğine inanamıyorum.” Gözlerini Dev’e dikti. “*İkinizin* de.”

Kalbim hızla çarptı sonra aniden durdu. Onun suçlamasını algımlarken her şey sert, dramatik bir *gümbürtüyle* yerine oturdu. Bize... yalan söylediğimiz için mi kızmıştı?

“Bunca zaman bunu benden sakladınız,” diye devam etti. “Bana söylemek için pek çok fırsatınız vardı ama bunun yerine yalan söylediniz. Bunun ne kadar berbat bir şey olduğunun farkında mısınız?”

Oakley’ye hâlâ söylediklerini anlamaya çalışıyormuş gibi bakan Dev’e döndüm.

“Ben... affedersin?” dedi Dev kekeleyerek ağabeyim tuvaletten çıktığından beri ilk kez bocalıyordu.

Oakley gözlerini devirip yüzünü ovuşturdu. “Birlikte olmanız *sorun* değil,” diye vurguladı. “Sen yetişkinsin, o da öyle. Sizin lanet hayatınızı ben yönetmiyorum. Ama bana yalan söylemeniz bir sorun.”

Aman Tanrım. Biz bunu tamamen yanlış anlamıştık. Oakley’nin onaylamamasından o kadar korkuyorduk ki bunu ondan sakladığımızı öğrendiğinde ne hissedeceğini düşünmek aklımıza gelmemişti.

“Nasıl tepki vereceğinden emin olamadık,” derken Dev’in sesi yine kısık ve yumuşaktı. “Bana kelimenin tam anlamıyla onunla asla bir şey denemememi söylemiştin. Bütün o Jeremy olayı yaşandığında—”

“Jeremy yıllar önce hayatımızdan çıkarmamız gereken utanç verici bir erkek örneğiydi,” dedi Oakley tükürür gibi. “Saçmalıklarını savunmak için onu kullanma. Kardeşime yaptıklarının bedelini ödedi.”

“Tamam,” diye kabul etti Dev, boştaki elini kaldırarak. “Ama Willow’la aramda olabilecek hiçbir şeyi onaylamayacağını sen de biliyorsun. Bunu öylece geçiştiremezsin.”

Oakley çenesini bir o yana bir bu yana hareket ettirerek öfkesini daha net ifade edebilecek hâle gelene kadar dizginliyormuş gibi dişlerini gıcırdattı. “Peki,” dedi sonunda. “Birlikte olmanız fikri hoşuma *gitmiyor*. Kesinlikle. Başka bir arkadaşımın kız kardeşimle çıkması fikri hoşuma *gitmiyor*.”

Arkamda Dev’in yaptığımız şeyi savunmaya hazırlandığını, nefes alırken göğsünün şiştiğini hissedebiliyordum. Ancak daha konuşmadan Oakley devam etti.

“Ama benim nasıl hissettiğimin önemi yok. Çünkü bu *benim* sorunum. Sizin değil. O yüzden rahatsız olmayı kaldıramayan bir aptalmışım gibi etrafımda dans etmeyi ve *yalan* söylemeyi kesin.”

Bunu gerçekten yanlış anlamıştık ve daha önce nasıl fark etmediğimizi bilmiyordum.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım boştaki elimi koluna dokunmak için uzatarak. Neyse ki hemen çekilmedi. “Ben seni hiç—”

“Bana söyleseydiniz,” diye geçiştirdi özrümü, “muhtemelen şaşırırdım, evet. Ve kesinlikle mutlu olmazdım. Ama bunu aşağığımdan çok daha hızlı bir şekilde üstesinden gelebilirdim.”

Oakley derin bir nefes alarak ikimizi süzdü. Onu yaralayan öfkenin bir kısmı azalmış ancak yerini kendimi daha da kötü hissettiren kırgın bir ifade almıştı.

“Bak,” dedi sakince Dev’e hitap ederek. “Her zaman Willow’a karşı korumacı olacağım. Ama aynı zamanda onun mutlu olmasını da istiyorum. Ve sen sözde en iyi arkadaşımsın. Senin de mutlu olmanı istiyorum.”

“İkimiz birlikte olduğumuz için mutlu olsak bile mi?” Dev tedbirli davranıyordu.

Burada nihayet ilerleme kaydetmeye başladığımızı ummaktan başka çarem yoktu.

“Onunla ciddi misin?” diye sordu Oakley yanıt olarak.

Dev’in yanıtında hiç tereddüt yoktu. “Ciddiyim.”

Ağabeyimin gözleri tekrar bana döndü. “Peki sen onunla birlikte olmayı gerçekten istiyor musun?”

“Evet,” derken boğazım daha da tılandı. “Gerçekten istiyorum.”

Oakley derin bir nefes alıp sertçe başını salladı. Hızla bir adım gerileyerek avuçlarını gösterdi. “O hâlde tamam. *İyi*. Yalnızca kabullenmem gerekiyor. Bunu aşmak benim işim.”

Üstümden kalkan yükü neredeyse yere yığılacaktım. Dizlerim güçsüzleşti, ayakta kalabilmek için Dev’e yaslanmak zorunda kaldım. Bu Oakley’nin dikkatinden kaçmadı ve çenesi kasıldı.

“Ama ona zarar verirsen,” diye uyardı Dev’i, “bir daha araba kullanamaman için iki elini de kırım.”

Dev, tehditten korkmadığını açıkça belli eden bir tavırla başını salladı. “Anlaşıldı. Böyle bir şeyin gerçekleşme olasılığı yok.”

“Ve sen,” dedi bana gözlerini kısarak, hırlar gibi. “Onu üzer-sen—”

“Üzmeyeceğim,” diye sözünü kestim o tehdidini bitiremeden. “Üzmeyeceğime söz veriyorum.”

Oakley birkaç saniye boyunca ikimize bakarak midemin endişeyle kasılmasına neden oldu. Ama sonra aniden Dev’in kafasına bir tokat atıp canımı acıtacak kadar sert olmasa da omzuma vurdu.

“Dostum, ikiniz de siktirin,” diye homurdandı.

Sonra bizi kendine çekip sarıldı.

“Boktan tiplersiniz,” diye mırıldandı kafamın tepesine doğru, beni göğsüne çekerken Dev’i kısıp almıştı. “Umarım birlikte mutlusunuzdur, sizi ezikler.”

Bu beni şaşırtmıştı ve tuttuğum yaşlar sonunda gözlerimden akmaya başladı. “Öyleyiz.”

“İyi. Birileri öyle olsa iyi olur çünkü ben kesinlikle değilim.” Son bir kez daha sarıldıktan sonra bizi itti.

“Bu konu henüz kapanmadı,” dedi önce Dev’i, sonra beni işaret ederek. “Ama bugün aşkı kutlamak için burada olduğumuzdan bunu sineye çekeceğim. Tamam mı?”

“Tamam,” dedim ciyaklar gibi. “Teşekkür ederim, Oak.”

Bunun üzerine gözlerini devirip uzaklaştı.

Şok içinde gözlerini kırıştıran Dev’e bakacak cesareti toplamak için birkaç saniye geçmesi gerekti.

“Az önce...” Devamını getiremedim. “Bu gerçekten yaşandı mı?”

Dev dudağını ıslatıp doğru kelimeleri bulmak için mücadele etti. “Sanırım.”

“Öğrendi. Biliyor ve bizi öldürmedi.”

“Hı-hı.”

“Artık sır olarak saklamamıza gerek yok.”

“Değiliz,” dedi hafif bir inançsızlıkla onaylayarak. “Artık ondan saklanmaya gerek yok.”

“Artık saklanmak yok,” diye tekrarladım yavaşlayan yaşları silmek için gözlerimin altına dokunarak. Makyajım kesinlikle mahvolmuştu ama umurumda değildi. “İnanamıyorum.”

Dev, bir kahkaha attı. “Evet. Ben de inanamıyorum. Ama bunu kabul edeceğim.”

Kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. İstekle güçlü göğsüne yaslanırken kollarım beline dolandı. Bir savaştan sağ çıkmışız gibi geliyordu.

“Oraya dönmek istemiyorum,” diye mırıldandım *kurtasının* mor ipek kumaşına doğru. “Bundan sonra. Yalnızca biraz... so-luklanmam gerekiyor.”

“Partiye dönmek zorunda değiliz,” dedi. “Ama seni götürmek istediğim başka bir yer var.”

Geri çekilip parmaklarımızı bir kez daha birbirine kenetleyerek beni koridorda yönlendirdi. Evin yan tarafındaki verandaya açılan sürgülü cam kapıyla karşılaşmadan önce bir kez, sonra ikinci kez köşeden döndük. Dev elimi bırakıp kilidi açtı ve beni dışarı çıkardı.

Buradan ön tarafta çalan müziği duyabiliyordum ama arka bahçe sarmaşık güllerinden oluşan kafes duvarla korunuyordu. Çiçekler havaya mükemmel bir koku yayıyor, yaprakları yumuşak akşam esintisinde uçuşuyordu. Şimdiye dek bulunduğum en romantik yer olduğuna yemin edebilirdim. Hatta hepsini özümsemek için döndüm, *sarım* de bacaklarımın etrafında döndü.

“Bayıldım,” dedim nefes vererek, parlak yıldızları ve ayın ince hilalini görmek için başımı arkaya attım.

Başımı tekrar indirdiğimde Dev bana elini uzatıyordu.

“Buraya gel,” dedi. “Benimle dans et.”

İçimden saçılan kahkahalar keyifliydi. Oakley’yle karşılaşmamızın yarattığı gerilimi ortadan kaldırmıştı. Hâlâ kendimi *iyi* hissetmiyordum ama sakinleşmişim.

“Dans edemediğimi biliyorsun,” diye hatırlattım ama hazırlanmak için topuklularımı ayağımdan fırlatıp uzağa ittim. “An-nemle babamın yıldönümü partisini hatırlıyor musun?”

“Stilettonla ayağına bastığında Jeremy’nin ulumasını asla unutmayacağım.” Kıkırdadı ve kolunu uzatarak ona yaklaşmamı işaret etti. “Ayaklarıma bas. Ben ikimizi de taşıyım.”

“Dev, canını yakmak–” Kolunu belime dolayıp beni bir anlığına kaldırırken itirazım sona erdi. Hemen ardından ayaklarımı kendi ayaklarının üstüne koydu.

“Bana tutun.”

Öyle yaptım. Kollarında benimle birlikte sallanırken ayaklarımızı küçük adımlarla hareket ettiriyordu.

“Bu senin için rahat olamaz,” diye kıkırdarak onun tasarımcı imzalı, çok pahalı ayakkabılarının üstündeki çıplak ayaklarımına baktım.

“Kollarımda sen varken her zaman rahatım.”

“Etkileyicisin.”

“Bunu biliyorsun.”

Buna söyleyecek başka bir şeyim olmadığından başımı göğsüne yaslayıp kontrolü devralmasına izin verdim. Şarkı neredeyse anında yavaş ve romantik bir şeye dönüştü. Evren bunu anlamış gibiydi.

Yanağımın altındaki kalp atışı yavaş ve düzenliydi, bu da onun kondisyonlu bir sporcu olduğunu hatırlatıyordu.

Bir gıdım hızlanınca başımı kaldırıp ona baktım. “Sorun ne?”

“Deli olduğumu düşüneceksin,” dedi. “Ama beni geriyorsun, Willow Williams.”

“Ben mi?” Şakaya vurmam gerekiyordu. “Neden?”

“Çünkü sana canım yanacak kadar âşığım.”

Dürüstlüğü karşısında nefesim kesildi ve kalbim tekledi. Neredeyse yeniden ağlayacaktım çünkü neden söz ettiğini tam olarak biliyordum. Hissettiği o derin kalp sızısını biliyordum. Ben de onun için aynı şeyleri hissediyordum.

“Ben de,” dedim fısıldayarak.

Bir eliyle ensemini tuttu ve yanağını kalbinin düzenli attığı göğsüne yönlendirdi.

Ritim tekrar değişene ve çadırdaki insanların uğultusu büyü-yü bozana dek birkaç şarkı daha böyle kaldık.

“Merak ediyorum,” dedim ayaklarından inip verandadaki pürüzsüz taşa basarken, kalbim hızla çarpıyordu. “Acaba... Buna bir isim koymalı mıyız? Yani *teknik olarak* kız arkadaşın olduğumu söyledin ama yine de...”

Ve işte internet şairlerinin Dev hakkında ciltlerce yazdığı o ünlü sırtış.

“Willow,” dedi gözlerini bir skandalla karşılaşmış gibi iri iri açarak. “Bana *sevgilin* olmamı mı teklif ediyorsun?”

Gülümsemeyi reddederek dudağımı sıktım. Ama nasıl hissettiğimi gizleyemezdim. Ondan.

“Belki.”

“O hâlde bütün kalbimle kabul ediyorum.”

Dudakları benimkilerle buluştu. Ve sonunda, Dev rujumu bulaştırdı.

BÖLÜM 32

Dev

Ertesi sabah gördüğüm ilk şey Willow'un yüzü olmayınca midem kasıldı.

Onun kaldığı evin bitişiğindeki evde yatakta yalnızdım. Malibu'daki sıralı kiralık evlerde değil de kendi evlerimize dönmüş gibiydik. Ortam o kadar sessizdi ki uzaktan çarpan dalgaların yumuşak sesini duyabiliyordum ama bir saat içinde diğer konuklar da kalkıp etrafta ses yapmaya başlayacaktı. Ancak dünkü davetin, gecenin çok geç saatlerine kadar devam ettiği göz önüne alındığında çoğunun öğlene kadar ayakta olamama ihtimali oldukça yüksekti.

Bu kadar erken uyandığıma pek de sevinmediğim için sırt üstü yatarak tavana bakarken dün geceyi düşündüm. Willow'la

artık ilişkimizi arkadaşlarımızdan ve ailemizden saklamak zorunda değildik ve tek başına bu düşünce bile beni dün Mascort'la sözleşme imzalarken hissettiğimden daha fazla neşeyle dolduruyordu. Ama henüz durumu kamuoyuna duyurmak *çok* istemiyordum. Özellikle de o bir süre Reid'le çalışana dek. Bu, itibarının zarar görmesini önlemeliydi çünkü hiçbir şeyin onun inşa ettiği kariyeri gölgelemesini istemiyordum.

Er geç ortaya çıkacaktı elbette. Ve bu olduğunda o kıza taptığımı her yerde haykırıyor olacaktım.

Yine de midemde Oakley'yle yaptığımız beklenmedik konuşmanın sonucuyla ilgili büyük bir boşluk vardı. Ondan saklamakla hata etmiştik, bunu şimdi görebiliyordum. Ama olan olmuştu ve yapabileceğim tek şey onun bizi affetmesini ummaktı.

O günün bir an önce gelmesini çok isterdim. Ancak bunun olmasını istiyorsam işleri düzeltmek için çaba harcamam gerekecekti. Hafta sonu Şikago'ya döneceği için vaktim sınırlıydı ama arkadaşlığımızı yeniden rayına oturtmayı en azından denemeye çalışmadan gitmesine izin vermeme olanak yoktu. Ve bu ne kadar erken olursa o kadar iyi olacağından çarşafı ittim ve hemen harekete geçmeye kararlı bir şekilde kendimi yataktan kaldırdım.

Sörf şortu giyip dalgıç giysimi kolumun altına sıkıştırarak koridora çıktım. Oakley'nin odasına dalıp benimle sahile gelmesini talep etmeye hazırdım ama açık kapısının önünde aniden durdum. Yatak odası boştu. Yatağı yapılmıştı. Ondan hiç iz yoktu.

Bir hayal kırıklığı dalgasıyla karşılaştım ve bunu hızla bir panik dalgası takip etti. Yoksa gitmiş miydi? En azından dün gece eve döndüğünü biliyordum çünkü tam merdivenden çıkarken onu gizlice odasına girerken görmüştüm. Ama belki benden bile

erken kalkıp eşyasını toplamış ve buradan çekip gitmişti. Bunun için onu suçlamazdım.

İç geçirerek kapı aralığından uzaklaşıp merdivene yöneldim. Yanımda bir arkadaş olmasını ummuş olsam da dalgaların içimdeki endişeyi yok etmesine izin verebilirdim. Oakley gittiyse ve yalnız kalmak istiyorsa buna saygı duyabilirdim. Telefonla taciz etmekten veya onu takip etmekten kaçınacaktım... şimdilik. Ona bir gün verecektim ama sonra benden kaçıışı yoktu.

Sahile inen yol ıssızdı, dalgaların ne kadar mükemmel olduğunu görünce Chava'yı ya da Mark'ı uyandırıp benimle sörf yapmaya zorlamadığıma neredeyse pişman oldum. Ama deniz kenarında oturan kişiyi gördüğümde doğru karar verdiğimi anladım.

Oakley'nin yanına gidince tahtamı yere atıp kıcımlı bir adım ötesindeki kuma koydum. Konuşabileceğimiz kadar yakındık ama bana saldırırsa kaçabileceğim kadar da uzaktık. Dün gece bunu yapmamış olması, şimdi Willow beni korumazken yapmayacağı anlamına gelmiyordu.

İkimiz de konuşmadık. Zaten ne söyleyeceğimi bilmiyordum. *Özür dilerim*, demek işe yaramazmış gibi geliyordu ve yaptığım şeyi düzeltmezdi. Kırılmayı geri almazdı. Ve beni Willow'la birlikte olduğum noktaya getiren hiçbir şeyden pişman değildim, o hâlde boş olacaksa bu sözleri söylemenin ne anlamı vardı?

Oakley bana bakmıyordu, ben de ona bakmadım. Dalgalara, yanımdaki sörf tahtalarına baktık fakat ikimiz de suya doğru hareket etmedik. Bütün gün burada oturabilirdik ve oturursak bu onun kalkıp benden uzaklaşmadığı anlamına gelirdi.

"Hâlâ kızgıyım," dedi sonunda.

Bu basit bir ifade olsa da kalbime saplı bıçak içimde döndürülmüş gibiydi. "Biliyorum."

Tekrar konuşmadan önce uzun bir duraklama daha oldu. “Bu konuyu düşündükçe,” diye devam etti, “daha da çok sinirleniyorum. Onun hakkında ne hissettiğini bana anlatmak için pek çok fırsatın oldu. Onun da. Yine de... bunu yapmadınız. Sonra hem Mark’ın hem de Chava’nın benden önce öğrendiğini öğrendim.” Buna hâlâ inanamıyormuş gibi başını salladı. “Boklar tarafından gafil avlanmaktan *nefret* ediyorum. Bana ondan hoşlandığını başında söyleseydin—”

“Söyleseydim ne yapardın?” diyerek sözünü keserken suçlar gibi görünmemeye dikkat ettim. Oakley, tıpkı doğum günü gecesinde yaptığı gibi beni Willow’a karşı uyaracağını fark etmeliydi. “Sana gelip, ‘Hey dostum. Kız kardeşine ilgi duyuyorum. Onunla çıkabilir miyim?’ desem ne yapardın?”

Oakley’nin yüzünü buruşturması bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu. Başını eğmesi ve baş ağrısını savuşturmaya çalışıyormuş gibi ensesini tutması da.

“Sen açıkça hiçbir şey denemememi söylemişken neden sana onunla ilgilendiğimi söyleyeyim?” diye devam ettim. “Beni onun yakınında istemediğini açıkça belirtmiştin.”

“Onun senin için çalışmasıyla bir sorunum olmadı, değil mi?” diye karşılık verdi.

“Çünkü sen bunun kesinlikle profesyonelce olduğunu düşündün,” diye karşı çıktım. “Ve öyleydi. Başta.”

Omuzları daha da çöktü. Haklı olduğumu biliyordu ve muhtemelen ileri sürebileceği argümanların söylediklerim karşısında zayıf kalacağını farkındaydı.

“Bütün bunların olacağını bilmiyordum, Oak,” dedim neredeyse sahile vuran dalgaların uğultusunda kaybolacak kadar yumuşak bir sesle. “Willow da bilmiyordu. Bunu platonik tut-

maya çalıştık ama birbirimize karşı hissettiklerimiz... Bunu görmezden gelmek mümkün değildi.”

Burnundan derin bir nefes aldı, çenesi kasıldı. “Onu seviyor musun?”

“Evet,” diye yanıt verdim, cevabımda tek bir zerre bile kuşku yoktu. “Evet.”

İtirafımın ardından bir sessizlik oldu. Oakley yanımda kendisiyle kavga ediyordu, belli ki öfkelenmek istemekle değiştiremeyeceği bir şeyi kabullenmeyi istemek arasında kalmıştı.

Ama söylediği hiçbir şey Willow’dan ayrılmak istememi sağlamayacaktı. Önccki uyarısı beni uzak tutmaya yetmediyse şimdi işe yarayacak tek bir tehdidin bile olmadığını bilmesi gerekiyordu.

“Siktir,” dedi sonunda nefes vererek ve ellerini boynundan kuma indirdi. “Bu çok boktan, Dev. Bunu biliyorsun.”

Kesinlikle biliyordum. Ama hayatın biraz kaosla daha iyi olduğunu öğrenmişim. Özellikle de bu kaos beraberinde en sıcak güneş ışığını da getirdiyse.

Sessizliğin sürmesine izin verdim ve Oakley’ye içindekileri atması için biraz zaman ve fırsat tanıdım.

“Sanırım seni fazla suçlayamam,” diye başladığında sesinde utangaç bir hava vardı. “Eskiden Alisha’ya çok âşıktım.”

Eskiden. Tabii. Dün başka bir adamla evlenmesini izledikten sonra bile bu duyguların hâlâ canlı ve geçerli olduğu açıktı ancak sözlerini düzeltmeyecektim. Sahip olamayacağın... ya da o da seni istemeyen birini istemenin ne kadar berbat bir şey olduğunu bildiğimden ona acıyan bir yanımda vardı. Ancak kalp kırıklığını atlatacak ve bir gün kendisi için en doğru kişiyi bulacaktı.

“Evet dostum,” dedim kıkırdayarak. “Bunu biliyorum.”

“Bunu *hepimiz* biliyorduk,” dedi arkamızdan başka bir ses.

Döndüğümde Mark'ın kendi sörf tahtasını kolunun altına sıkıştırarak yaklaştığını gördüm.

Anlaşılan bu sabah hepimizin aklına aynı fikir gelmişti. Muhtemelen hâlâ akşamdan kalma oluşunu atlatmaya çalışan Chava dışında.

“Onun peşine hiç düşmemiş olman çok akıllıca,” diye devam etti Mark, Oakley'nin diğer yanına çökerken. “Alisha sana bir saatini bile ayırmazdı.”

Oakley kaşlarını çattı ve kumları Mark'a doğru tekmeledi. “Dostum, siktir git,” diye homurdandı. Ama sonra kabullenir gibi dudak büktü. “Ama... evet. Zaman kaybı olurdu.”

“Ama çok komik bir zaman kaybı olurdu,” diye ekledim kabusuna dirsek atarak. “Seni canlı canlı yerdı.”

Bu onun cızırtılı bir kahkaha atmasına neden oldu. Söylediğim bir şeyi komik bulmak istemiyormuş gibi hemen kesti. Ama bu bir ilerlemeydi.

“Sanırım birbirinizin kız kardeşlerinden hoşlanmakla ilgili bir sohbeti yarıda kestim,” dedi gergin sessizlik geri gelince Mark. “Kayıtlara geçmesi için Alisha ya da Willow'a karşı hiçbir zaman hiçbir şey hissetmediğimi söyleyebilir miyim? Chava'nın beş kız kardeşinden herhangi birine karşı da?”

Gözlerimi devirdim ve Oakley kıyıya çarpan dalgaları izlemeye dönse de onun da öyle yaptığını garanti edebilirdim. En azından hâlâ aynı fikirde olabileceğimiz bir şey vardı... Mark'ın sinir bozucu dürüstlüğü.

“Ancak,” diye devam etti. “Oak, kızgın olduğunu biliyorum. Willow'la Dev bu durumu en doğru şekilde idare etmedi ama başka ne yapabilirlerdi? Wills'in endişelenmesi gereken bir itibarı vardı ve bunun bizi dağıtmasından korkuyordu. Jeremy'yle

olanlardan sonra grubumuzu dağıttığı için hâlâ kendini suçladığını biliyor muydun?”

Bu hatırlatma beni öfkелendirdi ve Oakley’nin kumdaki ellerini yumruk yapmasına bakılırsa o da bundan memnun değildi.

“Onunla bu konuda uzun uzun konuştuk.” Mark derin bir nefes alıp denize baktıktan sonra bize döndü. “Duygularıyla ne kadar mücadele ettiği açıktı.”

Mark’la duyguları hakkında mı konuşmuştu? *Bu* ne zaman olmuştu? Peki Mark, ona bundan *kaçmak* yerine *bana* koşmasını sağlayacak ne söylemiş olabilirdi? Başından beri buna karşıydı ama şu andaki konuşması bunun değiştiğini kanıtlıyordu.

“Dev’le birlikte olmayı hafife almadı,” dedi Mark sert bir ses tonuyla, Oakley’nin itiraz etmesine fırsat bırakmadan. “Ve bir aradayken nasıl olduklarını gördüm. Birbirlerini kendilerinin en iyi versiyonları hâline getiriyorlar. Bir arada olmalarını istemek için bencil bir pislik olmak gerekir.”

Bir duyduğum en isabetli laf sokmaydı.

Oakley’nin kaşlarını çatması onun da bunu fark ettiğini gösteriyordu. “Evet, tamam,” diye söylendi. “Artık başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?”

“Tabii, mesela dün geceki dansının ne kadar berbat olduğu gibi mi?” diye sordu Mark.

“*Affedersin?* En azından ben ritimle nasıl hareket edeceğimi biliyorum.”

“Dirseklerinle neredeyse bir teyze grubunu devirecek olan *sendin.*”

Oakley alaycı şekilde güldü. “Öyle mi? Dirseklerimle ne tür hasarlar verebileceğimi sana gösteririm. Buraya gel seni oros—”

“Hey, tamam, hayır,” diye araya girdim ve birbirlerine saldırmalarını engellemek için Oakley’ye uzandım ama şimdiden didişmeye başlamışlardı.

Başımı iki yana sallayarak elimi çekip bitmesini bekledim. En azından Oakley’nin sataştığı kişi ben değildim. Mark’ın onu bilerek kışkırtmış olması olasılığını da göz ardı edemezdim. Daha sonra takım için kendini feda etmesine teşekkür etmem gerekecekti.

Sonunda ayrıldıklarında Oakley’nin alnına bir deniz kabuğu yapışmıştı ve Oakley dalgaların sahile attığı bir tahta parçasıyla Mark’a vurduğu için Mark’ın omzunda etrafı kızarmış bir çizik vardı ancak bunun dışında zarar görmemişlerdi. Ve genel düşmanlık havası bir miktar kaybolmuştu.

“Tıpkı eski günlerdeki gibi,” dedi Mark dirseklerinin üzerine yaslanıp Oakley’yle beni süzerek. “Biz kumsalda kavga ediyoruz ve Chava hâlâ baygın durumda, bütün eğlenceyi kaçırıyor.”

“Ama biz dönene kadar kahvaltıyı hazırlamış olacak,” diye hatırlattı Oakley, yüzündeki deniz kabuğunu alırken. “Gastromi okulunda başarısız olması bizim kazancımız oldu.”

Mark, Oakley’nin arkasından eğilerek bana sırttı. “Ve yaz tatilinde olduğumuz için Fransız tostı yemene bile izin vereceğim.”

Rahatlamış bir inilti çıkardım. “Ah, çok teşekkürler *bok* herif.”

Aramızdaki gerilim azalıyor, eski dostluk yeniden yerine oturuyordu. Bu, Oakley’nin beni affettiği ya da hatamı aştığı anlamına gelmese de bunun üstesinden gelebileceğimizin kanıtıydı.

“Haydi, kışınızı kaldırın,” dedi Mark ayağa kalkarak. “Bu dalgalar öylece oturup bakmak için fazla iyi.”

Ben de aynı şekilde kalktım ve Oakley'ye elimi uzatarak şansımı denedim. O elimi incelerken nefesimi tuttum çünkü bunun ona yardım etme teklifinden fazlası olduğunu ikimiz de biliyorduk. Bu bir zeytin dalıydı. Bir barış teklifiydi. Bir soruydu... *aramız düzelecek miydi?*

Bir saniye daha geçip hareket etmeyince neredeyse terlemeye başladım. Ama sonra avucunu benimkine vurdu.

“Senden hâlâ nefret ediyorum,” dedi onu ayağa kaldırdığımda. “Ama anlıyorum. Hoşuma gittiğini söyleyemem ama anlıyorum. Ve bu aramızda hiçbir şeyi değiştirmeyecek, tamam mı?”

“Benden nefret etmen dışında,” diye belirttim ama sırtıyıordum.

“Bu yeni bir şey değil, dostum.” Omzuma vurup beni sarstı. “Atlatırım. Her zamanki gibi.”

Bunu yapacağından emindim. Yalnızca ne kadar süreceğini bekleyip görmemiz gerekiyordu.

Eve dönüş yolunda hırpalanmış durumdaydım. Patikadan yukarı tırmanırken verandada sabah kahvesini yudumlayan annemi gördüm. Beni yanına çağırmak için elini kaldırdı ve bunu görmezden gelmeye cesaret edemezdin.

Bitkin bir çocuk gibi bacaklarının önüne çöküp kaval kemiğine yaslandım. Islak, kumlu saçlarım kucağına döküldü ama şikâyet etmedi. Aksine annem, parmaklarını saç tellerimin arasında gezdirdi.

“Dövüşü kaybetmiş gibi görünüyorsun,” dedi sıcak bir tonda. “Sanırım okyanus kazandı?”

Homurdanarak gözlerimi kapadım ve kafama masaj yapmasına izin verdim. Gerçekten her şey yeniden çocukluğumdaki gibiydi. “Kazanmasına izin verdim.”

“Akıllı çocuk.” Mırıldandı, tekrar konuşmadan önce masanın üzerindeki kahve fincanının tıngırdadığını duydum. “Oakley’yle aranız düzeldi mi bari?”

Elinin altında bir an dondum. Soru fazlasıyla masumdu, neler olup bittiğini tam olarak bilmiyormuş gibi davranıyordu. Ama biliyordu. *Her zaman* bilirdi.

Bir süre sonra ona bakmak için başımı geriye attım ama ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu. “Bu, Willow’la çıkmamızdan memnun olup olmadığını sorma şeklin mi?”

Dudağının kenarı biraz yukarı kıvrıldı ama onu ele veren şey gözlerindeki ışıltıydı. “Belki.”

İnleyip geri çekilerek doğrulurken ona dik dik bakmaya çalıştım. Yine de zayıf oldu. “Biliyor muydun?”

“Ah, *beta*.” Yüzüne tam bir gülümseme yayıldı. “Kuşkularım vardı ama geçen hafta gizlice evine girdiğini görünce emin oldum. O tahta kafesten düşmediğin için şanslısın, seni yaramaz çocuk.”

Ağzım açık kaldı. “Beni gördün mü?”

Alaycı şekilde gülüp havada bir daire çizdi. “Ben her şeyi görürüm.”

Evet, hiç şakası yoktu.

“Senin adına sevindim,” dedi usulca yanağıma dokunarak. “Onu her zaman sevdim. O da her zaman senden hoşlanıyordu. Sonunda fark ettiğine sevindim.”

Bu kadar habersiz olduğumdan utanarak bir kahkaha attım.

“Bu ilişkiyi nasıl yürüteceksiniz?” diye devam etti. “Willow New York’a dönecek mi? Seninle olan sözleşmesinin sona erdiğini biliyorum.”

Sorusu karşısında kalbim biraz hafıfledi. Çünkü Willow gitmeyecekti. Onu yakınımnda tutacaktım, o da hayallerinin peşinden gitmeyi sürdürecekti.

Derin bir nefes aldım. “O konuda...”

BÖLÜM 33

Willow

Altı saat işsiz kalmanın ardından yeniden bir işim vardı. Reid ve Scuderia D'Ambrosi'yle sözleşmelerin hepsi resmî olarak imzalanmıştı ve Chantal'la Grace'in yeni iş fırsatıyla ve Dev'le olan ilişkimle ilgili ciyaklamalarımın çoktan bıktığından emindim. Ama benim adıma sevinmişlerdi. Özellikle de Dev'le bir araya gelmemizin ne kadar süreceği konusunda Grace'le girdiği iddiayı kazandığı için Chantal. Gelişmeler nedeniyle o kadar heyecanlıydım ki bu konuda onlara kızmaya sıra gelmemişti.

"New York'a dönmeyi düşünüyor musun?" diye sordu yüzü telefon ekranımın üst kısmında yer alan Grace. "Yoksa bütün eşyalarını toplayıp Avrupa'ya mı gönderelim?"

Güldüm. “İşleri halletmek için aralık ayında geleceğim. Sezonu Reid’le tamamlamayı kabul ettim ama ondan sonra ne olacağını kim bilebilir?”

Yine de öğreneceğim için heyecanlıydım. Yalnızca birkaç ay daha olsa bile F1 dünyasında dolaşmak başımı döndürüyordu. Tam olarak olmak istediğim yer orasıydı. Dev’in de orada olmasının kesinlikle sakıncası yoktu.

“O hâlde odanı başkasına kiralamayız,” diye takıldı Chantal ekranımın alt kısmından. “Ya da bütün saçmalıklarını atmayız.”

“Ah Tanrım, teşekkürler, ne kadar da naz—”

Kapımın tıklatılmasıyla sözüm yarıda kesildi.

Ama bu yalnızca herhangi bir tıklatma değildi. Bu Oakley’nin kapı çalışıydı. *Bizim* çalışmıydı.

“Kahretsin, kapamam lazım,” dedim içimi bir panik kaplarken kızlara dişlerimin arasından. “Oak geldi.”

Grace’le Chantal görüşme sonlanmadan önce çabucak vedalaştı ve bana şans diledi. Telefonumu yastığımın üzerine fırlatıp yataktan kalktım ama derin bir nefes alıp ellerimi ovuşturarak kapıda bekledim. Ağabeyimle yüzleşmekten korkmasam da suçluluk duygusunun ve pişmanlığın beni tekrar etkilemesini istemiyordum, özellikle de yapmak istediğim tek şeyin kutlama olduğu bir günde.

Ama ona bu sohbeti borçluydum. Ondan bir şeyler saklamak yanlıştı ve bunu öğrenme şekli durumu daha da kırıncı hâle getirmekten başka bir işe yaramamıştı. Büyük bir özrü hak ediyordu ama kendi eylemlerimin sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalmak? Benim için iyi vakit geçirme kategorisine girmiyordu.

Derin bir nefes daha aldıktan sonra kapıyı açtım ve ağabeyime canlı olmasını umduğum bir gülümsemeyle baktım. Maale-

sef daha çok yüz buruşturmaya benziyordu. “Şey, özür dilerim, banyodaydım,” dedim.

Oakley gözlerini devirdi. “Arkadaşlarınla konuştuğunu kulağımla duydum. Yalan söylemene gerek yok. Yine.”

Lanet olsun, silahlar ateşlenmişti. “Tamam, tamam,” diye itiraf ettim yüzüm kızarıırken. “Kapıyı açmaya korktum.”

“Gülünçsün.” Yanımdan geçip yatağa çöktü, parmaklarını karnında birleştirerek tavana baktı.

Olduğum yere çakılarak devam etmesini bekledim. Beklediğimden biraz daha mesafeli görünse de her şey yolundaymış gibi davranıyordu. Alnında gece kesinlikle orada olmayan bir sıyrık gördüm, belki de onun bu kadar sakin olmasıyla bir ilgisi vardı. Aman Tanrım, Dev’le kavga mı etmişti? Erkek arkadaşımı öldürüp cesedini okyanusa attığını söylemek için mi gelmişti?

“Dev’le konuştum,” dedi.

Bu ifadeyle cesaretlensem mi yoksa endişelensem mi bilemedim. Çaktırmadan vücudunu tarayarak kan lekesi olup olmadığını kontrol ettim ama yakın zamanda duş almış gibi görünüyordu. Kanıt bulma olasılığı ortadan kalkmıştı.

Yutkundum. “Nasıl geçti?”

Ellerini kısa kesilmiş saçlarında gezdirdikten sonra ensesine yerleştirdi. Tamam, belli ki bir cinayet işlenmemişti; birini öldürdükten sonra bu kadar soğukkanlı olacağını sanmıyordum.

“Bu durumdan hâlâ memnun değilim... ikinizin birlikte olmasından.” Son sözcükleri söylemekte zorlanmıştı. “Ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Ya da bir şey *yapmayacağım*.”

Omzumdaki gerilimin bir kısmı azaldı.

“Beni ondan ayırmayacak mısın?” Sakin kalmaya çalışıyordum ama gerçekte ses tonum bu şekilde algılanamayacak kadar ciddiye.

“Sen yetişkinsin, Wills. Ne istersen yapabilirsin.” Sonunda başını çevirip bana baktı, koyu kahverengi gözleri ciddiydi. “Ama senin incindiğini görmek istemediğim için böyle davranıyorum. Kaç yaşında olduğun umurumda değil, seni her zaman korumak isteyeceğim. Jeremy konusunda seni hayal kırıklığına uğrattım ve bunun bir daha olmasını asla istemiyordum. Dev’in ona benzediğini sanmasam da seni tamamen uzak tutmanın daha güvenli olacağını düşündüm.” Kısa, keyifsiz bir kahkaha attı. “Anlaşılan bunda da başarısız oldum.”

Sözleriyle kalbimi acıtıyordu. İlk günden beri öyle ya da böyle beni korumaya çalışıyordu. Ama düşmemi her zaman önleyemezdi ve bunun onu rahatsız ettiği belliydi. Yine de elinden geleni yapmıştı. Ondan daha fazlasını isteyemezdim.

“Beni her şeyden koruyamazsın Oak,” dedim ona yumuşak bir sesle. Yatağın kenarına ilişip dizlerinin yanına oturdum. Pek temas etmiyorduk ama yakındık. “Bazen incinmem gerekiyor. Hayat böyle. Özellikle de benimki. Ama Dev’in bana zarar vereceğini sanmıyorum ve ben de onu asla incitmek istemiyorum.”

Ben Oakley’nin arkadaş grubunu dağıttığım için kendimi suçlarken bu sırada o da beni onlardan koruyamadığı için kendine kızıyormuş gibi görünüyordu. Ama bunun benim hatam olmadığını kabullenmeye başlamıştım ve onun da kendisinin bir suçu olmadığını anlaması gerekiyordu.

“Biliyorum,” dedi birkaç saniye sonra. İsteksizdi ama bu da bir şeydi. “Yine de seni korumaya çalışmama engel olamazsın.”

Dirseğimle dizine vurdum. “Biraz rahatlamanda sakınca yok.”

Başını ancak gözlerini kısarak bana bakacak kadar kaldırdı ama üst dudağı gülümsememeye çalışıyormuş gibi seğiriyordu. “Kendini yine mahvetme yeter.”

Kahkaha attım. “Elimden geleni yaparım.” Odanın diğer tarafındaki dizüstü bilgisayarım yeni bir e-postayla titredi. Ekran-daki ön izlemeden D’Ambrosi’den geldiği anlaşılıyordu. Muhtemelen Reid’in göndereceklerini söylediği hoş geldin paketiymi. “Şey, Dev sana yeni işimden söz etti mi?”

“Yeni iş mi?” Bu kez doğrularak oturdu. “Onunla sözleşmen daha yeni sona ermedi mi?”

“Evet. Ama yeni bir anlaşma yapmama yardım etti. Ara tatilin sonundan itibaren Reid Coleman ve D’Ambrosi için çalışacağım. Sözleşmeleri imzaladım bile.”

Birkaç kez gözlerini kırptırdı, âdeta dili tutulmuş gibiydi ama sonra sırtıttı. “Kahretsin, Wills. Tebrikler.”

“Teşekkürler.” Aynı şekilde sırtıttım. “Beni Dev için çalışmaya zorlamasaydın bunlar olmayacaktı.”

“Onunla çıkmayacaktın da ama,” diye söylendi Oakley fakat yüzündeki mutluluk ifadesi kaybolmadı. “Şu anda senden nefret ediyor olabilirim ama seninle gurur duyuyorum. Dev için yaptığın o boklar kolay değildi ve belli ki bunlar Dev’den daha fazlasını etkilemiş. Bu yetenek gerektirir.”

Sahte bir reverans yaptım. “Elimden geleni yaptım.”

Ağabeyim yataktan kalkıp kapıya doğru uzun adımlarla ilerlemeden önce abartılı tepkime gözlerini devirdi, samimi iç dökme seansımız sona ermişti.

“Şimdi kışını kaldır,” diye seslendi omzunun üzerinden. “Chava kahvaltı hazırladı. Ve Fransız tostı istiyorsan Dev hepsini yemeden yetişsen iyi olur.”

Chava, bana bir parça Fransız tostı ayırdığı için ödülü hak ediyordu çünkü Oakley haklıydı... kendi hâline bırakıldığında Dev tam bir karbonhidrat canavarıydı.

“Haydi, bunların hepsini yemek istemediğini biliyorsun,” diye sızlandı Dev, çatalı tabağımın üzerinde dururken masanın diğer tarafından. “Senin zaten daha fazla protein alman lazım. Haydi, sen bunun yerine o omleti bitir.”

Çatalımla çatalına vurarak uzaklaştırdım, çınlama sesi yemek odasında yankılandı. “Sakin.” Sonra Mark’a dik dik baktım. “Bu canavarı sen yarattın.”

Mark ellerini kaldırdı ama hiç de üzgün görünmüyordu. “Bu onun ne isterse yiyebileceği tek hafta. Onu cumaya kadar durdurmayacağım, o yüzden ya kabullenin ya da uzak durun.”

Bu durumda...

Sandalyemi masadan geri çekip tabağımı aldım ve Dev’in hayal kırıklığına uğramış yüzüyle ağabeyimin kıs kıs gülüşüne baktım. “Mutfakta Chava’ya arkadaşlık edeceğim. Sen başkasının yemeğini ye.”

“Ama sen benim kız arkadaşımsın,” diye seslendi Dev, uzaklaşırken arkamdan, “Paylaşman gerekirdi!”

Direndiğim gülümsemeyi görmediği için arkamın ona dönük olmasına sevindim. Dün gecenin getirdiği değişikliklere rağmen ağabeyimle aralarının bu kadar iyi olduğunu görmek beni mutlu ediyor ve rahatlatıyordu. Oakley’nin alışması biraz zaman alacak olsa da Dev’in yanında oturuyor ve gülüyordu. Oakley’nin sözlerine mi yoksa eylemlerine mi inanacağıma karar veremediğim için şimdilik bunu başarı olarak kabul edecektim.

Mutfakta ocağın başındaki Chava’yı izleyebileceğim, yemeğimi huzur içinde yiyebileceğim kahvaltı barına yerleştim. Beni burada yanında gördüğüne hiç şaşırmamış gibi omzunun üze-

rinden anlamlı bir bakış attı ama daha bir şey söyleyemedi bir çift kol omzuma dolandı.

“Şunu yememe izin verirsen sana istediğin kadar makaron alırım,” diye mırıldandı kulağıma Dev.

Dikkatimin dağılmasına rağmen çatalının bir kez daha tabağıma yaklaşması gözümden kaçmadı. Hımm. Bu çok cazip bir teklifti. Ve Chava’nın Fransız tostı çok lezzetli olsa da o anda onlardan yemeyi tercih ederdim.

Tabağımla ona doğru ittim. “İyi. Ama yemeğin biter bitirmez gidip alacağız.”

“Anlaştık,” dedi şimdiden bir parçaya batırdığı çatalıyla. “Seni bir randevuya daha çıkarıyorum.”

“Öyle mi?” diye sordum kalbim göğsümde aptalca küçük bir takla atarken. “Bu kez aklında ne var? Benim için yine ev mi kiraladın?”

“Eh, şansa bak... üç tane kiraladım.”

Güldüm ve ağzına bir parça Fransız tostı daha atarken onu ittim. “Özellikle benim için yapmadığından o sayılmaz.”

“Lanet olsun, tamam, çok mızumsuzsun.” Yanımdaki bar taburesine oturmadan önce tabağımda kalanları bitirdi. “Hâlâ her şeyi yarı gizli tutmaya çalıştığımızdan toplum içinde çok fazla dikkat çekmek istemiyorum. Böylesi senin için de uygun mu?”

Şimdilik uygundu. İlişkimizin gizli kalmasından rahatsız değildim. Bütün önemli insanlar zaten biliyordu ve önemli olan da buydu. Ama er geç daha fazlasını isteyecektim. Dinleyen herkese onunla hava atmak ve ondan söz etmek isteyecektim. Her şey hâlâ yeni olduğu için bunu küçük dünyamızda tutabilirdik.

“Benim için sakıncası yok,” diye yanıtladım ve uzanıp alt dudagında kalan reçeli öperek temizledim. O da onun kadar tatlıydı. “Benim küçük sırrım olmanın sakıncası yok.”

Çatalını bırakıp kolunu belime atarak bar taburemi yakınına çekerken gülümsemesi keskindi. “Senin küçük *kirli* sırrın olabilir miyim?”

“Ne istersen ola—”

“Of, haydi ama,” diye inledi Chava adanın karşı tarafında spatulasını elinden atarak. “İkinizi birlikte seviyorum, yanlış anlamayın ama bu sabah sizin iğrenç saçmalıklarınıza tanık olamayacak kadar akşamdan kalmayım. Başka yerde yapın.”

Dev’in gözlerinde sinsi bir kıvılcım vardı. “O hâlde yukarıda mı yapsak?” diye mırıldandı.

“Kısa bir süre için,” diye yanıtladım tişörtünü tutarak. “Ama bana makaron borçlusun.”

Chava arka planda küfrederken Dev’in dudağı benimkini buldu ama ben öpücüğün içinde o kadar kaybolmuştum ki bunu umursamadım. O an herhangi bir şeyin mahvedemeyeceği kadar mükemmeldi.

“Ne istersen, *jaanu*,” dedi Dev geri çekilirken, gözlerinde sevgiden başka bir şey yoktu. “Hepsini vereceğim.”

SON SÖZ

Bir ay sonra, Eylül – Singapur

Dev

Şehir olarak Singapur'u seviyordum. Ama hava berbat olabiliyordu.

“Bunu söylemekten nefret ediyorum ama burası cehennem kadar sıcak,” dedi Chava soluk soluğa konaklama süitinden garaja doğru yürürken, “taşaklarımdan *alev* çıkıyor ve yemin ederim hava da aynı derece sıcak. Sanırım şortum terden üstüme yapıştı. Kahretsin, terim şortuma *geçmiş mi?*” Lacivert Argonaut şortunun arka tarafını görebilmek için vücudunu bükerek omzunun üzerinden bakmaya çalıştı.

“Yanmaz içliği giyip saatlerce araçta oturmadan şikâyet edemezsin,” diye homurdandım ve yavaşlamadan onu tepeden tırnağa süzdüm. “Ve üzerinde bir damla ter yok.”

Sevinerek arkasını döndü. “Kıçımı kontrol ettiğin için teşekkürler.”

“Lütfen bunu bir daha asla söyleme.”

Garaja girdiğimizde sırtıma vurdu ve arka taraftaki mühendis olmayan ekip üyelerine ayrılan alana gitmeden önce yarışta başarılar diledi. Willow orada olmadığı hâlde alışkanlıktan dikkatim garajdaki boşluğa odaklandı. O artık Scuderia D’Ambrosi garajında benzer bir noktada duruyordu.

İki yarıştı onlarla çalışıyor olmasına rağmen onu tepeden tırnağa D’Ambrosi kırmızısı içinde görmek hâlâ tuhaf geliyordu ama o renkle inanılmaz görüldüğünü inkâr edemezdim. Yaz tatilinin son haftasını İtalya’da takımın genel merkezinde geçirmiş ve Reid için çalışmaya başlamadan önce hazırlık yapmıştı. Ayrı kaldığımız dönemde onu heyecanlandıran bütün yeni haberleri vermek için beni günde birkaç kez aramıştı ve telefonlarını her seferinde sevinerek açmıştım.

Bu başa çıkabileceğim türden bir uzun mesafe ilişkisiydi. Aynı kürede hareket ederek gecelerimizi ve gündüzlerimizi birlikte geçirebilecek kadar yakın olmak. Onu tam yanımda tutamasam da padokun farklı uçlarında olmak katlanabileceğim bir şeydi. Yalnızca birkaç metre ötemde olduğunu bilmek bana bu çılgınlığın içinde huzur veriyordu.

Ve söz konusu çılgınlık araca bindiğim anda başlıyordu.

Sıralama turunda birkaç sürücünün aldığı gerçekten saçma cezalar ve parça değişikliği yapıldığı için pit yolundan başlayacak araçlar sayesinde yarışa altıncı sıradan başlayacaktım. Önden üçüncü çizgide yer almak hâlâ çılgıncaydı ama gelecek yıl bu alışılmadık bir şey olmaktan çıkacaktı. Mascort kış boyunca araçlarını geliştirme aşamasında kesinlikle çuvallamazsa şu anda bulunduğum yerden nadiren daha geride başlayacaktım.

Bu resmen hayal gibi bir şeydi ve gerçekleşecekti, hem de çok yakında.

Arkamdaki sürücülerin yerlerini almasını beklerken parmaklarımı direksiyonun etrafında esnettim. Önümde her zamanki alışılmış başlangıç düzeni duruyordu, pole pozisyonundaki Zaid ve yanında Axel vardı. Otto tam önümde, dördüncü sırada, Lorenzo da onun solundaydı. McMorris'ten Thomas yanımda duruyordu, arkamda da Reid vardı. Pistte zamanında yolundan çekilebilmesi için kaçabileceği bir alan olmamasına rağmen, zaman turu yapmakta olan bir sürücüyü engellediği için sıra cezası almıştı.

Ama arkamdaydı ve önemli olan tek şey onun önünde kalabilmektir.

Işıklar birer birer yanarken yavaşça nefes aldım. Bekledim. Hazırlandım. Sonra ışıklar söndü.

Hızla çizgi dışına çıkıp Otto'ya yaklaştım ama Thomas beni sıkıştırıyordu. Dişimi sıkıp ilk viraj serisinde yerimi korudum. İkinci düzlükte Thomas'a iyice yaklaştım, arkamdaki Reid'e karşı savunma yaparken bir yandan fırsat kolluyordum.

Fırsatını bulduğum anda hiç tereddüt etmedim. Thomas'ın ön lastiğine doğru yalnızca birkaç santim içeri girdim ve onu sonraki virajda çarpışmayı önlemek için fren yapmaya zorladım. Kesinlikle pis bir hareketti ama kurallara uygundu.

Ancak bizim kapışmamız hiçbir şey değildi. Asıl gösteri Zaid, Axel ve Lorenzo'nun yaşadığı üçlü mücadeleyleydi. Kaza olursa karışmamak için hızlı tepki vermem gerekeceğinden onları izleyebilecek kadar mesafe bırakmıştım. Planım buydu çünkü Lorenzo pistlerde tam bir teröristti ve görünüşe göre—

Kahretsin.

Gözümü kırptım. Bu kadarı yeterliydi. Bir salise. Temas eden bir arka lastik. 360 derecelik bir dönüş. Savrulma. Bir anlığına geç verilen bir tepki.

Bir alev.

Tutuşma.

Duvara çarpmadan önce olanları gördüm.

Kulaklarım çınliyordu. Boynum kopacakmış gibi ağrıyordu. Ellerim hâlâ direksiyonda titriyordu, acıyı bloke etmeme yardımcı olmak için vücudumda adrenalin pompalanıyordu.

Tekrar gözlerimi kırptırdım, beynim bilinçaltımdaki tepkilere ayak uydurmaya çalışıyordu. Ama başımı çevirip kırılmayan tek aynama bakmamı sağlayan şey yükselen dumandı.

Görmeme gerek yoktu. Ateşin sıcaklığını hissedebiliyordum. Ama kendimi bakmaya zorladım. Saymaya.

Bir. İki. Üç.

Üç araç. Birbirine girmiş durumda. Aldığımız risk tam anlamıyla ortadaydı.

“Dev.”

Kulağımda adımları söyleyen bir ses duydum. O kişinin yanımda olmadığını anlamam bir saniyemi aldı.

“Dev, iyi misin?” derken Branny’nin sesinde bu soruyu daha önce birkaç kez sormuş gibi panik vardı. Ama onu ilk kez gerçekten duyuyordum.

Sesinde panik vardı. Branny’nin sesinde asla panik olmazdı. Sakin, soğukkanlı ve kendine hâkim biriydi. O benim bu fırtınalı denizlerdeki kaptanımdı.

“Dev, konuş benimle,” diye yalvardı. “İyi olup olmadığını bilmem lazım.”

Yutkundum; havadaki dumanın tadını alıyor, sözcüklerin nasıl çıktığını hatırlamaya çalışıyordum.

“İyiyim,” dedim boğulur gibi. “Ben iyiyim.”

İyiydim de. Çarpışmanın şiddetiyle sarsılmış ve yönümü şaşırmıştım. Ağzımdan çıkarmaya çalıştığım düşünceler birbirine karışmıştı. “Ama Zaid. Ve... ve Axel. *Lorenzo*. Onlar– Ne oldu?”

Dünya etrafımda dönüyordu. O anda üzerime eğilen, bağırان, yaralanıp yaralanmadığımı soran bir pist görevlisi vardı. Yarış mühendisimin ne dediğini anlayamıyordum. Görevliye iyi olduğumu, gidip diğerlerine yardım etmesini söyledim.

Aynamdaki ateş daha da parlak yanıyordu.

“Branny, bana neler olduğunu anlat,” diye sordum tekrar, titreyen ellerimle kemerimi çözmeye çalışırken asit yanığını ağzımda hissettim. “Herkes... Onlar iyi mi?” Sesim çatallaştı. “Branny, söylemen lazım. Lütfen.”

Duman yoğunlaştıkça sessizlik artıyordu. Üzerime bir dehşet çöktü.

“Pek iyi görünmüyor, Dev,” dedi sonunda. “İyi görünmüyor.”

Willow

Kusacak gibiydim.

Kusmak *istiyordum*. Cehennemın gözlerimin önümde yaşanmasını izlerken içimdeki asidin dışarı çıkmasını istiyordum. Alevlerden, bükülmüş bariyerlerden ve parçalanmış karbon fi-

berden başka bir şey yoktu. Bu görüntünün beynimden çıkmasını istiyordum. Varlığımdan silinmesini istiyordum. Yaşadığım sürece bunu hatırlamak istemiyordum.

Yangından çıkan duman, kazadan yalnızca birkaç saniye sonra pit yoluna ulaştı. Acil durum araçlarının yanıp sönen ışıkları koyu duman nedeniyle görünmese de sirenler sağır ediciydi. Herkes en kötü kısmına karışan sürücülere yardım etmek için kaosa doğru koşuyordu. Keşke bir şeyler, herhangi bir şey yapabilseydim ama D'Ambrosi garajının çoğu gibi ben de en kötünün gerçekleştiğini bilerek olduğum yerde donup kalmıştım.

Ve Dev de bunun içinde bir yerdeydi.

Her zaman acil bir durum karşısında daha soğukkanlı davranacağımı düşünürdüm. Ani şokun kemiklerime işleyip neredeyse diz çöktüreceğini hiç tahmin etmemiştim. Çığlık atarak koşup beni durdurmaya çalışanların arasından sıyrılacağımı düşünürdüm.

Ama öyle olmamıştı. Ben yalnızca... donup kalmıştım.

Böyle durup bekleyemezdim ama sıkışıp kalmış, yerime çakılmıştım; zihnim en gürültülü, en acı veren siren sesleriyle çalkalanıyordu. Buna inanmayı reddediyordum. Sevdiğim çocuk o bariyerlere gömülmüş olamazdı. Onu bu şekilde kaybedemezdim. Onu *hiçbir şekilde* kaybedemezdim. Bunu yapamazdım, yapamazdım, yapamazdım...

Eklemleri beyazlayan elimde telefonum titredi. Dikkatimi telefona verdim. Sözcükler ekranda yanıp sönüyordu. Gözlerimi kırptırarak görüşümü netleştirmem birkaç saniyemi aldı.

Chava'dandı. Bir mesaj. Tamamı büyük harflerle.

Chava: O İYİ. DEV İYİ.

Dev iyiydi. Ancak Zaid, Axel ve Lorenzo iyi değildi.

Kazanın üzerinden saatler geçmişti ve tek bildiğim üçünün de yoğun bakımda olduğuydu. Yaşıyorlardı.

Ben çaktırmadan uzaklaşmadan önce D'Ambrosi garajı ciddi ve sessizdi. Dev'in çok dikkatli bir şekilde değerlendirildikten sonra hastaneden taburcu edildiği haberini alır almaz çıkmıştım. Lorenzo'nun durumuyla ilgili haberleri beklerken takımın söyleyecek sözü yoktu. Tek duyduğumuz korkunç dedikodulardı. Helikopterler pistten uzaklaştırırken olaya karışan sürücülerin arasında en kötü durumda olan oydu.

Ve anlaşılan hâlâ öyleydi.

"Bazı güncellemeler var," dedi Dev uzandığı otel yatağından. Bir eliyle buz torbasını ensesine bastırıyor, diğer eliyle telefonunu tutuyordu. Morluklar ve kemer izleriyle kurtulmuştu ama daha kötü bir şey yoktu. "Zaid'in el bilekleri kırılmış. Axel oldukça kötü yanmış. Ve Lorenzo... Belden aşağısının felç kalabileceğini söylüyorlar."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Yeniden bir araya geldiğimizde göğsünde hıçkırarak onu ne kadar sevdiğimi ve iyi olmasına ne kadar sevindiğimi, tam zamanında kaçmayı başardığı için ne kadar mutlu olduğumu söyledikten sonra Dev'le neredeyse tek kelime konuşmamıştım. Çünkü o da kötü durumda olabilirdi. *Resmen* o olabilirdi.

Ancak şimdi onun otel odasında, uyuşuk ve suskun hâlime dönmüştüm. Köşedeki koltukta bacaklarımı göğsüme çekip kollarımla bacaklarıma sarılarak kendimi bir arada tutmaya çalışıyordum.

Daha önce de kaza görmüştüm. Kötü kazalar. Bazıları daha da ciddi olan pek çok yaralanmayla sonuçlanan kazalar. Oakley'nin bırakmadan önce katıldığı son F3 yarışında izleyiciler arasındaydım. O gün bir çocuk az kalsın ölecekken oradaydım. Bu Oakley'nin sporu bırakmasının son nedeniydi. O zamanlar kararını anladığımı düşünmüştüm ama bu kadar umut verici bir gelecekte vazgeçebildiği için içimde hafif bir kırgınlık da vardı. Benim sahip olmaya asla yaklaşamayacağım bir şeyden vazgeçtiği için.

Şimdi o kırgınlığı hissettiğim için pişmandım. Başkalarını eğlendirmek uğruna hayatınızı riske atmak istememenizde utanılacak bir şey yoktu. Ona gerçek hislerimi söylememiş olabilirdim ama neden söz ettiğim hakkında hiçbir fikri olmasa da Dev'le ikimizin nasıl olduğumuzu sormak için aradığında yine de ondan özür dilemiştim.

Ama ağabeyimin aksine Dev, korku arttığında daha çok üstüne giderdi. Geri adım atmazdı. Kaçmazdı. Devam ederdi.

Bugün olanlar onu durdurmayacaktı.

Sanki aklımı okumuş gibi, "Araca binerken hepimiz risklerin farkındayız," dedi.

Bakışlarımı, halıdan kaldırdım (Tanrı bilir ne zamandır dalgın dalgın halıya bakıyorum). İfadesinde ciddi bir kararlılık vardı, yarışmayı ve yarışmaya devam etmeyi tercih edeceği konusunda gerekirse beni ikna etmeye hazırmış gibiydi. Oakley'yi ve bırakma kararını mı düşünüyordu? Aynı şeyi yapması için ona baskı yapacağımı mı sanıyordu?

Onun ve benim kalbim için çok tehlikeli olsa da hayallerinden vazgeçmesini istememem yanlış mı olurdu?

Birbirimizi tartarken, meydan okurken sessizlik havada asılı kaldı. Ama meydan okunacak bir şey yoktu. Tartışılacak bir şey yoktu. Aynı taraftaydık.

“Beklediğin buysa, sana yarışmayı bırakmanı söylemeyeceğim,” derken sözcükler bastırdığım gözyaşlarımdan dolayı yoğundu. “Ve seni umursamadığım için değil. Tanrım, Dev, araca her bindiğinde senin için korkuyorum. Ama yapmayı seçtiğin şey bu. Sevdiğin şey bu.” Boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırdım ama tekrar konuştuğumda sesim yine de çatallaşmıştı. “Yapabileceğim tek şey, her zaman bana dönmeni istemek.”

İfadesi bir anda rahatladı, kastığı çenesi gevşedi, gözleri yumuşadı. “Her zaman elimden geleni yapacağım. Söz veriyorum.” Yavaşça doğrulup buz torbasını ve telefonunu komodinin üzerine bıraktı. Sonra ellerini bana uzattı. “Buraya gel, Willow.”

Kendimi sandalyeden kaldırmadan önce duraksadım, dizlerim, kalçam ve omuzlarım her hareketimde itiraz etti. Yatakta Dev’in beni bekleyen kucağına doğru emeklerken acı içime işledi. Bunun yerine kendimi güçlü göğsüne, sağlam kollarına ve ellerinin serinliğine odaklanmaya zorladım. Burnu benimkine sürtünerek dudaklarımı yukarı, başımı geriye çekti, yaşlar yanaklarımdan akarken beni öpmesine izin verdim.

Mükemmel olmaktan uzaktı ama ihtiyacımız olan her şey vardı. O benim korkularımı anlıyor ve saygı duyuyordu. Her yarıştan canlı olarak veya zarar görmeden çıkacağının garantisi yoktu. Artık yapamayacağı ya da istemeyeceği güne kadar devam etmesini kabullenmişim.

Beni kendine bastırduğunda omzum düştü, vücudum son birkaç saattir maruz kaldığı adrenalin patlamasından sonra kendini bırakıyordu. Ben burada Dev’in kollarında güvendedim, o da benim kollarımda güvendedi.

Her zaman böyle olamasa bile, isteyebileceğim tek şey buydu.

Dev

“*Ne demek* yarışı iptal etmiyorlar?”

Willow’un her hareketini takip ediyor, konuşmakta zorlanıyordum. Önümüzdeki hafta sonu Suzuka’da yapılacak yarış planlandığı gibi gerçekleşeceği için öfkeliydi. FIA bunu birkaç dakika önce duyurmuştu, ben de ona bu haberi verdiğimde yatakta sabah kahvesini içerken sohbetimizin bir parçası olacağını sanmıştım. Pazartesi gününe çilek desenli pijamasıyla odada volta atmasını, buklelerinin her tarafa uçuşmasını ve saf bir hayretle başını sallamasını izleyerek başlayacağımı düşünmemiştim ama durum buydu.

“Üç sürücü hâlâ hastanede!” diye bağırdı. “Evet, yaşıyorlar ama bir daha asla yarışamayabilirler! Nasıl iptal olmaz?”

Bulabildiğim tek yanıt oldukça zayıftı, “Gösterinin devam etmesi gerekiyor.”

Bu yorum etrafta yeniden çığlık atmaya hazırmış gibi dolaşmasına ve parmaklarını yan tarafında bükmesine neden oldu.

O bağırmadan ellerimi kaldırdım. “Boktan olduğunu biliyorum. Ancak takımların bu yüzden yedek sürücüleri var. Diğer

sporlarda da yedekler olur. Bir oyuncunun sakatlanması durumunda çağrılır. Bu normal.”

“Bunların hepsi çok *saçma*.”

Çok öfkeliydi ama yine de o kadar parlıyordu ki. Ve bu hırısı benim yüzümdendi. Gece bana yarış hayallerimin peşinden gitmemi asla engellemeyeceğini söylemişti ama göze aldıkları konusunda endişeliydi ve bugün bunları öfkesiyle dışa vuruyordu.

Bunu söylesem muhtemelen kıcıma tekmeyi indirirdi ama oflayarak balkona doğru yürürken ve kapıyı açarken o kadar seksi görünüyordu. Duraklayıp derin bir nefes aldı ancak bu, içinde yanmayı sürdüren alevin sönmesine pek yardımcı olmadı.

“Ya hepiniz yarışmayı reddederseniz?” diye önerdi bana bakmak için hızla arkasına dönerek. “Bütün Sürücüler Birliği bu konuda bir araya gelirse belki iptal ederler.”

Gülmemeye çalıştım. “Bu asla olmaz. Duyuru yapıldıktan sonra WhatsApp grubumuzda bile gündeme getiren olmadı. Hatta... sanırım çoğumuz bunu yapmak istiyoruz.”

“Çoğunuz heyecan arayan holiganlarsınız ve aklınız kılı..” Cümlesini tamamlamadı ve bir kez daha titrek bir nefes aldı. “Affedersin. Ben yalnızca...”

“Gördüğüm en ateşli şey misin?” diye sordum öfkesine rağmen onu güldürmeyi başaran çarpık bir gülümsemeyle. “Bağır-maya devam et bebeğim. Beni sertleştiriyorsun.”

“Saçmalıyorsun.” Beni azarlasa da bana o güzel sesi çıkardığı için aslında kendine kızıyordu.

Tam yataktan kalkıp onu geri getirerek sakinleştirmeye çalışmak üzereyken (tamam, belki bundan biraz daha fazlasını da yapabilirdim) komodinin üzerinde telefonum çaldı. Ekrandaki ismi görünce dondum.

“Howard.”

Gözlerim tekrar Willow'a gitti ve onun da gözlerinin açıldığını, çılgınca telefonu işaret ettiğini gördüm.

"Aç," dedi Howard'ın onu duymasından endişeleniyormuş gibi neredeyse fısıldayarak. "Önemli olabilir."

Haklıydı. Peki ya kötü haberse? Dünkü saçma olaydan sonra ihtiyacım olan son şey buydu. Yine de ısrarı üzerine cihazı hoparlöre alarak yanıt verdim.

"Alo?"

"Mascort temasa geçti," dedi Howard selamlaşma kısmını atlayarak.

Midem kaskatı kesildi. Kahretsin. Sesinden bir şey anlaşılmıyordu ve bu en kötüsünden korkmama neden oldu.

"Zaid bu sezon geri dönmeyecekmiş," diye devam etti.

Gelecekteki takım arkadaşım için böyle bir durumun geçerli olabileceğini hissetmiş olsam da duymak hiç hoşuma gitmedi. "Kahretsin." Derin bir nefes alarak Axel'ın, hatta Lorenzo'nun durumu hakkında bir şey duyup duymadığını sormaya hazırlandım ama o benden önce konuştu.

"Mascort sezonun kalanında koltuğuna oturmanı istiyor."

Willow'la göz göze geldiğimde kalbim hızla atmaya başladı. Onu doğru mu duymuştum?

Ağzıyla *aman tanrım*, deyince halüsinasyon olmadığını anladım.

"Benimle dalga geçiyorsun," diye patladım.

Her zamanki gibi şaşkınlığıma takılmadı. "Sezonu Kivinen'le birlikte tamamlayacaksın," diye açıkladı, "ve Zaid gelecek sene döndüğünde Kivinen'in koltuğuna geçeceksin."

Bunu duyunca biraz rahatladım. Zaid'in geri dönecek kadar iyileşeceğini tahmin ediyorlardı, Willow'un hafif nefes verişine bakılırsa o da aynı şeyi hissediyordu. Ancak şaşkınlığım geçmemişti.

“Peki Argonaut bana *izin verecek mi?*”

“Erken ayrılmaya izin vermesi için Argonaut’a yüklü bir miktar ödenecek. Hatta senin için biraz savaşıldı. D’Ambrosi Lorenzo’nun yerine geçmeni istedi... Argonaut’un kendileriyle yaptığı motor anlaşması nedeniyle senin üzerinde hak iddia ettiler. Ama para konuşuyor ve Mascort daha fazlasını teklif ediyor.”

Howard’ın bütün bunları arkamdan yapmasına bozulmasam gururum biraz daha okşanmış olurdu. “Benim ne istediğimi sormak veya beni de bu görüşmelere dahil etmek aklına gelmedi mi?”

“Bunlar beyninin hâlâ sağlam olduğundan emin olmak için taramalar yapılırken oldu.”

Tamam, siktir et.

“Hemen devreye giriyorsun,” diye devam etti Howard. “Elbette seçim sana kalmış ama artık Mascort’a planladığından daha erken gitme fırsatın var.”

Willow’un dudaklarının ince bir çizgi olduğunu fark ederek bir nefes verdim. Bu adamların yaptığı çılgın hamleler anlaşılan onu da şaşkına çevirmişti.

“Hiç vakit kaybetmiyorlar, değil mi?”

“Milyonlarca doların söz konusu olduğu yerde empati olmaz. Bunu biliyorsun.”

Bu fikir beni rahatsız etse de haksız değildi. “Bu, gelecek sezon Mascort’a gideceğim haberinin de yakında duyulacağı anlamına mı geliyor? Cuma gününe kadar araçlarında olmamı bekliyorlarsa bunu uzun süre sır olarak saklayamazlar.”

“Henüz duyulmamışsa bile bir saat içinde duyulacağını söyleyebilirim. Herhâlde bu, anlaşmayı kabul etmeye istekli olduğun anlamına geliyor?”

Willow'a baktım ve temkinli ifadesini inceledim. Açıkçası, sözleşmenin son hâlini gözlerimle görmem lazımdı ve hem Howard'ın hem de avukatlarımın bana bu konuda yol göstermesi gerekiyordu ama... bunu istiyordum. Gerçekten istiyordum.

Ve Willow'un gamzelerinin gölgesini görmeye başlayınca onun da benim için bunu istediğini anladım. "Evet," dedim Howard'a, sesimin bu kadar güçlü çıkmasına şaşırarak çünkü *kahretsin*, bu haber beni neredeyse titretmişti. "Yeni sözleşmeleri gönder."

"İncelemen için çoktan gelen kutunda." Duraklayıp her şeyi algılamama izin verdi. "Hazırlan, Dev. Hayatın değişmek üzere."

Willow

Doğal olarak hastanelerde kendimi oldukça rahat hissediyordum. Aynı şey acil servisler ve doktor muayenahaneleri için de geçerliydi. Bunu çocukluğumda oralarda geçirdiğim, tahlil yaptırdığım ve eklemlerimi tekrar yerlerine yerleştirttiğim bolca zamana borçluydum. Ancak Dev rahatsız olmanın da ötesindeydi. Ve onu suçlayamazdım. Onun için hastaneler en kötüsü anlamına geliyordu.

"Bu ortamdan nefret ediyorum," diye söyleniyordu, koridor-da hasta odalarına doğru ilerlerken bana yapışacak kadar yakın

yürüyordu. “Dezenfektan neden böyle kokmak zorunda? Çok iğrenç.”

“Dayanırsın,” diye teselli ettim. Onun sızlanması karşısında kahkahamı bastırmak zorunda kalmıştım. Gerçekten gergindi. “Zaid seni görmek istemiş. Ve Zaid Yousef’e hayır demezsin.”

Japonya uçağımızın iki saat içinde kalkacağını düşünürsek fazla kalamazdık ancak yedi kez dünya şampiyonu ve gelecekteki takım arkadaşı tarafından çağrıldığında Dev, bu isteği hemen yerine getirmişti.

Biraz daha dik durarak toparlandı. “Orası kesin.”

Ben manevi destek için gelmiştim ama Zaid’in ziyaretçi kabul edecek kadar iyi olduğunu bilmek üzerimdeki yükü biraz hafifletiyordu. Axel’in ve Lorenzo’nun durumları hakkında hâlâ pek bir şey bilmiyordum. Yalnızca onların durumunun da iyiye gittiğini ümit edebilirdim.

Yine de Dev haklıydı. Burası Formula 1 dünyasıydı. Ve bunu kabul etmek zorundaydım. Riski büyük, getirisi yüksek bir spordu ve bunu değiştirmek için yapabileceğim bir şey yoktu. Yalnızca desteklemek için orada bulunduğum sürücülerin arkasında durup güçlü kalmak için elimden geleni yapabilirdim.

Ve yapacaktım. Çünkü Dev için her şeyi yapardım. Onun dünyasında kalabilmek için her şeyi yapardım. Bizim dünyamızda.

Zaid’in odasına geldiğimizde kapının önünde durduk Dev, gözlerinde bir soruyla elimi sıktı. “Benimle içeri gelir misin?”

Bunun yalnızca ikisinin arasında bir konuşma olacağından oldukça emindim ama Dev orada olmamı istiyorsa ve Zaid için de sakıncası yoksa seve seve eşlik ederdim. “Elbette.”

Cesaretini toplaması birkaç saniyesini aldı. Birkaç derin nefes ve birkaç omuz çevirmeden sonra bana başını salladı. Sonra

kapıyı tıklattı ve bir ses içeri girmemizi söyleyince iterek kapıyı açtı. Beni içeri sokarken hâlâ elimi tutuyordu, ben de arkasında durarak omzunun üzerinden odaya baktım.

Dikkatimi ilk çeken, makineler, kablolar ve tüpler oldu; kabloları Zaid'in uzandığı yatağa kadar takip ettim. Bugünden önce onun neredeyse kırk yaşında olduğunu hiç düşünmemiştim (iyi genlerin ve daha da iyi bir cilt bakımı rutininin de muhtemelen yardımı oluyordu) ama burada, hastane ön-lüğüyle ve gözlerinin altındaki koyu renk halkalarla tam olarak yaşını gösteriyordu. Ancak Dev'i fark edip gülümsemeye başladığında bir anda on yaş gençleşti. Dev kesinlikle griddeki en çekici erkekti ama Zaid... Kıl payı ikinci olduğunu söyleyebilirdim.

"Anderson," diye selamladı, şaşırtıcı derecede güçlü çıkan sesiyle. "Ziyaretime geldiğin için teşekkürler."

Dev başıyla onaylayıp beni yavaşça yanına çekti. "Tabii, dostum. Kız arkadaşımın burada olmasının sakıncası var mı?"

"Kesinlikle yok." Zaid'in dikkati bana kaydı ve birdenbire dünyadaki en yoğun ama şaşırtıcı derecede nazik bakışlarıyla bana baktı. "Sonunda seninle tanıştığıma çok sevindim, Willow."

İsmimi biliyor muydu? Şaşkınlığım yüzüme yansımış olmalıydı çünkü hafifçe kıkırdadı.

"Seni padok çevresinde gördüm," diye açıkladı. "Elini sıkardım ama..." Alçılı kollarının kucağındaki yastığa dayandığı yere alaycı bir bakış attı. "Şu anda biraz müsait değil."

"Onu da başka bir zaman yaparız," diye karşılık verdim ve kahkaha atınca rahatladım. "Nasıl hissediyorsun?"

"Saatte iki yüz kilometre hızla giden bir araba tarafından çarpılmış, sonra da patlamış gibi."

Kuru yanıtına şaşırarak homurtuyla güldüm ve utanarak hemen elimle ağzımı kapadım ama karşılık olarak Zaid'in de sırtması utancımı biraz azalttı.

“İyileşeceğim,” diye güvence verdi Dev’e dönmeden önce koyu renk gözleriyle beni süzerek. “Axel da öyle. Geri döneceğiz.”

Lorenzo'nun adı geçmemiştir. Ve kendi dönüşünden söz ederken gözlerindeki bitkin parıltı da gözümünden kaçmadı.

“Ama gelecek sezona kadar değil,” diye ekledi Dev onun adına, böylece görüşmenin amacı olduğunu düşündüğümüz noktaya geldi... Dev, buraya gelmek için yola çıkmadan hemen önce sözleşmeleri imzalayarak Mascort'ta Zaid'in yerini almıştı.

Zaid başıyla onayladı, siyah saçları alnına düştü. “Öncelikle takıma hoş geldin demek istedim. Aslında Mascort'a benim yerimi almak için gelmeyecektin ama koltuğumu ben gelene kadar senin sıcak tutacak olmana sevindim.”

Dev yanakları pembeleşerek başını eğince gülümsememek için kendimi tuttum.

Çok tatlıydı.

“Sen o koltuğu hak ediyorsun.” Zaid duraklayıp Dev'in tekrar başını kaldırmasını bekledi. Artık ciddileşmişti. “Yıllardır araba sürüşünü izliyorum. Doğru araçta iyi şeyler yapabileceğini düşünüyorum. Çok iyi şeyler.”

İdolünün övgüsünü alan Dev'e baktım. Bu sözler, sektördeki herhangi birinin ona söylediği her şeyden çok daha fazla anlam taşıyordu ve Zaid, bunları içtenlikle söylüyormuş gibi görünüyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi Dev bir süre sonra. “Seni haklı çıkarmak için elimden geleni yapacağım.”

Kendisini destekleyen yastıklara yaslanırken Zaid'in gülümsemesi yüzüne daha fazla yayıldı. “Yapsan iyi olur. Mascort bu yıl

Markalar Şampiyonluğu'nu senin yüzünden Spectre Energy'ye kaptırırsa sözleşmeni yırttırırım. Anladın mı?"

Zaid'in espri yaptığından oldukça emindim ama muhtemelen bunu gerçekleştirecek güce ve nüfuza sahipti. Ben olsam bunu hafife almazdım. İyi bir insan olduğu belliydi ama şampiyonluklar nezaketle kazanılmıyordu.

Dev boğazını temizleyip başıyla onayladı, biraz daha dik durduğuna yemin edebilirdim. "Evet, kesinlikle anladım."

"Güzel." Zaid onu bir kez daha tepeden tırnağa süzdü. "Tamam, haydi bakalım. Bu hafta sonu arabamı sür. Benim onayımı aldın. Ve onu mahvetme, tamam mı? Yeterince travma yaşadı."

"Elimden geleni yapacağım."

Bunun üzerine, koridora dönmeden önce Zaid'e geçmiş olsun dileklerimizi ilettik. Koridorda yürürken sessizdik, ikimiz de az önce yaşanan görüşmeyi değerlendiriyorduk. Kesinlikle ünlü biriyle tanışmış gibi hissediyordum. Ve tamam, belki de Dev'e *asla* söz etmeyeceğim ufak bir hayranlık hissetmiştim.

Sonunda erkek arkadaşım kolunu omzuma attı ve beni kendine çekerek şakağıma bir öpücük kondurdu. "Bu hafta sonu Mascort'ta yarışıyorum," diye mırıldandı yeni fark etmiş gibi saf bir şaşkınlıkla.

Baş döndüren bir kelebek dalgası midemi kapladı. Onunla o kadar gurur duyuyordum ki çılgılık atabilirdim. "Gerçekten."

"İyileşene kadar Zaid'in koltuğunda oturacağım."

"Doğru."

"Zaid Yousef'in yerini doldurmam gerekiyor."

Kesinlikle önemli bir görevdi ama söyleme şekli benim üzerimde bile ezici bir baskı yarattı. Bu konuda kaygılandığı için onu suçlayamazdım. "Eminim sen çok—"

"Aşırı hevesliyim."

Derin bir nefes alarak yüzünü inceledim, bu itirafa şaşırmıştım. “Gerçekten mi? Kaygılı değil misin?”

Omzunu silktili. “Yani, kısmen sertleştigime göre—”

“Pardon,” dedim koridorun ortasında dururken kekeleyerek. “*Zaid Yousef*’in seni sertleştirdiğini mi söylüyorsun?”

Bana arsızca sırıttı.

“Ya, ıy, Dev.”

Beni hemen köşede, ana koridordan görünmeyen bir duvara yasladı. Ve evet, ne kadar *hevesli* olduğunu ben de hissedebiliyordum.

“Ama asıl önemli olan bütün bunlar olurken yanımda olacağını bilmek,” diye mırıldandı, başını eğip dudaklarıyla benimkilerin üstünde gölge yaparken. “Bunu sen olmadan yapamazdım, Willow. Hiçbirini. Seni sevmenin ve karşılığında senin tarafından sevilmenin nasıl bir his olduğunu keşfettikten sonra. Bana güç veren şey bu. Benim gücüm *sensin*.”

Boğazımda bir yumru oluştu ve gözlerimden akmayı bekleyen gözyaşlarımı durdurdum. Dün kesinlikle hayatımın en kötü günlerinden biriydi. Dev’in olaya karışıp karışmadığını bilmezken hissettiğim korku ve ızdırap, fazla uzun sürmemiş olsa da beni neredeyse yıkmıştı. Ama dönüşü beni yeniden güçlendirmişti. Kemiklerimi sertleştirmiş, içimdeki bütün kasları ve bağları güçlendirmişti. Beni olabileceğimi düşündüğümünden daha güçlü yapmıştı, ben de onun için aynısını yapmıştım.

Asla bu güç olmadan yaşamak istemiyordum.

Her ânı o yanımdayken yaşamak istiyordum. Her zaman.

Tam ona bunu söyleyecektim ki Dev devam etti, sırıtışı yavaş yavaş yüzüne yayılıyordu.

“Gerçekten,” dedi. “Yalnızca dünyayı dolaşıp hızlı arabalar kullanabildiğim için değil, aynı zamanda bunu sevdiğim kadın yanımdayken yapabildiğim için ne kadar şanslıyım?”

“Çok şanslısın,” diye onayladım elimi hızla atan kalbinin üzerine koyarak. Benimki de aynı hızla atıyordu. “Bunun kader bile olabileceğini düşünüyorum.”

“Yıldızlara yazılmış gibi mi yani?”

Açık bir davet olarak çenemi kaldırdım. “Sence yıldızlar beni beş saniye içinde öpeceğin bir geleceği haber verebilir mi?”

“Bunun olabileceğini düşünüyorum.”

Ve... yıldızlar bana tam olarak istediğimi verdi. Her zaman böyleydi.

BONUS

Bir yıl sonra... New York City

Willow

“Artık göz bağını çıkarabilir miyim, *lütfen*?”

En az yarım saattir gözlerimin ipek bir kumaşla örtülü olduğuna yemin edebilirdim, bu yüzden New York’un sesleri daha da vurguluydu. Her şey o kadar gürültülüydü ki Dev beni kaldırıma doğru götürürken takılarak düşmekten korkuyordum. Ona bu kadar sıkı tutunduğum için muhtemelen kolunda tırnak izleri kalacaktı.

“Henüz değil,” diye yanıtladı gizemli bir tavırla. Chantal ve Grace’e yaptığım ziyareti bölerek beni, bekleyen SUV’a bindirdiğinden beri kullandığı ses tonunun aynısıydı. “Neredeyse geldik.”

Öyle olsa iyi olurdu yoksa bu sürprizin canı cehenneme diyerek göz bağından kurtulacaktım.

Bu, bugün beklediğim son şeydi, özellikle de Dev'in şehirde olmaması gerektiği için. Yarışlara ara verilen iki haftalık dönemde ayrı ayrı zaman geçirmek istediğimiz için değil programlarımız çakıştığı için ayrı kalmaya razı olmuştuk. Reid minik bir basın turu yaparken benim de onunla New York'ta bulunmam gerekiyordu ve Dev'in yeni araç yükseltmelerini simülatörde test etmek için Birleşik Krallık'ta, Mascort'un genel merkezinde olması gerekiyordu.

Yani gelmesi başlı başına bir sürprizdi. Ama bir çeşit randevu için beni kaçırmaya gelmesi? Daha da büyük bir şoktu.

"Beş adım daha," diye belirtti. "Ve... dur."

Bir kapı açıldığında klimanın esintisi yüzüme çarptı ve başımın üstünde çingiraklar öttü. Nerede olduğumu anlamak için içeri bir adım atmam yeterli oldu. Koku her şeyi ele veriyordu.

"Beni Stella Margaux'ya mı getirdin?" diye sordum gülerek. "Bunun için gözlerimi bağlamana gerek yoktu."

"Olmayabilir," diye yanıtlayan Dev başımın arkasındaki düğümü çözdü. "Ama bu kısmın sürpriz olmasını istedim."

Gözlerimdeki kumaşı çekmeden mekânın fazla sessiz olduğunu fark ettim ki bu asla olmazdı. Üç gün önce şehre geldiğimden beri her öğleden sonra burada olduğum için bunu iyi biliyordum. Her defasında neredeyse bütün sokak boyunca uzanan bir sıra oluyordu. Göz bağım çözülüp dükkânda yalnızca Dev'in, benim ve beyaz şef giysili bir adamın olduğunu gördüğümde kuşkularım doğrulandı.

Midem takla atarken gözlerim iri iri açılarak Dev'e döndüm. "Sen bütün mekânı mı kapattın?"

“Evet.” Sırıttı ve şımarık bir tavırla topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. “Yeniden makaron yapmayı denerken tanık istemeyeceğini düşündüm.”

İnledim ama heyecanım artarak kontrolü ele aldı. Makaron pişirme randevusu gerçekten planlayabileceği en *bana özgü* şeydi. “Sana pişirme fiyaskolarımı anlattığıma çok pişmanım.”

“Mükemmel olmalarını sağlayacağız,” diye söz verdi şef.

“Bu kadar emin olmayın,” dedi Dev ve benden dirsek yedi. Bu onun yalnızca daha fazla gülümsemesine neden oldu.

Diğer adam elini uzatarak öne çıktı. “Ben Antoine. Stella gelemediği için üzüldü ama seninle gelecek hafta padokta görüşeceğini söyledi. Pişirmeye hazır mısınız?”

Başımla onaylayıp elini sıktım. “Lütfen bana yöntemlerinizi öğret. *Yıllardır* yapmaya çalışıyorum.”

Makaron yapmak için gelecek hafta Stella’yı görecektim. Olmak-
tan daha fazla heyecanlandığıma inanamıyordum. Ancak F1’den bir erkek arkadaşla sahip olmanın bir avantajı varsa o da her zaman etkileşim kurmayı hayal ettiğim ünlülerle gerçek hayatta tanışabilmektir.

Antoine bizi mutfağa yönlendirdi. “Haydi. Size bütün sırlarımızı göstereyim.”

Bir saat sonra imkânsız başarımıştım. Mükemmel bir makaron yapmıştım.

Aslında *birkaç* tane yapmıştım. Önüme sanat eseri gibi görünen bir dizi vanilyalı ve şeftalili makaron dizilmişti. Onlarla şimdiye dek yaptığım her şeyden daha fazla gurur duyabiliyordum.

Antoine'ın muhteşem öğretme becerisinin kanıtı olarak Dev bile birbirinin aynı ve kusursuz görünen makaronlarla dolu bir tepsi yapmıştı. Aşçılığı da fena değildi ama tatlı yapmanın da becerileri arasında yer aldığını bilmiyordum. Yapamayacağı hiçbir şey olmadığına yemin edebilirdim. Onu bütün kalbimle sevmemin bir nedeni de buydu.

“Al,” dedi Dev bana klasik bir Stella Margaux kutusu uzatırken. “Kendi kreasyonlarını benimkilere ekle.”

Eve götürmek için en kusursuz olanları seçmeye odaklanarak kutuyu aldım. On tane seçince kutunun gün batımı turuncusu kapağını kaldırdım ve ilk makaronumu yavaşça onunkinin yanına yerleştirdim.

Sonra dondum. Makaron parmaklarımın arasından kayıp yere düştü.

İki muhteşem çilekli makaronun arasına sıkışmış bir yüzük vardı. Pırlanta bir yüzük. Gördüğüm en büyük, en parlak, en güzel pırlanta yüzük.

Kalbim boğazımda atarken dudaklarım şaşkınlıkla aralanmış hâlde tekrar baktığımda Dev artık karşımda durmuyordu. Tek dizinin üstüne çökmüştü ve bana aşağıdan bakıyordu.

“Willow Williams,” diye başladı. Ciddileşmiş olsa da dünyanın en büyük gülümsemesi olabilecek şeyle mücadele ediyordu. “Güneş ışığım. Makaron seven baş belam. Hayatımın aşkı. Benimle evlenir misin?”

Vay canına, bu oluyordu. Bu *gerçekten oluyordu*. Bir yıldan uzun süredir birlikteydik ve hayatımı ondan başka biriyle paylaşmayı düşünemiyordum ama *yine de*. Şoktaydım.

“Aman Tanrım,” diye mırıldanırken gözlerim beklenti dolu yüzüyle devasa pırlantanın arasında gidip geliyordu. “Aman Tanrım, Dev, *evet*. Evet, evet, evet!”

Kutu paslanmaz çelik tezgâhın üzerinde takırdadı ve Dev'in kahkahası kendimi ona attığım ânın fon müziği oldu.

“Chantal'ın bana tırnaklarımın çirkin göründüğünü söylemesinin ve bugün yaptırmaya zorlamasının nedeni bu muydu?” Hıçkırarak ona sımsıkı sarıldım. Mutluluktan her an patlayabilirdim. “Biliyor muydu?”

Beni kendine çekti, kolları güçlü ve sıcaktı. “Evet, onunla Grace'e önceden haber verdim. Zaten onaylarını almam gerekiyordu.”

“Peki Oakley bu sabah bu yüzden mi aradı?” diye sordum. Bütün parçalar yerine oturuyordu. Tanrım, bunun olacağını nasıl anlayamamıştım? “Çok romantik ve tatlı konuştu! D'Ambrosi garajı davetiyesi kapmak için bana yalakalık yaptığını sandım!”

“Bunu çaktırmaması bir mucize,” dedi Dev. “Ona ne planladığımı haftalar önce anlatıp sürprizi mahvetmeyeceğine söz verdirdim. Daha önce sır saklamak konusunda bu kadar stresli birini görmemiştim.”

Oakley'nin bizi öğrendiği günden beri bu kadar ilerleme kaydetmemiz şaşırtıcıydı. Bunu asla atlatamayacağından korkmuştum ama artık en büyük destekçilerimizden biri olmuştu. Dev'le Oakley bir kez daha suç ortağıydı... aradaki tek fark artık istenmeyen kuyrukları olmamamdı. Ben grubun bir parçasıydım. Bunun olacağı günü göreceğimi hiç düşünmezdim.

Gözyaşlarımın makyajımı bozmasını ve Dev'in tişörtünü lekelemesini umursamadan yüzümü Dev'in göğsüne bastırdım. “Bunu yaptığına inanamıyorum!”

“Zamanının geldiğini düşündüm,” diye mırıldandı kafamın üzerinden. “Daha önce yapardım ama her zaman çok yoğun oluyoruz.”

Tekrar geri çekildim, aklıma başka bir şey gelmişti. “Bir dakika, Reid de mi biliyordu? Bana bugün izin almam için bu yüzden mi baskı yaptı? *Bilmeyen* var mı?”

Dev’in sırtışı sinsiydi. “Bu işin içinde bir sürü insan olduğunu söyleyebilirim.” Bir kez daha başını eğdi ve kulağıma mırıldandı. “Bu arada Reid yarın da çalışmanı istemiyor. Hatta tekrar yollara düşene kadar. Tamamen benimsin, Willow.”

Ona baktım, kalbim neredeyse patlayacak gibiydi. Haklıydı. Tamamen onundum. Tıpkı onun da tamamen benim olduğu gibi.

Sanırım beraber olmak gerçekten bizim kaderimizdi.

TEŞEKKÜRLER

Bir kitabın hayat bulması için bu kadar çok insanın gerekli olması akıllara durgunluk veriyor ama onlar olmadan bunu yapamazdım.

Bir cumartesi gecesi gönderdiğim ilk çılgın e-postama otuz dakika içinde yanıt verip panik dolu aramalarım için geç saatlere kadar ayakta kalan harika menajerim Silé Edwards'a. Bu kadar fırtınalı bir deneyim boyunca (çok terli olan) elimi tuttun ve bunun için ne kadar teşekkür etsem az.

Pan Macmillan editörüm Kinza Azira'ya bu hikâyeye inandığı ve onu daha da güçlendirmeye yardımcı olduğu için teşekkür ederim. Kitapla ilgili vizyonlarımızın uyumlu olmasına bayılıyorum, birlikte çalışmak gerçekten rüya gibiydi. Berkley editörüm Mary Baker. Danny Ric hakkındaki ilk sohbetimizden bu kitabın emin ellerde olduğunu anlamıştım.

Beth Lawton'a kitabın ilk taslağını alıp sihirli satır arası düzenlemeleriyle kitabın tutarlı bir şeye dönüşmesine yardımcı olduğu için teşekkür ederim. Leni Kauffman'a en çarpıcı kapağı yarattığı için teşekkür ederim. Fikirlerimi hayal edebileceğimden daha iyi bir şekilde hayata geçirdin. Soraya ve Mahbuba'ya bu kitabın daha fazla insana ulaşması için gerekli zemini hazırladıkları için teşekkür ederim. Siz ikiniz yayıncılık hayalleri-

min gerçekleşmesine yardım etmek için çok emek harcadınız. İyiliğiniz benim için dünyaya bedel ve bunun için size ne kadar teşekkür etsem az.

Beni mahlaslar, platformlar ve türler boyunca takip eden okurlar. Benimle kaldığınız ve benimle büyüdüğünüz için teşekkür ederim. Uzun, çok uzun bir yoldan geldik.

Hikâyenin şekillenmesine yardımcı olmak için zamanını ayıran bütün CTL beta okuyucuları. Geri bildirimleriniz çok değerliydi!

Jenna, Deidre, Norhan, Ruqi, Bei, Naorès, Moon, Ann, Ti-yasa, Vivian, Nat, Teigan, Chloe, Aaliyah ve Zarin'e en büyük amigo takımım oldukları ve bu kitaba tezahürat yaptıkları için teşekkür ederim. Hepiniz süper yıldızlarsınız. A Takımı'na, karaokede bana katlandığı ve en zor anlarda yanımda olduğu için teşekkür ederim. Bu kez hoşunuza gidip gitmediğini sormayacağım.

Kate, sen olmasan kesinlikle bu işin üstesinden gelemezdim. Benim yapamadığım zamanlarda bana iyi baktığın, bütün çılgın fikirlerimi bu kadar sabırla dinlediğin ve Palm Springs'te ben, metnin son hâli olduğunu düşündüğüm taslak hakkında sızlanırken yanımda oturduğun için teşekkür ederim. Ben de onlarca yıl tesadüfen birbirine eşlik eden kitaplar yazmaya devam edeceğimizi umuyorum.

Kell, kaçmayı başarmamıza (sen nereden olduğunu çok iyi biliyorsun) çok sevindim ama seninle orada karşılaşmak olabilecek en iyi şeydi. Yazmaya devam etmem konusunda verdiği cesaret ve bu kadar rahat olduğun için teşekkür ederim. Sonraki Vancouver gezimizi planlama zamanı geldi. Marlene, üçüncü annem olduğun ve kendimi geride kalmış hissederken bile hayallerimin peşinden gitmeye zorladığın için teşekkür ederim.

Bana hayatımın en kötü dakikaları, saatleri ve günlerinde destek oldun, bunu asla unutmayacağım. Sammy, açıkçası hiç istemediğim ama bir şekilde bulduğum kız kardeş olduğun için teşekkür ederim. Yol kenarındaki tüyler ürpertici motel odasını senden başkasıyla paylaşmak istemezdim.

Bana çay getirdiği, erken saatlerdeki F1 yarışları için arayarak uyandırdığı ve bazı işlerimi halledebilmem için köpeklerime bakıcılık yaptığı için büyükanneme teşekkür ederim.

D anne, bunu okuyorsan sonunda kitaplarımdan birini okuma izin vermişim demektir. Tebrikler! Bu konuyu bir daha konuşmayalım! Ama çocukluğum ve ergenlik yıllarım boyunca mahremiyetime saygı duyduğun için teşekkür ederim çünkü bana bugün olmayı başardığım gibi bir yazar olmam için alan sağladı. Aşçıbaşım, şoförüm ve terapistim olduğun için teşekkür ederim. Seni sözcüklerle anlatabileceğimden daha fazla seviyorum.

Ve J anne. Romantizmden hoşlanmadığını biliyorum ama bunun hoşuna gideceğini düşünmek istiyorum (çünkü ben yazdım). Seni özledim. Beni buralara getirdiğin için teşekkürler.

